Trilogie DragonLance

Draci jarního úsvitu

Weis Margaret & Hickman Tracy

Kroniky 3

Země Ansalon

Kitiaro, ze všech mých dnů
právě tyto nejvíce se ztrácejí
v tmách, v čekání a v lítosti.
Zatímco píši, to město upadá
do stínu mraků, do stínu,
jenž brání v životu světlu i myšlenkám.
Ulice mizejí v soumraku.
Já čekám. Když v srdci mém
je temná noc a odvaha mne opouští,
říkám ti:

Nebyla jsi, a přece jsi byla
stále krásnější, ač zlá a děsivá.
Byla jsi orchidejí nejtemnější noci,
jež vášní, tím vrahem plížícím se krví,
zabíjí smysly a jen touhu šetříc
umírá a sama krví se stává, neviděna,
leč smrtící.
Jak dobře to znám, a přesto se mi
noc zdá být bohatstvím, samotnou touhou.
Její tmu chtěl bych vzít do rukou
já sám, však se jménem, daným mi rozkoší.

Náhle se rozjasní, má Kitiaro, a jasné slunce
překlene ulice, deštěm omyté.
Olej z lamp ráno uhašených zas rozhoří se
ve vodě sluncem zasažené
a nebe se zemí se spojí
ve klenbě v barvách duhy
v jediném záblesku tříštěného svitu.

Vstávám a navzdory bouři, jež brzy vrátí se,
v myšlenkách vydám se k přátelům.
K Sturmovi, k Lauraně, k ostatním;
ke Sturmovi však prvnímu, k muži,
jenž ke slunci dohlédne, jakkoli bylo by
zakryto mlhami, bouří a dýmem.

Jak mohl bych je opustit? Já odcházím.
Ztracený v tmách, však ne v stínu tvém,
odcházím s bouří, jež o slunci sni

Věčný muž.

"Jak to, že je tady ta stezka, podívej, Bereme... Jak podivné! Už jsme v těchto lesích lovili tolikrát a nikdy jsme ji tu neviděli."
"Není na tom nic zvláštního. Oheň spálil pár větví, to je všechno. Nejspíš je to jen stezka zvěře."
"Pojďme po ní. Jestli tudy chodí zvěř, možná narazíme na jelena. Už jsme na lovu celý den a ještě jsme nic nechytili. Nerada se vracím domů s prázdnýma rukama."
Nečekala na mou odpověď a vydala se po cestě. Pokrčil jsem rameny a šel za ní. Je to příjemné, být dnes venku - je to první teplý den po sychravě chladné zimě. Do zad se mi opírá slunce a procházka po ohněm vymýcené lesní cestě je tak snadná. Žádné svlačce omotávající se ti kolem nohou, žádné bodláčí, které by ti trhalo šaty. Zablesklo se. Pravděpodobně to byl poslední záchvěv ustupující bouřky.
Jdeme už pěknou chvíli a nakonec mi dochází trpělivost. Ona nemá pravdu. Není to žádná stezka divoké zvěře. Je to cesta, kterou vytvořil člověk. Nejspíš tady žádnou divokou nenajdeme, stejné tak jak celý dnešní den. Nejdříve přišel oheň a potom krutá zima. Zvěř uhynula nebo odešla jinam. Dnes večer žádné čerstvé maso mít nebudeme.
Stále jdeme. Slunce stojí vysoko na obloze. Mám hlad a jsem unavený. A kolem široko daleko ani živáčka.
"Vraťme se, sestro. Nic tady nenajdeme..."
Zastavila a rozhlédla se. Vidím na ní, že je jí horko, je unavená a kuráž ji také opustila. Je příliš hubená. Pracuje tak těžce, zastává jak ženskou, tak mužskou práci. Jde se mnou na lov, místo aby zůstala doma a přijímala poklony svých ctitelů. Myslím, že je hezká. Lidé říkají, že jsme si podobní, ale já si myslím, že nemají pravdu. Je to jen tím, že jsme si tak blízcí - bližší než jiní bratři a sestry. Vždycky jsme si byli velmi blízcí, protože náš život byl tak těžký...
"Řekla bych, že máš pravdu, Bereme. Ještě jsem nezahlédla... Počkej, bratře... Podívej se tamhle. Co je to?"
Vidím jasný a zářivý třpyt, plejádu barev tančících v slunečním jasu - jako by se všechny klenoty Krynnu nasbíraly do jednoho koše.
Její oči se v údivu rozšířily. "Snad to je brána k duze!"
Hloupý dívčí nápad. Zasmál jsem se a rozběhl se za ní. Je těžké udržet s ní krok, přestože jsem větší a silnější. Vznáší se jako laň.
Doběhli jsme až na nějakou mýtinu. Jestli do lesa udeřil blesk, pak to muselo být právě tady. Země kolem je spálená a sežehlá plameny. Všiml jsem si, že tu kdysi stál nějaký dům. Jeho trosky vyčnívají z černé země jako zlomené kosti trčící ze shnilého masa. Ve vzduchu tu visí jakýsi podivný, skličující pocit. Nic tu neroste a ani tu po mnoho jar už nic nerostlo. Chtěl bych odejít, ale nemohu...
Přede mnou se otevírá ten nejkrásnější pohled, jaký jsem kdy viděl, ať už ve skutečnosti či ve snu. Vidím kus kamenného sloupu pokrytého drahými kameny! Nevím nic o drahokamech, ale jsem si jistý, že tyto jsou vzácné až k neuvěření! Tělo se mi začíná třást. Běžím kupředu, klekám na zem a pokouším se setřít špínu a prach z ožehlého kamenného sloupu.
Ona kleká vedle mne.
"Bereme, to je nádhera! Už jsi někdy něco takového viděl? Tak nádherné klenoty na tak strašném místě."
Rozhlédla se kolem a já cítím, jak se chvěje. "Zajímalo by mě, co tu předtím bylo? Padá tu na mě takový podivný pocit svatého a nedotknutelného. Také ale cítím zlo. Musel to kdysi být chrám, ještě před Pohromou. Chrám zlých bohů... Bereme! Co to děláš?"
Vytáhl jsem svůj lovecký nůž a zkusil odloupnout jeden z kamenů - jasně zářící zelený drahokam. Je velký jako moje pěst a leskne se tak nádherně jako slunce na orosených zelených listech. Tak snadno se pod mým nožem odlupuje.
"Přestaň, Bereme!" Její hlas mi pronikavě zní v uších. "To nesmíš! Toto místo je zasvěceno nějakému bohu. Vím to!"

Cítím pod rukama chladný drahokam, který vyzařuje palčivý vnitřní žár! Nedbám jejích protestů.
"Cože? Vždyť jsi předtím říkala, že je to brána k duze! - A máš pravdu! Našli jsme poklad, jak se vypráví v tom starém příběhu. Jestli je to místo zasvěcené bohům, pak se ho už dávno zřekli. Podívej se kolem, není tu nic než sutiny! Kdyby o to místo stáli, starali by se o ně. Bohům nebude vadit, když si pár kamenů vezmu..."
"Bereme!"
V jejím hlase je strach. Opravdu se bojí! Bláznivá holka. Začíná mě rozčilovat. Drahokam už je téměř venku. Mohu s ním pohnout.
"Podívej se, Jaslo!" Vzrušením se celý třesu. Stěží mohu promluvit. "Kvůli požáru a kruté zimě nemáme z čeho žít. Tento poklad nám přinese dost peněz, až ho prodáme na trhu v Gargatu. Budeme se moci odstěhovat z tohoto zuboženého místa. Půjdeme do města, možná až do Palantasu! Víš, že jsme chtěli vidět jeho divy..."
"Ne, Bereme! Zakazuji ti to! Vždyť je to svatokrádež!" Její hlas nabývá na naléhavosti. Nikdy jsem ji takovou neviděl! Na chvilku jsem zaváhal. Ustoupil jsem od kamenného sloupu pokrytého třpytivou duhou. Stejně jako ona jsem pocítil něco strašlivého a zlověstného, co viselo nad tím místem. Ale ty kameny jsou tak nádherné! Stačí se na ně jen podívat a už se lesknou a září. Ne, není tu žádný bůh. Žádnému bohu na nich nezáleží. Žádnému bohu nebudou chybět, pevně zasazené do nějakého zlomeného, rozbitého sloupu.
Sehnul jsem se, abych svým nožem vypáčil klenot z kamenného objetí. Ten nádherně zelený skvost, který září tak třpytivě jako jarní slunce pronikající novými listy stromů.
"Bereme, přestaň!"
Její ruce mě popadly za ramena. Zaryla mi nehty hluboko do kůže. Bolí to... Můj vztek roste, někdy se stává, že když mám vztek, zatmí se mi před očima a mám pocit, jako kdybych se uvnitř dusil. V hlavě mi hučí, až se zdá, že mi oči každou chvilku vyletí z důlků.
"Nech mě být!" Slyším něčí hlas - je to můj vlastní hlas!
Strčím do ní...
Ona padá...
Všechno se to děje tak pomalu. Padá nekonečně dlouho. Nechtěl jsem...
Chci ji chytit... Ale nemohu se pohnout.
Padá na rozbitý sloup.
Krev... Krev...
"Jas!" šeptám a držím ji v náručí.
Ale ona neodpovídá. Drahokamy pokryla krev. Už se nelesknou. Ani její oči se nelesknou. Světlo se z nich ztratilo...
A zem se rozestupuje! Sloup se zvedá z černé spálené země a roztáčí se ve vzduchu! Přichází nesmírná tma. Na prsou cítím strašlivou bolest.

"Bereme!"
Maquesta stála na palubě a upřeně se dívala na kormidelníka.
"Bereme, říkala jsem ti něco. Vichřice sílí. Chci loď zakotvit. Co to vlastně děláš? Stojíš a zíráš na moře. Co to tady zkoušíš? Chceš, aby se z tebe stala socha? Hni sebou, ty nemotoro! Neplatím ti ty peníze za to, abys tu ze sebe dělal zkamenělinu."
Berem se pohnul. Jeho obličej zbledl a skrčil se před Maquestinou zlobou takovým způsobem, až měla kapitánka Perechonu pocit, že si vylévá zlost na bezmocném dítěti.
Ano, dítě, připomněla si otráveně. Přestože už mu bylo padesát nebo šedesát let, přestože byl nejlepší kormidelník, jakého kdy měla - rozumem byl pořád ještě dítě.
"Omlouvám se, Bereme," řekla Mag. "Nechtěla jsem na tebe křičet. To je tou bouřkou, znervózňuje mě. Nekoukej na mě tak. Tak bych si přála, abys uměl mluvit! Chtěla bych vědět, co se děje v tvé hlavě - jestli

tam ale vůbec něco máš! No, nevadí. Udělej, co je potřeba, a pak můžeš jít. Je lepší počkat, až se vichřice utiší, a těch pár dnů tady proležet."
Berem se na ni usmál tím svým bezelstným dětským úsměvem.
Maquesta se usmála na něj, otočila se a spěchala zpět. Její myšlenky se už zase zabývaly tím, jak dostat loď z vichřice. Ještě koutkem oka zahlédla, jak Berem odešel do podpalubí, a vzápětí na něj zapomněla, když se objevil její první důstojník se zprávou, že našel většinu posádky a že jenom asi jedna třetina je tak opilá, že je k nepotřebě...
Berem ležel ve svém visutém lůžku v části Perechonu vyhrazené posádce. Postel se zhoupla, jak se síla větru opřela do lodi a zatáhla za kotvu spuštěnou v zálivu Wrakov Krvavého moře Ištaru. Dal si ruce za hlavu - ruce, které vypadaly příliš mladé na to, aby patřily k padesátiletému tělu. Prázdně zíral na lampu, která se mu houpala nad hlavou.
"Jak to, že je tady ta stezka, podívej, Bereme... Jak podivné! Už jsme v těchto lesích lovili tolikrát a nikdy jsme ji tu neviděli."
"Není na tom nic zvláštního. Oheň spálil pár větví, to je všechno. Nejspíš je to jen stezka zvěře."
"Pojďme po ní. Jestli tudy chodí zvěř, možná narazíme na jelena. Už jsme na lovu celý den a ještě jsme nic nechytili. Nerad se vracím domů s prázdnýma rukama."
Nečekala na mou odpověď a vydala se po cestě. Pokrčil jsem rameny a šel za ní. Je to příjemné být dnes venku - je to první teplý den po sychravě chladné zimě. Do zad se mi opírá slunce a procházka po ohněm vymýcené lesní cestě je tak snadná. Žádné svlačce omotávající se ti kolem nohou, žádné bodláčí, které by ti trhalo šaty. Zablesklo se. Pravděpodobně to byl poslední záchvěv ustupující bouřky.

KNIHA 1

1.Let ze tmy do tmy.

Důstojník dračí armády pomalu scházel po schodech z druhého patra hostince U Mořského vánku. Bylo po půlnoci a většina hostů už dávno spala. Jediný zvuk, který mohl důstojník slyšet, byl hukot tříštících se vln v Krvavém zálivu o skálu pod hostincem.
Důstojník se na chvilku zastavil na chodbě a rychle se rozhlédl po výčepní místnosti pod ním. Byla prázdná, až na jednoho drakoniána rozvalujícího se na stole a hlasitě chrápajícího v opilé apatii. Dračí křídla se s každým zachrápáním otřásla a dřevěný stůl hlasitě zavrzal.
Důstojník se hořce usmál a pak pokračoval po schodech dolů. Byl oblečen v kovové dračí uniformě, která byla úplně stejná jako uniforma Dračího Velmistra. Přilba mu zakrývala celý obličej tak, že nebylo možné vidět jeho tvář. Jediné, co bylo vidět pod stínem přilby, byl rezavý vous, který téměř vypadal jako vous lidské bytosti.
Pod schody se důstojník náhle zastavil. Zahlédl hostinského, který byl stále ještě vzhůru a zíval nad svými účetními knihami. Krátce kývl na pozdrav a zdálo se, že odejde z hostince bez toho, aby promluvil, když vtom se ho hostinský zeptal:
"Očekáváte ji dnes večer?"

Důstojník se zastavil. Se stále ještě odvrácenou tváří vytáhl rukavice a začal si je nasazovat. Venku bylo velmi chladno. Přímořské město Wrakov čelilo náporu zimní vichřice, jakou nepamatovalo za celých tři sta let, co stálo na pobřeží Krvavého zálivu.
"V takovém počasí?" odsekl důstojník. "To je velmi nepravděpodobné! Ani draci nemohou létat v takovém větru!"
"To je pravda. Dnešní noc není dobrá ani pro lidi, ani pro netvory," souhlasil hostinský a pokradmu si důstojníka prohlížel. "Co máte tedy v plánu, že vás to žene v noci ven?"
"Myslím si, že vám není nic do toho, kam jdu a co budu dělat," odvětil chladně důstojník.
"Ale ovšem," bránil se hostinský a zvedl ruce na svoji obranu.
"Já jen, kdyby se vrátila a hledala vás. Rád bych jí řekl, kde by vás mohla najít."
"To nebude třeba," zamumlal důstojník. "Nechal jsem jí vzkaz, ve kterém vysvětluji svoji nepřítomnost. A mimoto budu do rána zpátky. Jen se potřebuji trochu projít, to je vše."
"O tom nepochybuji!" ušklíbl se hostinský. "Neopustil jste pokoj celé tři dny! Tedy přesněji tři noci! Teď - ale nehněvejte se, prosím," dodal rychle, když viděl, jak důstojník pod přilbou zrudl vzteky - "obdivuji muže, který ji dokáže uspokojovat po takovou dobu! Kdo pozná, kdy má dost?"
"Velmistra povolali k armádám na východě, někam poblíž Solamnie," odpověděl zamračeně důstojník. "A kdybych byl na vašem místě, už bych se na ni nevyptával."
"Ne, to jistě ne," odpověděl spěšně hostinský. "Samozřejmě, že ne. Přeji vám hezký večer - jak se vlastně jmenujete? Představila nás, ale nějak jsem si nezapamatoval vaše jméno."
"Tanis Půlelf. A dobrou noc."
Důstojník hostinskému chladně pokynul. Ještě jednou si popotáhl rukavice, přehodil plášť přes svá ramena, otevřel dveře a vykročil do bouřlivé noci. Dovnitř vnikl studený vítr, hasl svíčky a rozházel účetní listy po výčepu. Důstojník se na chvíli zarazil mezi těžkými dveřmi. Hostinský vyskočil a snažil se pochytat rozházené papíry. Nakonec za sebou důstojník úspěšně práskl dveřmi a zanechal hostinec jeho původnímu klidu a teplu.
Hostinský se za důstojníkem podíval, když prošel kolem předního okna s hlavou skloněnou proti větru. Jeho plášť za ním vlál.
Ještě někdo důstojníka sledoval. V okamžiku, kdy se dveře zavřely, opilý drakonián v koutě zvedl hlavu a jeho černé plazí oči se zlověstně zaleskly. Vstal od stolu a jeho krok byl pevný a jistý. Zlehka našlapoval a kradl se k oknu, aby se jím podíval ven. Na krátký okamžik se zastavil a čekal, pak s trhnutím otevřel dveře a zmizel ve tmě.
Hostinský si všiml, že se drakonián vydal stejným směrem jako před ním důstojník. Přistoupil k oknu a s přivřenými víčky se snažil něco venku zahlédnout. Byla tam hluboká tma, přestože v ulicích svítily vysoké železné lampy. Hostinský měl pocit, že viděl důstojníka mířit do středu města. Za nim se plížil, skryt ve stínu, drakonián. Hostinský zavrtěl hlavou a vzbudil nočního strážného, který pospával v křesle za stolem.
"Mám pocit, že se Velmistr dnes v noci vrátí, ať už se bouřka uklidní, nebo ne," řekl hostinský napůl spícímu strážnému. "Jestli se vrátí, vzbuď mě."
Ještě jednou se podíval ven do noci. V myšlenkách sledoval důstojníka, jak se prochází prázdnými ulicemi Wrakova se stínem zahalenou postavu v patách.
"Lepší ale bude, když mě necháš spát," zamumlal si pro sebe.
Ve Wrakově té noci zuřila bouře. Mříže, které obvykle zůstávaly otevřené až do soumraku, se zmítaly pod náporem vichřice. Ulice byly liduprázdné. Nikdo se netoužil procházet ve větru, který by srazil na zem i statného muže a pronikl i tím nejteplejším oblečením.
Tanis šel rychle. S hlavou sehnutou se držel blízko zdí, aby alespoň trochu zmírnil sílu větru. Vousy mu za chvíli pokryl led a do obličeje ho bodal mrznoucí déšť. Půlelf se třásl zimou a proklínal chladný kov dračí zbroje, dotýkající se jeho kůže. Čas od času se letmo podíval za sebe, aby se přesvědčil, že nevzbudil nemilou pozornost někoho z hostince. Stejně ale nebylo téměř nic vidět.

Déšť a vítr způsobily, že stěží viděl vysoké domy po obou stranách ulice. Po chvilce zjistil, že bude lepší, když se raději soustředí na to, aby našel cestu městem. Byl zimou tak zkřehlý, že mu ani nezáleželo na tom, jestli ho někdo sleduje.
Nebyl ve Wrakově dlouho, přesněji řečeno, ani ne čtyři dny. Většinu času strávil s ní.
Tanis tu myšlenku rychle zahnal a snažil se přečíst tabulku se jménem ulice. Věděl jen mlhavě, kudy má jít. Jeho přátelé byli v hospodě někde na kraji města, dál od mola, dál od mříží a pochybných krčem. Na okamžik si pomyslel, co by asi dělal, kdyby se ztratil. Na to se neodvážil ani pomyslet...
A pak to našel. Klopýtal po opuštěné ulici, klouzal po zledovatělé cestě a téměř se rozplakal úlevou, když uviděl vývěsní štít kývající se ve větru. Předtím si nemohl vzpomenout na jméno, ale nyní to bezpečně poznal - hospoda Na molu.
Jak hloupé jméno pro hospodu, pomyslel si a třásl se tak silně, že byl stěží schopen vzít za kliku u dveří. Otevřel a průvan ho vtáhl prudce dovnitř, že se Tanis zastavil, až když se za ním dveře s bouchnutím zavřely. Nebyl tam nikdo, kdo by hlídal. Nebyl tam vůbec nikdo. Ve světle doutnajícího ohně ve špinavém krbu Tanis na stole uviděl ohořelý zbytek svíčky, patrně připravený pro opozdilého hosta. Ruce se mu třásly tak, že stěží škrtl zápalkou. Po chvilce se mu podařilo donutit zkřehlé ruce k pohybu, zapálil svíčku a vydal se po schodech nahoru.
Kdyby se býval podíval ven z okna, uviděl by na druhé straně ulice postavu skrytou ve stínu. Ale Tanis se ven nedíval, oči upíral na schodiště.

"Karamone!"
Velký válečník se okamžitě posadil a sáhl po meči ještě předtím, než se překvapeně podíval na svého bratra.
"Něco jsem zaslechl," zašeptal Raistlin. "Něco jako zvonění meče o brnění."
Karamon si protřel oči, aby se tak pokusil zahnat ospalost, a s mečem v ruce vylezl z postele. Pokradmu se blížil ke dveřím, až ten zvuk zaslechl také, zvuk, který probudil jeho lehce spícího bratra. Chodbou před jejich pokojem se opatrně plížil muž v brnění. Škvírou ve dveřích spatřil Karamon slabé světlo svíčky. Řinčivý zvuk brnění se náhle zastavil přímo před jejich dveřmi.
Karamon sevřel pevně jílec meče a přistoupil k bratrovi. Raistlin přikývl a ustoupil do tmy. Zavřel oči a v duchu si odříkával kouzelné zaklínadlo. Za pomoci kouzel a oceli se bratři obvykle dokázali snadno ubránit. Světlo za dveřmi se pohnulo. Muž si zřejmě přehodil svíčku do levé ruky, aby pravou mohl držet meč. Karamon pomalu natáhl ruku a uvolnil závoru u dveří. Chvíli čekal, ale nic se nestalo. Muž na okamžik zaváhal, možná to nebyl ten správný pokoj. Brzy se uvidí, pomyslel si Karamon.
Karamon s trhnutím otevřel dveře, popadl temnou postavu a vtáhl ji dovnitř. Vší silou svých mohutných paží srazil do brnění oděného muže k zemi. Svíčka spadla a rozpuštěný vosk uhasil její plamínek. Raistlin začal odříkávat zaklínadlo, které mělo jejich oběť zamotat do lepkavé hmoty podobné pavučině.
"Počkej, Raistline, zadrž!" vykřikl podivný muž. Karamon zatřásl svým bratrem, aby se přestal soustředit na odříkávání kouzla, protože ten hlas okamžitě poznal.
"Raiste! To je Tanis!"
Raistlin se otřásl a ruce mu klesly, jak se dostával z kouzelnického tranzu. Pak se rozkašlal a chytil se za prsa.
Karamon se po něm znepokojeně podíval, ale Raistlin se s mávnutím ruky otočil. Karamon pomohl půlelfovi na nohy.
"Tanisi!" zvolal a stiskl ho v nadšeném objetí, až Tanis nemohl popadnout dech. "Kde jsi celou dobu byl? Měli jsme o tebe starost. Proboha, jsi celý zmrzlý! Rozdělám oheň. Raiste -" Karamon se otočil ke svému bratrovi - "jsi si jistý, že jsi v pořádku?"
"O mě se nestarej!" zašeptal Raistlin. Mág seděl na své posteli a popadal dech. Jeho zlatě se lesknoucí oči sledovaly půlelfa, který se s povděkem usadil u ohně. "Měl bys přivést ostatní."
"Máš pravdu," řekl Karamon a vyšel ze dveří.

"A také by sis měl vzít něco na sebe," poznamenal Raistlin.
Karamon zrudl a vrátil se ke své posteli. Popadl kalhoty, vklouzl do nich a přetáhl si přes hlavu košili. Pak se vydal na chodbu a tiše za sebou zavřel dveře. Tanis a Raistlin ho slyšeli klepat na dveře muže z Planin. Slyšeli Řekyvanovu odpověď a Karamonovo vzrušené vysvětlování.
Tanis se pokradmu podíval na Raistlina. Mágovy oči si ho zkoumavě prohlížely. Půlelf se znepokojeně otočil zpět k příjemnému ohni.
"Kde jsi byl, Půlelfe?" zeptal se Raistlin měkkým šeptavým hlasem.
Tanis nervózně polkl. "Byl jsem zajat Dračím Velmistrem," odrecitoval předem připravenou odpověď. "Myslel si, že jsem jeden z jeho důstojníků a chtěl, abych ho doprovodil k jeho vojsku, které se usadilo poblíž města. Samozřejmě, musel jsem udělat, o co mě žádal, aby nepojal žádné podezření. Až dnes v noci se mi podařilo dostat pryč."
"Zajímavé," odkašlal si Raistlin.
Tanis se na něj ostře podíval. "Co je na tom zajímavého?"
"Nikdy jsem tě ještě neslyšel lhát, Půlelfe," odpověděl jemně Raistlin. "Zdá se mi to ... docela ... fascinující."
Tanis otevřel ústa, ale než stačil odpovědět, vrátil se Karamon, následován Zlatolunou, Řekyvanem a ještě zívající Tikou.
Zlatoluna spěchala k Tanisovi, aby ho objala. "Příteli!" Poklekla a pevně ho stiskla. "Tolik jsme se báli..."
Řekyvan podal Tanisovi ruku, obvykle vážnou tvář měl teď uvolněnou a usměvavou. Jemně vytáhl svoji ženu z Tanisova objetí, ale bylo to jen proto, aby ho mohl sám obejmout.
"Můj bratře," řekl Řekyvan z Que-šu a pevně ho sevřel v náručí. "Báli jsme se, že jsi upadl do zajetí, že jsi mrtvý, nevěděli jsme-"
"Co se stalo? Kde jsi byl?" ptala se netrpělivě Tika a při-pojila se k ostatním, aby ho objala.
Tanis se ohlédl na Raistlina, ale mág ležel stále nehnutě na svém tvrdém polštáři, oči upřené na strop, zdánlivě bez zájmu o cokoliv.
Odkašlal si a zopakoval svůj příběh, přestože si byl dobře vědom toho, že ho Raistlin poslouchá. Ostatní ho vyslechli se zájmem a pochopením. Čas od času položili nějakou otázku. Kdo byl ten Velmistr? Jak velká je jeho armáda? Kde je? Co dělají drakoniáni ve Wrakově? Opravdu je hledali? Jak se Tanisovi podařilo uprchnout?
Tanis zcela nenuceně odpovídal na všechny jejich otázky. O Velmistrovi toho mnoho nevěděl. Neví, kdo to je. Dračí armáda není moc velká. Sídlí mimo město.
Drakoniáni po někom pátrají, ale ne po nich. Hledali člověka jménem Berem nebo tak nějak.
Tanis rychle pohlédl na Karamona, ale obličej tohoto velkého muže zůstal klidný. Tanis si oddechl. Ještě že si Karamon nevzpomněl na muže, kterého viděli na palubě Perechonu. Nepamatoval si ho nebo neznal jeho jméno. Ať je to, jak chce, je to dobře.
Ostatní přikyvovali, zcela upoutáni jeho vyprávěním. Tanisovi se ulevilo. Až na Raistlina... no, na tom ale nezáleží, co si mág myslel nebo řekl. Ostatní by věřili spíš Tanisovi než Raistlinovi, i kdyby půlelf tvrdil, že noc je den. To Raistlin nepochybně věděl, a proto nevznesl proti Tanisovi žádná obvinění. Přesto se Tanis cítil mizerně a jen doufal, že se ho už nikdo nebude na nic ptát a nutit ho tak k dalším a dalším lžím. Ztěžka zazíval, aby tak dal najevo, že ho už pomalu přemáhá únava.
Zlatoluna okamžitě vstala, obličej zjihlý soucitem. "Promiň, Tanisi," řekla jemně. "Jsme tak sobečtí. Jsi vyčerpaný a zmrzlý a my se tě pořád vyptáváme. Kromě toho musíme brzy ráno vstávat, abychom se mohli nalodit."
"U Propasti, Zlatoluno, neblázni přece. Nemůžeme vyjet na moře v takové vichřici!" zavrčel Tanis.
Všichni se na něj s údivem podívali, dokonce i Raistlin se posadil. Zlatoluniny oči ztmavly bolestí a její obličej zrudl. Půlelf si uvědomil, že až dosud na ni nikdo takovým tónem nemluvil. Řekyvan ji vzal za ramena a znepokojeně se podíval na Tanise.

Ticho začínalo být nepříjemné. Nakonec si Karamon odkašlal a klidně řekl: .Jestli nebudeme moci vyjet zítra, zkusíme to hned další den. Žádný strach, Tanisi. Drakoniáni se do takového počasí neodváží. Jsme v bezpečí -"
"Já vím. Omlouvám se," zamumlal Tanis. "Nechtěl jsem tě urazit, Zlatoluno. Posledních pár dnů bylo velmi napjatých. Jsem unavený, ani mi to nemyslí. Půjdu do svého pokoje." "Hostinský ho dal někomu jinému," řekl Karamon a pak dodal: "Ale můžeš spát zde, Tanisi. Vezmi si moji postel - " "Ne, lehnu si na podlahu." Půlelf se vyhnul Zlatoluninė pohledu a začal si svlékat dračí brnění, upíraje oči na své třesoucí se prsty. "Dobře si vyspi, můj příteli," řekla tiše Zlatoluna. V jejím hlase zaslechl pochopení a představil si, jak si s Řekyvanem vyměnili významné pohledy. Přátelé ho povzbudivě poklepali po ramenou a vzápětí byli pryč. I Tika odešla, popřála mu dobrou noc a tiše za sebou zavřela dveře. "Dovol, abych ti pomohl," nabídl se Karamon, protože věděl, že Tanis není zvyklý nosit kovové brnění a bude mít potíže s přezkami a pásky. "Mohu ti přinést něco k jídlu? Nebo pití? Nechceš pár kapek vína?"
"Ne, děkuji," odpověděl unaveně Tanis a s povděkem ze sebe stahoval brnění. Raději nemyslel na to, že za pár hodin ho bude muset znovu obléci. "Jen se potřebuji trochu vyspat."
"Alespoň si vezmi moji přikrývku," trval na svém Karamon, když viděl, jak se Tanis chvěje zimou.
Tanis vděčně přijal jeho deku, ačkoliv si nebyl jistý, jestli se chvěje zimou nebo zmatkem, který cítil v duši. Ulehl a zabalil se do svého pláště a deky. Pak zavřel oči a soustředil se na to, aby jeho dech byl pravidelný, protože věděl, že Karamon neusne, dokud nebude vědět, že Tanis v klidu odpočívá. Brzy uslyšel, jak Karamon vlezl do postele. Oheň pomalu uhasínal a pokoj zakryla tma. Za chvilku už Tanis slyšel jen Karamonovo chrápání. Ve druhé posteli tiše pokašlával Raistlin.
Když si byl jistý, že obě dvojčata spí, Tanis se protáhl, dal si ruce za hlavu, ležel a zíral do tmy.

Bylo brzy ráno, když se Dračí Velmistr vrátil do hostince U Mořského vánku. Nočnímu strážnému stačilo málo, aby pochopil, že jeho velitel je ve velmi špatné náladě. Kitiara otevřela dveře prudčeji než vichřice a rozzuřeně zírala dovnitř, jako by jí teplo a pohodlí byly odporné. Opravdu, zdála se být zajedno s bouřkou venku. Byla to ona, kdo způsobil třepotání plamínků svíček, ne útočící vítr. Důstojník se bojácně postavil, ale Kitiara se na něj nedívala. Hleděla na drakoniána sedícího u stolu a hadíma očima naznačujícího, že je něco ve velkém nepořádku.
Oči za její ošklivou dračí maskou se pozorně zúžily a výraz její tváře ztvrdl. Na chvilku se zastavila ve dveřích a nechala studený vítr vnikat do hostince.
"Pojď nahoru," řekla nakonec drakoniánovi.
Stvůra přikývla a následovala ji. Její pařáty cvakaly o dřevěnou podlahu.
"Chcete něco..." začal strážný a přihrbil se, když se dveře s bouchnutím zavřely.
"Ne!" odsekla Kitiara. S rukou na jílci meče prošla bez jediného pohledu kolem třesoucího se muže a pokračovala po schodech nahoru. Strážný rozechvěle klesl zpátky do svého křesla.
Zašátrala po klíči a otevřela dveře. Rychle se rozhlédla po pokoji. Byl prázdný.
Drakonián stojící za ní trpělivě čekal.
Rozzuřená Kitiara si prudce strhla masku z obličeje. Mrskla jí na postel a přes rameno prohodila: "Pojď dovnitř a zavři dveře!"
Drakonián udělal, co mu poručila, a potichu za sebou zavřel.
Kitiara se k němu neotočila. S rukama v bok se zamračeně dívala na rozházenou postel.
"Takže je tedy pryč." Bylo to konstatování, ne otázka.
"Ano, paní," zasyčel drakonián.
"Sledoval jsi ho, jak jsem nařídila?"
"Ovšem, paní," uklonil se drakonián.
"Kam šel?"
Kitiara si prohrábla černé kudrnaté vlasy. Ještě pořád se neotočila. Drakonián jí neviděl do obličeje, takže neviděl ani výraz její tváře, pokud nějaký výraz měla.

"Do hostince, paní. Na okraji města. Jmenuje se Molo."
"Šel k nějaké ženě?" Kitiařin hlas byl napjatý jako struna.
"Myslím, že ne, paní." Drakonián potlačil úsměv. "Řekl bych, že tam má přátele. Máme zprávy o cizincích, kteří se tam ubytovali. Ovšem od té doby, co víme, že nesouhlasí s popisem Muže se zeleným drahokamem, jsme se jimi přestali zabývat."
"Je tam někdo, kdo ho teď hlídá?"
"Ano, paní. Okamžitě ohlásíme, jakmile on nebo někdo jiný opustí dům."
Kitiara chvíli tiše stála a pak se otočila. Její obličej byl chladný a klidný, avšak nesmírně bledý. Tu bledost však mohlo způsobit cokoliv, pomyslel si drakonián. Let z Věže Nejvyššího kněze byl dlouhý a podle zpráv, které se dostaly ke Gakhanovým uším, tam její armády byly zle poraženy. Prý se znovu objevilo legendární dračí kopí a dračí jablka. Pak tu také bylo její selhání při hledání Muže se zeleným drahokamem, tak zoufale hledaným Královnou Temnot, který byl naposledy viděn ve Wrakově. Spousta věcí dělala Kitiaře starosti, pobaveně si pomyslel drakonián. Proč ji ale zajímá právě tento muž? Má spoustu jiných milenců a většina z nich je i přitažlivější a daleko odhodlanější ji uspokojit než ten náladový Půlelf. Například takový Bakaris...
"Zvládl jsi to dobře," prohlásila nakonec Kiatara a začala si svlékat brnění bez toho, aby se snažila být jakkoli přitažlivá. Nedbalým gestem poslala drakoniána pryč. "Budeš náležitě odměněn. A teď mě nech být."
Drakonián se ještě jednou uklonil a s očima upřenýma k zemi odešel. Nebyl žádný blázen. Když odcházel, všiml si, jak jí pohled padl na kousek pergamenu ležící na stole. Drakonián ho zahlédl, už když vstoupil do místnosti. Všiml si uhlazeného čitelného elfího písma. Když za sebou zavřel, uslyšel za dveřmi ránu - zvuk kusu dračího brnění mrštěného prudkou silou o zeď.

2.Pronásledování.

Vichřice se utišila až k ránu. Monotónní zvuk vody kapající ze střechy bušil v Tanisově bolavé hlavě, až si půlelf téměř přál, aby se vrátil skřípavý zvuk větru. Obloha byla ocelově šedá a svou tíhou svírala jeho ramena.
"Moře bude dnes rozbouřené," řekl Karamon. Kdysi rád poslouchal námořnické příběhy, které mu vyprávěl Vilém, hostinský od Prasete a píšťaly z Port Baliforu. Od té doby se Karamon považoval za něco jako odborníka v námořnickém umění. Nikdo mu to nevyvracel, protože ostatní o moři nevěděli nic. Jen Raistlin ocenil Karamona pohrdavým úsměvem, když jeho bratr - který se plavby na lodi zúčastnil jen několikrát v životě - začal vyprávět jako starý mořský vlk.
"Možná bychom to neměli riskovat, vyjít dnes ven -" začala Tika.
"Odjedeme dnes," prohlásil rozhodně Tanis. "I kdybychom měli plavat, dnes opouštíme Wrakov."
Ostatní se po sobě podívali a pak se obrátili zpět na Tanise. Stál a zíral z okna, takže neviděl jejich zvednutá obočí a krčení ramen, přestože si byl vědom jejich přítomnosti.
Celá skupina se sešla v pokoji dvojčat. Do rozednění zbývala více než hodina, ale Tanis je probudil, jakmile uslyšel, že vítr ustal ve svém divokém skučení.
Zhluboka se nadechl a pak se k nim obrátil. "Omlouvám se. Musím vypadat jako despota, ale je tady nebezpečí, o kterém vám zatím nemohu nic povědět," řekl. Potom pokračoval: "Nemáme čas. Všechno, co vám teď mohu prozradit, je, že nikdo z nás ještě nikdy nebyl ve větším nebezpečí, než jsme nyní v tomto městě. Musíme odjet a musí to být teď hned!" Slyšel, jak mu v hlase zazněl hysterický tón.
"Ovšem, Tanisi," pronesl do nastalého ticha Karamon.
"Jsme připraveni," přidala se Zlatoluna. "Můžeme odjet, kdykoliv si to budeš přát."
"Tak pojďme," řekl Tanis.

"Dojdu si pro věci," vyhrkla Tika.
"Ale pospěš si," přikázal jí Tanis.
"Pomohu jí," nabídl se tichým hlasem Karamon.
Velký muž, oblečený stejně jako Tanis do brnění důstojníka dračí armády, a Tika rychle odešli. Pravděpodobně proto, aby si ještě užili jeden druhého, pomyslel si netrpělivě Tanis. Zlatoluna a Řekyvan také odešli, aby si posbírali své věci. Raistlin zůstal v pokoji, aniž by se pohnul. Měl všechno, co potřeboval - brašnu se vzácnými magickými nástroji, knihu kouzel, drahocenné dračí jablko.
Tanis cítil, jak Raistlinovy podivné oči pronikají do jeho myšlenek. Bylo to, jako by Raistlin uměl světlem svých zlatých očí proniknout temnotou půlelfovy duše. Neřekl však nic. Proč? přemýšlel Tanis rozčileně. Byl by Raistlinovi téměř vděčný za jakékoli obviňující otázky. Byl by přivítal možnost zbavit se onoho břemene a říci pravdu - i když věděl, co by pak následovalo.
Ale Raistlin kromě občasného zakašlání mlčel.
Během chvilky se ostatní vrátili do pokoje.
"Jsme připraveni, Tanisi," oznámila mu mírným hlasem Zlatoluna.
Tanis chvíli nemohl promluvit. Řeknu jim to, rozhodl se. Zhluboka se nadechl a otočil se. Viděl jejich tváře, cítil jejich důvěru a jejich víru v něj. Následovali ho bez zbytečných otázek. Nemohl je zklamat. To bylo všechno, na čem lpěli. Polkl slova, která měl na jazyku, a řekl: "Dobrá." Pak se otočil a zamířil ke dveřím.

Maquestu Karthon probudilo lehké zaklepání na dveře. Téměř okamžitě byla vzhůru a kvapně sáhla po botách.
"Co se děje?" zavolala.
Ještě předtím, než uslyšela odpověď, ucítila houpání lodi a zhodnotila situaci. Pohled z podpalubí jí stačil k tomu, aby zjistila, že se vichřice utišila, ale podle pohybu lodi poznala, že moře je stále rozbouřené.
"Cestující jsou tu," ozval se hlas, ve kterém poznala svého prvního důstojníka.
Hlupáci, pomyslela si hořce a pustila boty na zem. "Pošli je zpátky," nařídila. "Dnes nevyplujeme."
Zdálo se, že se venku něco děje. Slyšela rozčilený hlas svého prvního důstojníka a jiný, který na něj křičel.
Maquesta se unaveně postavila na nohy. Její první důstojník, Bas Ohn-Koraf, byl minotaurus - horká hlava.
Měl obrovskou sílu a bylo o něm známo, že dokáže zabít bez jediného varování. To byl také důvod, proč se vydal na moře. Na lodi, jako byl Perechon, se nikdo neptal na něčí minulost.
Otevřela dveře od své kabiny a spěchala na palubu.
"Co se to tu děje?" domáhala se odpovědi. Oči jí sklouzly z jejího rozlíceného prvního důstojníka na vousatého cizince vyhlížejícího jako důstojník dračí armády. Maquesta však poznala mírně šikmé hnědé oči zarostlého muže a chladně ho zpražila pohledem. "Řekla jsem, že dnes na moře nevyplujeme, a na tom trvám, Půlelfe."
"Maquesto, musím s tebou mluvit," rychle odpověděl Tanis a pokusil se obejít minotaura, aby se k ní přiblížil. Koraf ho popadl a mrštil ho zpátky. Statný dračí důstojník stojící za Tanisem se zlověstně zamračil a vykročil kupředu. Minotaurovy oči se dychtivě zaleskly, když sáhl k dýce zavěšené na široké barevné šerpě ovázané kolem boků.
Posádka se shromáždila na palubě v naději, že se schyluje k boji.
"Karamone -" vyhrkl Tanis a zachytil přítelovu ruku.
"Kofe!" Maquesta vrhla po minotaurovi varovný pohled a připomněla tak prvnímu důstojníkovi, že ti lidé jsou platící zákazníci a nebude se s nimi tak hrubě zacházet, přinejmenším po dobu, kdy je země v dohledu.
Minotaurus se zamračil a jeho dýka zmizela stejně rychle, jako se objevila. Potom se otočil a s výrazem pohrdám opustil palubu. Posádka zklamaně zabručela, zůstala však v dobré náladě, protože všechno slibovalo opravdu zajímavou cestu.

Maquesta pomohla Tanisovi zpět na nohy a studovala půlelfa stejně zkoumavě, jako se soustředila na muže své posádky. Všimla si, že se půlelf hodně změnil od té doby, co před čtyřmi dny on a jeho velký přítel uzavřeli dohodu o nalodění se na Perechon.
Vypadal, jako kdyby viděl až na dno Propasti. Zřejmě má nějaké vážné potíže, pomyslela si. Nezajímá mě to! Nebudu riskovat svoji loď! Koneckonců on a jeho přátelé zaplatili jen za půl cesty. Ale Maquesta potřebovala peníze. Pro piráty bylo těžké soutěžit s Velmistry...
"Pojď se mnou do kabiny," řekla Maquesta a vedla půlelfa do podpalubí.
"Zůstaň s ostatními, Karamone," obrátil se Tanis na svého průvodce. Velký muž přikývl. Karamon se zachmuřeně podíval na minotaura, vrátil se zpět ke svým přátelům a tam zůstal stát, obklopen jejich skrovnými zavazadly.
Tanis následoval Mag do její kabiny a vmáčkl se dovnitř. Pro dva lidi tu bylo velmi málo místa. Perechon byl štíhlá loď určená k rychlé plavbě a jednoduchému manévrování. Byla to ideální loď pro Maquestiny obchody, při kterých šlo o to, dostat se co nejrychleji do přístavu a vyložit nebo nabrat zboží, které nemuselo nutně být její vlastní. Častokrát si zvyšovala příjmy tím, že chytila velkou obchodní loď plující z Palantasu nebo Tarsu a nalodila se na ni dříve, než si kdokoli stačil něčeho všimnout. Pak ji vyplenila a rychle zmizela.
Vyznala se i v okrádání masivních lodí patřících Dračím Velmistrům, ačkoliv je v poslední době nechávala na pokoji. Častokrát totiž převáželi své zboží na obchodních veslicích. Maquesta přišla na svých posledních dvou cestách o peníze a to byl důvod, proč přijala na svou lodi pasažéry - něco, co by za normálních okolností nikdy neudělala.
Půlelf si sundal přilbu a usadil se za stolem - lépe řečeno padl za stůl, neboť nebyl zvyklý na pohyby plovoucí lodi. Maquesta zůstala stát, ta udržovala rovnováhu snadno.
"No tak co chceš?" domáhala se odpovědi a unaveně zívla. "Řekla jsem ti, že nemůžeme vyplout. Moře je ..."
"Musíme," přerušil ji Tanis.
"Podívej," řekla trpělivě Maquesta (připomněla si, že je to platící zákazník), "nechce se mi ztratit loď i posádku. Jestli máš nějaké problémy, mě se to netýká..."
"Ne já," přerušil ji Tanis a podíval se jí do očí. "Ty."
"Já?" řekla ohromeně.
Tanis položil ruce na stůl a zadíval se na ně. Zmítání lodi a únava z posledních několika dní způsobily, že se mu zvedal žaludek. Když se Maquesta podívala na jeho bledou pleť a hluboké stíny pod očima, pomyslela si, že už viděla mrtvoly, které vypadaly daleko lépe než tento půlelf.
"Jak to myslíš?" zeptala se stísněným hlasem.
"Byl jsem zajat Dračím Velmistrem... Právě před třemi dny," začal Tanis, mluvil tiše a díval se při tom na svoje ruce. "Ne, myslím, že zajat není to správné slovo. Viděl mě takhle oblečeného a domyslel si, že jsem jedním z nich. Musel jsem se k němu připojit. Byl jsem těch pár dní v jejich táboře - a na něco jsem přišel. Vím, proč Velmistr a drakoniáni prohledávají Wrakov. Vím - co - koho hledají."
"Ano?" Maquesta cítila, jak se jeho strach jako nějaká podivná nemoc přenáší i na ni. "Nehledají Perechon..."
"Hledají tvého kormidelníka." Tanis konečně zvedl oči. "Berema."
"Berema!" opakovala strnule. "Ale proč? Ten muž je němý! Napůl cvok! Dobrý kormidelník, možná, ale to je všechno. Co mohl udělat, že ho hledají?"
"Nevím," odpověděl unaveně Tanis a pokoušel se překonat nevolnost. "Na to jsem nepřišel. Ani si nejsem jistý, že to vědí oni! Ale mají nařízeno ho najít a přivést živého, ať to stojí, co to stojí, ke..." - Tanis zavřel oči, aby neviděl houpající se lampy - "Královně Temnot..."
Probouzející se svítání vrhalo rudé paprsky na zvlněnou mořskou hladinu. Najednou Maquestinu černě se lesknoucí kůži ozářil ohnivý záblesk, který vyšel z náušnic téměř se dotýkajících jejích ramen. Nervózně si

prohrábla černé vlasy a cítila, jak sejí stáhlo hrdlo. "Musíme se ho zbavit. Vysadíme ho na břehu. Mohu si najít jiného kormidelníka," řekla Mag a vstala od stolu.
"Poslouchej mě přece," chytil ji Tanis za paži, aby ji zastavil. "Možná už vědí, že je tady! I kdyby to nevěděli a chytili ho, nebude v tom žádný rozdíl. Jakmile zjistí, že byl na této lodi, a oni to zjistí, to mi věř - umí i němého přinutit k řeči - zavřou tebe a každého, koho na této lodi najdou. Zavřou tě a pak se tě zbaví."
Pustil její ruku, neboť už neměl sílu ji dál držet. "To je to, co dělali v minulosti. Vím to, protože mi to Velmistr řekl. Celé vesnice byly zničeny, lidé mučeni a pak zavražděni. Každý, kdo přijde do styku s tímto mužem, je ztracen. Bojí se, aby neprozradil tajemství, které s sebou nosí. Zdá se, že to nemohou připustit."
Maquesta se posadila. "Ale proč zrovna Berem?" zašeptala nevěřícně.
"Kvůli bouřce nemohli nic dělat a Velmistra odvolali do Solamnie do jakési bitvy. Ale dnes by se měl vrátit zpět. A pak -" Nemohl pokračovat. Složil hlavu do dlaní a roztřásl se hrůzou.
Maquesta nemohla vůbec uvěřit. Je to pravda? A nebo si to všechno vymyslel, aby ji donutil opustit přístav? Maquesta sledovala Tanise, zdrceně sedícího za stolem, a v duchu ho tiše proklínala. Jako kapitánka lodi byla dobrým znalcem mužů - musela být, aby mohla udržet kontrolu nad svojí drsnou mužskou posádkou. Poznala, že půlelf nelže, alespoň ne příliš. Podezírala ho, že jí neřekl všechno, ale příběh o Beremovi, ať už zněl jakkoli neuvěřitelně, v sobě měl kus pravdy.
Všechno to dává smysl, pomyslela si znepokojeně. Byla pyšná na svůj úsudek. A na Beremovo podivné chování se dívala se slepou zaujatostí. Proč? pohnuly se její rty. Měla ho ráda - musela si to přiznat. Byl jako dítě, veselé a nevinné, a tak Mag přehlížela jeho neochotu vyjít na břeh, jeho strach z cizinců i jeho ochotu pracovat pro piráty a nechtít nic z kořisti, kterou získali. Maquesta chvíli klidně seděla, aby cítila svoji loď. Podívala se ven a sledovala zlaté paprsky na bílých vlnách, pak ale slunce zmizelo za těžkými mraky. Bylo nebezpečné vyplout na moře, ale vítr měl správný směr -
"Raději budu na otevřeném moři," poznamenala spíš pro sebe než k Tanisovi, "než kdybych měla být uvězněná na břehu jako krysa."
Zvážila možnosti, které měla, pak rychle vstala a vydala se ke dveřím. Uslyšela Tanise sténat. Otočila se a soucitně se na něj podívala.
"Pojď, Půlelfe," řekla, položila mu ruku kolem ramen a pomohla mu vstát. "Nahoře na palubě ti bude lépe. Kromě toho je třeba, abys vysvětlil svým přátelům, že nás nečeká příliš lehká cesta. Jsi si vědom odpovědnosti, kterou na sebe bereš?"
Tanis přikývl. Ztěžka se o Maquestu opřel a vydal se nahoru na palubu.
"Neřekl jsi mi všechno, to je jisté," poznamenala Maquesta, když s kopnutím otevírala dveře a pomáhala Tanisovi vyjít na hlavní palubu.
"Řekla bych, že Berem není jediný, koho Velmistr hledá. Ale cítím, že tohle není první špatné počasí, kterým budeš se svými lidmi muset projít. Přeji ti hodně štěstí."

Perechon plul rozbouřeným mořem. Loď postupovala kupředu velmi pomalu a bojovala o každou píď. Naštěstí se vítr otočil. Foukal stejnoměrně z jihozápadu a nesl je přímo do Krvavého moře Ištaru. Od té doby, co zamířili ke Kalamanu, na severozápad od Wrakova kolem Nordmaarského mysu, urazili jen malou část celé cesty. Maquestě to však nevadilo. Stejně se chtěla vyhnout pevnině, jak jen to bylo možné. Řekla Tanisovi, že je dokonce možné i to, že by jeli na severovýchod a přistáli v Mithrasu, v zemi minotaurů. Ačkoliv několik minotaurů bojovalo po boku Velmistrů, - většina z nich dosud nepřísahala věrnost Královně Temnot. Podle Korafa minotauři trvali na vládě nad východním Ansalonem, oplátkou za poskytnutí vojenských služeb. Ovšem vláda nad Východem byla právě přidělena Velmistru Tedovi. Minotauři neměli v lásce ani lidi, ani elfy, ale - v tomto případě - se nehodili ani Velmistrovi. Mag a její posádka už v Mithrasu předtím kotvili. Alespoň na určitou dobu tam budou v bezpečí.

Tanis neměl ze zdržení velkou radost, ale svůj osud už neměl v rukou. Zamyšleně se ohlédl po muži, který stál sám uprostřed víru krve a ohně. Berem držel kormidlo svýma pevnýma jistýma rukama, obličej klidný, bez jakéhokoli náznaku obav.
Tanis se upřeně díval na mužovu košili a snažil se zahlédnout slabě zelený stín. Jaké podivné tajemství to asi bije v prsou, ve kterých před pár měsíci v Pax Sarkasu viděl lesknoucí se zelený drahokam? Proč stovky drakoniánů mařily svůj čas hledáním toho muže, když válka ještě dávno neskončila? Proč Kitiara tak zoufale hledala Berema, že se vzdala i velení nad armádou v Solamnii, aby mohla dohlížet na pátrání ve Wrakově, založené jen na domněnce, že tam byl viděn?
"On je klíč!" vzpomněl si Tanis na Kitiařina slova. "Když ho zajmeme, Krynn do půlnoci padne a nebude žádná síla na zemi, která by nás porazila!"
Otřásl se a žaludek se mu sevřel, když se s hrůzou díval na toho muže. Berem se zdál tak mimo tohle všechno, stranou od všeho - jako kdyby se ho žádné problémy jeho světa ani v nejmenším netýkaly. Byl to napůl blázen, jak říkala Mag? Tanis o tom pochyboval. Pamatoval si Berema tak, jak ho viděl těch několik vteřin uprostřed hrůz Pax Sarkasu. Pamatoval si výraz v jeho tváři, když dovolil zrádci Ebenovi, aby ho vedl při jeho zoufalém pokusu o útěk. Jeho tvář nebyla ani vyděšená, ani hloupá, ani bez zájmu. Co to v ní ale bylo? Odevzdanost osudu! To to bylo! Jako by věděl, jaký osud ho očekává, a přesto mu vykročil vstříc. Jakmile tehdy Berem a Eben došli k vratům, svalila se na ně záplava balvanů tak těžkých, že by je ani drak neuzvedl. Obě těla se pochopitelně ztratila.
Nebo alespoň to Beremovo. Jen o pár týdnů později, v průběhu svatebních oslav Zlatoluny a Řekyvana, Tanis a Sturm uviděli Berema znovu - živého! Než ho mohli chytit, zmizel jim v davu. A pak už ho neviděli. Až do té doby, než ho Tanis objevil před třemi - ne, čtyřmi dny, klidně plujícího na této lodi.
Berem navedl loď správným směrem, obličej klidný a nevzrušený. Tanis se naklonil přes kraj lodi a zvracel.
Maquesta neřekla posádce o Beremovi vůbec nic. Aby vysvětlila náhlý odjezd, řekla, že Dračí Velmistr projevil nečekaný zájem o jejich loď - a tak by bylo moudré vydat se na moře. Nikdo z posádky se na víc nevyptával. Neměli Velmistra rádi a většina z nich už ve Wrakově stejně utratila všechny peníze.
Ani Tanis neprozradil svým přátelům důvod jejich spěchu. Jeho spolucestující už slyšeli příběh o muži se zeleným smaragdem, nicméně se přece jen ostýchali o tom mluvit (kromě Karamona). Tanis věděl, že si jeho přátelé myslí, že se on a Sturm opili z příliš mnoha přípitků, které si na svatbě dopřáli. Neptali se, proč riskují své životy na divoce rozbouřeném moři. Plně mu důvěřovali.
Tanis visel přes okraj lodě a zíral na moře. Bylo mu nanic z mořských vln a z pocitu viny, který se zahryzával do jeho svědomí. Zlatolunina léčivá síla mu částečně pomohla na nohy, bylo ale víc než zřejmé, že ani ona mu nepomůže od bolesti v žaludku. A bolest v jeho duši byla daleko za hranicí jejích schopností.
Posadil se na palubu a znepokojeně pozoroval, jestli se na obzoru neobjeví nějaká loď. Ostatní, snad proto, že byli víc odpočatí, byli jen trochu unavení prudkými pohyby lodi houpající se na vlnách a nepříjemné jim bylo spíš to, že byli všichni na kost promočení slanou vodou, která šplíchala přes okraj lodi.
Také Raistlin se - ke Karamonovu překvapení - zdál docela spokojený. Mág seděl stranou od ostatních, skrčený pod plachtou, ze které jeden z námořníků vyrobil přístřešek pro cestující. Nebylo mu špatně, a ani už tolik nekašlal. Jen se zdálo, že je ztracený ve svých myšlenkách, a jeho oči se leskly více než ranní slunce, které pomrkávalo za rychle se pohybujícími mraky.
Maquesta pokrčila rameny, když se jí Tanis zmínil o svých obavách z pronásledování. Perechon byl rychlejší než masivní lodě Dračího Velmistra a navíc bezpečně vyklouzli z přístavu. Jediné lodi, které o nich věděly, byly pirátské lodi podobné té jejich, a v tomto společenství se nikdo nevyptával. Moře se uklidnilo. Oblohou se celý den výhružně valily těžké mraky, aby je nakonec roztrhal čerstvý vítr. Noc byla klidná a nebe plné hvězd. Maquesta nechala vytáhnout více plachet a loď jen letěla napříč mořem.
Ráno se probudili a naskytl se jim ten nejhroznější pohled na Krynnu.

Byli na kraji Krvavého moře Ištaru.
Slunce vypadalo jako velký zlatý balón balancující na východním obzoru, odkud se Perechon před pár dny vydal na moře. To teď-bylo rudé jako mágovo roucho, rudé jako krev stékající mu při kašli ze rtů.
"To jsi řekl dobře," řekl Tanis Řekyvanovi, když tak stáli na palubě a zírali do temně rudé vody. Daleko nedohlédl. Na obloze visely mraky věčné bouře a barvily hladinu svojí ocelovou šedí.
"Nemohu tomu uvěřit," řekl vážně Řekyvan a zavrtěl nechápavě hlavou. "Slyšel jsem Viléma vyprávět jeho příběhy o mořských dracích, kteří polykali celé lodi, a ženách s rybími ocasy místo nohou. Ale tohle - " Barbar z Planin kroutil hlavou a upíral oči na krvavě zbarvenou vodu.
"Věříš tomu, že toto je krev těch, kteří zahynuli v Ištaru, když ohnivá hora zavalila Chrám Kněze-krále?" zeptala se Zlatoluna a postavila se vedle svého manžela.
"To je nesmysl," vybuchla Maquesta. Přistoupila k nim a očima těkala kolem, aby se ujistila, že se jí odtamtud podaří dostat loď i s posádkou.
"Zase jste poslouchali Viléma Cibébu!" zasmála se. "S radostí děsí hlupáky, neznalé mořského života. Moře získává svoji barvu z bahna na dně. Pamatujte si, to, co je na dně oceánu, to není písek, který vidíte na plážích okolo Wrakova. Tohle byla kdysi pevnina - sídelní město Ištar a bohatá země kolem. Když se zřítila Ohnivá hora, rozsekla zem do obrovské hloubky. Do té rány se potom nahrnula voda a vytvořila nové moře. Pod hladinou těchto vod teď leží bohatství Ištaru."
Maquesta se zasněně zahleděla na moře, jako by chtěla proniknout do jeho hlubin a zahlédnout na dně zářivé bohatství ztraceného města. Zlatoluna objevila v kapitánčině pohledu dychtivý výraz, znechuceně se otočila a její oči se naplnily smutkem a hrůzou z myšlenky na hroznou zkázu a ztrátu životů.
"Co způsobuje, že se hlína pod hladinou mísí s vodou?" zeptal se zachmuřeně Řekyvan. "Ani ty největší vlny by nezvedly ze dna dost hlíny na to, aby mělo moře takovou barvu."
"Máš pravdu, barbare." Maquesta se na muže z Planin podívala se vzrůstajícím obdivem. "Slyšela jsem, že vaši lidé vědí něco o farmaření. Když ponoříte ruku do vody, cítíte v ní špínu a štěrk. Říká se, že se bouře ve středu Krvavého moře točí tak mohutnou silou, že zvedne hlínu až ze samého dna. Ale nevím, jestli to zase není jen Vilémův výmysl. Nikdy jsem to sama neviděla a neviděl to ani nikdo, s kým jsem kdy v těchto vodách plula od doby, kdy jsem byla dítě a učila se námořnictví od svého otce. Nikdo, koho znám, nebyl takový blázen, aby se vydal do věčné bouře."
"Jak se tedy dostaneme do Mithrasu?" zabručel Tanis. "Leží na druhé straně Krvavého moře, jestli jsou tvoje odhady správné."
"Jestliže jsme pronásledováni, můžeme se dostat do Mithrasu, když poplujeme na jih. Jestliže nejsme, můžeme jet podél západního pobřeží a dostat se do severního zálivu v Nordmaaru. Neměj strach, půlelfe," mávla velkoryse rukou Mag. "Alespoň můžeš říct, že jsi viděl Krvavé moře, jeden z divů Krynnu." Vykročila směrem k zádi.
"Změnit kurz! Směr západ!" zavelela.
Pak ona i Koraf současně vytáhli dalekohledy a zkoumavě se zadívali na západní horizont. Ostatní si vyměnili znepokojené pohledy. Dokonce i Raistlin opustil své místo pod plachtou a vydal se napříč palubou, zlaté oči upřené na západ.
"Loď?" zeptala se Maquesta Korafa.
"Ne," odpověděl minotaurus. "Je to mrak. Pohybuje se ale velmi rychle. Rychleji než kterýkoli mrak, jaký jsem kdy viděl."
Nyní už i ostatní viděli tmavou skvrnu na východním obzoru, skvrnu, která rostla před očima.
Pak Tanis ucítil palčivou bolest, jako by byl probodnut mečem. Bolest to byla tak náhlá a silná, že půlelf zalapal po dechu a musel se zachytit Karamona, aby neupadl. Ostatní se na něj znepokojeně podívali. Karamon objal svou mohutnou paží přítelova ramena, aby ho podepřel.
Tanis věděl, kdo k nim letí, a věděl také, kdo je vede.

3.Snáší se tma.

"Jsou to draci," řekl Raistlin a postavil se vedle svého bratra. "Řekl bych, že je jich pět."
"Draci!" vydechla Maquesta. Na chvilku se jí roztřásly ruce a potom vykřikla: "Víc plachet!"
Posádka se dala do práce, jejich oči i myšlenky se však upíraly k blížící se hrůze. Maquesta zvýšila hlas, křičela povely a myšlenkami byla jen se svou lodí. Síla a klid v jejím hlase pronikaly prvními pocity strachu ze zlověstných draků. Několik mužů vyskočilo, aby splnili její příkazy, a další se přidávali. Koraf se svým bičem se také přidal na pomoc a mrskal každého muže, který se nehýbal tak rychle, jak si přál. Během okamžiku se loď dala do rychlého pohybu a celá se zlověstně rozvrzala.
"Drž se co nejblíž okraje bouře!" křičela Mag na Berema. Muž pomalu kývl, ale bylo těžké poznat z bezduchého výrazu jeho tváře, zda ji slyšel nebo ne.
Zřejmě ji slyšel, protože se Perechon přiblížil k okraji věčné bouře, která vířila uprostřed Krvavého moře. Její mračna, hnaná zuřivým vichrem, se snášela až k hřbetům vln.
Byla to bezohledná plavba a Mag to věděla. Stačilo zlomené ráhno, roztržená plachta nebo ulomený stěžeň a zůstali by bezmocní. Ale musela to riskovat.
"Je to zbytečné," prohlásil chladně Raistlin. "Nemůžete jim uniknout. Podívejte, jak rychle nás dohánějí. Sledují tě, Půlelfe!" obrátil se na Tanise. "Sledovali tě od chvíle, kdy jsi opustil tábor... To je jedna možnost," zašeptal mág, "anebo jsi je k nám vedl!"
"Ne! Přísahám -" Tanis se zastavil.
Ten opilý drakonián! Tanis zavřel oči, proklínaje sebe sama. Samozřejmě, Kit ho nechala sledovat. Nevěřila mu o nic víc než ostatním mužům, se kterými sdílela svoji postel. Jak jen mohl být takový hlupák. Věřil, že je pro ni něco jiného, věřil, že ho Kit miluje! Ona přece nikoho nemiluje. Není schopna někoho milovat -
"Byl jsem sledován," procedil skrz zaťaté zuby. "Musíte mi věřit. Možná, že jsem blázen. Myslel jsem, že mě v bouřce nesledují. Ale nezradil jsem vás! Přísahám!"
"Věříme ti, Tanisi," řekla Zlatoluna, postavila se po jeho boku a rozhněvaně se zadívala na Raistlina. Raistlin neřekl nic, jen se pohrdavě ušklíbl. Tanis se vyhnul jeho pohledu, raději se obrátil a pozoroval draky. Už rozeznali i jednotlivé tvory. Viděli jejich obrovská křídla, dlouhé hadí ocasy a děsivě zahnuté pařáty pod obrovskými modrými těly.
"Jeden z nich má na zádech jezdce. Jezdce s maskou," oznámila suše Maquesta a sňala z očí dalekohled.
"Dračí Velmistr." Nebylo třeba, aby to Karamon řekl. Ostatní věděli, co ten popis znamená. Velký muž se zasmušile podíval na Tanise. "Myslím, že bys nám měl říct, o co tu jde, Tanisi. Jestliže tě Velmistr považoval za jednoho ze svých mužů, proč by tě nechal sledovat a pak tě pronásledoval?"
Tanis začal zajíkavě vyprávět, ale jeho slova přerušil hrůzný, nedefinovatelný řev, řev podobný zuřivému zařvání příšerného netvora. Přicházelo to od kormidla. Posádka sevřela své zbraně a otočila se. Námořníci u vesel se zastavili. Koraf se nehýbal a na jeho zvířecím obličeji se zračilo ohromení. Hlas sílil a bylo v něm stále víc děsu.
Jen Mag zůstala chladná. "Bereme," zvolala a rozběhla se přes palubu. Její strach jí najednou umožnil nahlédnout do jeho duše. Doběhla k němu, ale už bylo pozdě.
Berem měl na tváři výraz šílené hrůzy, už však jen tiše zíral na přibližující se draky. Pak ze sebe vydal takový sten, že i minotaurovi přeběhl mráz po zádech. Nad ním se vzdouvaly plachty, stále ještě neporušené. Se všemi plachtami napnutými letěla loď po vlnách, nechávajíc za sebou pouze bílou pěnu, ale draci se stále přibližovali.
Mag už byla téměř u Berema, ale ten jen zakroutil hlavou jako zraněné zvíře a prudce otočil kormidlem.
"Ne, Bereme!" vykřikla Maquesta.
Beremův náhlý pohyb otočil loď tak rychle, že se málem potopila. Stěžeň praskl pod náhlým náporem. Lanoví, plachty, ráhna i námořníci padali na palubu nebo do vln Krvavého moře.

Korafovi se v poslední chvíli podařilo popadnout Mag, jinak by také skončila v moři. Karamon zachytil bratra do svých paží, strhl ho na palubu a zakryl ho svým tělem právě v okamžiku, kdy by ho udeřil kus provazu a roztříštěného dřeva. Námořníci se snažili uniknout do podpalubí, když vtom uslyšeli, jak se uvolnil náklad lodi. Všichni se chopili provazů nebo čehokoli, co měli v dosahu, a zoufale se drželi, neboť se zdálo, že Berem vede loď směrem ke dnu. Plachty se třepotaly na stěžni jako křídla mrtvých ptáků, lanoví praskalo a loď se beznadějně potácela.
Zkušený kormidelník sice vypadal šílený hrůzou, zůstal však námořníkem. Stále držel kormidlo v pevném sevření, místo aby ho nechal volně se točit. Pomalu navedl loď do správného směru, s takovou péčí, s jakou matka konejší své nemocné dítě. Perechon se konečně uklidnil. Plachty, až dosud bez života, chytily vítr a znovu se napjaly. Perechon se vydal svým novým směrem.
Později, když vítr obklopil loď šedou mlhou, ale všechny napadlo, že potopení lodi mohlo znamenat smrt rychlejší a milosrdnější, než jaká na ně čekala.
"Je šílený! Vede nás doprostřed bouře!" řekla Maquesta zlomeným, téměř neslyšitelným hlasem, když pomalu vstávala na nohy. Koraf se blížil k Beremovi se zlověstným výrazem ve tváři a v ruce svíral nůž.
"Ne, Korafe!" vykřikla Maquesta a chytila ho pevně za paži. "Možná má Berem pravdu! Tohle by mohla být naše jediná šance! Draci se za námi do bouře neodváží. Berem nás do toho dostal, ale je to také jediný kormidelník, který nám může pomoci, pokud nás dokáže udržet na okraji bouře - "
Ostré světlo blesku protrhlo šedý závěs. Mlha se rozestoupila a odhalila příšerný pohled. Černé mraky se roztočily ve víru větru, zelené blesky bily do vln a vzduch byl nasycený štiplavým pachem síry. Rudá voda se vzdouvala a zmítala. Bílé kapky bublaly na hladině jako pěna na ústech umírajícího. Nikdo se na okamžik nemohl pohnout. Jenom stáli a cítili, jak jsou proti síle přírody ubozí. Pak vítr znovu zesílil. Loď sebou zmítala, tažená zlomeným stěžněm. Náhle se prudce rozpršelo. Do dřevěné paluby bušily kroupy a loď znovu zahalil šedý závěs.
Pod Maquestiným vedením se muži drápali nahoru, aby svinuli zbývající plachty. Další část posádky se zoufale snažila zbavit loď rozbitého stěžně, který se divoce houpal ve větru. Bez jeho tíže se loď opět narovnala. Ačkoli se stále zmítala, zdálo se, že se zkrácenými plachtami bude schopna dostat se z bouře i přes chybějící stěžeň.
Byli tak zaměstnaní, že téměř zapomněli na draky. Zdálo se, že možná budou žít o několik minut déle. Přátelé se usilovně snažili prohlédnout skrz ocelově šedý déšť.
"Myslíš, že jsme je setřásli?" zeptal se Karamon. Mohutný válečník měl na hlavě velkou tržnou ránu a silně krvácel. V jeho očích byla vidět bolest. Ze všeho nejvíce se však bál o bratra stojícího vedle něj. Raistlin sice nebyl zraněný, ale kašlal tak silně, že se sotva držel na nohou.
Tanis zavrtěl zachmuřeně hlavou. Díval se kolem sebe, aby zjistil, jestli byl někdo raněn. Snažil se donutit ostatní, aby se drželi pohromadě. Jeden za druhým klopýtali deštěm, přidržujíce se provazů, až se všichni shromáždili kolem Tanise. Znepokojeně se ohlíželi na rozbouřené moře.
Nejdřív neviděli nic. Pro ostrý déšť bylo těžké dohlédnout i na záď lodi. Někteří námořníci se tvářili povzbudivě. Mysleli si, že už drakům unikli.
Ale Tanis upřel oči na západ a věděl, že jenom smrt mohla zastavit Kitiaru v pronásledování.
Když modrá dračí hlava pronikla šedými mraky, jásot námořníků se proměnil ve vyděšený křik. Viděli jeho žhnoucí oči plné nenávisti a široce otevřenou tlamu plnou ostrých tesáků.
Drak se stále blížil a jeho křídla byla tak jistá, jako by ani necítil ostré poryvy větru, deště a krupobití. Na jeho modrých zádech seděl Dračí Velmistr. Nemá v ruce vůbec žádnou zbraň, uvědomil si Tanis. Žádnou nepotřebovala. Jen by vzala Berema a drak by pak zničil celou loď. Tanis sklonil hlavu. Bylo mu zle z pomyšlení na to, co je čekalo. Bylo mu zle z toho, že on za to nesl zodpovědnost.
Pak se podíval vzhůru. Možná ještě máme šanci, pomyslel si s nadějí. Když Berema nepozná, neodváží se je zničit, aby neublížila Tanisovi. Ohlédl se po kormidelníkovi a jeho naděje se rozplynuly. Zdálo se, že bohové se proti nim spikli.

Vítr odhalil Beremovu hruď. I přes hustý šedý déšť Tanis viděl zelený drahokam vpálený do mužových prsou zářit jasněji než zelené blesky, hrozné světelné znamení zářící skrz šedou bouři. Berem si toho nevšiml. Neviděl ani draka. Jeho oči se upíraly do bouře před ním, jak soustředěně řídil Perechon dál a dál do Krvavého moře Ištaru.
Jenom dva lidé zahlédli třpytící se kámen. Všichni ostatní byli ochromeni strachem z draka a nebyli s to odvrátit pohled od obrovského modrého tvora vznášejícího se nad nimi. Tanis viděl ten drahokam, tak jako ho viděl před pár měsíci. I Dračí Velmistr ho spatřil. Oči za železnou maskou se upíraly na zelený klenot, a pak se jejich pohled setkal s pohledem půlelfa, stojícího na bouří rozhoupané palubě.
Modrého draka náhle zachytil prudký náraz větru. Zvíře zakolísalo, Velmistrův pohled však neuhnul ani o píď. Tanis v jeho očích zahlédl děsivou budoucnost. Drak by slétl dolů a do svých pařátů sebral Berema. Velmistr by chvíli jásal nad vítězstvím a pak by nařídil drakovi, aby je všechny zničil...
To všechno teď viděl v Kitiařiných očích, stejně tak jako něhu, kterou v nich viděl před pár dny, kdy ji svíral ve své náruči. Nespouštějíc z něj oči, Kitiara zvedla ruku. Mohlo to být znamení pro draka, aby se spustil dolů, ale stejně dobře i pozdrav pro Tanise. Nedozvěděl se to, protože se ve stejný okamžik ozval hlas, který svojí neuvěřitelnou silou přehlušil kvílení vichřice.
"Kitiaro!" vykřikl Raistlin.
Odstrčil Karamona a rozběhl se k drakovi. Klouzal po mokrém povrchu paluby, červený plášť kolem něj vlál v sílícím větru, náhlý závan mu strhl kapuci z hlavy. Déšť se leskl na jeho kovově zbarvené kůži a jeho zlaté oči propalovaly houstnoucí temnotu bouře. Velmistr popadl otěže připevněné k drakovu obojku a zvedl ho nahoru tak prudce, že netvor zařval vzteky. Kitiara se úlekem nemohla pohnout a její hnědé oči se za dračí přilbou užasle rozšířily, když pod sebou zahlédla svého nevlastního bratra, kterého si pamatovala jako malé dítě. Pak se obrátila na Karamona, který se také připojil ke svému bratrovi.
"Kitiaro!" zašeptal Karamon přiškrceným hlasem. Obličej mu hrůzou zbledl při pohledu na draka vznášejícího se nad nimi.
Velmistr se ještě jednou otočil na Tanise a pak jeho pohled sklouzl na Berema. Tanis zadržel dech. Viděl v Kitiařiných očích nepokoj.
Aby získala Berema, musela by zabít mladšího bratra, kterému vděčila za své šermířské umění. Musela by ale také zabít jeho křehké dvojče. Musela by zabít i muže, kterého snad kdysi milovala. Tanis viděl, jak její pohled ztvrdl, a zoufale svěsil hlavu. Na ničem už nezáleželo. Zabila by své bratry, zabila by i jeho. Tanis si připomněl její slova: "Zajmeme Berema a celý Krynn nám bude ležet u nohou. Královna Temnot nás zahrne takovými dary, o jakých se nám nikdy nesnilo!"
Kitiara ukázala na Berema a pustila jednou rukou draka. Mráček se s krutým výkřikem připravil k útoku, ale její zaváhání se ukázalo být osudným. Berem neochvějně vedl loď dál a dál do srdce bouře. Vítr se vzdouval, burácel a vířil. Vlny narážely na bok lodi. Déšť bičoval palubu, na které se vršily záplavy krup. Drak měl náhle potíže. Udeřil do něj nápor větru a vzápětí znovu a vzápětí další. Mráček zoufale mával křídly, jak s ním vítr zmítal. Kroupy mu bily do hlavy a snažily se proniknout tenkou dračí kůží. Jenom největší úsilí jeho pána bránilo drakovi v úprku do klidu a bezpečí.
Tanis viděl, jak se Kitiara zoufale snaží získat Berema. Viděl, jak se Mráček s obrovským vypětím pokusil přiblížit znovu ke kormidelníkovi.
Poté smýkl lodí další náraz vichru. Voda se přelila přes palubu a zaplavila je kaskádami bílé pěny. Srážela muže na zem a ti se chytali, čeho se dalo, sítí, provazů, čehokoli - jen aby je voda nespláchla do moře. Berem bojoval s kormidlem, které sebou zmítalo jako živé a snažilo se mu vymknout z rukou. Plachty se roztrhaly a muži s děsivými výkřiky mizeli v Krvavém moři. Pak se loď znovu pomalu narovnala. Tanis rychle pohlédl vzhůru.
Drak i Kitiara byli pryč.
Maquesta se dala do práce, odhodlaná zachránit svoji umírající loď. Chrlila se sebe příkaz za příkazem, a jak běžela kupředu, vrazila do Tiky.

"Zmizte mi z paluby, vy tupci!" křikla rozhněvaně na Tanise, přehlušujíc divoký vítr. "Vezmi své lidi a běž dolů. Jděte mi z cesty a zůstaňte v mé kabině!"
Karamonův rozhněvaný pohled se Tanisovi zarýval do srdce. Velký muž prošel kolem něj s bratrem v náručí. Raistlinovy oči po něm přejely jako žhavý plamen spalující jeho duši. Pak sešli do podpalubí a snažili se vměstnat do malé kabiny, která s nimi otřásala a houpala jako s roztrhanými panenkami.
Tanis trpělivě čekal, až byli všichni v bezpečí maličké kabiny, pak se opřel o dřevěnou stenu a sbíral odvahu se otočit.
Když ho velký muž míjel, zahlédl znepokojený výraz jeho tváře a vítězoslavný lesk v Raistlinových očích. Slyšel, jak Zlatoluna tiše pláče, a raději si přál na místě zemřít, než se otočit čelem k ní.
Ale to se nestalo. Pomalu se obrátil. Řekyvan stál vedle Zlatoluny a jeho obličej byl potemnělý a zachmuřený. Tika měla rty pevně stisknuté a po tvářích jí stékaly velké slza Tanis zůstal stát zády ke dveřím a němě zíral na své přátele. Dlouho nikdo nepromluvil. Jediné, co slyšeli, byl zvuk bourej a vlny narážející do boků lodi. Ze stropu na ně kapala voda a všichni se třásli zimou a strachy.
"Já - omlouvám se," začal Tanis a olízl si solí pokryté rty. Bolelo ho v krku tak, že mohl stěží promluvit. "Chtěl - jsem vám to říct - "
"Tak s tou jsi byl celé ty čtyři dny..." zašeptal Karamon: "S naší sestrou. S naší sestrou, s Kitiarou!"
Tanis svěsil hlavu. Loď se mu pod nohama houpala a donutila ho přeběhnout k Maquestině k zemi přibitému stolu. Zachytil se ho a pomalu se vzepřel rukama, aby se mohl obrátit tváří ke svým přátelům. Půlelf už ve svém životě zažil mnoho bolesti - bolesti z předsudků, ztrát i ran mečem. Nikdy si ale nemyslel, že bude muset snášet takovou bolest, jakou trpěl nyní. Pohled zrady v očích přátel vycházel přímo z jejich duší.
"Prosím, musíte mi věřit..." co to říká za hloupost, pomyslel si. Proč by mi měli věřit? Lhal jsem jim od té doby, co jsem se vrátil. "Dobrá," začal znovu, "vím, že nemáte žádný důvod mi věřit, ale alespoň mě, prosím, vyslechněte! Procházel jsem Wrakovem, když mě napadl nějaký elf. Viděl mě oblečeného v tomto..." Tanis ukázal na dračí brnění, " a myslel si, že jsem důstojník dračí armády. Kitiara mi zachránila život a pak mě poznala. Myslela, že jsem se přidal k dračí armádě! Co jsem jí měl říct? Ona - " Tanis polkl a utřel si rukou čelo - "vzala mě s sebou do hostince a..." Nemohl dál.
"A ty jsi strávil čtyři dny a noci v milostném objetí Dračího Velmistra Kitiary!" prohlásil Karamon se vzrůstající zuřivostí. Zhoupl se na patách a namířil na Tanise obviňující prst.
"Potom sis po pár dnech potřeboval trochu vydechnout! Vzpomněl sis na nás a vrátil ses, aby ses přesvědčil, jestli na tebe pořád ještě čekáme! A my jsme čekali! Právě jako to stádo ovcí-"
"Přiznávám se! Byl jsem s Kitiarou!" vykřikl Tanis. "Ano, miloval jsem ji! Nepředpokládám, že byste tomu mohli rozumět - nikdo z vás! Ale nikdy jsem vás nezradil! Přísahám! Když odjela do Solamnie, byla to moje první šance uprchnout a já jsem ji využil. Drakoniáni mě sledovali, nejspíš na Kitiařin rozkaz. Možná jsem hlupák, ale nejsem zrádce!"
"Pche!" odplivl si Raistlin.
"Poslyš, čaroději!" obrátil se na něj Tanis. "Jestli si myslíš, že jsem vás zradil, tak proč byla tak překvapená, když viděla vás, vlastní bratry? Když jsem vás tedy podvedl, proč jsem prostě jen neposlal pár drakoniánů do hostince, aby vás přivedli? Mohl jsem to udělat. Kdykoli. Mohl jsem je poslat i pro Berema. On je ten, kterého chtějí. On je ten, po kterém drakoniáni pátrají ve Wrakově! Věděl jsem, že je na této lodi. Kitiara by mi nabídla část odměny, kdybych jí to řekl, až tak je důležitý. Stačilo jen, abych Kit za ním dovedl a samotná Královna Temnot by mě za to odměnila!" "Neříkej nám, že jsi o tom neuvažoval!" zasyčel Raistlin. Tanis otevřel ústa, ale zůstal zticha. Věděl, že jeho vina byla tak zřejmá jako vous na tváři nepravého elfa. Odmlčel se a zakryl si rukama obličej, aby na ně neviděl.
"Já - miloval jsem ji." Hlas se mu zlomil. "Celá ta léta jsem ji miloval. Odmítal jsem vidět, kým se stala. A přestože jsem to věděl, nemohl jsem si pomoci. Ty miluješ -" jeho pohled se obrátil k Řekyvanovi - "i ty" - Tanis se otočil ke Karamonovi. Loď se znovu naklonila. Tanis se zachytil desky stolu. "Co byste dělali na

mém místě? Pět let jsem o ní snil!" Zarazil se. Ostatní mlčeli. Karamonův obličej byl nezvykle zamyšlený. Řekyvan se podíval na Zlatolunu.
"Když byla pryč," pokračoval Tanis hlasem plným bolesti, "ležel jsem na posteli a nenáviděl se. Možná mě teď nenávidíte, ale nemůžete mě nenávidět tak, jako se já hnusím sám sobě a hluboce pohrdám tím, čím jsem se stal! Přemýšlel jsem také o Lauraně a ..."
Tanis ztichl a zvedl hlavu. I přesto, že byl zabrán do vyprávění, cítil, že se pohyb lodě náhle změnil. Ostatní se také podívali kolem sebe. Nebylo na to třeba zkušeného námořníka, aby si všimli, že se už divoce nezmítají, ale naopak, že se řítí rychle kupředu. Ten pohyb byl zvláštní a poněkud zlověstný, tak byl nepřirozený. Než mohli přijít na to, co se stalo, dveře jejich kajuty málem rozbilo několik úderů pěstí.
"Maquesta nařizuje, abyste všichni vyšli nahoru!" zařval Koraf.
Tanis se rychle podíval po svých přátelích. Řekyvanovy oči byly temné a upřeně hleděly na Tanise, ale nebylo v nich žádné světlo. Lidé z Planin nedůvěřovali jiným tvorům než lidským. Pouze týdny prožité společně v nebezpečí přiměly Řekyvana Tanisovi důvěřovat a oblíbit si ho jako bratra. A to všechno mělo přijít nazmar? Tanis se na něj upřímně zahleděl. Řekyvan sklopil oči a beze slova vycházel z kabiny. Pak se najednou zastavil.
"Máš pravdu, můj příteli," řekl a otočil se ke Zlatoluně, která právě vstávala, "také jsem miloval." Pak vyšel ven. Zlatoluna mu věnovala tichý pohled a následovala svého muže. Tanis v jejích očích zahlédl náznak pochopení. Přál si tomu rozumět jako projevu odpuštění.
Karamon chvíli váhal, pak kolem něj prošel bez jediného slova a pohledu. Raistlin ho minul s hlavou otočenou na stranu a na každém kroku ho provrtával pohledem. Měl to být náznak radosti v jeho zlatých očích? Ostatní mu už dlouho nedůvěřovali. Měl snad radost z toho, že konečně našel společníka v potupě, které se mu dostávalo? Půlelf neměl nejmenší tušení, co si Raistlin myslel. Poslední šla Tika. Jemně ho pohladila po ramenou. Ona věděla, co to je, někoho milovat...
Tanis zůstal na chvilku v kabině sám, ztracený ve své vlastní temnotě. Potom s povzdechem následoval své společníky.
Jakmile vyšel na palubu, pochopil, co se stalo. Ostatní zírali na moře, obličeje bledé zděšením. Maquesta běhala po přední palubě, kroutila hlavou a klela ve svém rodném jazyce.
Když slyšela Tanise přicházet, otočila se a zpražila ho pohledem uhrančivých, černých očí.
"Zničils nás," řekla nenávistně. "Ty a ten bohem vedený kormidelník!"
Maquestina slova se zdála zbytečným opakováním slov, která zazněla v Tanisově mysli. Nevěděl, zda Mag vůbec promluvila, nebo zda slyšel svůj vlastní hlas.
"Zachytil nás maelstrom!"

4."Můj bratře..."

Perechon se hnal kupředu a lehce jako pták se vznášel na hřebenech vln. Byl to však pták s přistřiženými křídly, unášený vířícími se záplavami mořského orkánu do krvavě rudé temnoty.
Jakási hrůzná síla zde zahladila vlny, až se vodní hladina podobala barevnému sklu. Z černých hlubin se ozýval bezduchý, nikdy neustávající řev a dokonce i sama mračna se točila ve víru, jako kdyby se celá příroda hnala do záhuby, vtahována do maelstromu.
Tanis sevřel pažení rukama rozbolavělýma neustálým napětím. Při pohledu do temného středu víru necítil ani bázeň, ani hrůzu - jen podivnou otupělost. Stejně na tom nezáleželo. Smrt bude rychlá a vítaná.
Celá posádka k záhubě odsouzené lodi stála bez hlesu, oči rozšířené hrůzou. Ještě stále nebyli přímo uprostřed, neboť od okraje víru do jeho středu to mohlo být i několik mil. Kolem nich se valily proudy

nezpěněných vod, nad hlavami jim burácel vichr a do tváří jim šlehal déšť. Nezáleželo na tom. Už si toho ani nevšímali. Viděli jen to, jak jsou nemilosrdně unášeni stále blíž a blíž k hrozivé temnotě.
Ten příšerný pohled však dokázal probudit Berema z jeho netečnosti. Když pominul počáteční děs, Maquesta začala divoce vykřikovat rozkazy. Napolo omámení muži je prováděli, jejich úsilí ale bylo bezvýsledné. Vytažené plachty roztrhal vítr na cáry a uvolněná lana srážela námořníky do vln. Ani s největším vypětím nedokázal Berem loď otočit nebo ji vyprostit z nemilosrdného sevření vod. Koraf mu sice přišel na pomoc, ale stejně tak se mohli pokoušet přinutit svět, aby se zastavil.
Pak se Berem vzdal. Ramena mu poklesla a jen stál, hleděl do vířící hlubiny a nevšímal si ani Maquesty, ani Korafa. Tvář měl klidnou. Tanis si vzpomněl, jak na Beremově tváři viděl stejný klid v Pax Sarkasu, když ten člověk vzal Ebena za ruku a rozběhl se s ním proti smrtícímu přívalu valících se balvanů. Zelený drahokam v jeho hrudi zářil pochmurným svitem, odrážeje krvavou červeň mořských vln.
Tanis náhle ucítil, jak mu rameno sevřela něčí pevná ruka a prudce jím zatřásla.
"Tanisi! Kde je Raistlin?"
Tanis se otočil. Chvíli zíral na Karamona, jako kdyby ho nepoznával, potom pokrčil rameny.
"Záleží na tom?" zeptal se nevýrazným hlasem. "Ať si zemře, kde chce."
"Tanisi!" Karamon jej popadl za ramena a znovu jím zatřásl. "Tanisi! Dračí jablko. Vzpomeň si už na jeho kouzla! Možná by nám mohl pomoci -"
Tanis se konečně vzpamatoval. "Bohové! Máš pravdu, Karamone!"
Půlelf se rychle rozhlédl kolem, po mágovi však nebylo ani stopy. Po zádech mu přešel mráz. Raistlin byl schopen jim pomoci, ale byl také schopen pomoci jen sám sobě. Tanis si náhle vzpomněl, jak mu elfí princezna Alana kdysi vyprávěla o tom, že do dračích jablek vložili jejich tvůrci tu nejsilnější touhu po životě.
"Musí být tam dole!" vykřikl Tanis a rozběhl se k schůdkům do podpalubí. Za sebou slyšel Karamonovy těžké kroky.
"Co se děje?" ozval se od pažení Řekyvan.
"Raistlin!" - odpověděl přes rameno Tanis. "Čaroděj je pryč! Zůstaň tam, kde jsi, já a Karamon se o něj postaráme."
"Karamone - " zaječela Tika a byla by se k nim rozběhla, kdyby jí Řekyvan včas nezachytil. Vyděšeně se na válečníka podívala, ale potom se znovu vrátila k pažení.
Karamon si ani ničeho nevšiml. Ještě předběhl Tanise, vrhl se do podpalubí a jeho mohutné tělo se pohybovalo s až neuvěřitelnou rychlostí. Jak se řítil dolů po schodech, Tanis si náhle všiml, že dveře do Maquestiny kabiny jsou otevřené a společně s pohyby lodi se pomalu houpají v závěsech. Půlelf vběhl dovnitř, půl kroku za dveřmi se však zastavil jako zasažen bleskem.
Uprostřed malé kajuty stál Raistlin. Ve svícnu na protější stěně hořela svíce a její světlo se na čarodějově tváři a v jeho očích odráželo jako světlo ohně na železné masce. V rukou držel Raistlin dračí jablko, jejich kořist ze Silvanestu. Ta věc se zvětšila, uvědomil si Tanis. Bylo to teď větší než dvě mužské pěsti a uvnitř vířily snad tisíce nejrůznějších barev. Tanise přepadla závrať a půlelf rychle uhnul očima.
Před Raistlinem stál Karamon. Tvář velkého válečníka byla stejně bílá jako tvář jeho mrtvého těla, které Tanis viděl u svých nohou v tom děsivém snu v Silvanestu.
Raistlin prudce zakašlal a chytil se za hruď. Tanis se k němu chtěl rozběhnout, mág ho ale zastavil.
"Nepřibližuj se, Tanisi!" vydechl. Na rtech měl stopy krve. "Co to děláš?"
"Prchám před jistou smrtí, půlelfe." Čaroděj se zasmál tím podivným, děs nahánějícím smíchem, který Tanis do té doby slyšel jen dvakrát. "Co si myslíš, že dělám?"
"Jak to chceš dokázat?" zeptal se Tanis a do duše se mu začal vkrádat podivný strach, jak pozoroval v mágových očích odlesky barev, míhajících se v dračím jablku.
"Použiji svoji magii a také magii dračího jablka. Je to vlastně docela jednoduché, ačkoli nejspíš mimo dosah tvé mysli.

Jsem nyní schopen spojit sílu svého těla a svého ducha v jedno. Stanu se čirou energií - světlem, pokud bys tomu jinak neporozuměl. A jakmile se jím stanu, budu schopen cestovat po nebi jako sluneční paprsek a vrátím se na tento svět kdekoli a kdykoli se mi zlíbí."
Tanis svěsil hlavu. Raistlin měl pravdu - taková myšlenka se zcela vymykala jeho představivosti. Nebyl schopen ji pochopit, ale přesto v duši náhle ucítil naději.
"Můžeš to udělat pro nás všechny?" zeptal se.
"Možná," řekl Raistlin a znovu se rozkašlal. "Nejsem si ale jist, a proto se o to ani nebudu pokoušet. Vím, že já sám mohu uniknout. O ostatní se nestarám. Do této pasti jsi je zavedl ty, půlelfe. Vysvoboď si je sám."
Tanisem teď namísto děsu zacloumal hněv. "Alespoň tvůj bratr..." zprudka vyhrkl.
"Nikdo," zavrtěl hlavou Raistlin. "Odstup."
Tanisovu mysl drásal nepříčetný vztek. Nějak přece musí Raistlina přinutit, aby naslouchal hlasu rozumu. Přece musí existovat způsob, jak využít to podivné kouzlo a zachránit se. Tanis věděl o magii dost na to, aby si byl jist, že se teď Raistlin neodváží kouzlo použít. Bude potřebovat všechnu svoji sílu, aby dračí jablko ovládl. Tanis vykročil kupředu, když vtom spatřil v Raistlinově ruce stříbřitý záblesk. Jakoby odnikud se objevila krátká stříbrná dýka, po celou tu dobu koženým řemínkem důmyslně upevněná v čarodějově rukávu. Tanis se zastavil a jeho pohled se setkal s Raistlinovým.
"Ovšem," vydechl Tanis. "Zabil bys mne zcela bez váhání. Svému bratrovi ale neublížíš. Karamone, zastav ho!"
Karamon se pohnul ke svému dvojčeti. Raistlin varovně napřáhl dýku.
"Nedělej to, bratře," řekl tiše. "Nepřibližuj se."
Karamon zaváhal.
"Jdi, Karamone," přikázal mu Tanis. "Neublíží ti."
"Vysvětli mu to, Karamone," zašeptal Raistlin. Čaroděj ani na okamžik nespouštěl oči ze svého bratra. Jejich zornice se rozšířily a chvílemi se nebezpečně zaleskly. "Řekni Tanisovi, čeho jsem schopen. Pamatuješ si to stejně dobře, jako si to pamatuji já. Myslíme na to, kdykoli se na sebe podíváme. Nebo to snad tak není, můj bratře?"
"O čem to mluví?" zeptal se hněvivě Tanis. Vlastně to ani nebylo důležité. Kdyby tak jen mohl odvést Raistlinovu pozornost... skočit na něj...
Karamon zbledl. "O Věžích Vysoké magie..." Odmlčel se. "Nesmíme o tom mluvit. Par-Salian říkal..."
"Na tom teď nezáleží," přerušil ho Raistlinův chraptivý hlas. "Par-Salian mi nemůže nic udělat. Teď, když mám to, co mi bylo slíbeno, ani sám velký Par-Salian nemá tu moc se mi postavit. To tě ale nemusí zajímat... Pro tebe má význam něco jiného."
Raistlin se zhluboka nadechl a začal mluvit. Podivné oči stále upíral na svého bratra. Jen napůl poslouchaje se Tanis pomalu přiblížil k mágovi. Srdce mu bilo v hrdle - jediný rychlý pohyb a čarodějova shrbená postava by se zhroutila k zemi. Najednou si Tanis uvědomil, že ho zachytila Raistlinova slova, donutila ho zastavit se a naslouchat, jako kdyby ho mág ovládal svými kouzly.
"Tanisi, poslední zkouška ve Věži Vysoké magie byla namířena proti mně samotnému. Já jsem selhal, Tanisi. Zabil jsem ho - zabil jsem svého bratra." Raistlinův hlas byl zcela klidný. "Nebo jsem si alespoň myslel, že to byl Karamon." Mág pokrčil rameny. "Jak se nakonec ukázalo, byla to jen iluze, kterou vytvořili, aby mne naučili znát hloubku mé žárlivosti a nenávisti. Mysleli si, že tím očistí mou duši od temnoty. Ve skutečnosti jsem se ale naučil, že nejsem s to se ovládnout. Protože to ale nebyla část oné skutečné zkoušky, nebylo mi to přičteno k tíží - jen ohledně jednoho člověka ano."
"Díval jsem se, jak mě zabíjí," vykřikl nenávistně Karamon. "Donutili mě, abych se díval. Abych svého bratra správně poznal!" Velkému muži klesla hlava do dlaní a celé tělo se mu prudce zachvělo. "Já tomu rozumím!" zavzlykal.
"I tehdy jsem tomu rozuměl! Je mi to líto! Raiste, prosím, neodcházej beze mě! Jsi tak slabý, potřebuješ mě!"

"Už tě nepotřebuji," zašeptal Raistlin. "Já tě už nepotřebuji!"
Tanis se na ně díval a žaludek mu svíral děs. Nemohl tomu uvěřit - ani u Raistlina tomu nemohl uvěřit.
"Karamone, jdi!" zachraptěl.
"Nenuť ho, aby se ke mně přiblížil, Tanisi," řekl Raistlin a hlas měl tichý a jemný, jako kdyby četl půlelfovy myšlenky. "Ujišťuji tě, že jsem toho schopen. To, oč jsem celý život usiloval, mám nyní na dosah ruky. Nic mě nezastaví. Podívej se na jeho tvář, Tanisi! On to ví! Zabil jsem ho jednou a mohu to udělat znovu. Sbohem, můj bratře."
Čaroděj položil ruce na dračí jablko a podržel ho proti svíci. V jablku se znovu rozzářily myriády víncích barev. Kolem mága se objevila aura těch nejmocnějších čar.
Přemáhaje strach, Tanis napjal každý sval svého těla v posledním zoufalém pokusu Raistlina zastavit. Nepohnul se však ani o krok. Slyšel, jak Raistlin mumlá jakási zvláštní slova. Vířící světla nabyla na síle a Tanis cítil, jak se mu vpalují do mysli. Zakryl si oči rukama, světla se však prodírala i skrze jeho dlaně a dál se mu zarývala do mozku. Vrávoravě ustoupil ke dveřím. Na druhé straně místnosti křičel bolestí Karamon. Tanis jen slyšel, jak mužovo tělo s dunivým úderem dopadlo na podlahu.
Pak bylo ticho a kajuta se ponořila do tmy. Chvějící se Tanis otevřel oči, dlouho však viděl jen rudý obraz gigantického zářícího glóbu, vpálený do jeho mysli. Konečně se jeho oči přizpůsobily tmě. Svíce stále hořela a odkapávající vosk se rozléval v bílé kaluži na zemi nedaleko místa, kde ležel Karamon, nehybný a prázdnýma očima zírající do nicoty. Raistlin byl pryč.

Tika Waylanová stála na palubě Perechonu, zírala na krvavě rudé moře a pokoušela se zadržet pláč. Musíš být statečná, opakovala si znovu a znovu. Naučila ses být statečná ve válce, říkal přece Karamon. A musíš být statečná i teď. Aspoň na konci budeme spolu. Nesmí mě vidět plakat.
Poslední čtyři dny však byly těžké pro každého z nich. Strach z drakoniánů, co se objevili nad Wrakovem, je donutil zůstat v tom špinavém hostinci. Hrůzu jim nahnalo i Tanisovo nečekané zmizení. Byli bezmocní a neodvážili se ani toho, aby po něm pátrali. Celé dny tak byli nuceni neopouštět své místnosti a Tika musela stále být blízko Karamona. Ani jeden z nich však nebyl schopen vyslovit, jak nesmírně je k tomu druhému přitahován, takže jim vzájemná náklonnost způsobovala jen utrpení. Tika si přitom nepřála nic jiného, než obejmout velkého válečníka, položit mu hlavu na rameno a cítit, jak se jeho mohutné tělo tiskne k jejímu.
A věděla, že si ani Karamon nepřeje nic jiného. Čas od času spatřila v jeho očích takovou něhu, že Tika zatoužila přiběhnout k tomu muži a sdílet lásku, která byla v jeho srdci.
To se však nesmělo stát, dokud vedle Karamona stál Raistlin, lpějící na obrovi jako jeho křehký a pomíjivý stín. Tika si stále znovu a znovu opakovala Karamonova slova, která řekl ještě předtím, než se dostali do Wrakova.
"Musím sloužit svému bratrovi. Ve Věži Vysoké magie mi řekli, že jeho síla pomůže zachránit svět. Jeho síla jsem já - alespoň jeho tělesná síla. Potřebuje mě. Mou první povinností je on, a dokud se to nezmění, nemohu si na sebe brát žádné jiné závazky. Zasloužíš si někoho, pro koho budeš na prvním místě ty, Tiko. Proto a jenom proto tě nechávám jít."
Ale já nikoho jiného nechci, pomyslela si nešťastně Tika. A v té chvíli jí začaly z očí téct slzy. Rychle se otočila, aby je ještě skryla před Zlatolunou a Řekyvanem. Nepochopili by to a mysleli by si, že pláče strachy. Přitom strach ze smrti byl něčím, co už Tika dávno přemohla. Nejvíc ze všeho se bála toho, že by mohla zemřít sama.
Co to vlastně dělají? už posté se ptala sama sebe, utírajíc si hřbetem ruky uslzené oči. Loď se stále víc a víc blížila temnému středu víru. Kde je Karamon? Půjdu je najít, ať si Tanis říká, co chce, rozhodla se Tika. Najednou spatřila, jak Tanis pomalu vylézá z podpalubí a napůl vleče a napůl podpírá Karamona. Stačil jediný pohled na válečníkovu bledou tvář a Tice se zastavilo srdce.
Pokusila se vykřiknout, nebyla však schopna ze sebe vydat ani jedno lidské slovo a z hrdla jí vyrazil jen jakýsi zoufalý skřek. Zlatoluna i Řekyvan teprve teď dokázali odtrhnout oči od příšerného maelstromu.

Jakmile spatřil Tanise, sehnutého až k zemi pod svým břemenem, Řekyvan se mu rozběhl na pomoc. Karamon se potácel jako opilý, oči měl nepřítomné a nevidoucí. Řekyvan se dostal k Tanisovi právě včas, aby stačil Karamona zachytit, než Tanisovi jeho vyčerpané nohy vypověděly poslušnost.
"Nic mi není," zašeptal Tanis, když zachytil Řekyvanův vyděšený pohled. "Zlatoluno, Karamon potřebuje pomoc."
"Tanisi, co se to jenom stalo?" Tice strach vrátil schopnost řeči. "Co se tady děje? Kde je Raistlin? Copak není..." Odmlčela se. Půlelfovy oči byly ještě stále plné toho, co viděl a slyšel tam dole.
"Raistlin zmizel," řekl stručně Tanis.
"Zmizel? Kam zmizel?" naléhala Tika a očima zoufale zírala na pusté moře, jako by očekávala, že najde Raistlinovo tělo někde v záplavě vířících rudých vod.
"Raistlin nám lhal," odpověděl Tanis, zatímco pomáhal Řekyvanovi uložit Karamona na hromadu stočených lan. Velký muž stále ještě nepromluvil a zdálo se, že je ani nevidí - jen prázdně hleděl na nekonečné rudé moře. "Vzpomínáš si ještě, jak pořád chtěl, abychom šli do Palantasu a naučili se, jak jablko správně ovládat? Teď už ví, jak s ním zacházet, a je pryč - nejspíš v Palantasu. Na tom, kde teď je, už ale příliš nezáleží." Podíval se na Karamona, svěsil zarmouceně hlavu a unaveně se opřel o zábradlí.
Zlatoluna něžně položila ruce na ramena velkého muže a několikrát tiše vyslovila jeho jméno, tak tiše, že ji ostatní přes burácení větru ani nemohli slyšet. Při doteku jejích rukou se však Karamon zachvěl a pak se neovladatelně roztřásl. Tika si k němu klekla a vzala jeho ruce do svých. Oči stále upřené do dálky, Karamon začal tiše naříkat a z doširoka otevřených očí se mu po tvářích kutálely slzy. I Zlatoluna měla oči plné slz, položila však Karamonovi ruku na čelo a stále ho tiše volala jménem, jako by byla matkou, volající své ztracené dítě.
Řekyvan se obrátil k Tanisovi, tvář potemnělou hněvem.
"Co se stalo?" zeptal se tvrdě muž z Planin.
"Raistlin řekl... Nemohu o tom teď mluvit - nemohu!" Tanis prudce zavrtěl hlavou a celý se zachvěl. Naklonil se přes zábradlí a chvíli jen tupě zíral do pochmurné vody pod sebou. Několikrát vztekle elfsky zaklel - půlelf přitom svým jazykem už téměř nemluvil - a pak bezmocně sevřel hlavu do dlaní.
Zneklidněný zoufalstvím svého přítele Řekyvan položil ruku v uklidňujícím gestu na půlelfova pokleslá ramena.
"Stalo se tedy právě to, co jsme tehdy viděli jen ve snu," řekl muž z Planin. "Čaroděj zmizel a nechal svého bratra napospas smrti."
"A právě jako ve snu jsem selhal," zamumlal třesoucím se hlasem Tanis. "Co jsem to udělal? Všechno je jen moje chyba. Celou tu hrůzu jsem zavinil jen já!"
"Můj příteli," řekl Řekyvan, dojat pohledem na utrápeného Tanise. "Není nám dáno, abychom zpochybňovali rozhodnutí bohů..."
"K čertu s bohy!" zařval rozzuřeně Tanis. Zvedl hlavu, hněvivě se zadíval na svého druha a pěstí vztekle udeřil do zábradlí. "Byl jsem to já! Bylo to moje rozhodnutí! Jak často jsem si to říkal během těch nocí, kdy jsme byli spolu a já ji držel ve svých rukou, jak často jsem si říkal, jak snadné by to bylo zůstat tam s ní, zůstat tam jednou provždy! Nemohu Raistlina soudit! Jsme si víc než podobní, já a on - oba dva zničila všepohlcující vášeň!"
"Tebe nezničila, Tanisi," řekl Řekyvan. Muž z Planin sevřel svýma pevnýma rukama Tanisova ramena a zadíval se mu do obličeje. "Ty ses nestal obětí své vášně. Kdyby ses jí stal, byl bys zůstal s Kitiarou. Ty jsi ji ale opustil, Tanisi."
"Opustil jsem ji, to je pravda," řekl hořce Tanis. "Vyklouzl jsem jí jako mizerný zloděj. Měl jsem se jí vzepřít. Měl jsem jí o sobě říct pravdu. Sice by mě za to bývala na místě zabila, ale vy byste byli v bezpečí. Ty i všichni ostatní byste bývali mohli uniknout. O co snadněji by se mi teď umíralo... Ale neměl jsem tu odvahu. Místo toho jsem vás dovedl sem," řekl půlelf a vyprostil se z Řekyvanova sevření. "Selhal jsem - ale i vy všichni jste selhali."

Rozhlédl se po palubě. Berem stále ještě stál u kormidla, svíraje je pevně v rukou. Na tváři se mu rozprostíral ten zvláštní odevzdaný výraz. Maquesta stále nevzdávala boj za záchranu své lodi a křičela rozkazy do burácení větru a temného dunění, které se stále silněji ozývalo ze středu maelstromu. Posádka ochromená hrůzou ji ale už dávno přestala vnímat. Někteří naříkali, jiní proklínali svůj osud, většina však jen bez hlesu přihlížela, jak je gigantický vír unáší do temné hlubiny. Tanis ucítil, jak se jeho ramene znovu dotkla Řekyvanova ruka. Téměř rozhněvaně se mu pokusil vytrhnout, muž z Planin však nepovolil.
"Tanisi, můj bratře, tuto cestu sis vybral v Posledním domově v Útěšíně, když jsi přišel Zlatoluně na pomoc. Ve své hrdosti bych tvoji pomoc býval odmítl a jak ona, tak i já bychom bývali zahynuli. A protože jsi nás neponechal našemu osudu, přinesli jsme do tohoto světa moudrost dávných bohů. Přinesli jsme záchranu a naději. Cožpak si nevzpomínáš, co nám řekl Velký Mistr? Nehořekujeme pro ty, kdo naplnili smysl svého života. A my, můj příteli, my jsme již účel našich životů splnili. Nikdo nespočítá, do kolika životů jsme zasáhli. Kdo si není jist, že tato bitva skončí velkým vítězstvím? Nám se teď zdá, že bitva je u konce. Zůstaňme při tom. Odkládáme však své meče jen proto, aby se jich ti ostatní mohli chopit a bojovat dál."
"Mluvíš bezesporu krásně, muži z Planin," odsekl Tanis, "řekni mi ale pravdu. Dokážeš se dívat smrti tváří v tvář a necítit přitom křivdu? Máš vše, co si jen můžeš přát - Zlatolunu, děti, které se ještě nenarodily..."
Řekyvanovou tváří se mihl bolestný záchvěv. Odvrátil se, aby jej skryl, Tanis ho však sledoval natolik pozorně, aby jeho výraz zachytil, a náhle pochopil. Takže i to mu bylo souzeno zničit! Půlelf zoufalstvím zavřel oči.
"Nechtěli jsme ti to říct. Beztak jsi měl dost starostí," povzdechl si Řekyvan. "To dítě by se narodilo snad někdy na podzim," zamumlal, "právě v době, kdy listy na řásnících začínají červenat a zlátnout, tak jako zlátly v době, kdy jsme se Zlatolunou přišli do Útěšína a nesli s sebou hůl s modrým křišťálem. Dobře si pamatuji, jak nás tehdy našel pan Sturm a odvedl nás do Posledního domova..."
Tanis se prudce rozvzlykal, až se mu zdálo, že se mu vzlyky jako ostré nože zařezávají do těla. Řekyvan objal svého přítele a pevně ho k sobě přitiskl.
"Lesy, které jsme znali, jsou už dávno mrtvé, Tanisi," pokračoval tlumeným hlasem. "Jediné, co bychom našemu dítěti mohli ukázat, jsou spálené a shnilé pahýly. Teď však to dítě spatří naše lesy takové, jak je bohové stvořili, v zemi, kde stromy rostou věčně. Nenaříkej, můj příteli, můj bratře. Pomohl jsi navrátit lidem vědění bohů. Musíš těm bohům důvěřovat."
Tanis Řekyvana jemně odstrčil. Nebyl schopen se mu podívat do očí. Když se zahleděl do své vlastní duše, spatřil, jak se kroutí a svíjí jako týrané stromy v Silvanestu. Víra? Žádnou neměl. Čím pro něj byli ti bohové? Všechna rozhodnutí přece činil on sám. Jen on sám odhodil vše, co pro něj kdy mělo jakoukoli hodnotu - opustil svoji vlast i Lauraninu lásku. Nechybělo mnoho a byl by odvrhl i přátelství. Jen Řekyvanova nezlomná důvěra, důvěra mrhaná na zcela nesprávném místě, muži z Planin zabránila, aby se ho navždy zřekl.
Sebevražda je půlelfům zapovězena. Považují ji za svatokrádež, neboť dar života je ze všech darů tím nejcennějším. Tanis však nyní hleděl na rudé moře s netrpělivou touhou.
Ať je smrt rychlá, modlil se v duchu. Ať se nad mojí hlavou zavřou ty krvavé vody a skryjí mne ve svých hlubinách. A jestli jsou bohové, ať mi naslouchají. Žádám si jen jedno - ať se Laurana nikdy nedozví, jaká hanba mne postihla. Způsobil jsem bolest příliš mnoha lidem.
Ve stejné chvíli, kdy Tanis skončil svoji modlitbu, která měla být zde na Krynnu jeho poslední, padl na něj stín mnohem hlubší než stín mračen nad jejich hlavami. Tanis zaslechl Řekyvanův výkřik a nářek Zlatoluny, jejich hlasy však zanikly v řevu vod, jak se loď začala potápět do středu maelstromu. Tanis bezděky zvedl hlavu, aby nad sebou spatřil ohnivě rudé oči modrého draka, vznášejícího se uprostřed vířících mračen. Na drakově hřbetu seděla Kitiara.
Neschopni opustit kořist, která by pro ně znamenala skvělé vítězství, Kit a Mráček se probojovali až do samého středu bouře, kde se teď drak snesl k hladině a s nataženými pařáty se vrhl na Berema. Mužovy

nohy však jako by někdo přibil k palubě - ve snu podobné bezmoci hleděl přímo v ústrety blížícímu se drakovi.
Tanis se náhle vzpamatoval, vrhl se po nakloněné palubě vpřed a proběhl přívalem zpěněné rudé vody. Zasáhl Berema přímo do žaludku, oba spadli na palubu a v tom okamžiku se přes ně převalila vysoká vlna. Tanis se čehosi zachytil, co to bylo, nevěděl, a ještě se stačil udržet na palubě, která mu ujížděla pod nohama. Pak se Perechon zase narovnal. Když Tanis zvedl hlavu, Berem tam už nebyl. Kdesi nad ním se ozvalo drakovo hněvivé zařvání.
Náhle bouří pronikl i Kitiařin hlas a bylo vidět, jak její ruka ukazuje na Tanise. Půlelf cítil, jak se ho dotkl Mráčkův ohnivý pohled. Tanis zvedl ruku, jako kdyby se mohl ubránit drakovi, a podíval se přímo do očí netvora, který se vztekle pokoušel udržet rovnováhu v zuřícím vichru.
Toto je život, pomyslel si půlelf, když nad sebou spatřil dračí spáry. Toto je život! Budu zachráněn, dostanu se z této hrůzy. Zlomek okamžiku Tanis cítil, že se vznáší v prázdnotě, neboť z jeho světa zmizela jakákoli pevná země. Uvědomoval si jen to, že divoce zmítá hlavou a zběsile křičí. Drakovy drápy a mořské vlny ho zasáhly v tentýž okamžik. Jediné, co viděl, byla krev...
Tika klečela vedle Karamona a její strach ze smrti už dávno přehlušila starost o osud velkého muže. Karamon si však neuvědomoval ani to, že je Tika s ním. Hleděl kamsi do tmy, po tvářích mu tekly slzy, ruce měl sevřené v pěst a jen jako v tiché modlitbě opakoval stále tatáž dvě slova.
V pomalé, snu podobné agónii se loď zvolna pohupovala na okraji propasti, jako kdyby samo dřevo, ze kterého ji vyrobili, bylo ochromené děsem. Maquesta se spojila se svojí křehkou lodí v jejím posledním zápase o život, propůjčujíc jí všechnu svoji vnitřní sílu ve snaze přemoci zákony přírody silou pouhé lidské vůle. Bylo to však marné. S posledním zachvěním, které rvalo srdce, se Perechon převážil přes okraj a sklouzl do vířící a řvoucí temnoty.
Trámy se lámaly. Stěžně se zřítily jako podťaté. Posádka hynoucí lodi byla se zoufalými výkřiky svržena z hroutící se paluby do krvavě rudé tmy, která Perechona zvolna vsála do svého bezedného chřtánu.
Bylo po všem a jen dvě slova se jako požehnám na cestu vznášela nad vodami.
"Můj bratře..."

5.Kronikář a čaroděj.

Astinus z Palantasu seděl ve své pracovně a jeho ruka vedla pevnými tahy pero po papíře. Smělé a nepoddajné písmo, které z nich vznikalo, bylo i z dálky jasně čitelné. Astinus rychle popsal celý svitek pergamenu - jen velmi zřídka a krátce se zastavil, aby přemýšlel. Povrchní pozorovatel by se mohl snadno domnívat, že jeho myšlenky plynuly přímo z mysli do pávího pera a odtamtud na pergamen, tak rychle Astinus psal. Proud myšlenek se přetrhl jen tehdy, když smočil pero v kalamáři. I to však bylo pro učence něčím tak samozřejmým, že to Astina dokázalo vyrušit jen asi tolik jako psaní tečky nad "i" nebo příčné linky v písmenu "t".
Dveře do jeho pracovny se se zaskřípěním otevřely. Astinus ani nezvedl hlavu od práce, ačkoli když pracoval, dveře se příliš často neotevíraly. Kolikrát to bylo, to byl velký dějepisec schopen spočítat na prstech jedné ruky. Jednou k tomu došlo také za Pohromy, která Astina poprvé a naposled skutečně vytrhla z práce. Ještě nyní dějepisec s nevolí vzpomínal na rozlitý inkoust, který zničil celý den jeho práce.
Dveře se otevřely a na desku Astinova stolu padl stín. Neozvalo se však ani jediné slovo, přestože bytost, které stín patřil, nabrala dech, jako by se chystala promluvit. Stín zakolísal, jak se ten člověk zachvěl hrůzou z hloubky svého přestupku.
Je to Bertrem, povšiml si Astinus, jako si byl schopen všimnout všeho kolem sebe, a uložil tu vědomost pro příští použití v jednom z nesčetných zákoutí své mysli.
Dnes, v hodině Pozdní hlídky klesající ke dvaceti devíti, Bertrem vstoupil do mé pracovny.

Pero nerušené pokračovalo ve své cestě po pergamenu. Když dospěl na konec stránky, Astinus pergamen opatrně zvedl a položil jej na sloupec podobných listů, úhledně srovnaných na rohu jeho stolu. Ještě téhož večera, až učenec dokončí svoji práci a odejde, vstoupí do pracovny estetikové - tak posvátně, jako kdyby vstupovali do chrámu - a posbírají všechen popsaný pergamen. Potom jej opatrně odnesou do velké knihovny, kde listy popsané stále týmž smělým a pevným rukopisem roztřídí, sepíší a založí do obrovských svazků, nesoucích název Kroniky, Dějiny Krynnu od Astina z Palantasu.
"Mistře..." promluvil třesoucím se hlasem Bertrem.
Dnes, v hodině Pozdní hlídky klesající ke třiceti, Bertrem promluvil, poznamenal si mezi řádky Astinus.
"Je mi velmi líto, že vás vyrušuji, Mistře," řekl váhavě Bertrem, "před vašimi dveřmi však umírá nějaký mladík."
Dnes, v hodině Odpočinku stoupající ke dvaceti devíti, zemřel před našimi dveřmi nějaký mladík.
"Zjisti jeho jméno," řekl Astinus, aniž by zvedl hlavu nebo přestal i jen na okamžik psát, "abych je mohl zaznamenat. Pokud to bude možné, zjisti přesně, jak se jeho jméno píše, a zjisti také, odkud je a jak je starý."
"Jeho jméno už znám," odpověděl Bertrem, "jmenuje se Raistlin. Přichází z Abanasinie, z města, kterému říkají Útěšín."
Dnes, v hodině Odpočinku stoupající ke dvaceti osmi, Raistlin z Útěšína zemřel...
Astinus přestal psát a zvedl hlavu.
"Raistlin... z Útěšína?"
"Ano, Mistře," odpověděl Bertrem, hluboce se při té poctě ukláněje. Bylo to vůbec poprvé, co se na něj Astinus přímo podíval, ačkoli byl Bertrem členem řádu estetiků, který pečoval o velkou knihovnu, už více než deset let. "Vy jej znáte, Mistře? Jen proto jsem se vás odvážil vyrušit v práci. Chtěl, abychom vás zavolali."
"Raistlin..."
Z hrotu pera ukápla na pergamen kapka inkoustu.
"Kde je teď?"
"Přede dveřmi, Mistře. Je stále ještě tam, kde jsme ho našli. Mysleli jsme si, že by mu snad mohl pomoci některý z těch nových lékařů, z těch, co vyznávají bohyni Mišakal..."
Dějepisec se podrážděně zadíval na rozpíjející se skvrnu inkoustu, vzal rychle do prstů špetku jemného bílého písku a pečlivě jím posypal inkoust, aby rychleji zaschl a nezašpinil další pergameny, které na něj bude později ukládat. Astinus sklonil hlavu a znovu se vrátil ke své práci.
"Nemoc toho muže žádný lékař nevyléčí," pronesl dějepisec hlasem, který jako by pocházel odněkud z hlubin času. "Vezměte ho ale dovnitř a dejte mu samostatný pokoj."
"Máme mu povolit, aby vstoupil do knihovny?" zeptal se užasle Bertrem. "Mistře, kromě členů našeho řádu sem ještě nikdo jiný nevstoupil..."
"Pokud budu mít večer chvíli času, podívám se na něho," pokračoval Astinus, jako by estetikova slova vůbec neslyšel. "Samozřejmě jen tehdy, jestliže bude ještě naživu." Pero se opět rychle rozběhlo po papíře. "Jistě, jistě, Mistře," zamumlal Bertrem a vyšel pozpátku z místnosti.
Když za sebou zavřel dveře od Astinovy pracovny, estetik se rozběhl studenými a tichými sály prastaré knihovny, oči rozšířené údivem z té prapodivné události. Jeho těžký hábit chvílemi zavadil o dláždění a na oholené hlavě mu vystoupily kapičky potu, jak estetik namáhavě běžel, neuvyklý takové námaze. Ostatní bratři se na něj zahleděli v naprostém úžasu, když vběhl do prostorné vstupní haly knihovny. Bertrem se vrhl k okénku zasazenému do dveří a spatřil toho mladíka, jak stále ještě leží na schodech.
"Máme příkaz přenést toho člověka dovnitř," řekl Bertrem bratřím. "Pokud se toho mág dožije, Astinus ho ještě dnes večer navštíví."
Jeden po druhém hledali bratří estetikové očima stejně vyděšené pohledy svých druhů, tážících se, jakou pohromu má tato událost jejich domovu přinést.

Umírám.
To poznání bylo čaroději nanejvýš hořké. Raistlin ležel na posteli ve studené bílé cele, kam ho estetikové odnesli, a proklínal své slabé a zranitelné tělo, proklínal Zkoušky, které je zničily, a proklínal bohy, kteří mu přiřkli jeho osud. Proklínal celý svět, dokud mu ještě zbývala slova, dokud měl ještě dost síly na to, aby mohl myslet. Potom už jen ležel pod bílými lněnými přikrývkami, které se podobaly rubáši, a cítil, jak se mu srdce zmítá v hrudi jako lapený pták.
Podruhé v životě byl Raistlin zcela sám a měl strach. Tak sám byl doposud jen jedenkrát, během těch tří příšerných dní Zkoušek ve Věži Vysoké magie. Ale byl tehdy vlastně sám? Ačkoli si nemohl jasně vzpomenout, nebyl si tím příliš jistý. Ten hlas... ten hlas, co k němu občas promlouval, hlas, který Raistlin nebyl schopen spojit s nikým, koho znal, ačkoli mu připadal tak známý... Nikdy mu nepřišlo na mysl nic jiného než spojovat ten hlas s Věží. Pomohl mu tam, jako mu pomohl ještě mnohokrát potom. Jen díky tomu hlasu přežil muka Zkoušky.
Teď mu však bylo jasné, že nepřežije. Magická proměna, kterou prošlo jeho tělo, pro něj byla příliš velkou námahou. Uspěl, ale za jakou cenu!
Estetikové ho našli na prahu knihovny, jak zkroucený ve svých červených šatech zvrací krev na kamenné schody. Jediné, čeho byl schopen, bylo vyslovit své a Astinovo jméno, a pak ztratil vědomí. Když se probudil, byl zde, v této studené, úzké mnišské cele a byl si vědom toho, že musí zemřít. Žádal od svého těla víc, než co bylo schopné snést. Dračí jablko ho možná ještě mohlo zachránit, Raistlin však už neměl dost síly na to, aby ovládl jeho magii. Všechna magická slova se mu vytratila z paměti.
Tak jako tak jsem příliš slabý na to, abych tu ďábelskou sílu ovládl, uvědomil si Raistlin. Stačilo by dát jedinkrát najevo, že jsem ztratil všechnu svou sílu, a ta věc by mě pohltila.
Zbývala mu jen jediná naděje - knihy Velké knihovny. Dračí jablko mu sdělilo, že zdejší knihy skrývají tajemství pradávných mágů, mágů tak mocných, že jim podobní už na Krynn nikdy nevstoupí. Snad by tu mohl najít něco, co by mu prodloužilo život. Musí mluvit s Astinem! Musí se dostat do knihovny, křičel do trpělivých tváří bratří estetiků. Ti však jen chápavě přikyvovali.
"Astinus se na tebe přijde podívat dnes večer," řekli mu, "pokud ovšem bude mít čas."
Pokud bude mít čas! Raistlin zuřivě zaklel. Kdybych tak já měl čas! Cítil, jak se mu písek jeho života řine mezi prsty, a ať se ho jakkoli pokouší zadržet, nedokáže to.
Se soucitným pohledem v očích mu estetikové, kteří si s ním zjevně nevěděli rady, přinesli jídlo, Raistlin však nemohl jíst. Nebyl ani schopen polknout ten hořký lektvar, který mu alespoň na chvíli mírnil trýznivý kašel. Hněvivým gestem poslal ty hlupáky pryč a už jen klidně ležel, hlavu položenou na tvrdém polštáři, a díval se, jak paprsky sklánějícího se slunce putují jeho celou. Vší silou se pokoušel udržet při životě a přinutil se uklidnit, neboť dobře věděl, že by ho horečnatý hněv zanedlouho nadobro zničil. Myšlenkami se vrátil ke svému bratrovi.
Čaroděj unaveně zavřel oči a představil si Karamona, jak sedí po jeho boku. Téměř cítil, jak se ho jemně dotýkají bratrovy ruce a nadzvedávají jeho tělo, aby se mu lépe dýchalo. Cítil i známý pach potu, kůže a oceli bratrovy zbroje. Karamon by se o něj postaral, Karamon by ho nenechal zemřít...
Ne, Karamon by mne nenechal zemřít, pomyslel si unaveně Raistlin. Karamon je ale mrtvý. Všichni už jsou mrtví, ti nešťastní blázni. Nezbývá mi, než se postarat sám o sebe. Raistlin si náhle uvědomil, že znovu ztrácí vědomí. Zoufale se vzepřel, byla to však předem ztracená bitva. V posledním křečovitém úsilí sáhl třesoucí se rukou do jedné z kapes svého pláště. Jeho prsty obemkly dračí jablko - teď už jen tak velké jako dětská hliněná kulička - a pevně je svíraly, zatímco čaroděj upadal do bezvědomí.

Probudil ho zvuk něčího hlasu a Raistlin si uvědomil, že už není v cele sám. Pomalu se probojoval závoji tmy, které ho obklopovaly, až se mu konečně podařilo otevřít oči.
Byl večer. Červené světlo Lunitáru pronikalo oknem jeho cely, chvějící se krvavá skvrna na protější stěně. U postele hořela svíce a v její záři spatřil Raistlin postavy dvou mužů, sklánějících se nad ním. V jednom z nich poznal estetika, který ho našel. I ten druhý mu připadal známý...

"Probouzí se, Mistře," řekl estetik.
"Vidím," nevzrušeně pronesl ten druhý. Naklonil se k ležícímu Raistlinovi, prohlédl si mágovu tvář, usmál se a pokýval hlavou, jako kdyby se konečně dočkal muže, kterého už dlouho očekával. Bylo to zvláštní a jak estetik, tak Raistlin si toho výrazu dobře všimli.
"Jsem Astinus," řekl ten muž, "a ty jsi Raistlin z Útěšína."
"To jsem." Raistlinova ustájen s námahou vydala ta slova. Jeho hlas se jen slabě lišil od nesrozumitelného chrapotu. Bezmocně vzhlížeje k Astinovi Raistlin cítil, jak jím znovu začíná cloumat hněv, neboť si dobře vybavoval přezíravou poznámku toho člověka. Přijdu, jestliže budu mít čas. Hněv však záhy vystřídala apatie, když si Raistlin uvědomil, že ještě nikdy neviděl tvář tak chladnou a bez citu, tvář prostou jakýchkoli lidských emocí a vášní, tvář nedotčenou časem.
Raistlin namáhavě zalapal po dechu. S estetikovou pomocí se pomalu posadil a zahleděl se Astinovi do očí.
Astinus zůstal nehnutě stát a jen klidně poznamenal: "Díváš se na mě velmi nedůvěřivě, čaroději. Co vidí tvé vidoucí oči?"
"Vidím člověka... který neumírá..." Raistlin byl schopen mluvit jen v krátkých přestávkách mezi dlouhými bolestivými vdechnutími.
"Ovšemže ho vidíš, co jsi také čekal?" usmál se estetik, opatrně podkládaje umírajícího polštáři. "Mistr byl zde, aby zapsal narození prvního člověka na Krynnu, a bude tady, aby zapsal smrt posledního. Tak nás to učí Gilean, Bůh Knihy."
"Je to pravda?" zašeptal Raistlin.
Astinus jen pokrčil rameny. "Můj osud je ve srovnám s osudem tohoto světa zcela bezvýznamný. Teď mluv, Raistline z Útěšína. Co si ode mne žádáš? Celé knihy přicházejí vniveč tím, že trávím svůj čas tímto neužitečným hovorem."
"Žádám... prosím o pomoc!" Raistlin ta slova ze sebe dostal jen s nesmírnou námahou a s krví na rtech. "Z mého života zbývají jen hodiny. Dovolte mi... je strávit studiem... ve vaší knihovně!"
Bertrem jen vytřeštil oči úžasem nad tou opovážlivostí. Bázlivě se podíval po Astinovi v očekávání zničujícího odmítnutí, které s konečnou platností vezme z těla mladého muže všechen život, který v něm ještě zůstával.
Uplynulo několik chvil naprostého ticha, přerušovaného jen Raistlinovým těžkým dýcháním. Výraz Astinovy tváře se ani v nejmenším nezměnil, když chladně odpověděl: "Dělej, jak uznáš za vhodné."
Nevšímaje si Bertremova zděšeného pohledu, Astinus se otočil a vydal se ke dveřím.
"Počkejte!" zasípěl Raistlin. Natáhl třesoucí se ruku k dějepisci a Astinus se zvolna zastavil. "Zeptal jste se mne, co vidím, když se na vás podívám. Teď se vás ptám na totéž. Viděl jsem výraz vaší tváře, když jste se nade mnou sklonil. Poznal jste mě. Vy mě znáte! Kdo jsem? Co jste viděl?"
Astinus se ohlédl, tvář měl bledou, bez výrazu, neproniknutelnou jako mramor.
"Řekl jsi, že vidíš člověka, který neumírá," odpověděl tiše dějepisec. Na chvíli zaváhal, pokrčil rameny a znovu se odvrátil. "Já vidím člověka, který umírá."
S těmi slovy vyšel ze dveří.

Mám za to, že Ty, kdo nyní ve svých rukou držíš tuto knihu, jsi úspěšně složil Zkoušku v jedné z Věží Vysoké magie a prokázal schopnost ovládat dračí jablko nebo jiný uznávaný magický nástroj (jak jsou popsány v dílu C) a nadto jsi prokázal schopnost provádět všechna předepsaná kouzla...
"Jistě, jistě," zamumlal Raistlin, horečně zkoumaje runy, rozlézající se po stránkách knihy jako odporní pavouci. Netrpělivě prolistoval seznam kouzel a konečně se dostal k závěru.
Tímto jsme splnili požadavky tvých Mistrů a svěřujeme do tvých rukou tuto magickou knihu. Toto je klíč k našim tajemstvím.
S výkřikem neovladatelného hněvu Raistlin shodil magickou knihu vázanou v modré kůži ze stolu. Třesoucíma rukama sáhl po dalším svazku z hromady modrých knih, která se tyčila před ním. Záchvat

prudkého kašle ho přinutil přestat v práci. Chvíli zápasil o dech. Záchvat byl tak silný, že si Raistlin na okamžik myslel, že to bude ten poslední.
Bolest byla nesnesitelná. Někdy toužil se vším skoncovat, zbavit se utrpení, s kterým musel neustále žít. Slabý a omámený vyčerpáním sklonil hlavu a ukryl obličej do dlaní. Odpočinek, sladký odpočinek zbavený bolesti. Do Raistlinovy mysli se vedrala vzpomínka na bratra. Viděl Karamona, jak kdesi v záhrobí čeká na svého mladšího bratra. Viděl jeho smutné, hluboké oči, cítil jejich soucitný pohled...
Raistlin se zoufale nadechl a přinutil své tělo, aby se znovu narovnalo. Setkám s Karamonem! Mám vidiny, šílím, proklínal sám sebe. Takový nesmysl.
Zvlhčil své krví potřísněné rty trochou vody a přitáhl k sobě další magickou knihu. Stříbrné runy zazářily v měsíčním světle, modrá vazba byla k nerozeznám od těch předchozích. Tmavomodré desky byly stejné jako desky knihy, kterou měl Raistlin neustále u sebe a kterou znal do posledního písmene, knihy Fistandantilovy, knihy největšího z mágů.
Chvějícími se prsty Raistlin otevřel knihu. Jeho vyčerpané a ztýrané oči kvapně přeletěly první stránku - jen mágové Řádu měli schopnosti a moc provádět kouzla, která v ní byla zaznamenána, pro každého jiného by slova knihy byla jen nesmyslným blábolením.
Raistlin všechny požadavky zcela beze zbytku splňoval. Byl pravděpodobně jediným Červeným mágem na celém Krynnu, možná s výjimkou velkého Par-Saliana, který něco takového o sobě mohl říct. Ale i přesto viděl při pohledu na stránky knihy jen nesmyslné čmáranice.
Toto je klíč k našim tajemstvím.
Raistlin vykřikl. Naříkavý zvuk jeho hlasu se najednou zlomil a přešel do bezmocných vzlyků. V zoufalém vzteku se Raistlin zuřivě vrhl proti knihám a divoce je shodil ze stolu. Jeho ruce se zuřivě svíraly v pěst a z hrdla mu vyrazil další uštvaný výkřik. Magie, kterou nebyl ve svém vyčerpám schopen přivolat, se mu nyní v hněvu vrátila.

Když zaslechli výkřiky, estetikové procházející kolem dveří knihovny si vyměnili poděšené pohledy. Najednou bylo slyšet i další zvuky, které v bratřích vzbudily tu největší hrůzu. Ozval se drásavý zvuk jakoby štípaného dřeva, následovaný rachotem hromu. Mniši jen zděšeně zírali na dveře knihovny. Jeden z nich položil ruku na kliku a pokusil se je otevřít, bylo však zamčeno. Jiný náhle s tváří jako křída ukázal na práh a mniši zděšeně uskočili před přívalem bílého světla, řinoucím se zpod veřejí. Z knihovny bylo cítit zápach síry, rozháněný do kamenných chodeb mohutným závanem vichřice, který hrozil rozlomit vysoké dveře knihovny vedví. Estetikové uslyšeli další Raistlinův vzteklý výkřik a už je nemohlo nic zadržet. Divoce volajíce Astina se mniši úprkem rozběhli k jeho pracovně.
Když dějepisec konečně dorazil ke knihovně, zjistil, že dveře jsou uzavřeny nějakým velmi mocným kouzlem. Příliš ho to nepřekvapilo, jen si krátce povzdechl, vytáhl z kapsy hábitu malou knihu, usedl na židli a začal svým rychlým, plynulým písmem něco psát. Estetikové se kousek od něj shlukli do poděšeného houfu a bázlivě naslouchali podivným zvukům vycházejícím ze zamčené místnosti.
Hrom burácel, a otřásal samotnými základy knihovny. Dveřmi se do chodby drala záře podobná sluneční, že se až zdálo, jako by v místnosti byl namísto temné noci jasný den. Do řevu bouře se mísily mágovy pronikavé výkřiky. Bylo slyšet rány a šustění pergamenů víncích ve vichřici. Zpod dveří vyrazily plameny.
"Mistře!" vyděšeně vykřikl jeden z estetiků a ukázal na plameny. "On zničí Knihy!"
Astinus zavrtěl hlavou a pokračoval ve psaní.
Náhle bylo ticho. Světlo pode dveřmi uhaslo, jako kdyby je náhle pobílila noc. Estetikové váhavě přistoupili ke dveřím, naklonili k nim hlavy a naslouchali. Zevnitř se nic neozývalo, jen jakýsi sotva slyšitelný šustot. Bertrem položil ruku na dveře a ty se pod tlakem jeho prstů lehce otevřely.
"Dveře jsou otevřené, Mistře," řekl.
Aslinus vstal "Vraťte se ke své práci," nařídil bratřím.
"Už tu nemůžete ničemu pomoci."

Mniši se tiše uklonili, pohlédli naposledy ke dveřím a odešli pryč kamennými chodbami, ve kterých se rozléhaly ozvěny jejich spěšných kroků. Astinus zůstal sám. Chvíli čekal, dokud si nebyl jistý, že bratří odešli, a pak pomalu otevřel dveře do knihovny.
Úzkými štěrbinami oken proudil dovnitř stříbrný a rudý měsíční svit. Daleko do tmy se táhly nekonečné police s tisíci pečlivě srovnaných svazků. Ve zdech knihovny byly na mnoha místech hluboké výklenky, ukrývající tisíce papyrových svitků. Měsíční svit zaléval pracovní stůl, téměř úplně zakrytý rozházenými papíry. Uprostřed stolu stála rozteklá svíce, vedle ní ležela otevřená magická kniha a ve tmě svítily její bílé stránky. Několik dalších magických knih leželo porůznu na podlaze.
Astinus se rozhlédl po místnosti a zachmuřil se. Stěny pokrývalo nespočet černých skvrn. Místnost zaplňoval pach ohně a síry. V již nehybném vzduchu se stále ještě vznášely potrhané listy papíru a jako suché listy po podzimní bouři se snášely na tělo ležící na podlaze.
Jakmile vstoupil do místnosti, Astinus za sebou opatrně zavřel dveře a pečlivě je zamkl. Potom přešel k ležícímu tělu, překračuje přitom hromady potrhaných knih zavalující podlahu knihovny. Neříkal nic, ani se nesehnul, aby mágovi nabídl pomoc. Jen stál nad Raistlinem a upřeně jej pozoroval.
Potom se chtěl ještě o krok přiblížit k nehybnému čaroději, cípem hábitu však zavadil o nataženou promodralou ruku ležícího muže. Mág zvedl hlavu a zadíval se na Astina očima, ve kterých se pomalu sbíraly stíny smrti.
"Nenašel jsi, co jsi hledal?" zeptal se Astinus a studenýma očima se díval do tváře mladého muže.
"Klíč..." zašeptal Raistlin rty, přes které tekla krev. "Je ztracen... ztracen v čase. Vy blázni." Jeho dravčímu spáru podobná vyhublá ruka se sevřela v pěst - hněv byl tím jediným ohněm, který v Raistlinově zmučeném těle ještě hořel. "Bylo to tak prosté... Každý to věděl - a nikdo to nezaznamenal! Klíč je ztracen... klíč, to jediné, co jsem potřeboval."
"A tím končí tvá cesta, můj starý příteli," řekl beze stopy soucitu Astinus.
Raistlin zvedl hlavu a v jeho zlatých očích se objevil horečnatý záblesk. "Znáte mne - kdo tedy jsem?" naléhal.
"Už na tom nezáleží," řekl Astinus. Otočil se a zamířil k východu z knihovny.
Za jeho zády se ozval skřeku podobný výkřik a Astinus ucítil, jak se Raistlinovy ruce zachytily jeho pláště.
"Neodvracejte se ode mě tak, jako jste se odvrátil od světa!" procedil mezi zuby mág.
"Odvrátil jsem se od světa..." opakoval pomalu a tiše dějepisec a znovu se obrátil tváří k čaroději.
"Odvrátil jsem se od světa!" V Astinově chladném hlase bylo jen zřídka znát emoce, nyní však hněv rozčeřil strnulost jeho duše jako kámen vhozený do klidné vody.
"Já jsem se podle tebe odvrátil od světa? Já?" Astinův hlas zněl knihovnou, jako jí ještě před několika okamžiky duněl hrom. "Já jsem svět, a ty to dobře víš, můj příteli! Nesčetněkrát jsem se narodil a nesčetněkrát jsem zemřel! Každá řinoucí se slza byla mojí slzou. V každé kapce krve, která kdy byla prolita, odtékala kapka mé vlastní. Každá bolest a každá radost, kterou kdy lidé na tomto světě cítili, byla mojí bolestí a mojí radostí!
Sedím tu a v rukou mám otěže času, otěže, které jsi mi ty sám vyrobil, můj starý příteli, a cestuji po všech koutech tohoto světa, abych zaznamenal jeho dějiny. Spáchal jsem ty nejhnusnější zločiny. Učinil jsem ty nejvznešenější oběti. Jsem člověk, jsem elf, jsem netvor. Jsem mužem a jsem ženou, rodil jsem děti a zároveň jsem je vraždil. Viděl jsem tě, jaký jsi byl kdysi, a vidím, jaký jsi dnes. Pokud se zdá, že jsem chladný a necitelný, je to proto, že jedině tak se mohu vyhnout šílenství. Mé vášně jsou v mých slovech. Ti, kteří čtou mé knihy, vědí, co to znamená žít všude a v každém, kdo kdy chodil po tomto světě!"
Raistlinova ruka zvolna povolila sevření a mág se svezl na podlahu. Jeho síly kvapem vyprchávaly, čaroděj se však snažil neztratit ani jediné Astinovo slovo, přestože mu již smrt svírala srdce ledovým sevřením. Musí žít, musí žít ještě o chvíli déle. Lunitáre, dej mi ještě okamžik, prosil Raistlin, obraceje zrak k měsíci, ze kterého všichni Červení mágové brali svoji sílu. To slovo muselo přijít, slovo, které ho mohlo zachránit! Jen ještě chvíli žít!

Astinovy oči plály, když se opět zahleděl na umírajícího muže. Slova, která mu vmetl do tváře, dřímala v dějepiscově duši po celá staletí.
"O posledním, dokonalém dni," řekl Astinus a hlas se mu třásl, "se všichni tři bohové sejdou: Paladin ve své Zářivosti, královna Takhisis ve své Temnotě a posledním bude Gilean, Vládce Pravdy. V rukou ponesou Klíče poznání, které položí na Oltář, na němž budou ležet i mé knihy - knihy, ve kterých jsou zapsány životy všech bytostí, které kdy žily na Krynnu. A teprve tehdy bude svět úplný a dokonalý."
Astinus se náhle odmlčel, neboť si uvědomil, co právě učinil.
Raistlinovy oči ho však již nevnímaly. Jejich zornice byly doširoka rozevřené a zlatá barva kolem nich zářila jako plamen.
"Klíč..." zašeptal vzrušené Raistlin. "Klíč! Já vím... vím to!"
Ačkoli se už jen stěží mohl pohybovat, Raistlin sáhl do váčku zavěšeného u pasu a vytáhl z něj dračí jablko. Natáhl ruku a očima, které rychle zahalovala tma, se do něj upřeně zahleděl.
"Vím, kdo jsi," zamumlal v posledním vypětí sil. "Vím, kdo jsi, a zapřísahám tě - pomoz mi, jako jsi mi pomohl ve Věži a v Silvanestu! Naše dohoda je uzavřena - zachraňte mne, a zachráníš sebe!"
Čaroděj se zhroutil. Hlava s řídkými bílými vlasy mu klesla na kamennou podlahu a kdysi vidoucí oči se zavřely. Ruka držící jablko znehybněla, Raistlinovy prsty však dál držely dračí jablko v sevření, které bylo silnější než smrt.
Jen o málo víc než hromádka kostí zabalená do krvavě červených hábitů leželo mágovo nehybné tělo mezi rozházenými papíry, zaplavujícími magií zpustošenou knihovnu.
Astinus se dlouze díval na mrtvé tělo, ozářené jasným purpurovým svitem dvou měsíců. Se skloněnou hlavou pak dějepisec vyšel z knihovny, zavřel dveře a prsty třesoucími se jako osikové listí je pečlivě zamkl.
Ve své pracovně pak velmi, velmi dlouho jen nehybně seděl a nevidoucíma očima hleděl do tmy.

6 .Palantas.

"Říkám ti, byl to Raistlin!"
"A já ti na to říkám, že jestli přijdeš ještě s jednou takovou povídačkou o chlupatých mamutech, prstenech neviditelnosti nebo kytkách, co žijí jenom ze vzduchu, tak tě tím řemenem vlastnoručně uškrtím," odsekl podrážděně Flint.
"A byl to Raistlin," opáčil Tasslehoff, řekl to ale jenom spíš pro sebe, jak tak procházeli širokými ulicemi nádherného města Palantasu. Šotek ze staré zkušenosti dobře věděl, jak daleko je u Flinta možné jít, a meze trpaslíkovy trpělivosti dnes byly navíc mimořádně nízké.
"A ať tě ani nenapadne otravovat s těmi výmysly Lauranu," dodal Flint, který správně vytušil, jakým směrem se ubírají Tasslehoffovy myšlenky. "Má dost svých starostí."
"Ale..."
Trpaslík se zastavil a jeho oči se zpod hustého obočí zachmuřeně zadívaly na Tasslehoffa.
"Slibuješ mi to?"
"Když to musí být," povzdechl si Tas.
Nebylo by to ani z poloviny tak zlé, kdyby si nebyl naprosto jistý, že Raistlina skutečně viděl. Procházeli právě s Flintem kolem schodiště vedoucího k palantaské knihovně, když si Tasovy bystré oči všimly houfu mnichů, shromážděných kolem něčeho, co leželo na schodech. Zatímco se Flint na okamžik zastavil, aby se pokochal pohledem na nějakou zvlášť zdařilou ukázku trpaslického kamenického umění na zdi budovy naproti knihovně, Tas se potají vydal k mnichům, aby zjistil, oč běží.
Ke svému úžasu tam spatřil, jak mniši zvedají ze schodů jakéhosi muže, který vypadal přesné jako Raistlin - dozlatova zbarvená kůže, červený oděv i všechno ostatní souhlasilo - a odnášejí ho do knihovny. Než

však vzrušený Tas přeběhl ulici, popadl Flinta za loket a dovlekl klejícího trpaslíka zase zpátky, mniši zmizeli.
Tasslehoff dokonce přiběhl ke dveřím, zabušil na ně a dožadoval se, aby ho pustili dovnitř, avšak estetik, který přišel otevřít, se při představě, že by šotek vstoupil na půdu knihovny, tak vyděsil, že Flint raději Tase odtáhl pryč dřív, než mnich stačil otevřít ústa.
Vzhledem k tomu, že pro bytosti jeho druhu byl slib něčím velmi mlhavým, Tas uvažoval o tom, že Lauraně stejně všechno řekne, když si ale vzpomněl, jak elfka vypadala posledně, bledá a strhaná zármutkem a nevyspáním, řekl si, že má Flint nejspíš pravdu. Pokud to skutečně byl Raistlin, měla jeho přítomnost v Palantasu zcela jistě nějaký tajný účel a mág by asi neměl velkou radost, kdyby se k němu Tas s Flintem bez vyzvání hlásili. Přesto však...
Tas si těžce povzdechl a šel dál. Cestou se rozhlížel po městě, čas od času mimoděk nakopávaje kamínky, které se uvolnily z dlažby ulice. Palantas bylo město, na které stálo za to se dívat - dokonce i ve Věku Moci bylo proslavené svou krásou. Na Krynnu neexistovalo žádné jiné místo, které by se s Palantasem - alespoň pokud lidská představivost sahala - mohlo srovnávat. Postavili ho ve tvaru kola, kde ulice byly paprsky a střed špice. Právě tam byly všechny významné veřejné budovy, jejichž ladná schodiště a mohutné sloupy braly dech svojí nádherou. Ze středu vedlo ve směrech osmi hlavních a vedlejších světových stran osm širokých tříd. Dlážděny byly pečlivě opracovanými kameny (ovšemže to byla práce trpaslíků) a lemovaly je stromy, jejichž listy se po celý rok podobaly zlatým stuhám. Jedna z těchto tříd vedla do přístavu na severu a zbylých sedm k sedmi branám Staré hradby.
I těchto sedm bran bylo mistrovskými díly palantaského stavitelství, když každou strážila dvojice minaretů, jejichž štíhlé věže se tyčily bezmála do výše tří set stop. Starou hradbu samu zdobilo množství důmyslných soch a rytin, znázorňujících dějiny Palantasu ve Věku Snění. Za Starou hradbou se rozkládalo Nové Město, jehož pečlivě naplánované ulice sledovaly tentýž směr, jaký naznačovaly třídy starého Palantasu. Nové Město se táhlo od bran Starého Města do dálky podél stejných širokých ulic lemovaných stromy a podle stejného kruhovitého plánu. Kolem Nového Města však už nebyly žádné zdi. Palanťané neměli hradby příliš v lásce (narušovaly krásný pravidelný vzhled jejich města) a v celém městě se nikdy nestavělo bez toho, aby stavitelé vzali v úvahu jeho celkový vzhled, a to jak zevnitř, tak zvenčí. Večerní pohled na Palantas byl proto oku tak příjemný jako město samo - jen s jednou jedinou výjimkou.
Tase vytrhlo z myšlenek teprve prudké šťouchnutí do zad.
"Co se to s tebou jenom děje?" osopil se šotek prudce na trpaslíka.
"Kde to vlastně jsme?" zeptal se ironicky Flint, ruce opřené v bok.
"Jsme... no, jsme..." Tas se rozhlédl kolem. "A tak... myslím si, že jsme... ale ne, tak to nebude." Chladně si Flinta změřil. "Jak se ti jenom podařilo zabloudit?"
"Mně!" vybuchl trpaslík. "Ty vedeš! Ty jsi navigátor! Ty jsi ten, kdo zná celý Palantas jako své prošlapané boty!"
"Já jsem ale přemýšlel," řekl povzneseně Tasslehoff.
"O čem to, že se ptám?" zaburácel Flint.
"Přemýšlel jsem o hlubokých věcech," odpověděl zraněným tónem Tas.
"Ach tak... Tak to je mi líto," zamumlal Flint a začal se rozhlížet po ulici. Vůbec se mu to místo nelíbilo.
"Tohle místo skutečně vypadá divně," pronesl pobaveně Tas, jako by četl trpaslíkovy myšlenky. "Je tak prázdné - vůbec se nepodobá ostatním ulicím v Palantasu." Chvíli se toužebně díval na řady prázdných domů. "Docela rád bych věděl..."
"To tedy ne," zarazil ho Flint. "Nepřichází v úvahu. Jdeme zpátky stejnou cestou, jakou jsme sem přišli."
"No tak, není se čeho bát!" napomenul ho Tas a klidně se vydal dál opuštěnou ulicí. "Jenom kousek, jenom se podívám, co to tady vlastně je. Dobře víš, že nám Laurana řekla, abychom šli na inspekci forti... forta... nebo jak se to vlastně jmenuje."
"Fortifikací, pane. Hradeb." Flint se jenom neochotně vlekl za Tasem. "Ale tady žádné nejsou, ty mameluku. Tohle je střed města. Laurana chtěla, abychom se podívali na hradby kolem města."

"Kolem města žádné hradby nejsou," triumfoval šotek. "Aspoň ne kolem Nového Města. A jestli je to střed Palantasu, tak proč je opuštěný? Řekl bych, že bych to měl ihned zjistit."
Flint si odfrkl. Co Tas říkal, sice dávalo smysl, ale právě to přimělo trpaslíka k tomu, aby nevěřícně zakroutil hlavou a začal přemýšlet, jestli by si neměli na chvíli jít odpočinout někam do stínu.
Možná několik minut šli beze slov a čím dál víc se blížili středu města. Jen několik ulic od nich se tyčil palác vládce Palantasu, jehož vysoké věže byly i odtud dobře vidět. Přímo před nimi však nebylo vidět nic a domy se tam jako by ztrácely ve tmě.
Tas čas od času nahlédl do oken a strčil hlavu do dveří domů, kolem kterých procházeli, promluvil však až tehdy, když už byli skoro na konci ulice.
"Ty, Flintě," řekl potichu Tas, "všechny ty domy jsou prázdné."
"Opuštěné," zašeptal Flint. Trpaslík rukou svíral toporo válečné sekery a při zvuku Tasova hlasu sebou bezděky trhl.
"Mám z tohohle místa takový nějaký divný pocit," řekl Tas a stoupl si o krok blíž k Flintoví. "Nebojím se, to ti je snad jasné, ale..."
"Zato já se bojím," řekl důrazně Flint. "Pojďme pryč."
Tas se rozhlédl po vysokých domech na obou stranách ulice. Všechny byly velmi udržované - Palanťané si zjevně svého města vážili tak, že nešetřili penězi ani na prázdných domech. Všude kolem byly domy i nejrůznější obchody, a ani jeden z nich nevypadal sebeméně zchátrale. Ulice byly čisté, nikde ani stopy po smetí nebo odpadcích. Všechno ale bylo opuštěné. Toto musela být kdysi velmi bohatá čtvrť, pomyslel si Tas, a přímo ve středu města. Co se tady vlastně stalo? Proč všichni odešli? Tas z toho všeho začal mít neblahý pocit, a to na celém Krynnu nebylo příliš mnoho věcí, ze kterých by šotek takový pocit mohl mít.
"Vždyť tady nejsou ani žádné krysy," zamumlal Flint, chytil Tase za ruku a několikrát jím zacloumal. "Už jsme toho viděli dost."
"Ale ne, jdeme dál," řekl Tas, vytrhl se Flintoví, narovnal ramena a vydal se dál ulicí, pokoušeje se ze sebe setřást ten neblahý potit. Neudělal ani tři kroky, když si uvědomil, že je sám. Unaveně se zastavil a ohlédl se. Trpaslík stál na chodníku a nešťastně klopil oči.
"Chci dojít jenom k těm stromům na konci ulice," řekl Tas, ukazuje před sebe. "Tak se přece podívej - je to jenom pár starých dubů, něco jako park nebo tak nějak. Můžeme se tam třeba zastavit a najíst."
"Vůbec se mi to tady nelíbí," stál na svém Flint. "Připomíná mi to Temný les - to místo, kde Raistlin mluvil s duchy."
"Tady jsi ale jediné strašidlo ty sám," prohlásil navztekaně Tas, pevně rozhodnut nevšímat si toho, že měl právě takový pocit jako trpaslík. "U Reorxe, vždyť je jasný den a jsme ve středu města!"
"Tak proč je tak hrozná zima?"
"Je přece zima!" vykřikl šotek a zuřivě zamával rukama. Okamžité však ztichl a jen se kolem sebe nedůvěřivě rozhlédl, když si uvědomil, jak divně se jeho slova rozléhají prázdnými ulicemi. "Tak co, jdeš už?" zeptal se tlumeným hlasem.
Flint se zhluboka nadechl. S výrazem, který nesliboval nic dobrého, popadl sekeru a vydal se k šotkovi, obezřetně se rozhlížeje po okolních domech, jako by se na něho každým okamžikem měl vyřítit celý houf duchů.
"Stejně je zima jenom tady," zamumlal trpaslík.
"Jaro přijde až za pár týdnů," opáčil Tas, kterému se konečně naskytla příležitost se o něčem přít a zapomenout tak na podivné věci, které prováděl jeho žaludek - kroutil se, svíral se a vůbec nedělal dobrotu.
Flint se však přít nechtěl, a to bylo zlé známem. Mlčky kráčeli ulicí, až došli na místo, kde domy končily a začínal dubový háj. Jak řekl Tas, byl to docela obyčejný dubový háj, jenom ty duby byly daleko nejvyšší ze všech dubů, které Tas i trpaslík kdy na Krynnu viděli.
Jak se ale blížili ke stromům, stával se mrazivý pocit čím dál silnějším, až byl horší než největší mráz, který kdy poznali, děsivý chlad Ledové stěny. Co bylo ještě horší, ten mráz přicházel zevnitř a zcela bez příčiny.

Proč by zrovna v této části města měla být taková zima? Slunce svítilo, na nebi nebyl jediný mrak, prsty jim však tuhly mrazem. Flint už ani nemohl udržet sekeru a musel si ji třesoucíma rukama znovu připnout k opasku. Tas jektal zuby, ve svých špičatých uších ztratil cit a celý se třásl.
"Pojďďmmme pryč..." vydralo se trpaslíkovi skrz promodralé rty.
"Sttojímme jennom... vve stínu," málem si ukousl jazyk Tasslehoff. "Ažžž buddeme... na sslunci, zza-zase se zza-hřejeme."
"Nnám už nnepo-nnepomůže žžádný oheň nnna Krynnu!" procedil mezi zuby Flint, zuřivě podupávaje, aby si alespoň trochu zahřál promrzlé nohy.
"Ješšště k-kousek," Tas se hrdinně vydal směrem ke stromům, ačkoli se mu každou chvíli srazila třesoucí se kolena. Šel však sám, protože když se po chvilce ohlédl, spatřil Flinta, jak nehybně stojí se skloněnou hlavou a vousy se mu chvějí strachem.
Měl bych se vrátit, pomyslel si Tas, ale to zase nejde. Zvědavost, která víc než cokoli na světě přispívala k omezení počtu šotcích hrdinů, ho neúprosně táhla kupředu.
Tas se dostal až na okraj dubového háje - a tam mu srdce málem vypovědělo službu. Šotci jsou obvykle vůči strachu zcela imunní, takže se jen šotek mohl dostat až tak daleko. Tasslehoff však nyní pociťoval tu naprosto nejnevysvětlitelnější hrůzu, jaká ho mohla přepadnout. A ať už ji způsobovalo cokoli, bylo to uprostřed toho dubového hájku.
Vždyť jsou to jenom obyčejné stromy, přesvědčoval se Tas. Už jsem mluvil s duchy v Temném lese. Čelil jsem třem nebo čtyřem drakům. Rozbil jsem dračí jablko. Je to jenom hájek obyčejných dubů. Věznili mě v čarodějově hradu. Viděl jsem démona z Propasti. Jenom hájek obyčejných dubů.
Zatímco tak k sobě promlouval, prodral se šotek houštinou mezi prvními stromy. Nedostal se daleko, ani ne tak daleko, aby za sebou nechal duby, které stály na obvodu hájku - to jenom proto, že už dohlédl až do středu lesíka.
Šotek nasucho polkl, otočil se a vzal nohy na ramena.
Při pohledu na zběsile prchajícího Tase Flint ihned pochopil, že Je Po Všem. Z toho mírumilovného lesíka se chystalo vyrazit Něco Zcela Příšerného. Trpaslík se otočil tak rychle, že zakopl a poroučel se na dlažbu. Tas doběhl k němu, popadl trpaslíka za opasek, jedním trhnutím ho postavil na nohy a prchal dál. Za ním se hnal vyděšený Flint, pevně přesvědčený, že mu jde o holý život. Trpaslík za sebou už už slyšel dusot gigantických tlap monstra, ženoucího se za ním s otevřenou tlamou. Neodvážil se ani ohlédnout a zdálo se mu, že mu srdce musí každým okamžikem vyskočit z těla. Konečně se dostali na konec ulice.
Bylo teplo, slunce svítilo.
Z přeplněných ulic k nim doléhaly hlasy skutečných, živých lidí. Flint se vyčerpaně zastavil a chvíli jen ztěžka lapal po dechu. Bázlivě se ohlédl a překvapeně zjistil, že dlouhá ulice za jejich zády je stále prázdná.
"Co to vlastně bylo?" zeptal se, když se alespoň trochu uklidnil.
Šotkova tvář byla bledá jako smrt. "V-věžž..." vyrazil ze sebe.
Flintoví málem vypadly oči z důlků. "Věž?" opakoval nevěřícně trpaslík. "To jsem musel utíkat tak, že jsem se málem zabil, od nějaké věže? Předpokládám," Flintovo obočí podobné křoví se hrozivě naježilo, "že se ta věž za tebou taky rozběhla?"
"To ne," přiznal Tas. "Jenom tam stála. Ale byla to ta nejhroznější věc, kterou jsem kdy viděl," posvátně prohlásil rozechvělý šotek.

"To byla Věž Vysoké magie," řekl palantaský regent toho večera Lauraně v mapovém pokoji nádherného paláce stojícího na kopci nad městem. "Nemůže být sporu o tom, že se váš přítel skutečně vyděsil. Překvapuje mě, že se odvážil až do Soikanova háje."
"Je to šotek," s úsměvem odpověděla Laurana.
"Ach tak. Tím je všechno vysvětleno. Něco takového mě ještě nenapadlo. Víte, myslím si, že by nebylo špatné na tu práci kolem Věže najímat šotky. Musíme platit naprosto nesmyslnou mzdu lidem, kteří se

tam odhodlají jednou za rok vypravit, aby opravili všechny ty domy kolem Věže. Na druhé straně..." Regent se očividně zasmušil. "Neřekl bych, že by mi lidé byli mimořádně potěšeni, kdyby se takových šotků najednou ve městě objevilo víc."
Amothus, palantaský regent, zvolna přecházel po mramorové podlaze mapového sálu, ruce sepjaté za zády. Laurana se držela po jeho boku, pořád ale ještě musela dávat dobrý pozor, aby nezakopla o lem dlouhého palantaského roucha, které podle místních obyvatel musela žena jako ona nosit. Nebylo to od nich koneckonců tak nepříjemné, vlastně jí ty šaty nabídli jako dar. Laurana dobře věděla, že by počestní měšťané nebyli nejšťastnější, kdyby se jim qualinestská princezna procházela po městě ve zbroji poskvrněné krví a poseté ranami z bitev. Neměla na vybranou, protože si nemohla dovolit urážet Palanťany, na jejichž pomoc spoléhala. Bez meče u boku a ocelové zbroje na těle si však stejně připadala křehká a bezbranná.
A také dobře věděla, že to jsou generálové městské armády, dočasní velitelé Solamnijských rytířů a ostatní šlechtici - rádcové z městského senátu - kdo ji nutí, aby se cítila křehká a bezbranná. Každý z nich jí svými pohledy neustále připomínal, že pro ně je jen ženou, která si čas od času hraje na válečníka. V pořádku, svoji práci odvedla dobře. Vybojovala si svou malou válku a zvítězila v ní. Teď rychle zpátky do kuchyně.
"Co je to Věž Vysoké magie?" zeptala se bez přípravy Laurana. Po týdnu vyjednávání s palantaským regentem se už naučila, že přestože je to člověk velmi inteligentní, občas má sklony k tomu unikat myšlenkami někam daleko a je třeba ho neustále přidržovat u tématu rozhovoru.
"Ach ano. Pokud byste chtěla, mohla byste se na ni odtud. podívat - pokud byste tedy skutečně chtěla." Zdálo se, že vládce sám po tom nijak netouží.
"Chtěla bych ji vidět," řekla chladně Laurana.
Amothus pokrčil rameny, jeho kroky změnily směr a zamířily k oknu, kterého si Laurana už předtím povšimla, protože jako jediné bylo zatažené tlustými závěsy. Ostatní okna v místnosti byla odkrytá a nabízela výhled na město, který bral dech, ať už se člověk podíval kamkoli.
"Ano, právě proto ponechávám to okno zakryté," povzdechl si vládce v odpovědi na Lauraninu nevyslovenou otázku. "Je to škoda, protože podle starých záznamů odtamtud býval výhled nejkrásnější. To ovšem bylo ještě předtím, než byla Věž prokleta."
Regent odtáhl třesoucí se rukou závěs a na tváři měl výraz hlubokého smutku. Překvapená jeho neštěstím Laurana zvědavě vyhlédla z okna a rázem zatajila dech. Slunce právě zapadalo za sněhem pokryté hory a pokrývalo nebe záplavou červeně a purpuru. Jasné barvy nebe zářily dvojnásob na zdech bílých palantaských domů, jak vzácný, téměř průsvitný mramor, ze kterého je postavili, zachycoval poslední světlo hasnoucího dne. Laurana nikdy netušila, že se ve světě lidí může kdy objevit taková krása. To místo se mohlo směle postavit na roven jejímu domovu, Qualinestu.
Její oči najednou upoutala temná skvrna přímo uprostřed té zářivé nádhery. K nebi se v tom místě vypínala vysoká štíhlá věž. Ačkoli palác stál na kopci, vrchol Věže téměř dosahoval úrovně okna, u kterého Laurana stála. Černý mramor zdí Věže ostře kontrastoval s bílým mramorem palantaských domů. Dnes holou Věž kdysi krášlily postranní vížky, ty se však už dávno zhroutily a zbyly z nich jen černé pahýly. Na okolní svět jako prázdné oční důlky zírala tmavá okna. Věž obepínala vysoká hradba, přerušená jen jedinou branou. Laurana si všimla, že se na ní cosi pohnulo. Zdálo se jí, že by to mohl být nějaký velký pták, který se na bráně zachytil a nemůže odletět, protože jí připadalo, že ta věc je živá. Než však na ni mohla regenta upozornit, Amothus třesoucíma se rukama zatáhl závěs.

"Omlouvám se," řekl. "Nemohu se na to dívat, je to hrozné. Když si pomyslím, že s něčím takovým tu žijeme celá staletí..."
"Nemyslím si, že to je tak hrozné," řekla upřímně Laurana, pokoušejíc si ten pohled co nejlépe zapamatovat. "Zdá se mi, že na té Věži je něco správného. Vaše město je velmi krásné, ale je to tak chladná a dokonalá krása, že si jí už ani nevšímám." Když se Laurana podívala na Palantas z jiného okna,

byla městem zase tak okouzlena, jako když ho viděla poprvé. "Když vidím tu... vadu vašeho města, lépe se mi zapamatovává jeho krása... jestli tomu rozumíte."
Ze zmateného výrazu na regentově tváři bylo patrné, že nerozuměl. Laurana si tiše povzdechla, ačkoli se přistihla, jak s podivným zájmem hledí na zatažený závěs. "Jak došlo k tomu, že Věž byla prokleta?" zeptala se.
"Stalo se to během... Ach, zde je někdo, kdo vám to může vysvětlit mnohem lépe než já," řekl ulehčené Amothus, pohlížeje ke dveřím. "Abych byl upřímný, není to příběh, jehož vyprávění by mne příliš těšilo."
"Astinus z palantaské Knihovny," oznámil komorník.
K Lauraninu úžasu všichni v místnosti uctivě povstali - dokonce i ti nejmocnější generálové a šlechtici. To všechno kvůli nějakému knihovníkovi? Když pak dějepisec vstoupil, k jejímu ještě většímu úžasu se vládce Palantasu a všichni jeho generálové a šlechtici zdvořile uklonili. Zmatená Laurana je následovala. Jako členka královského domu Qualinestu se nebyla povinna klanět nikomu s výjimkou svého otce, Mluvčího Slunci. Když se však narovnala a pozorněji se podívala do tváře toho muže, zjistila, že její úklona byla nanejvýš na místě.
Astinus vstoupil s takovým klidem a jistotou, že Laurana byla s to věřit, že by stejným způsobem vstoupil i mezi shromážděné vladaře celého Krynnu a třeba i nebes. Vypadal na člověka středního věku, bylo v něm však cosi, co se vymykalo času. Dějepiscova tvář mohla být vytesaná z palantaského mramoru a Laurana při prvním pohledu na ni pocítila odpor, tak byla ta tvář chladná a prosta citu. Potom však spatřila jeho oči - oči, které doslova hořely životem, jako by je zevnitř prozařoval oheň vášní a citů tisíců duší.
"Jdete pozdě, Astine," poznamenal Amothus, ale i v těchto slovech bylo znát respekt. Dokud se historik neposadil, regent i jeho generálové zůstali stát. Laurana si všimla, že totéž učinili i Solamnijští rytíři. Téměř přemožena nezvyklou bázní sklouzla do svého křesla u velkého kulatého stolu pokrytého mapami, stojícího uprostřed místnosti.
"Pracoval jsem," odpověděl Astinus a jeho hlas mohl stejně tak přicházet z hloubi prastaré studny.
"Slyšel jsem, že vás překvapila jistá podivná událost," pronesl regent a lehce zčervenal vědomím nepřiměřenosti oné skutečnosti. "Musím se vám hluboce omluvit. Je nám zcela nejasné, jak se ten mladý muž dostal v tak zlém stavu k vaší knihovně. Kdybyste nám dal vědět, byli bychom ho nechali odnést a k ničemu by nedošlo...!"
"Nic se nestalo," řekl krátce Astinus, úkosem přitom pohlížeje na Lauranu. "Ta věc je vyřízena a vše skončilo."
"Co máme ale dělat s těmi... ehm... ostatky?" zeptal se váhavě Amothus. "Vím, jak to může být bolestivé, existují však určitá zdravotní opatření, která byla schválena Senátem, a já bych byl rád, aby byla dodržena..."
"Možná bych měla na chvíli odejít," řekla chladně Laurana a povstala. "Dokud tento rozhovor neskončí, nechám vás o samotě."
"Cože? Odejít?" Regent na ni hleděl, jako by už zapomněl, o koho jde. "Vždyť jste teprve přišla."
"Odvážím se tvrdit, že náš rozhovor by mohl být pro princeznu nepříjemný," poznamenal Astinus. "Jak jistě víte, můj pane, elfové mají život v největší úctě a nehovoří o smrti tak lehkovážně, jako to činíme my."
"Ach nebesa!" Amothus zrudl, vstal a vzal Lauranu za ruku. "Hluboce se vám, má drahá, omlouvám. Odpusťte mi, prosím, a posaďte se. Přineste, prosím, princezně víno..." Regent přivolal sluhu a ten naplnil Lauraninu číši vínem.
"Když jsem přišel, právě jste hovořili o Věžích Vysoké magie. Co o nich víte?" zeptal se Astinus, oči upřené do hloubi
Lauraniny duše. Laurana se zachvěla pod náporem toho pronikavého pohledu, upila vína a náhle zalitovala, že se o tom vůbec zmínila. "Pánové," řekla nevýrazným hlasem, "snad bychom se měli vrátit k věci. Jsem si jistá, že by se přítomní generálové rádi vrátili ke svým jednotkám a já..."

"Co víte o Věžích?" opakoval Astinus. "Téměř... téměř nic," zakoktala se Laurana. Měla pocit, jako by se byla znovu vrátila do školy a stála před svým učitelem. "Měla jsem přítele... Známého, který složil Zkoušku ve Věži Vysoké magie ve Žďárské cestě, ale ten je..."
"Raistlin z Útěšína, předpokládám," řekl nevzrušeně Astinus.
"Ano," odpověděla překvapeně Laurana, "jak..."
"Jsem dějepisec, mladá dámo. Je mou povinností takové věci znát," odvětil Astinus. "Řeknu vám teď příběh palantaské Věže. Nepovažujte to za ztrátu času, Lauralanthalaso, protože její dějiny jsou svázány s vaším osudem." Nevěnuje pražádnou pozornost Lauraninu užaslému pohledu, Astinus se obrátil k jednomu z generálů. "Vy prosím odhrňte ten závěs. Zakrýváte ten nejlepší výhled na město, jak, pokud se nemýlím, řekla princezna chvíli předtím, než jsem vstoupil. Toto je příběh Věže Vysoké magie v Palantasu:
Mé vyprávění musí začít tím, co později vešlo ve známost jako Ztracené bitvy. Ve Věku Moci, když Kněz-král z Ištaru začal bojovat s přeludy, dal svým děsům jméno - čarodějové. Velmi se jich bál, děsil se jejich nezměrné moci. Nebyl s to ji pochopit, a tak se mu stala hrozbou.
Bylo velmi snadné popudit lid proti čarodějům. Ačkoli požívali všeobecné úcty, lidé jim nikdy nedůvěřovali - zejména proto, že mezi sebe připouštěli zástupce všech tri mocí známého světa - bílé čaroděje Dobra, červené čaroděje Pravdy a černé čaroděje Zla. Chápali totiž - a to Kněz-král nebyl schopen pochopit - že tyto tři moci jsou ve světě v rovnováze a porušit rovnováhu znamená přivolat zkázu.
Tak se stalo, že lidé povstali proti čarodějům. Prvními cíli bylo pět Věží Vysoké magie, protože právě v těchto Věžích se soustředila moc Řádu. A právě tam také mladí mágové podstupovali Zkoušku - alespoň ti, kteří se toho odvážili. Zkoušky jsou kruté - a co víc - riskantní. Po pravdě řečeno, selhání znamená jediné - smrt."
"Smrt?" opakovala nevěřícně Laurana. "Pak tedy Raistlin..."
"Dával při Zkoušce v sázku svůj život. A bezmála jej ztratil. O to však tady nejde. Kvůli tomuto absolutnímu trestu za selhání se o Věžích Vysoké magie začaly šířit nejrůznější pověsti. Čarodějové se marně snažili vysvětlit, že Věže jsou jen středisky vzdělanosti a že každý mladý mág riskoval svůj život zcela dobrovolně, protože znal účel, který se ve Zkoušce skrývá. Ve Věžích čarodějové také ukrývali své magické knihy a svitky, nástroje své magie. Nikdo jim ale nevěřil. Mezi lidem se rozšířily báchorky o podivných rituálech a krvavých obětech, přiživované Knězem-králem a také jeho kleriky pro jejich vlastní cíle.
Nakonec přišel ten den, kdy se lid proti čarodějům vzbouřil. Tehdy se teprve podruhé v dějinách stalo, že se všechna tři společenství čarodějů spojila. Poprvé k tomu došlo během vytváření dračích královských jablek, obsahujících základní prvky dobra a zla, spojeného pravdou. Poté se čarodějové rozešli, aby se nyní znovu spojili proti společnému nepříteli.
Čarodějové sami zničili dvě ze svých Věží, než aby je nechali napospas lůze a dopustili, aby se jí do rukou dostaly věci, kterým nemůže porozumět. Zničení těchto dvou Věží provázelo zpustošení celého širokého okolí a nahnalo Knězi-králi strach. Další Věže totiž stály v Ištaru a v Palantasu. Pokud jde o tu poslední, ve Žďárské cestě, jen málo lidí se staralo o to, co se s ní stane, protože byla příliš daleko od obydlených míst. Tehdy Kněz-král projevil vůči čarodějům to, čemu říkal velkodušnost, a dovolil jim, aby v míru odešli a odnesli své
knihy, svitky a kouzelnické nástroje do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě. Čarodějům nezbylo, než se se smutkem podřídit."
"Proč ale nebojovali?" přerušila ho Laurana. "Viděla jsem, co se děje, když se Raistlin nebo - nebo Fišpán rozhněvají! Nedovedu si představit, co může dokázat skutečně mocný čaroděj!"
"Ovšem. Jen ale, Laurano, chvíli uvažujte. Váš mladý přítel Raistlin se unavil už po několika celkem nenáročných kouzlech. A navíc, když jednou provedete nějaké kouzlo, okamžitě ho zapomenete. Pokud ho chcete ještě někdy použít, musíte se vrátit ke své magické knize a to kouzlo se znovu naučit. A to platí

i pro ty největší čaroděje. Takto nás bohové chrání před těmi, kdo by se jinak stali příliš mocnými a sami se chtěli stát bohy. Čarodějové musejí spát a musejí každý dnem pečlivě studovat. Jak by tedy mohli vydržet obléhání rozzuřeným davem? A navíc, jak by mohli ničit svůj vlastní lid?
Ne, Laurano, čarodějové museli nabídku Kněze-krále přijmout. Dokonce i černí čarodějové, kterým na osudu lidí záleželo jen pramálo, pochopili, že musejí být poraženi a že by se sama magie mohla ztratit ze světa. Proto opustili Věž v Ištaru, kterou téměř okamžitě obsadili lidé Kněze-krále. Pak opustili i Věž zde v Palantasu, jejíž příběh je tak příšerný."
Astinus, který do té doby vyprávěl hlasem zcela bez výrazu, se náhle odmlčel. Když začal znova, měl hlas chladný a vážný a jeho tvář potemněla.
"Dobře si na ten den pamatuji," řekl, pronášeje ta slova daleko spíše k sobě samotnému než ke svým posluchačům. "Čarodějové přenesli své knihy a svitky ke mně, abych o ně pečoval ve své knihovně. Ve Věži totiž bylo nesmírné množství knih i svitků, mnohem víc, než kolik byli mágové s to odnést do Žďárské cesty. Věděli, že je budu chránit a budu o ně pečovat. Mnoho z oněch knih se už nedalo přečíst, protože byly chráněny ochrannými kouzly. Klíč k těmto kouzlům se však už dávno ztratil. Tento klíč..."
Astinus chvíli přemýšlel. Pak si krátce povzdechl, jako by odháněl nějaké temné vzpomínky, a pokračoval. "Obyvatelé Palantasu se shromáždili kolem Věže, zatímco nejvyšší velmistr Řádu zavřel její zlaté dveře a uzamkl je stříbrným klíčem. Regent jej netrpělivě pozoroval. Všichni dobře věděli, že se chce přestěhovat do Věže právě tak, jako to udělal jeho mentor, Kněz-král z Ištaru. Regentovy oči se toužebně upíraly na Věž, protože se už po celé zemi rozšířily báje o jejích divech - dobrých i zlých."
"Říkalo se, že ze všech nádherných budov Palantasu je právě Věž tou nejkrásnější," zašeptal regent. "Ale teď..."
"Co se tedy stalo?" zeptala se Laurana. Cítila, jak se do místnosti vkrádá noční chlad, a ze všeho nejvíce si přála, aby někdo nařídil sluhům, ať zapálí svíce.
"Čaroděj natáhl ruku, aby předal klíč Vládci," pokračoval hlubokým a smutným hlasem Astinus, "když vtom se náhle v jednom z horních pater objevil jeden z černých čarodějů. Zatímco lidé dole vyděšeně čekali, co se stane, zvolal: "Brány zůstanou zavřené a sály Věže prázdné, než přijde den, kdy se vrátí pán minulosti i přítomnosti!" Pak se černý mág vrhl z okna na bránu, a když hroty zlaté a stříbrné mříže pronikly černým pláštěm, proklel Věž jednou provždy. Jeho krev poskvrnila zemi, stříbrné a zlaté brány se zkroutily, zohýbaly a zčernaly, Věž kdysi zářící bělostí zšedla a její černé ozdoby se rozpadly v prach. Regent a jeho lidé v hrůze prchli a až do dnešního dne se k palantaské Věži nikdo neodvážil přiblížit. Dokonce ani nikdo z šotků," Astinus se krátce pousmál, "kteří se na tomto světě nebojí zhola ničeho. Kletba je tak mocná, že může vzdorovat kterémukoli ze smrtelníků..."
"Dokud se nevrátí pán minulosti i přítomnosti," zašeptala
Laurana.
"Pche. Ten chlap byl šílený," ušklíbl se Amothus. "Nikdo není pánem minulosti i přítomnosti - ledaže bys to byl ty, Astine."
"Já jím nejsem." Tón Astinova hlasu byl tak klidný a přitom důrazný, že se na něj všichni v místnosti překvapeně zadívali. "Pamatuji si minulost a zaznamenávám přítomnost. Po vládě netoužím."
"Říkal jsem přece, že to byl blázen," pokrčil rameny vládce Palantasu. "My však nyní kvůli němu musíme snášet takovou hrůzu, jako je ta Věž, protože nikdo vedle ní nemůže žít, ani se jí přiblížit natolik, aby ji dokázal strhnout."
"Mám pocit, že by nebylo dobré se o to pokoušet," řekla tiše Laurana, hledíc oknem na černou věž. "Patří sem..."
"Skutečně sem patří, mladá dámo," odpověděl na to Astinus a zkoumavě se na Lauranu zadíval.
Během Astinova vyprávění tma ještě více zhoustla a zanedlouho se Věž ztratila v temnotě, prozařované nespočtem světel Palantasu. Jako kdyby se město snažilo svou září překonat hvězdy, pomyslela si Laurana. V samém jeho středu však navždy zůstane temná skvrna.

"Jak je to smutné a tragické," zašeptala, protože cítila, že něco musí říct - Astinus se díval přímo na ni. "A ta tmavá věc... Ta, co jsem ji viděla komíhat se na bráně..." Odmlčela se hrůzou.
"Šílenec, šílenec," zasmušile opakoval Amothus. "Ano, to je všechno, co zbylo z jeho těla. Alespoň si to myslíme, protože se zatím nikdo nedostal tak blízko, aby se o tom mohl přesvědčit."
Laurana se zachvěla a složila hlavu do dlaní. Věděla, že ji ten pochmurný příběh bude ještě mnoho nocí pronásledovat, a přála si, aby ho nikdy nebyla bývala vyslechla. Svázán s jejím osudem! Hněvivě tu představu vypudila z mysli. Na něco takového neměla čas. Její osud vypadal dost zle i bez toho, aby k němu přidávala nějaké hrůzyplné báje.
Jako kdyby jí četl myšlenky, Astinus náhle vstal a požádal, aby přinesli více svící.
"Neboť minulost je ztracena," řekl chladně, upíraje oči na Lauranu. "Vaše budoucnost patří jen vám a do rána máme ještě mnoho práce."

7.Velmistr Solamnijských rytířů.

"Nejdříve vám chci přečíst zprávu, kterou jsem jen před několika hodinami dostal od pana Guntara." Palantaský regent vytáhl ze záhybů svého umně zpracovaného vlněného roucha svitek papíru a opatrně ho rozprostřel na stole. Když se trochu zaklonil a upřeně na něj hleděl, bylo vidět, jak se zprávu usilovně snaží přečíst.
Laurana nebyla s to potlačit netrpělivost - byla si jistá, že to je odpověď na zprávu, kterou podle jejího návodu poslal před dvěma dny panu Guntarovi sám Amothus.
"Je to pomačkané," řekl omluvným tónem Amothus. "Zatím jsme nedokázali naučit gryfy, které nám elfští vládcové tak laskavě zapůjčili -" uklonil se směrem k Lauraně, která úklonu zdvořile opětovala, ačkoli daleko více toužila vytrhnout zprávu z Amothových rukou - "aby přinášeli svitky nepoškozené. Tak, teď už mi to konečně dává smysl. Pan Guntar Amothovi, regentovi Palantasu. Buď pozdraven. To je velmi příjemný člověk, ten pan Guntar." Regent zvedl oči od papíru. "Vlastně tu byl minulý rok, během slavností Příchodu jara - které se, má drahá, zcela mimochodem konají právě za tři týdny. Možná byste nás mohla poctít..."
"Budu velmi šťastná, pane, věřte mi, když tu za tři týdny ještě kdokoli z nás vůbec bude," - odpověděla Laurana, zatímco se ze všech sil pokoušela zachovat naprosto klidnou tvář.
Amothus překvapeně zamrkal a pak se pobaveně usmál. "Ale ovšem, ty dračí armády. Ale abychom dočetli ten list. Jsem velmi zarmoucen, když se dozvídám o ztrátě tolika členů našeho Rytířstva. Musíme však hledat útěchu ve vědomí, že padli jako vítězové v boji s temnými silami zla, které ohrožují naše země. Ještě větší bolest mi však způsobila zpráva o ztrátě tří z našich největších vojevůdců: Dereka z Korunní Stráže, Rytíře Růže, Alfréda Mar Kenina, Rytíře Meče, a Sturma Ostromeče, Rytíře Koruny. Nemýlím-li se, byl Ostromeč vaším blízkým přítelem, má milá," obrátil se regent k Lauraně.
"Ano, můj pane," odpověděla tiše Laurana a sklonila hlavu, aby jí zlaté vlasy zakryly smutek v očích. Nebylo to tak dlouho, co pohřbili Sturma v Paladinově komnatě pod troskami Věže Nejvyššího kněze. Bolest z té ztráty byla ještě příliš citelná.
"Pokračuj, Amothe," nařídil regentovi chladně Astinus. "Nemohu si dovolit zde bezúčelně trávit čas, který potřebuji pro své studium."
"Ovšem, Astine," zamumlal se zrudlým obličejem Amothus a začal spěšně číst. " Tato tragédie staví rytíře do nebývalé situace. Za prvé, Rytířstvo se nyní skládá - alespoň pokud je mi známo - především z Rytířů Koruny, tedy z rytířů nejnižšího stupně. To znamená, že ačkoli všichni rytíři složili příslušné zkoušky a získali právo nosit své štíty, jsou stále ještě mladí a nezkušení. Pro většinu z nich toto byla jejich první bitva. Je též skutečností, že nemáme žádné vhodné velitele, neboť podle Instrukce musejí být ve velení zástupci všech tří řádů Rytířstva."

Laurana dobře slyšela slabé cinkání zbroje a mečů, jak se při těch slovech přítomní rytíři neklidně pohnuli. Dokud nebyla otázka velení vyřešena, byli právě oni dočasnými veliteli Rytířstva. Laurana zavřela oči a tiše si povzdechla. Jen ať je, Guntare, tvé rozhodnutí moudré. Kvůli půtkám o moc už zahynulo příliš mnoho lidí. Kéž jsou tvým rozhodnutím ukončeny!
"Proto, abych znovu stanovil Solamnijskému rytířstvu vůdce, jmenuji tímto jako velitele Rytířstva Lauralanthalasu z královského domu Qualinestu..." Amothus se na okamžik odmlčel, jako kdyby si nebyl jist, zda četl správně. Laurana na něj jen užasle hleděla doširoka otevřenýma očima. Samotní rytíři však nebyli vyvedeni z míry o nic méně.
Amothus chvíli jen bezvýrazně hleděl do svitku a znovu a znovu si jej nedůvěřivě pročítal. Až po Astinově netrpělivém odkašlání znovu našel řeč a spěšně pokračoval: "...neboť je ze všech bojovníků, které nyní máme v poli, ta nejzkušenější, a jako jediná ví, jak zacházet s dračími kopími. Pravost této listiny osvědčuji svojí pečetí. Podepsán pan Guntar Uth Wistan, Velmistr Solamnijských rytířů, atd. atd."
Amothus zvedl hlavu. "Blahopřeji vám, má drahá - i když bych vám asi měl říkat ‚můj generále.'"
Laurana jen velmi tiše seděla. Chvíli si připadala tak plná hněvu, že nechybělo mnoho a vyběhla z místnosti. Před očima jí putovaly vzpomínky na nedávnou minulost - bezhlavé tělo pana Alfréda, zubožený Derek umírající v šílenství, Sturmovy neživé a přitom tak mírné oči, řada těl rytířů padlých ve Věži...
A teď bylo na ní, aby převzala velení. Ona, elfka z královského rodu, podle elfích měřítek ani ne dost stará na to, aby mohla být nezávislá na svém otci. Rozmazlené děvčátko, které uteklo z domova za svojí dětskou láskou, Tanisem Půlelfem. To rozmazlené děvčátko však už dávno dospělo, zažilo strach, bolest, velké ztráty a velký zármutek a Laurana věděla, že v některých ohledech teď byla mnohem starší než její otec.
Obrátila hlavu a zahlédla, jak si rytíř Markham a rytíř Patrick vyměňují významné pohledy. Ze všech rytířů Koruny právě tito dva sloužili nejdéle. Laurana dobře věděla, že oba dva jsou čestní muži a stateční vojáci. Oba se u Věže Nejvýššího kněze vyznamenali svou statečností. Proč si jen Guntar nevybral jednoho z nich, když mu to i ona sama doporučovala?
Patrick povstal, tvář potemnělou. "To nepřijímám," řekl. "Paní Laurana je bezesporu velmi statečná, ještě nikdy však nevelela vojskům v bitvě."
"A ty jsi jim velel, rytíři?" zeptal se nevzrušeně Astinus.
Patrick zrudl. "Ne, ale to je něco jiného. Ona je že..."
"Výborně, Patricku!" zasmál se Markham. Byl to veselý, trochu lehkovážný mladý muž, naprostý protiklad přísného a vážného Patricka. "Chlupy na tvé hrudi z tebe generála neudělají. Jen klid. To je politika, a Guntar se kromě toho zachoval dost rozumně."
Laurana nepatrně zčervenala - dobře věděla, že Markham má pravdu. Zvolit právě ji znamenalo pro Guntara klid, dokud znovu nevybuduje Rytířstvo a nezajistí si neochvějné postavení jeho vůdce.
"Pro něco takového však není žádný precedent," trval na svém Patrick, pokoušeje se uhnout před Lauraniným pohledem. "Jsem si jist, že podle Instrukce se ženy nesmějí stát členy Rytířstva..."
"Mýlíš se," řekl ostře Astinus. "A precedent, o kterém jsi mluvil, přece existuje. Během Třetích dračích válek byla do Rytířstva po smrti svého otce a bratra přijata jedna mladá žena. Později se stala Rytířem Meče a čestně padla v bitvě, oplakávána svými bratřími."
Už nikdo nepromluvil. Amothus se zdál být ponížen na nejvyšší možnou míru - při Markhamově prostořekosti týkající se chlupatých prsou se málem ztratil pod stolem. Astinus chladně hleděl na Patricka. Markham si pohrával se svojí sklenkou a jednou se s úsměvem podíval na Lauranu. Po krátkém vnitřním zápase, dobře patrném na jeho tváři, Patrick zamračeně usedl.
Markham zvedl sklenici. "Na našeho velitele."
Laurana neodpověděla. Stala se velitelem. Ale velitelem čeho? zeptala se hořce sama sebe. Velitelem rozprášených zbytků solamnijských rytířů, které poslali do Palantasu: ze stovek rytířů, kteří se vydali na

cestu, přežilo jen nějakých padesát. Dobyli vítězství, to ano, ale za jakou cenu? Dračí jablko bylo zničeno, Věž Nejvyššího kněze je v troskách...
"Ano, Laurano," řekl Astinus, "nechali tě, abys posbírala to, co ještě zbylo."
Laurana se užasle zadívala na toho podivného muže, který právě nahlas vyslovil její myšlenky.
"Já to nechci," zamumlala skrze rty, které vlastně ani necítila.
"Nevěřím tomu, že by se někdo z nás kdy prosil o válku," sarkasticky poznamenal Astinus a zvolna vstal. - "Válka je však tu, a vy nyní musíte dělat vše, co je ve vašich silách, abyste v ní zvítězili." Regent, generálové i rytíři uctivě povstali.
Laurana zůstala sedět, oči upřené na ruce. Cítila, jak na ni Astinus hledí, a tvrdošíjně odmítala zvednout hlavu.
"Astine, skutečně musíte odejít?" ozval se prosebně Amothus.
"Nepochybně. Má studia čekají. Už tak jsem zde strávil příliš mnoho času. Máte před sebou ještě hodně práce, a většinou to bude práce přízemní a nudná. Nepotřebujete mne - svého vůdce už máte," mávl rukou Astinus.
"Co to říkáte?" zeptala se váhavě Laurana, když koutkem oka zachytila Astinovo gesto. "To snad asi nemyslíte vážně. Jsem jen velitelkou Rytířstva..."
"Což znamená, že pokud budete chtít, budete i velitelkou armád města Palantasu," řekl Amothus. "A pokud vás Astinus doporučí..."
"To neudělám," přerušil ho Astinus. "Nemohu doporučit nikoho. Nevytvářím dějiny..." Náhle se odmlčela Laurana s překvapením zjistila, že mu z tváře zmizela nehybná maska a na jejím místě se najednou objevila únava a zármutek.
"Lépe řečeno, pokusil jsem se je nevytvářet. Někdy však i já selhávám..." Povzdechl si, rychle se však znovu ovládl a maska se vrátila na své místo. "Udělal jsem to, kvůli čemu jsem přišel - předal jsem vám znalost minulosti. Pro vaši budoucnost to může mít význam, ale také nemusí."
Astinus se otočil a zamířil ke dveřím.
"Stůjte!" vykřikla Laurana a povstala. Udělala několik kroků směrem k Astinovi, pak ale zaváhala a zastavila se, když se její oči setkaly s historikovým pevným pohledem. "Vy vidíte vše, co se na tomto světě odehrává?"
"To je pravda."
"Pak byste nám ale mohl říct, kde jsou dračí armády, co dělají..."
"Ne. Víte to stejně dobře jako já." Astinus se znovu otočil.
Laurana se rychle rozhlédla po místnosti. Páni a generálové ji pobaveně pozorovali. Uvědomovala si, že se už zase chová jako to rozmazlené děvčátko, ale ona přece potřebuje znát odpovědi! Astinus už byl skoro u dveří, které sluhové chvatně otevírali. Laurana se vzdorně podívala po ostatních a rychlým krokem se vydala za Astinem, zakopávajíc ve spěchu o lem svého roucha. Astinus ji zaslechl a ve dveřích se zastavil.
"Mám dvě otázky," řekla tiše Laurana, poté co došla až na krok k dějepisci.
"Vím," řekl Astinus s pohledem upřeným do jejích zelených očí, "jednu v hlavě a jednu v srdci. Začněte tou první."
"Existuje ještě alespoň jedno dračí jablko?"
Astinus chvíli mlčel. Laurana na jeho tváři znovu postřehla bolest a dějepiscova časem nedotčená tvář jako by náhle zestárla. "Existuje," promluvil konečně Astinus. "Je však mimo vaše možnosti ho najít, natož ho ještě použít. Přestaňte na to myslet."
"Měl ho Tanis," nedala se odbýt Laurana. "Znamená to, že o něj přišel? Kde...?" Laurana zaváhala - právě taková totiž byla její druhá otázka. "Kde je?"
"Přestaňte na to myslet."
"Co tím myslíte?" Laurana cítila, jak jí při zvuku Astinova hlasu po zádech přeběhl mráz.

"Já nepředpovídám budoucnost. Vidím jen přítomnost, jak se stává minulostí. Tak jsem ji viděl od počátku věků. Viděl jsem lásku, která skrze ochotu vše obětovat přinesla na svět naději. Viděl jsem lásku, která se pokusila překonat hrdost a touhu po moci, avšak selhala. Svět je kvůli jejímu selhání o něco temnější, je to však jen jako když mrak na chvíli zastíní slunce. Slunce - láska - nezaniká. Viděl jsem i lásku ztracenou v tmách, lásku promrhanou a nepochopenou, protože jeden z milenců neznal své vlastní srdce."

"Mluvíte v hádankách," řekla hněvivě Laurana.

"Skutečně?" zeptal se Astinus a zdvořile se uklonil. "Sbohem, Lauralanthalaso. Radím vám jediné: soustřeďte se na svoji povinnost."

Dějepisec opustil sál.

Laurana za ním nevěřícně hleděla a sama pro sebe si opakovala jeho slova: Láska ztracená v tmách. Byla to hádanka, nebo už dávno tu odpověď znala a jen si ji nedokázala připustit, jak se ostatně Astinus domníval?

"Nechám ve Wrakově Tanise, aby mne tam v mé nepřítomnosti zastupoval." Ta slova nepronesl nikdo jiný než Kitiara, Dračí Velmistr, žena, kterou Tanis miloval.

Bolest v Lauranině srdci, která tam byla od té doby, co Kitiara ta slova řekla, v tom okamžiku náhle zmizela, zanechávajíc po sobě jen studenou, černou prázdnotu, prázdnotu noční oblohy, ze které náhle zmizela všechna souhvězdí. "Láska ztracená v tmách." Tanis byl ztracen, právě to se jí Astinus snažil říct. Soustřeďte se na svůj úkol. Ano, bude se na něj soustředit, protože je to to jediné, co jí zbývá.

Laurana se obrátila zpátky k regentovi a jeho generálům, odhodila z čela vlasy, zlatě se lesknoucí v záři svící, a hlasem tak studeným a prázdným jako ta černá skvrna v její duši pronesla: "Ano, postavím se do čela vašich armád."

"Toto dělali nějací kameníci!" prohlásil spokojeně Flint, podupávaje po cimbuří Staré hradby. "Nemůže být pochyb o tom, že to postavili trpaslíci. Jen se podívej, jak je každý z těch kamenů opracovaný tak, aby do sebe všechny přesně, zapadaly. A přitom mezi nimi nenajdeš dva, které by se třeba jenom podobaly."

"Fascinující," zívl Tasslehoff. "Postavili trpaslíci také tu věž, kterou jsme..."

"To mi ani nepřipomínej," odsekl Flint. "Věže Vysoké magie trpaslíci nikdy nestavěli. Všechny Věže si postavili sami čarodějové. Jsou to vlastně kosti tohoto světa, které čarodějové vyzvedli svými kouzly ze země a přetvořili podle svých přání."

"Neuvěřitelné," vydechl Tas, náhle probuzený z ospalosti. "Kéž bych tak u toho mohl být. Jak..."

"Ve srovnání s trpasličími kameníky, kteří strávili staletí tím, aby ve svém umění dosáhli dokonalosti, to nemá vůbec žádný význam," řekl hodně nahlas Flint a hněvivě se na Tase zadíval. "Podívej se třeba na tento kámen. Vidíš ty stopy po dlátu..."

"Tamhle jde Laurana," řekl s úlevou Tas. Vůbec mu nebylo proti mysli, že lekce z trpasličího stavitelství tak rychle skončila.

Flint odtrhl oči od kamenné zdi a spatřil Lauranu, jak vychází z široké tmavé chodby vedoucí na hřeben hradby. Měla na sobě totéž brnění, které nosila ve Věži Nejvyššího kněze, jen z ocelového prsního štítu zdobeného zlatem zmizely stopy krve a někdo opravil i hluboké rýhy po ranách mečem. Ve světle Solináru se leskly její hnědé vlasy, volně splývající zpod přilby s červeným chocholem. Laurana kráčela pomalu s očima upřenýma k východnímu obzoru, kde se jako temné stíny proti hvězdnatému nebi tyčily vysoké hory. Když se světlo měsíce dotklo její tváře, Flint překvapeně vydechl.

"Změnila se," zašeptal směrem k Tasslehoffovi. "A to se elfové nikdy nemění. Pamatuješ se, jak jsme ji poprvé potkali v Qualinestu? Bylo to na podzim, jen před půl rokem, a přece jako by to byly roky..."

"Ještě se nedokázala vyrovnat se Sturmovou smrtí. Zemřel teprve před týdnem," řekl Tas, jindy veselý šotkovský obličej neobvykle vážný a zamyšlený.

"Nejde jenom o to," zavrtěl hlavou starý trpaslík. "Bude to mít něco společného s tím setkáním s Kitiarou, tam nahoře na hradbách Věže Nejvyššího kněze. Určitě v tom bude něco, co Kitiara řekla nebo udělala. K čertu s ní!" zaklel Flint. "Nikdy jsem jí nedůvěřoval, ani za starých časů ne. Nijak mě nepřekvapilo, že jsem

se s ní nakonec setkal jako s Dračím Velmistrem. Dal bych celou horu peněz ocelové ražby za to, abych se dozvěděl, co to vlastně Lauraně řekla, že v ní úplně zadusila všechen život. Byla bledá jako duch, jak jsme ji vedli dolů z hradeb, když Kitiara a její modrý drak odletěli. Vsadím své vousy, že to má něco společného s Tanisem," zamumlal trpaslík.
"Nemůžu uvěřit tomu, že Kitiara je Dračím Velmistrem. Byla vždycky taková... taková..." - Tas jen s obtížemi hledal vhodné slovo - "taková milá."
"Milá?" zeptal se pochybovačně Flint a svraštil obočí. "Možná. Ale také chladná a sobecká. Ovšem když chtěla být okouzlující, tak také okouzlující byla," zašeptal Flint. Laurana už byla tak blízko, že by ho mohla slyšet. "Tanis to nikdy nepochopil. Vždycky si myslel, že v sobě má víc, než se na první pohled zdá. Myslel si, že jen on jí rozuměl, že pod tvrdou slupkou skrývá něžné a citlivé srdce. Hlouposti. Ta má v sobě asi tolik citu jako tyhle kameny."
"Co je nového, Laurano?" zeptal se veselým tónem Tas, když k nim elfka došla.
Laurana se usmála na své staré přátele, ale Flint měl pravdu, už to nebyl ten nevinný a veselý úsměv mladé elfky, procházející se pod břízami uprostřed Qualinestu. Nyní to byl úsměv podobný studeně zářícímu slunci vysoko na jasném zimním nebi. Bylo v něm světlo, ale nehřál - možná proto, že vřelostí neoplýval ani její pohled.
"Stala jsem se velitelkou zdejších armád," řekla rovnou.
"Blahop..." začal Tas, ale když si všiml výrazu jejího obličeje, raději rychle přestal.
"Není k čemu blahopřát," řekla hořce Laurana. "Čemu mám vlastně velet? Hrstce rytířů uvězněných v rozbité pevnůstce kdesi daleko ve Vinohradských vrších a tisícovce mužů, stojících na hradbách Palantasu." Vztekle sevřela ruku v pěst a zadívala se k východu, kde se objevily první známky přicházejícího úsvitu. "Tam bychom měli být! Právě teď, dokud se dračí armáda ještě nestačila znovu zformovat. Snadno bychom je porazili. My se však neodvážíme ani na Planiny - ani s dračími kopími ne, protože co nám pomohou proti letícím drakům? Kdybychom tak měli dračí jablko..."
Laurana na chvíli zmlkla, pak se zhluboka nadechla a rysy ve tváři jí ztvrdly. "My ho ale nemáme, takže nemá smysl o tom vůbec uvažovat. Nezbývá nám než zůstat tady a čekat na smrt."
"Počkej, Laurano," zaprotestoval Flint, "možná nebude všechno až tak zlé, jak si myslíš. Tohle město má dobré, pevné hradby. Tisíc mužů by je dokázalo spolehlivě uhájit. Přístav chrám gnómové se svými katapulty. Rytíři brání jediný průsmyk ve Vinohradských vrších a my už jsme jim poslali posily. A navíc máme dračí kopí - pár určitě a Guntar nám slíbil další. Nemůžeme útočit na letící draky? Ale oni si to dvakrát rozmyslí, než poletí přes naše hradby."
"Flintě, to nestačí," povzdechla si Laurana. "Jsme bezpochyby schopni zadržet dračí armády na týden, čtrnáct dnů nebo možná i na měsíc, ale co potom? Co se s námi stane, když budou ovládat všechno kolem? Všechno, co proti drakům zmůžeme, je hájit malé pevnosti. S takovou bude celý tento svět za chvíli jen moře tmy, ve kterém bude několik málo ostrovů světla. Ty ostrovy však budou tmou jeden po druhém pohlceny."
Laurana se opřela o zeď a sklonila hlavu do dlaní.
"Jak dlouho jsi nespala?" zeptal se vážně Flint.
"Nevím," odpověděla Laurana. "Připadá mi, že zároveň spím i bdím. Polovinu dne chodím ve snu a druhou polovinu spím doopravdy."
"Běž se pořádně vyspat," řekl trpaslík hlasem, kterému Tas neřekl jinak než Hlas Jeho Moudrosti. "I my už odcházíme. Naše hlídka končí."
"Nemohu spát," řekla Laurana, protírajíc si oči. Zmínka o spánku jí najednou připomněla, jak je ve skutečnosti vyčerpaná. "Přišla jsem vám říct, že jsme dostali zprávy o tom, že v Kalamanu spatřili nějaké draky letící na západ."
"To znamená, že míří sem," řekl Tas, když si v hlavě vybavil mapu okolí.
"Od koho ty zprávy byly?" zeptal se nedůvěřivě trpaslík.

"Přinesli je gryfové. Nemrač se," trochu se usmála Laurana při pohledu na trpaslíkův znechucený výraz. "Gryfové nám velmi pomáhají. Kdyby elfové přispěli k našemu úsilí jen tolik co gryfové, udělali by toho víc než dost."
"Gryfové jsou zvířata, a navíc hlupáci," prohlásil Flint. "Věřím jim asi tolik jako šotkům. Kromě toho," pokračoval trpaslík, nevšímaje si Tasslehoffova pobouřeného pohledu, "nedává to žádný smysl. Velmistrové neposílají draky do útoku bez pěších armád, které by je podporovaly."
"Možná nejsou jejich armády v tak špatném stavu, jak jsme si mysleli," řekla unaveně Laurana. "Anebo na nás posílají draky jenom proto, aby způsobili tolik zmatku, kolik jen dovedou, aby snížili naši morálku a zničili všechno, na co okolo města přijdou. Však se podívej, už se o nich ví."
Flint se rozhlédl kolem. Vojáci, kteří byli mimo službu, stále ještě setrvávali na svých místech a hleděli směrem k horám na východě, jejichž zasněžené vrcholy růžověly v jasnícím se rozbřesku. Mluvili šeptem a stále se k nim připojovali další a další vojáci, probouzející se a naslouchající novým zprávám.
"Právě toho jsem se bála," povzdechla si Laurana. "Tohle může způsobit jenom paniku. Varovala jsem Amotha, aby se o ničem nezmiňoval, ale Palanťané nejsou lidé, kteří by dokázali mlčet. Však se na to podívejte!"
Flint s Tasem se naklonili přes hradbu a viděli, jak se ulice začínají plnit napůl oblečenými vyděšenými lidmi. Při pohledu na postavy pobíhající od domu k domu si Laurana dokázala živě představit, jak se zpráva o dracích šíří stále dál.
Stiskla rty a její zelené oči se hněvivě zaleskly. "Já teď budu muset sehnat lidi z hradeb, aby tamty donutili vrátit se do domů. Nechci je mít v ulicích, až draci zaútočí. Vy tam, pojďte se mnou!" Laurana mávla na skupinu vojáků stojících opodál a rozběhla se do města. Flint a Tas se za ní dívali, jak sbíhá po schodech z hradeb a míří k regentovu paláci. Zanedlouho spatřili, jak se do ulic vyhrnuly ozbrojené hlídky a snažily se potlačit paniku a přimět obyvatele, aby se vrátili zpátky do domů.
"Že by to pomáhalo, to se říct nedá," zavrčel Flint. Ulice se plnily čím dál víc.
Tas hledící přes hradbu však jen smutně zavrtěl hlavou. "Na tom už nezáleží," zašeptal. "Flintě, podívej se..."
Trpaslík se rychle vyšplhal na ochoz za svým přítelem. Muži stojící okolo ukazovali s výkřiky na oblohu a sahali po lucích a oštěpech. Tu a tam bylo vidět ozubený stříbrný hrot dračího kopí, lesknoucí se ve světle pochodní.
"Kolik?" zeptal se Flint, upíraje oči do dálky.
"Deset," pomalu odpověděl Tas. "Dvě letky. A jsou to velcí draci, možná ti červení, které jsme viděli tehdy v Tarsu. Proti té jasné obloze nerozeznám jejich barvy, ale vidím jezdce. Možná je mezi nimi nějaký Velmistr. Možná je tam Kitiara... No ano," řekl hlasitě Tas, kterého zcela nečekaně napadla zajímavá myšlenka. "Docela rád bych s ní tentokrát mluvil. Musí to být zajímavé, být Velmistrem..."
Jeho slova se ztratila ve vyzvánění zvonů, které se rozezněly v celém Palantasu. Lidé v ulicích obraceli oči k hradbám, kde vojáci s výkřiky ukazovali na oblohu. Hluboko pod sebou viděl Tas Lauranu, jak vychází z regentova paláce, následována samotným Amothem a dvěma z jeho generálů. Ze způsobu její chůze šotek snadno poznal, že Lauranou cloumá hněv. Ukazovala rukou na zvony a bylo vidět, že si přeje, aby vyzvánění přestalo. Ale už bylo pozdě. Palanťané šíleli hrůzou a většina nezkušených vojáků na tom byla v podstatě stejně zle jako prostí občané. Vzduchem se nesly výkřiky, nářek a hrubé nadávky. Tasovi se vrátily vzpomínky na Tarsis, na lidi ušlapávané k smrti, na domy vybuchující v plamenech.
Šotek se otočil. "Řekl bych, že už s Kitiarou nechci mluvit," řekl tiše a rukou si přejel přes čelo, dívaje se na blížící se draky. "Nechci vědět, jaké to je být Dračím Velmistrem, protože to musí být pochmurné, smutné a hrozné... Počkat..."
Tas se znovu zahleděl k východu. Nemohl ani uvěřit svým očím a v úporné snaze vidět co nejlépe téměř přepadl přes okraj.
"Flintě!" vykřikl na přítele, zuřivě mávaje rukama.

"Co se zase děje?" nevrle se otočil Flint. Chytil Tase za opasek jeho modrých kalhot a trhnutím stáhl vzrušeného šotka z hřebene zdi.
"Je to jako v Pax Sarkasu! Jako u Humova hrobu!" nesouvisle blábolil Tas. "Je to přesně tak, jak to říkal Fišpán! Jsou tady! Přišli!"
"Kdo tady je?" zařval na něj Flint.
Tas chvíli vzrušením divoce poskakoval, až jeho mošny, brašny a tlumoky létaly kolem, pak se otočil a bez odpovědi se rozběhl pryč. Trpaslík zůstal stát na schodech, rozčilením sotva popadal dech a křičel za Tasem: "Kdo tady je, ty zatracený blázne?!"
"Laurano!" ozval se Tasův vysoký hlas, pronikající časným ránem jako falešně znějící trubka. "Laurano! Oni přišli! Jsou tady! Je to tak, jak to Fišpán říkal! Laurano!"
Tiše posílaje šotka do horoucích pekel se Flint zahleděl k obzoru. Chvíli se upřeně díval do dálky, potom se rozhlédl kolem a sáhl rukou do kapsy u vesty. Spěšně odtamtud vytáhl brýle, ještě jednou se přesvědčil, že ho nikdo nevidí, a nasadil si je na nos.
Teprve teď jasně viděl to, co předtím byla jen záplava narůžovělého světla, přerušovaná rozmazanými tmavými stíny hor. Trpaslík se zhluboka nadechl a v očích se mu objevily slzy. Chvatně složil brýle, strčil je zpátky do pouzdra a pouzdro do kapsy. I tak se ale přes své brýle díval dost dlouho na to, jak se na dračích křídlech leskne světlo vycházejícího slunce - růžové světlo odrážející se od stříbrných křídel.
"Odložte zbraně, chlapci," nařídil Flint mužům kolem a utřel si oči jedním z šotkových kapesníků. "Reorx budiž pochválen. Teď máme naději. Teď máme naději..."

8.Dračí přísaha.

Když se stříbrní draci snesli k zemi před branami Palantasu, jejich křídla naplnila ranní nebe oslnivou září. Obyvatelé města se vyhrnuli na hradby a s úžasem mísícím se s nedůvěrou hleděli na nádherná, velkolepá zvířata.
Palanťané byli z obrovských tvorů zpočátku tak vyděšení, že je chtěli odehnat, dokonce i poté, co je Laurana ujistila, že jim od těchto draků žádné nebezpečí nehrozí. Nakonec musel sám Astinus vyjít ze své knihovny a chladně vysvětlit regentovi, že jim tito draci neublíží. Teprve tehdy byli Palanťané ochotni odložit zbraně.
Laurana však věděla, že lidé by Astinovi věřili, i kdyby jim řekl, že slunce vyjde o půlnoci. Drakům věřit nedokázali.
A teprve poté, co Laurana prošla městskou branou a objala se s mužem, který přiletěl na jednom ze stříbrných draků, začali lidé věřit, že by ta dětská bajka přece jen mohla být pravdivá.
"Co je to za člověka? Kdo k nám ty draky poslal? Proč sem vůbec přišli?"
Lidé se tlačili k okraji hradební zdi, strkali do sebe, vyptávali se jeden druhého a dávali jiným nesprávné odpovědi. Dole v údolí draci zvolna mávali křídly, aby jim v nich v chladném ránu nepřestala proudit krev.
Jakmile Laurana objala toho muže, z jednoho z dalších draků sestoupil ještě kdosi - žena, jejíž vlasy se v ranním slunci třpytily stříbrem jako křídla jejího oře. Laurana objala i tu ženu. K údivu všech pak Astinus odvedl všechny tři do velké knihovny, kde je přijali bratří estetikové. Pak se za nimi dveře knihovny zavřely.
Lidem nezbylo než pocházet kolem, dál se o překot ptát a čas od času nedůvěřivě pohlédnout na draky sedící před hradbami jejich města.
Potom se zvony znovu rozezněly. Amothus svolával shromáždění. Obyvatelé města rychle sešli z hradeb a naplnili náměstí před regentovým palácem, kde se na balkoně objevil Amothus, aby odpověděl na jejich otázky.

"Toto jsou stříbrní draci," zvolal Amothus, "draci dobra, kteří se s námi spojili proti drakům zla už v legendách o Humovi. Draky přivedl do našeho města..."
Ať už chtěl Amothus říct cokoli, jeho slova zanikla v jásotu. Znovu se rozezněly zvony a tentokrát jejich zvonem znamenalo začátek oslav. Palanťané zaplavili ulice, zpívali a tančili. Amothus se ještě pokusil pokračovat, pak ale raději prohlásil ten den za svátek a vrátil se do paláce.

Historie, která teď následuje, je výňatkem z Kronik, Dějin Krynnu, jak je zaznamenal Astinus z Palantasu. Lze ji tam najít pod názvem "Dračí přísaha".

"Zatímco já, Astinus, píši tato slova, hledím na tvář elfího pána Giltanase, mladšího syna Solostranova, Mluvčího Sluncí, pána Qualinestu. Giltanasova tvář se velmi podobá tváři jeho sestry Laurany, a není to jen rodinná podoba. Obě mají jemné rysy a bezvěkou ušlechtilost všech elfů, od ostatních se však přece jen liší. Na obou tvářích je znát smutek, který nebývá viděn na tvářích elfů žijících na Krynnu. Domnívám se ovšem, že do konce této války se mnoho elfích tváří změní stejně jako ty jejich. A možná to ani není zlé, protože se zdá, že si elfové konečně uvědomují, že i oni jsou součástí tohoto světa, že nežijí mimo něj.
Po Giltanasově boku sedí jeho sestra. Na druhé straně pak jedna z nejkrásnějších žen, které jsem kdy viděl chodit po Krynnu. Vypadá jako elfka, snad z rodu divých elfů, mé oči však její magie neošálí. Nikdy nebyla zrozena z ženy, elfí či jiné. Pochází z plemene draků, je to sestra Stříbrné, která se zamilovala do Humy, Solamnijského rytíře. Byl to Silvařin osud, že se i ona, stejně jako její sestra, zamiluje do smrtelníka. Na rozdíl od Humy však tento smrtelník, Giltanas, nedokáže přijmout tíhu svého osudu. Dívá se na ni a ona se dívá na něj. Namísto lásky v něm vidím doutnající hněv, který zvolna ničí obě jejich duše.
Silvara promluvila. Její hlas je sladký a melodický. Světlo mé svíce se odráží od jejích nádherných stříbrných vlasů a v jejích hlubokých modrých očích.
"Poté, co jsem dala Therosovi Železníkovi moc vykovat v srdci hrobky Stříbrného draka dračí kopí," říká mi Silvara, "strávila jsem dost času s členy družiny, než odnesli kopí před Sněm v Bělokameni. Provedla jsem je hrobkou a ukázala jsem jim obrazy z Dračí války, které znázorňují draky dobra - stříbrné, zlaté a bronzové - jak bojují proti drakům zla.
‚Kde jsou tví lidé?' ptali se mě. ‚Kde jsou dobří draci? Proč nám nepomáhají, když je tak potřebujeme?' Vzdorovala jsem jejich otázkám tak dlouho, jak jsem jen mohla..."
Na tomto místě se Silvara odmlčela a s láskou v očích se zahleděla na Giltanase. Ten se však jejímu pohledu vyhnul a dál jen zíral na kamennou podlahu. Silvara si povzdechla a pokračovala:
"Nakonec, když jsem už mu... jim nedokázala vzdorovat, řekla jsem jim o Přísaze.
Když byla Takhisis, Královna Temnot, se svými draky vypuzena ze země, draci dobra ji také opustili, aby byla zachována rovnováha mezi dobrem a zlem. Jsme stvořeni z tohoto světa, a tak jsme se do něj zase navrátili, spíce spánkem, který nepodléhá času. Zůstali bychom tak věčně, ukryti ve světě snů, ale pak přišla Pohroma a Takhisis si znovu našla cestu na svět.
Dlouho, velmi dlouho spřádala plány pro tento návrat, pro případ, že by jí ho osud dovolil, a byla na něj připravená. Než si Paladin uvědomil její existenci, probudila ze spánku draky zla a nařídila jim, aby se vypravili do hlubokých a tajných míst světa a tam uloupili vejce draků dobra, kteří zatím klidně spali dál. Draci zla přenesli vejce svých bratří do města Sankce, kde se formovaly dračí armády. A právě zde, v nitru sopek, kterým se říká Vládcové osudu, byla vejce draků dobra ukryta.
Nelze ani popsat, jak velký byl zármutek draků dobra, když je Paladin probudil a oni zjistili, co se stalo. Nezbylo jim, než se vypravit k Takhisis a zjistit, čím budou muset zaplatit za navrácení svých ještě nenarozených dětí. Byla to hrozná cena. Takhisis si od nich vyžádala přísahu, kterou musel každý z draků dobra složit - že se nebude účastnit války, kterou Takhisis měla v úmyslu rozpoutat na Krynnu. Byli to totiž právě draci dobra, kdo v poslední válce způsobil její porážku. Tentokrát si chtěla Takhisis být jista, že se historie nebude opakovat."

V tomto okamžiku se na mne Silvara prosebně zadívala, jako kdybych to měl být já, kdo je bude soudit. Já jsem však pevně zavrtěl hlavou. Jsem dalek toho, abych někoho soudil - jsem jen historik.
Silvara pokračovala:
"Co jsme mohli dělat? Takhisis nám řekla, že pokud na sebe nevezmeme tuto přísahu, zabije naše děti, ještě spící ve vejcích. Paladin nám nemohl pomoci. Museli jsme se rozhodnout sami."
Silvaře klesla hlava a vlasy jí zakryly tvář. Slyším, jak se jí hlas dusí pláčem. Její slova jsou jen těžko srozumitelná.
"Přísahali jsme."
Není s to pokračovat, to je zřejmé. Giltanas na ni chvíli hleděl, pak si odkašlal a chraptivým hlasem začal mluvit.
"Já - tedy - Theros, má sestra a já jsme nakonec přesvědčili Silvaru, že ta přísaha nebyla správná. Řekli jsme jí, že musí existovat způsob, jak zachránit vejce draků dobra. Možná by malá skupina lidí byla schopna uloupit vejce zpátky. Silvara nebyla přesvědčená o tom, že mám pravdu, ale nakonec souhlasila, že mne vezme do Sankce, abych se mohl přesvědčit, zda by něco takového vůbec bylo možné.
Naše cesta byla dlouhá a obtížná. Někdy vám snad budu moci vyprávět o nebezpečích, kterým jsme museli čelit, dnes však nemohu. Jsem příliš unaven a nemáme času nazbyt. Dračí armády znovu rostou. Můžeme je překvapit, ovšem jen tehdy, pokud zaútočíme včas. Vím, že zatímco mluvíme, Laurana hoří netrpělivostí a touží draky pronásledovat. Proto své vyprávění raději zkrátím.
Silvara a já - ona pochopitelně ve své ‚elfí" podobě, jak ji vidíte zde," hořkost v hlase elfího vojevůdce nelze slovy vyjádřit, "jsme byli zajati nedaleko Sankce a stali jsme se vězni Dračího Velmistra Ariaka." Giltanasovy pěsti se sevřely a jeho tvář byla bledá strachem a hněvem. "Ve srovnání s Ariakem byl pan Verminaard ničím, zhola ničím. Jak nesmírná je zlá moc toho muže! A on je přitom stejně inteligentní jako krutý, protože právě jeho strategie vede dračí armády od vítězství k vítězství.
Utrpení, které jsme byli v jeho držení nuceni snášet, je nepopsatelné. Nevěřím tomu, že budu vůbec kdy moci vypovědět, co jsme byli nuceni podstoupit."
Mladý elf se silně chvěje. Silvara k němu natáhla ruku, aby ho uklidnila, Giltanas se však od ní odtáhl a pokračoval.
"Nakonec jsme s pomocí zvenčí unikli. Byli jsme přímo v Sankci, příšerném městě vystavěném v údolí mezi sopkami Vládců osudu. Ty hory se tyčí nad celým městem a otravují vzduch svým jedovatým dýmem. Budovy Sankce jsou všechny téměř nové a všechny jsou vystavěné z potu a krve otroků. A v úbočí sopky vybudovali chrám zasvěcený Takhisis, Královně Temnot. Dračí vejce jsou ukryta přímo uprostřed vulkánu. Bylo to právě zde, v chrámu Královny Temnot, kde jsme se se Silvarou ukryli.
Jestli mohu popsat ten chrám, kromě toho, že je to stavba plná temnoty a ohně? Z rozžhavených skal tam vysekali sloupy, které nesou klenbu sálů plných sirného dýmu. Tajnými cestami, které znají jen Takhisidini kněží, jsme sestupovali stále níž a níž. Ptáte se, kdo nám pomohl? To nemohu říct, protože jeho život by byl ztracen. Dodám jen tolik, že nad námi po celou dobu musel bdít některý z bohů."
Na tomto místě Silvara tiše zašeptala: "Paladin." Giltanas však něco takového rázným gestem odmítl.
"Dostali jsme se až do nejnižších sálů a tam jsme našli vejce draků dobra. Zpočátku se zdálo, že je všechno v pořádku. Měl jsem plán. Teď už na tom nezáleží, ale já jsem věděl, jak bychom mohli vejce zachránit. Jak už jsem řekl, vlastně na tom ani nezáleží. Procházeli jsme komnatou po komnatě a stále jsme viděli jen vejce v barvách zlata, stříbra a bronzu, jak se lesknou v ohnivé záři. A pak..."
Elfí kníže se odmlčel. Jeho tvář, už tak bledší než smrt, ještě více zbledla. Bojím se, aby neomdlel, a tak dávám pokyn jednomu z estetiků, aby mu přinesl trochu vína. Elf upil z poháru, znovu se vzchopil a pokračoval ve vyprávění. Nepřítomný pohled v jeho očích mi však prozrazuje, že vidí hrůzy, jichž byl svědkem a které se mu nesmazatelně vryly do paměti. Pokud jde o Silvaru, zmíním se o ní na jiném místě.
Giltanas vyprávěl toto: "Přišli jsme do další místnosti a tam jsme nenašli žádná vejce - jen rozbité skořápky. Silvara vykřikla rozčilením a mě přepadl strach, že nás objeví. Ani jeden z nás nevěděl, co to znamená, v zádech jsme však cítili podivné mrazem, které ani žár sopky nedokázal zaplašit."

Giltanas se znovu odmlčel. Silvara začala tiše vzlykat. Podíval jsem se na ni a poprvé jsem v jejích očích spatřil lásku a soucit.
"Odveďte ji ven," řekl Giltanas jednomu z estetiků. "Musí si odpočinout."
Estetikové ji opatrně vedou z místnosti. Giltanas si olízne rozpraskané a vysušené rty a tiše hovoří: "To, co se stalo potom, mne bude pronásledovat možná i po smrti. Každou noc se mi o tom zdá a neusínám, aniž bych se s výkřikem neprobouzel.
Silvara a já jsme stáli před místností s rozbitými vejci, hleděli jsme na ně a uvažovali, co dál, když vtom jsme zaslechli jakýsi zpěv, přicházející z plameny ozářené chodby."
"Byla to magická slova," říká Silvara.
"Opatrně jsme se plížili dál, oba vyděšení a zároveň přitahovaní k tomu místu nějakou podivnou silou. Šli jsme blíž a blíž, když vtom jsem spatřili..."
Zavírá oči a vzlyká. Laurana mu klade ruku na rameno a v očích má tichý soucit. Giltanas se ovládne a pokračuje: "Uprostřed velké jeskyně na dně sopky stál oltář zasvěcený Takhisis. Co měl představovat, to vám nemohu říct, protože byl celý pokrytý zelenou krví a černým slizem, že až připomínal nějakou příšernou rostlinu, vyrůstající ze skály. Kolem oltáře stály postavy v dlouhých hábitech - Takhisisini černí klerici a čarodějové v černých pláštích. Silvara a já jsme s hrůzou sledovali, jak jeden z kleriků přinesl zářivé zlaté dračí vejce a položil ho na ten zločinný oltář. Klerikové a čarodějové se chytili za ruce a začali pomalu prozpěvovat jakési magické litanie, které jako by se nám vpalovaly do mysli. Silvara a já jsme se tiskli jeden k druhému ve strachu, že nás připraví o rozum zlo, které jsme cítili, ale nedokázali pochopit. A pak se barva zlatého vejce na oltáři začala měnit. Zatímco jsme přihlíželi, změnila se na odporně zelenou a potom na černou. Silvara se roztřásla.
Zčernalé vejce na oltáři puklo a z rozbité skořápky vyklouzla jakási larvě podobná bytost. Byl to tvor tak příšerný a odporný, že jsem se odvrátil hnusem. Jediné, po čem jsem v té chvíli toužil, bylo prchnout z toho zvráceného místa,
Silvara si však uvědomila, co se před námi odehrává, a zůstala stát. Společně jsme sledovali, jak slizem pokrytý krunýř larvy pukl a z jejího těla se najednou vynořilo... zlem nasycené tělo nového drakoniána."
Je slyšet zděšený šepot. Giltanasovi klesá hlava do dlaní. Není již schopen pokračovat. Laurana ho konejšivě objímá a Giltanas ji drží za ruce. Nakonec se rozechvěle nadechne.
"Silvara a já jsme byli téměř objeveni. S pomocí jsme unikli ze Sankce a víc mrtví než živí jsme stezkami neznámými lidem i elfům dorazili do starého přístavu draků dobra."
Giltanas si oddechl a výraz jeho tváře se konečně zklidnil.
"Ve srovnání s hrůzami, které jsme vytrpěli, se náš pobyt v tom městě podobal sladkému odpočinku po noci plné horečnatých nočních můr. Uprostřed vší té nádhery jsme si jen stěží dokázali představit, že to, co jsme zažili, se skutečně odehrálo. Když Silvara vyprávěla drakům, co se stalo, zpočátku jí odmítali uvěřit. Někteří ji dokonce obviňovali z toho, že se je pomocí vymyšlených příběhů snaží získat pro svou věc. Hluboko ve svých srdcích však věděli, že všechno, co jim řekla, byla pravda, a nakonec připustili, že byli podvedeni a že jejich přísaha už není závazná.
Proto nám teď draci dobra přišli na pomoc. Rozlétli se do všech koutů země a nabízejí své síly, kde je toho třeba. Vrátili se i do Dračí hrobky, aby tam pomohli vykovat nová dračí kopí, právě tak jako za časů Humových. Přinesli s sebou také Velká kopí, která mohou nést sami draci, jak to často vídáme na starých malbách. Teď už můžeme vyjet na dracích do boje a utkat se s Velmistry ve vzduchu."
Giltanas toho řekl ještě více, jeho slova však už nebyla tak důležitá, aby je zde bylo třeba zaznamenat. Jeho sestra ho poté odvedla do paláce, kde se on i Silvara mohou uložit k odpočinku. Bojím se, že uplyne mnoho času, než je ta hrůza přestane děsit, pokud se to vůbec kdy stane. Je možné, že i jejich lásku potká osud tak mnoha velkých a krásných věcí, které už padly za oběť temnotě, která roztahuje svá zlá křídla nad Krynnem.

Tak končí Astinův zápis o Dračí přísaze. V poznámce k tomuto vyprávění se Astinus zmiňuje o tom, že později zaznamenal i podrobnosti o Gillanasově a Silvařině cestě do Sankce, jejich dobrodružstvích v onom městě a tragickém příběhu jejich lásky. Tyto zápisy se nacházejí v jednom z dalších svazků Kronik.

Bylo pozdě večer. Laurana seděla ve své komnatě a psala rozkazy pro další den. Giltanas a jeho stříbrní draci se v Palantasu objevili teprve včera, už teď však její plány útoku na tísněného nepřítele nabývaly jasné podoby. Za několik málo dnů povede do bitvy celé letky draků, vedených jezdci vyzbrojenými novými dračími kopími.

Laurana doufala, že se jí nejdříve ze všeho podaří obsadit pevnost Vinic a osvobodit zajatce a otroky, které tam drželi. Potom se chtěla vrhnout na jih a na východ a tlačit dračí armády před sebou. Nakonec je chtěla zachytit mezi kladivo svých oddílů a kovadlinu Dargaardských hor, oddělujících Solamnii od Estwilde. Pokud by se jí podařilo obsadit Kalaman a jeho přístav, mohla by přetnout zásobovací cestu, na které záviselo přežití dračí armády na této části kontinentu.

Laurana byla tak zaujatá svými plány, že ani nepostřehla ostré výstražné zvolání stráže před svými dveřmi, ani neslyšela odpověď. Dveře se otevřely, Laurana se však domnívala, že je to některý z jejích pobočníků, a tak nezvedla oči od práce, dokud nedopsala poslední z rozkazů.

Teprve poté, co si návštěvník dovolil usednout do křesla přímo naproti ní, Laurana překvapeně zvedla oči od psaní.

"Odpusť, Giltanasi," řekla omluvným tónem a bylo vidět, jak zčervenala. "Mám tolik práce... Myslela jsem si, že jsi - ale na tom nesejde. Jak se cítíš? Měla jsem strach, že..."

"Jsem v pořádku," přerušil ji Giltanas. "Byl jsem jen o trochu víc unavený, než jsem si připouštěl - od Sankce jsem příliš dobře nespal." Zmlkl a zahleděl se na mapu, kterou měla Laurana rozprostřenou na stole. Nepřítomně vzal do ruky čerstvě naostřený brk a začal prsty hladit jeho pírka.

"Co se děje, Giltanasi?" zeptala se tiše Laurana.

Bratr se na ni podíval a smutně se usmál. "Znáš mě až příliš dobře," řekl. "Nikdy jsem před tebou nic neskrýval, ani když jsme ještě byli děti."

"Stalo se něco s otcem?" zeptala se s obavou v hlase Laurana. "Slyšel jsi něco?"

"Ne, o našem lidu jsem neslyšel nic," odpověděl Giltanas, "kromě toho, co jsem ti už řekl - spojili se s lidmi a společně se pokoušejí vyhnat dračí armády ze Sankristu a z Ergotských ostrovů."

"To všechno kvůli Alaně," zamumlala Laurana. "Přesvědčila je, že už nemohou dál žít odděleni od světa. Přesvědčila i samotného Portia..."

"Domnívám se správně, když říkám, že ho přesvědčila i o něčem jiném?" zeptal se Giltanas, aniž by se na svoji sestru podíval. Hrotem pera bezmyšlenkovitě bodal do pergamenu.

"Mluvilo se i o manželství," řekla pomalu Laurana. "Kdyby k tomu však došlo, jsem si jistá, že by to bylo jen manželství kvůli vyšším cílům - aby se naši lidé sjednotili. Nedovedu si představit, že by Portios byl schopen někoho milovat, byť by to byla žena tak krásná jako Alana. A pokud jde o samu elfí princeznu..."

"Její srdce je pohřbeno se Sturmovým tělem ve Věži Nejvyššího kněze," povzdechl si Giltanas.

"Jak to ale víš?" podívala se na něj užasle Laurana.

"Viděl jsem je spolu v Tarsu," řekl Giltanas. "Viděl jsem její tvář a viděl jsem jeho. Věděl jsem i o Hvězdném kameni. Neprozradil jsem ho, protože si zjevně přál, aby to zůstalo tajemstvím. Byl to dobrý a statečný člověk," dodal Giltanas.

"Jsem hrdý na to, že jsem ho znal, a to jsem si vždycky myslel, že něco takového nebudu o člověku nikdy schopen říct."

Laurana ztěžka polkla a dlaněmi si promnula oči. "To ano," zašeptala, "ale kvůli tomu jsi nepřišel."

"Ne," řekl Giltanas, "ačkoli to s tím má možná hodně společného." Chvíli mlčel, jako by uvažoval, co má říct. Potom se nadechl a řekl: "Laurano, v Sankci se stalo něco, o čem jsem Astinovi nevyprávěl. Pokud mne o to požádáš, neřeknu to nikdy a nikomu."

"Ale proč to chceš říct mně?" řekla Laurana a zbledla. Chvějící se rukou odložila pero.

Giltanas jako by ji ani neslyšel. Když promluvil, upíral oči do mapy. "Když jsme prchali ze Sankce, museli jsme projít palácem pana Ariaka. Víc ti nemohu říct, protože bych tím prozradil toho, kdo nám tolikrát zachránil život a kdo tam stále ještě v nebezpečí žije a dělá to, co je v jeho silách, aby zachránil tolik lidí, kolik jen bude moci.
Té noci jsme zaslechli, skryti uprostřed paláce, jak Ariakas mluví s jedním z Velmistrů. Byla to žena, Laurano," Giltanas se podíval přímo na sestru, "lidská žena jménem Kitiara."
Laurana neřekla nic. Tvář měla bledou jako smrt, oči ve světle svící rozšířené a jakoby bezbarvé. Giltanas si povzdechl, naklonil se k Lauraně a vzal ji za ruku. Její tělo bylo studené jako tělo mrtvého a Giltanas poznal, že jeho sestra už ví, co jí chce říct.
"Vzpomněl jsem si, co jsi mi řekla, než jsme opustili Qualinest - že právě toto je žena, kterou miloval Tanis Půlelf - sestra Karamona a Raistlina. Poznal jsem ji podle toho, co o ní oba bratři vyprávěli. Poznal bych ji ale tak jako tak - zvlášť Raistlin je jí podobný. Mluvila o Tanisovi." Giltanas přestal a váhal, zda má pokračovat či nikoli. Laurana nehybně seděla, tvář jako vytesanou z ledu.
"Odpusť mi, Laurano, že ti působím bolest, ale musíš to vědět," řekl nakonec Giltanas. "Kitiara se před Ariakem Tanisovi vysmála a řekla..." Giltanas zrudl. "To, co řekla, to nemohu opakovat. Ale jsou milenci, Laurano, to vím jistě. Vyjádřila se zcela jasné. Požádala také Ariaka o povolení, aby mohl být Tanis povýšen do hodnosti generála dračí armády výměnou za nějaké informace, které mu chtěla předat - něco o Muži se zeleným klenotem."
"Přestaň," hlesla Laurana.
"Je mi to tak líto, Laurano," stiskl jí ruku Giltanas, tvář naplněnou zármutkem. "Vím, jak moc ho miluješ. Už vím, co to znamená někoho tak milovat." Zavřel oči a sklonil hlavu. "Vím, co to znamená, když se taková láska zradí..."
"Odejdi, prosím," zašeptala Laurana.
Elfí kníže jí soucitně pohladil ruku, vstal, tiše vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.
Laurana dlouho seděla bez jediného pohybu. Potom však s pevně stisknutými rty znovu vzala do ruky pero a pokračovala v psaní tam, kde ji její bratr vyrušil.

9.Vítězství.

"Počkej, pomůžu ti," nabídl se tas.
"Já... Ne! Nepřichází v úvahu!" zařval Flint. Nebylo mu to ale k ničemu. Hbitý šotek už popadl trpaslíka za nohu a zvedl ho do výšky tak rychle, že Flint hlavou narazil do tvrdého těla mladého bronzového draka. Flint divoce zamával rukama, chytil se postroje na drakově krku a zuby nehty se ho držel, otáčeje se ve vzduchu jako holub na báni.
"Co to zase děláš?" zeptal se znechuceně Tas, nevěřícně upírající zrak na Flintový nohy. "Není čas na hraní! Pomůžu ti dolů..."
"Pusť mě, okamžitě mě pusť! Slyšíš!" zahulákal Flint a potom kopl Tasslehoffa do předloktí. "Běž pryč! Říkám ti, zmiz!"
"Tak si tam teda vylez sám," řekl raněným hlasem Tas a nechal trpaslíka být.
Zrudlý námahou a sotva popadaje dech se trpaslík konečně dostal na zem. "Dostanu se tam, kdy se mi bude chtít," prohlásil a zvysoka si změřil mrzkého šotka. "A ty mi s tím vůbec pomáhat nemusíš!"
"Tak to bys to ale měl udělat hodně rychle!" zakřičel na něj rozčileně gestikulující Tas. "Všichni ostatní už jsou dávno v sedle!"
Trpaslík se ohlédl po obrovském bronzovém drakovi a zarputile složil ruce na prsou. "Musím se nad tím trochu zamyslet..."

"Tak se přece pohni, Flintě!" zapřísahal ho Tas. "Vždyť nás jenom zdržuješ. A já chci letět! Flintě, prosím tě, pospěš si!" Šotkovi se náhle rozjasnily líce. "Nebo bych také mohl letět sám..."
"Nic takového neuděláš," odsekl trpaslík. "Válka se konečně obrátila v náš prospěch. Kdybychom posadili šotka samotného na draka, byl by to náš konec. To bychom zrovna mohli Dračímu Velmistrovi dát klíče od města. Laurana říkala, že beze mě nepoletíš..."
"Tak si ale konečně nastup!" zaječel Tas. "Nebo do té doby válka skončí! Než ty se hneš z místa, budu já dvakrát dědeček."
"Ty a dědeček," zavrčel Flint a ještě jednou se úkosem podíval na draka, který - alespoň se to trpaslíkovi zdálo - se na něj díval nanejvýš zavilým pohledem. "Jestli ty se staneš dědečkem, vypadají mi naráz všechny vousy!"
Khirsah - tak se drak jmenoval - se na ně z výšky díval s pobavením, ale také s netrpělivostí. Podle měřítek draků z Krynnu to byl ještě mladý drak a zcela souhlasil se šotkem. Byl jedním z prvních, kteří uposlechli Hlas, který svolával všechny zlaté, stříbrné a bronzové draky, a v jeho nitru plál bojechtivý oheň.
Ať už ale byl mladý jakkoli, cítil drak úctu a respekt vůči všem starším svého světa. Ačkoli byl - co se let týče - mnohem starší než Flint, pohlížel Khirsah na trpaslíka jako na někoho, kdo prožil dlouhý, plný a bohatý život, jako na někoho, kdo je hoden obdivu. S tichým povzdechem si však uvědomil, že pokud něco neudělá, dojde na šotkova slova.
"Promiňte, ctěný pane," přerušil drak Flintový úvahy. Oslovení, které použil, bylo mezi trpaslíky výrazem hluboké úcty, "nemohl bych vám snad být v něčem nápomocen?"
Šokovaný Flint se bleskurychle otočil, aby zjistil, kdo to mluví.
Drakova velká hlava se vzorně uklonila. "Ctěný a vážený pane," opakoval Khirsah v řeči trpaslíků.
Flint vyděšeně uskočil, zakopl o šotkovu nohu a srazil Tase na zem jako pytel brambor.
Drak natáhl dlouhý krk, jemně vzal do zubů šotkovu kožešinovou vestu a postavil ho na nohy jako právě narozené kotě.
"Já nevím..." málem se zakoktal Flint, červenající se potěšením, že ho drak tak zdvořile oslovil. "Mohl bys... ale na druhé straně zase ne." Trpaslík znovu nabyl ztracenou důstojnost a pevně se rozhodl nenechat se zastrašit. "Upozorňuji tě, že to nedělám poprvé. Jízda na drakovi pro mne není nic nového. Je to jen... jen jsem..."
"Vždyť jsi na drakovi v životě neseděl," řekl pobouřeně Tasslehoff. "A... uf."
"Chtěl jsem jen říct, že jsem měl v poslední době důležitější věci na práci," řekl hlasitě Flint a uštědřil Tasovi řádnou ránu do žeber. "Je možné, že bude chvíli trvat, než si zase zvyknu."
"Jistě, pane," řekl vážně Khirsah. "Mohu vám říkat Flintě?"
"Můžeš," řekl úsečně trpaslík.
"A já jsem Tasslehoff Bosonožka," řekl šotek a napřáhl svoji drobnou ruku k drakovi. "Flint beze mne neudělá ani krok. Ach promiň, nevšiml jsem si, že nemáš ruku, kterou bych ti mohl potřást. No nic, to nevadí. Jak ti říkají?"
"Pro smrtelníky se jmenuji Ohnivec," zdvořile se uklonil drak. "A nyní, pane Flintě, pokud byste byl tak laskav a nařídil svému podkonímu Bosonožkovi..."
"Podkonímu!" opakoval šokovaný Tas. Drak mu však nevěnoval pozornost.
"Řekněte, prosím vás, svému podkonímu, aby přistoupil ke mně. Pomohu mu připravit vaše sedlo a kopí."
Flint si zamyšleně prohrábl vous a pak mávl rukou ve vznešeném gestu.
"Vy, podkoní," oslovil Tase, který na něj zíral s otevřenými ústy, "vystupte na draka a dělejte, co se vám řekne."
"Já... ty... my..." zablábolil nevěřícně Tas. Šotek však nedokončil ani půl věty, protože ho drak znovu zvedl ze země. Khirsah chytil šotka zuby za vestu, zvedl ho do výšky a posadil do sedla, které měl řemeny připoutané ke hřbetu.

Tas byl tak polichocen skutečností, že sedí na opravdovém drakovi, že dokonce i ztichl. Právě toho chtěl Khirsah dosáhnout.
"Tasslehoffe, jak nyní jistě chápete," promluvil znovu drak, "pokoušel jste se na mě svého pána vysadit zády napřed. Správná poloha je ta, ve které jste teď. Kovový nosič kopí musí být po pravém boku jezdce, který sedí těsně před mým pravým ramenním kloubem a nad tou částí křídla, která je nejblíže tělu. Všímáte si?"
"Ano, ovšem!" vykřikl vzrušeně Tas.
"Štít, který vidíte na zemi, vás ochrání před dračím dechem většiny druhů..."
"Ha!" vykřikl trpaslík, složil ruce na prsou a znovu vypadal zatvrzele. "Co myslíš tím ‚většiny druhů'? A navíc, jak mám létat na drakovi a zároveň držet kopí a štít? Nemluvě už vůbec o tom, že ten zatracený štít je větší než já a šotek dohromady!"
"Myslel jsem si, že už jste to někdy dělal, pane Flintě!" křikl na něj Tas.
Trpaslíkova tvář zrudla hněvem a bylo slyšet jeho zuřivé zaklení, Khirsah se však mezi ně rychle vložil.
"Pan Flint pravděpodobně ještě není zvyklý na tento nový model, podkoní. Štít lze nasadit na kopí, když kopí samo prochází tamtím otvorem. Štít se opře o sedlo a lze s ním pohybovat po drážce ze strany na stranu. Pokud na vás budou útočit, jednoduše se za ním schováte." "Podejte mi ten štít, pane Flintě!" zakřičel šotek.
Trpaslík se s nevrlým bručením odebral k místu, kde na zemi ležel mohutný štít. Vzdychaje pod jeho tíhou Flint štít pomalu zvedl a dovlekl k drakově boku. S Khirsahovou pomocí pak trpaslík s šotkem společnými silami vyzvedli štít na sedlo. Flint se nato vrátil pro dračí kopí a přitáhl je k drakovi. Potom ho zvedl až k Tasovi, který ho převzal, a poté, co ztratil rovnováhu a málem spadl z drakova hřbetu, prostrčil kopí otvorem ve štítu. Jakmile čep kopí zapadl na své místo, kopí bylo vyváženo a i šotkova drobná ruka jím snadno otáčela ze strany na stranu.
"To je tedy něco!" prohlásil uznale Tas, manévruje s kopím. "Ha! Tamhle je jeden drak! Dostal to! Tamhle je další! Já... A kruci." Tas už stál na drakově hřbetu, kde udržoval rovnováhu stejně snadno jako samo kopí. "Flintě! Pospěš si! Už se chystají k odletu! Vidím tam Lauranu. Jede na tom velkém stříbrném drakovi a letí rovnou sem - přehlíží svou armádu. Každou chvíli dají znamení k odletu! Flintě, honem, pospěš si!" Tas začal na drakově hřbetě samým vzrušením poskakovat.
"Pane Flintě, nejdříve si oblečte tu vycpávanou vestu. Tam... Ano, správně. Prostrčte ten řemínek tou sponou. Ne, tou ne. Tou druhou - tak je to správně."
"Vypadáš jako ten huňatý mamut, kterého jsem jednou viděl," posmíval se Tas trpaslíkovi. "Ještě jsem ti to nevyprávěl? Byl jsem..."
"Jdi k čertu!" zařval Flint, zachumlaný do těžké, kožešinou lemované vesty a sotva schopný pohybu. "Nemáme čas na ty tvé slaboduché pohádky." Trpaslík teď stál tváří v tvář drakovi. "To je všechno skvělé, příšero, ale jak se dostanu nahoru? A upozorňuji tě - neodvažuj se mě ani dotknout těmi tvými tesáky!"
"To bych si nedovolil, pane," řekl s hlubokou úctou v hlase Khirsah. Drak sklonil hlavu a natáhl na zem jedno bronzové křídlo.
"Tak to už je lepší," uznal Flint. Hrdě si uhladil vousy a vrhl na užaslého šotka znuděný pohled. Pak zvolna vystoupil po drakově křídle vzhůru a majestátně usedl na své místo.
"Tady je to znamení!" vykřikl Tas a skočil do sedla za Flintová záda. Patami kopal do drakových boků a křičel: "Leť! Leť!"
"Ne tak rychle," řekl Flint a soustředěně prozkoumal dračí kopí. "Hej! Jak tě mám řídit?"
"Zatáhnete za otěže na té straně, na kterou chcete, abych letěl," řekl Khirsah, čekaje na znamení. Konečně přišlo.
"Ach tak, tomu rozumím," řekl Flint a sáhl po otěžích. "Koneckonců velím já... uf."
"Ovšemže velíte, pane!" - Khirsah se vznesl do vzduchu, obrovská křídla měl doširoka roztažená, aby zachytil proudy vzduchu, stoupající po svahu malého útesu, na kterém stáli.

"Počkej přece - nemám otěže!" vykřikl Flint a zoufale se. snažil dosáhnout na otěže, které mu vyklouzly z rukou.
Khirsah se sám pro sebe usmál a předstíral, že neslyší.

Draci dobra a rytíři v jejich sedlech se shromáždili na nevysokých kopcích předhůří východně od Vinohradských vrchů. Tady už studené zimní větry podlehly teplému větru ze severu, vyhánějícímu mráz ze vzduchu i ze země. Bohatá vůně růstu a obnovujícího se života naplnila vzduch, jak draci stoupali v zářících obloucích, aby zaujali svá postavení v mohutném šiku.
Byla to podívaná, která brala dech. Tasslehoff věděl, že si ji bude pamatovat až do nejdelší smrti a možná i potom. Bronzová, stříbrná, měděná i mosazná křídla plála v ranním svitu. Čas od času zazářilo oslnivým jasem některé z velkých dračích kopí, jak se od jeho hrotu odrazily sluneční paprsky. Stejně oslnivě zářila i rytířská zbroj. Proti modrému nebi se jasně rýsovala zlatou nití vyšívaná vlajka Knížete rybáře.
Posledních pár týdnů bylo z těch nejslavnějších. Jak říkal Flint, zdálo se, že se k nim konečně obrátilo válečné štěstí.
Zlatý generál, jak Lauraně přezdívali její vojáci, vykoval zdánlivě z ničeho mohutnou armádu. Palanťané se strženi nadšením postavili za její věc. Svými smělými myšlenkami a rozhodnými činy si elfka získala i úctu Solamnijských rytířů. Lauraniny pozemní síly se vyhrnuly z Palantasu a valily se planinou, ničily nevycvičené armády Dračího Velmistra známého jako Černá dáma a obracely je na panický útěk.
Teď, když vítězství následovalo vítězství a dračí armády před nimi prchaly, Lauranini vojáci už považovali válku v podstatě za vyhranou.
Laurana si však s tím zdaleka tak jistá nebyla. Museli se ještě střetnout s Velmistrovými draky. Kde tito draci byli a proč se ještě nezapojili do boje, to byly otázky, na které Laurana ani její důstojníci ještě nedokázali najít odpověď. Den za dnem museli rytíři i jejich draci stát připraveni k boji, připraveni vzlétnout na jediné znamení.
A ten den nyní konečně přišel. Draci byli spatřeni - letky modrých a rudých draků, podle všech zpráv směřující na západ, aby zastavily troufalou elfí kněžnu a její prapodivnou armádu.
Jako zářící řetěz se Draci Bělokamene, jak se jim také říkalo, vznesli nad Solamnijskou pláň. Přestože všichni rytíři, kteří nyní seděli v dračích sedlech, prodělali tolik výcviku, kolik jen čas dovoloval (s výjimkou trpaslíka, který tvrdohlavě odmítal učit se létat), byl pro ně tento svět chomáčovitých, nízko plujících mraků a ženoucího se vzduchu stále ještě nový a nezvyklý.
Jejich zástavy se divoce třepotaly ve vichru. Pěší vojáci hluboko pod nimi se podobali mravencům pochodujícím travou. Pro některé z rytířů bylo létání nanejvýš vzrušujícím zážitkem, pro jiné to znamenalo sáhnout po posledních špetkách odvahy.
Před nimi však stále letěla na velkém stříbrném draku, na kterém její bratr přicestoval z Dračích ostrovů, Laurana, vedoucí své muže duchem i vlastním příkladem. Ani sluneční svit nemohl být zlatější než vlasy, které se jí draly zpod přilby. Stala se jim stejným symbolem jako dračí kopí - i ona byla štíhlá a jemná, i ona byla krásná a smrtící. Byli by ochotni ji následovat až k samotné Bráně Propasti.
Vyhlížeje za Flintovým ramenem, Tas viděl Lauranu daleko před nimi. Letěla v čele šiku, občas se ohlédla, aby se přesvědčila, že nikdo nezůstává pozadu, a občas se sehnula k hlavě svého draka, aby se s ním poradila. Vypadala, že drží události pevně v rukou, takže si Tas mohl dovolit přepych odpočinku a potěšení z letu. A skutečně to byla jedna z nejskvělejších zkušeností jeho života. Po větrem ošlehaných tvářích se Tasovi kutálely slzy, jak v naprostém vytržení hleděl na zem pod sebou.
Mapy milující šotek měl teď pod sebou tu vůbec nejdokonalejší. Hluboko pod ním byly do nejmenších podrobností vyvedené řeky a stromy, kopce a údolí, města i samoty. Víc než cokoli jiného si Tas v té chvíli přál, aby ten pohled mohl nějak zachytit a uchovat si ho až do konce života.
A proč ne? napadlo ho najednou. Šotek pustil Flinta, pevně se koleny a stehny přitiskl k sedlu a začal se hrabat ve svých zavazadlech. Odkudsi vytáhl kousek papíru, opřel ho o trpaslíkova záda a začal kreslit.
"Nekruť se!" křikl na Flinta, který se stále ještě pokoušel dosáhnout na ztracené otěže.

"Co to vyvádíš, ty mizero?" zaječel Flint, zuřivě se oháněje po Tasovi jako po mouše, která ho lechtá, ale na kterou nemůže dosáhnout.
"Kreslím mapu!" křičel nadšením Tas. "Dokonalou mapu! Budu slavný! Podívej se - tamhle jsou naši vojáci, vypadají jako mravenci! A tamhle je Vinic! Nehýbej se! Děláš mi v tom jenom zmatek."
Flint si zničeně povzdechl a přestal doufat v to, že se mu někdy podaří dosáhnout na otěže nebo odehnat šotka. Rozhodl se, že se raději bude soustředit na to, aby nepustil ani draka, ani svoji snídani. Už udělal tu chybu, že se podíval dolů. Teď už jenom rozechvěle hleděl kupředu. Chlupy z gryfí hřívy, kterými měl ozdobenu přilbu, ho v prudkém větru divoce švihaly do tváře. Kdesi pod ním kroužili na nebi ptáci. Právě tehdy Flint dospěl k nezvratnému přesvědčení, že mu nezbude než přiřadit draky k lodím a koním na seznam Věcí Trpaslíkům Velmi Škodlivých.
"To je nádhera!" vzrušeně vydechl Tas. "Tamhle jsou dračí armády! Bude bitva! A já to celé uvidím!"
Šotek se nahnul přes sedlo a hleděl dolů. Občas k němu skrze burácení vichru dokonce dolehlo i řinčení zbraní, volání a výkřiky. "Ty, nemohl bys letět trochu níž? Já... Ach ne - moje mapa!"
Khirsah se náhle prudce obrátil k zemi a síla větru vytrhla Tasovi papír z rukou. Šotek jen zasmušile sledoval, jak jeho mapa padá vzduchem k zemi jako suchý list. Tasovi však na smutek nezbyl čas, protože ucítil, že Flintovo tělo ještě více ztuhlo.
"Co je? Co se děje?" vykřikl Tas.
Flint nesrozumitelně křičel a na cosi ukazoval. Tas se mu zoufale pokoušel porozumět, právě v tom okamžiku však vlétli do jednoho z nízkých mraků a šotek si neviděl ani na špičku nosu, jak se říkalo mezi trpaslíky.
Pak se Khirsah náhle vynořil z mraku a Tas viděl všechno.
"Ach ne!" vyděšeně zašeptal. Hluboko pod nimi přilétaly směrem k drobným tečkám pěšáků celé řady draků. Jejich červená a modrá křídla vlála jako zástavy největšího zla, jak se draci vrhali na bezmocné armády Zlatého generála.
Tasslehoff viděl, jak do té doby pevné linie pěších vojáků zakolísaly a začaly se lámat pod náporem dračí hrůzy. V široké, otevřené rovině však nebylo kam se skrýt. Tak proto draci čekali, uvědomil si Tas, a při pomyšlení na oheň a dračí dech vybuchující mezi nechráněnými jednotkami se mu udělalo nevolno.
"Musíme je zastavit... A kruci!"
Khirsah se otočil tak rychle, že si Tas málem spolkl jazyk. Nebe se otočilo kolem své osy a Tas měl chvíli velice pozoruhodný pocit, že padá vzhůru. Víc instinktivně než vědomě se Tas chytil za Flintův opasek a náhle si vzpomněl, že se asi měl připoutat právě tak, jak to udělal Flint. Ale co, udělá to příště.
Pokud tedy bude nějaké příště. Kolem hlavy mu burácel vichr a země pod ním se točila, jak drak padal jako kámen k zemi. Šotci milovali neobvyklé zážitky - a toto byl dozajista jeden z těch nejvíce vzrušujících - Tas si však přesto přál, aby se ta země přece jen neblížila tak rychle!
"Nemyslel jsem tím, že je musíme zastavit zrovna teď!" křičel Tas na Flinta. Podíval se nahoru - anebo to bylo dolů? - a spatřil ostatní draky vysoko nad sebou - ne, hluboko pod sebou! Všechno se to nějak pomotalo. Teď už byli draci za nimi! Byli tu sami v první linii! Úplně sami! Co to ten Flint vlastně dělá?
"Ne tak rychle! Zpomal!" hulákal šotek na Flinta. "Už jsme daleko před ostatními! Uletěl jsi i Lauraně!"
Trpaslík si nepřál nic jiného, než aby se mu podařilo draka trochu přibrzdit. Při posledním obratu se mu otěže dostaly na dosah a Flint za ně teď vší silou cloumal, hulákaje přitom něco jako "Prr, příšero, prr," což podle jeho dávných vzpomínek někdy účinkovalo na koně. Na draka to však asi nebylo to pravé.
Zděšenému trpaslíkovi nebylo žádnou útěchou, že i někteří jeho druhové měli s draky podobné potíže. Za jeho zády se přímá linie v barvě bronzu a stříbra najednou roztrhala a rozdělila do letek, malých skupinek dvou či tří draků.
Rytíři zuřivě škubali za otěže svých draků, pokoušejíce se je znovu vrátit do přímých a vyrovnaných řad. Draci však věděli mnohem lépe, co musejí udělat. Nebe bylo jejich světem a boj ve vzduchu se nesmírně lišil od soubojů jízdních oddílů. Budou muset sami ukázat svým na koně zvyklým jezdcům, jak bojovat v dračím sedle.

Khirsah se lehce otočil, střemhlav se vrhl do dalšího mraku a Tas okamžitě ztratil orientaci, jak ho obklopila neproniknutelná bílá tma. Pak ale před jeho očima znovu vybuchl sluneční svit, když se drak vyřítil z mraku. Šotek už věděl, kterým směrem je nahoru a kterým dolů. Popravdě řečeno, dolů to teď bylo nebezpečně blízko!
V tom okamžiku se ozval Flintův křik. Tas zvedl hlavu a spatřil, že míří přímo k letce modrých draků, kteří byli natolik zaujati pronásledováním skupinky panicky prchajících pěšáků, že si ještě nevšimli blížícího se Ohnivce.
"Kopí! Kopí!" vykřikl Tas.
Flint zápasil s kopím, už mu ale nezbýval čas na to, aby si ho nastavil nebo správně opřel o rameno. Koneckonců na tom ani příliš nezáleželo. Modří draci je stále ještě neviděli. Khirsah rychle ztratil výšku a dostal se jim za záda. Pak se mladý bronzový drak jako blesk přehnal nad modrými a zamířil k jejich vůdci - velkému modrému drakovi s jezdcem v modré přilbě v sedle. Khirsah tiše a hbitě klesl a zabořil modrému drakovi do zad své ostré drápy.
Síla nárazu vrhla Flinta kupředu. Tas mu přistál na zádech a řádně ho přitlačil k sedlu. Flint se ze všech sil snažil posadit, Tas ho však jednou rukou stále pevně držel. Druhou rukou bil šotek trpaslíka do přilby a nadšeně povzbuzoval svého draka.
"To bylo nádherné! Ještě jednou!" ječel šotek a zdivočelý vzrušením nepřestával tlouct Flinta pěstí po hlavě.
Klejícímu Flintovi se nakonec podařilo šotka shodit právě v okamžiku, kdy Khirsah prudce nabral výšku, aby se ukryl v mraku, než modrá letka stačila na útok odpovědět.
Uprostřed mraku Khirsah na okamžik zpomalil, možná proto, aby svým otřeseným jezdcům dal možnost se vzpamatovat. Flint se narovnal a Tas ho rukama pevně sevřel kolem pasu. Pomyslel si, že trpaslík je hodně pobledlý a vůbec vypadá divně, pak si ale připomněl, že něco takového nemůže brát jako obvyklou zkušenost. Než se ale stačil Flinta zeptat, jak se cítí, Khirsah znovu zamířil střemhlavým letem ven z mraku.
Tas pod sebou jasně viděl letku modrých. Čelní drak neletěl kupředu, jen se vznášel, unášen vzduchem na roztažených mohutných křídlech. Po nenadálém útoku byl hodně otřesený a nejistý a v místech, kam se zaryly Khirsahovy spáry, bylo vidět krev. Drak i jeho jezdec se rozhlíželi po nebi a hledali útočníka. Najednou jezdec natáhl ruku.
Tas zatajil dech a odvážil se ohlédnout. To, co spatřil, bylo velkolepé. Na slunci prudce zazářila stříbrná a bronzová dračí křídla, když se Draci Bělokamene vynořili z úkrytu v mracích a s řevem se vrhli na modrou letku. Její sestava se okamžitě rozpadla, jak se modří draci pokoušeli nabrat výšku a znemožnit tak pronásledovatelům, aby je napadli zezadu. Tu a tam propukly první boje. Šotka najednou téměř oslepil blesk a okamžik nato spatřil vedle sebe velkého bronzového draka, jak křičí bolestí, hlava mu černá a hoří a velké zvíře padá k zemi. Tas viděl, jak jeho jezdec bezmocně rve za otěže, otevírá ústa v němém výkřiku a přímo před šotkovýma očima hluboko pod ním dopadá na zem.
Potom Tas viděl už jen blížící se zemi a na okamžik v jakémsi zaslepení mysli uvažoval, co se stane, až narazí do travnaté planiny. Netrvalo mu to však dlouho, protože Khirsah ze sebe najednou vyrazil krátké zařvání.
Modrý vůdce spatřil Khirsaha a uslyšel jeho bojechtivé zařvání. Ačkoli všude kolem zuřila bitva, modrý vůdce a jeho jezdec zamířili nahoru, aby pokračovali v souboji s bronzovým drakem.
"Teď je to na tobě, trpaslíku, připrav si kopí!" křičel šotek. Khirsah zamával svými mohutnými křídly a stoupal výš a výš, aby tak získal výšku pro manévrování a dal trpaslíkovi čas, aby se mohl připravit.
"Otěže držím," křikl Tas na Flinta.
Šotek však nebyl schopen říct, zda ho Flint slyšel nebo ne. Trpaslíkova tvář byla strhaná a pohyboval se jen ztuha a mechanicky. Zdivočelý netrpělivostí mohl Tas jen bezmocně sledovat, jak Flint zšedlými prsty neobratně uchopil držadlo kopí a konečně jej sevřel v podpaží tak, jak ho to učili. Stále ještě neřekl ani slovo a jen zíral kupředu, tvář bez výrazu a popelavě šedou.

Khirsah ještě chvíli stoupal, pak vyrovnal let a Tas se zvědavě rozhlédl kolem, pátraje po nepříteli. Během stoupání ho zcela ztratil z dohledu. Potom Khirsah zcela neočekávaně zamířil vzhůru a Tas překvapeně vydechl. Tam byl jejich nepřítel - přímo před nimi!
Viděl, jak modrý drak otevírá svou odpornou tlamu s obrovskými tesáky. Tas si vzpomněl na blesk a přikrčil se za štítem. Najednou si všiml, že Flint stále ještě sedí vzpřímeně a hledí přes okraj štítu na blížícího se draka! Tas natáhl ruku, chytil trpaslíka za vousy a strhl mu hlavu pod štít.
Kolem nich proletěl blesk a okamžitě následoval hrom, který šotka i trpaslíka málem připravil o rozum. Khirsah zařval bolestí, neuhnul však ani o píď.
Draci do sebe narazili a dračí kopí proniklo do těla nepřítele.
Chvíli měl Tas před očima jen modrou a červenou mlhu, svět se s ním zatočil a najednou se přímo před ním objevily zlověstné oči modrého draka. Vzduchem se míhaly drápy, Khirsah křičel, modrý drak řval, křídla tepala vzduch. Země se otáčela kolem dokola, jak se zápasící draci řítili z nebe.
Proč se ho Ohnivec nepustí? rozčileně přemýšlel Tas. Pak si toho všiml...
Jsme spojení dohromady! uvědomil si Tasslehoff.
Dračí kopí minulo cíl. Zasáhlo jen ramenní kloub modrého draka, ohnulo se a zůstalo mu vězet v rameni. Modrý drak se zoufale snažil osvobodit, Khirsah na něj však stále nemilosrdně dorážel ostrými tesáky a drápy předních nohou.
Strženi do víru vlastního zápasu draci zcela zapomněli na své jezdce. Tas také zapomněl na svého protivníka, dokud ho nespatřil jen pár stop od sebe, jak se urputně drží sedla.
Nebe a země se opět staly nejasnou mlhou, jak se draci s novou zuřivostí pustili do boje. Tas omámeně sledoval, jak důstojníkovi spadla z hlavy modrá přilba a ve větru zavlály jeho světlé vlasy. Oči měl chladné a jasné a nebylo v nich ani stopy po strachu, když se upřeně zadíval do Tasslehoffových očí.
Připadá mi povědomý, pomyslel si Tas s pocitem, že se ho to vlastně vůbec netýká, že v celém tom příběhu vystupuje úplně jiný šotek, zatímco on jen zpovzdálí přihlíží. Kde jsem ho jen viděl? Do šotkovy mysli se vrátily vzpomínky na Sturma.
Dračí důstojník se vyprostil z řemení a postavil se ve třmenech. Pravá ruka mu jen bezvládně visela u boku, druhou se však natahoval kupředu...
Náhle bylo Tasovi všechno jasné. Přesně věděl, o co se dračí důstojník pokouší. Bylo to, jako kdyby mu to ten muž říkal, jako kdyby mu přesně vysvětloval své plány.
"Flintě!" vykřikl Tas. "Uvolni kopí! Uvolni ho!"
Flint se však stále pevně držel násady kopí a na tváři měl ten divný, nepřítomný výraz. Draci spolu ve vzduchu bez oddechu zápasili, kousali se a pokoušeli se jeden druhého zasáhnout drápy. Modrý drak se snažil zbavit kopí, které mu vězelo v těle, a dostat se z dosahu útočníka. Tas viděl, jak modrý důstojník cosi křičí - jeho drak na okamžik ustal v boji a bez pohybu stál ve vzduchu.
S neuvěřitelnou hbitostí důstojník přeskočil z jednoho draka na druhého. Zdravou rukou se chytil Khirsahova krku, vytáhl se nahoru a svýma silnýma nohama sevřel šíji zápasícího draka.
Khirsah mu nevěnoval žádnou pozornost - jeho myšlenky se upíraly jen k jeho dračímu protivníkovi.
Dračí důstojník se letmo podíval na trpaslíka a šotka a pravděpodobně dospěl k názoru, že ani jeden z nich ho není s to ohrozit - oba dva přece museli být připoutaní k sedlu. Muž pak zcela chladnokrevně vytáhl meč, naklonil se a začal
sekat do řemenů postroje bronzového draka právě v místě, kde přecházely přes hruď zvířete - těsně před jeho velkými křídly.
"Flintě," vykřikl prosebně Tas, "uvolni to kopí! Dívej se přece!" Šotek zatřásl trpaslíkem. "Pokud ten člověk odsekne popruhy, naše sedlo spadne! Kopí spadne! A my také spadneme!"
Teprve v tom okamžiku si Flint uvědomil, o co jde. Stále ještě se pohyboval nesnesitelně pomalu, přece jen však začal třesoucí se rukou pracovat s mechanismem, který by uvolnil kopí a vytrhl draky z jejich smrtícího sevření. Bude to ale včas?

Tas spatřil, jak se mužův meč znovu mihl vzduchem. Viděl, jak jeden z napjatých řemenů povolil a jeho konce vlají ve větru. Šotek už neměl čas na to, aby mohl uvažovat. Zatímco Flint zápasil se západkou, Tas opatrně vstal a omotal si otěže kolem zápěstí. Pak se chytil okraje sedla, prolezl kolem trpaslíka a dostal se před něj. Tam slezl šotek ze sedla, lehl si na drakovu šíji, chytil se rukama za jeho hřívu a pomalu se plazil k důstojníkovým zádům.
Muž nevěnoval jezdcům za sebou žádnou pozornost, protože se domníval, že jsou zcela bezpečně připoutáni k sedlům. Tak byl zaujat svým dílem - řemeny už byly napůl přesekány - že vůbec netušil, co na něj zaútočilo.
Tas vstal, skočil a přistál na důstojníkových zádech. Překvapený důstojník se v zoufalé snaze udržet rovnováhu chytil drakovy hřívy, meč ale už neudržel.
Muž sebou vztekle zmítal ve snaze obrátit se proti útočníkovi, když vtom pro něj celý svět zčernal! Kolem hlavy se mu obtočily čísi malé ruce a zcela ho oslepily. Důstojník se pustil hřívy, aby se zbavil toho, co se v jeho hněvem zmatené mysli proměnilo na tvora s šesti nohama i rukama, které se ho držely s mravenčí zarputilostí. Pak ale sám začal sklouzávat z drakova hřbetu a musel se znovu chytit hřívy.
"Flintě! Uvolni to kopí..." Tas vlastně ani nevěděl, co říká. Země jim letěla vstříc, jak bojem zesláblí draci padali z nebe. Ani myslet už šotek nebyl schopen. Hlavou mu proletovaly záblesky oslepující záře, jak se vší silou tiskl k dračímu důstojníkovi, který se jej neustále pokoušel shodit ze zad.
Ozvala se prudká kovová rána.
Kopí se uvolnilo a draci se odpoutali jeden od druhého.
Khirsah roztáhl křídla a vyrovnal let. Nebe a země už zase byly tam, kde měly být. Tasovi tekly po tvářích slzy. Neměl jsem strach, vůbec jsem neměl strach, říkal si mezi vzlyky, ale ještě jsem neviděl nic krásnějšího než modré nebe, které je tam, kde má být.
"Ohnivce, jsi v pořádku?" zakřičel Tas na draka.
Velký tvor unaveně přikývl.
"Mám zajatce," oznámil Tas, když si to náhle sám uvědomil. Pomalu povolil sevření. Napůl udušený důstojník jen omámeně potřásl hlavou.
"Řekl bych, že nám neuteče," zamumlal Tas. Jakmile sklouzl z mužových zad, šotek sešplhal po hřívě k drakovým ramenům. Všiml si, jak se důstojník dívá na nebe, svírá pěsti v němém hněvu a vidí, jak Lauranina armáda vytlačuje jeho draky z oblohy. Mužův pohled se soustředil pouze na Lauranu - a Tas si náhle uvědomil, kde už toho muže viděl.
Šotek zatajil dech. "Honem dolů, Ohnivce, ať už jsme na zemi!" vykřikl. Ruce se mu roztřásly. "Pospěš si!"
Drak otočil hlavu, aby se podíval na své jezdce, a Tas si všiml, že má jedno oko oteklé a zavřené. Po jedné straně bronzové hlavy se táhl pás sežehlé a spálené kůže a z drakovy roztržené nozdry kapala krev. Tas se rozhlédl kolem, aby zjistil, co se stalo s modrým. Nikde po něm nebylo ani stopy.
Když se šotek ohlédl po důstojníkovi, náhle ucítil, jak ho zaplavuje pocit vítězství. Došlo mu, co vlastně dokázal.
"Hej!" zaječel nadšením a obrátil se k Flintovi. "Dokázali jsme to! Bojovali jsme s drakem a já jsem zajal jejich rytíře! Jednou rukou!"
Flint pomalu přikývl. Tas se otočil a pozoroval, jak se země zvedá, aby se s nimi setkala - tak nádherně zemsky teď vypadá, pomyslel si šotek.
Khirsah přistál. Kolem něj se seběhli pěší vojáci, křičeli a provolávali jim slávu. Důstojníka kdosi odvedl. Tasovi nebylo nijak proti mysli, že ten muž odešel - dobře si všiml, jaký na něho důstojník před svým odchodem upřel ostrý a pronikavý pohled. Když se však podíval na Flinta, šotek na důstojníka ihned zapomněl.
Trpaslík seděl zhroucený v sedle, tvář měl zestárlou a unavenou a rty zmodralé.
"Co se děje?"
"Nic."
"Ale držíš se za hruď. Jsi zraněný?"

"Ne."
"Tak proč se tam jenom držíš?"
Flint si ho pohrdavě změřil. "Mám pocit, že nebudu mít pokoj, dokud ti neodpovím. Když už to musíš vědět, může za to to pitomé kopí! A ten, kdo vymyslel tuhle vestu, byl ještě mnohem větší hlupák, než jsi ty. Násada toho nesmyslu se mi zarývala rovnou do klíční kosti. Ještě čtrnáct dní budu celý modrý. A pokud jde o toho tvého zajatce, máš ohromné štěstí, že jste se oba nezabili, ty cvoku! Zajal jsem zajatce, no ne! Daleko spíš to byla náhoda, pokud bys tedy chtěl znát můj názor. A ještě něco ti řeknu - na žádnou takovou příšeru si až do nejdelší smrti nehodlám sednout!"
Flint zavřel ústa s hněvivou kletbou a díval se na šotka tak zuřivě, že se Tas raději otočil a odešel, protože dobře věděl, že když je trpaslík v takové náladě, je nejlepší nechat ho, aby se pomalu uklidnil. Po obědě mu bude mnohem lépe.
Až v noci, když už spokojeně ležel opřený o Khirsahův bronzový bok, si šotek uvědomil, že se Flint držel za levé rameno.
Kopí měl starý trpaslík u pravého.

KNIHA 2

1.Příchod jara.

Když přišel den a zemi ozářil růžový a zlatý sluneční svit, probudilo občany Kalamanu vyzvánění zvonů. Děti vyskakovaly z postelí, běžely za svými rodiči a naléhaly, aby otec i matka už konečně vstali a ten velký den mohl začít. Ačkoli někteří odmítali a pokoušeli se schovávat hlavy pod přikrývkami, většinou rodiče se smíchem vstávali z postelí, o nic méně netrpěliví než jejich děti.
Dnešek se měl stát v dějinách Kalamanu památným dnem. Nejenže na ten den připadly každoroční slavnosti Příchodu jara, ale také se měly konat velké oslavy vítězství armád Solamnijských rytířů. Rytíři, prostí vojáci i jejich velitel - teď již legendární elfí kněžna - měli v pravé poledne triumfálně vstoupit do města.
Když slunce nahlédlo přes hradby do města, bylo už nebe nad Kalamanem plné kouře z kuchyňských komínů a zanedlouho vůně opékané šunky a teplých koláčů, smažící se slaniny a cizokrajných káv vytáhly i ty nejospalejší z jejich postelí. Tak či onak by si spánku už moc neužili, protože se ulice Kalamanu naplnily dětmi. Bylo zvykem, že o slavnostech zmizely všechny zákazy, a děti, celou zimu zavřené doma, se mohly rozběhnout, kam jen chtěly. Do večera sice přibude na jejich hlavách hodně boulí, bude o mnoho víc odřených kolen a leckoho bude bolet břicho z přemíry sladkostí, všichni ale budou dlouho vzpomínat, jak krásný den to byl.
Kolem desáté už byly oslavy v plném proudu. Obchodníci vychvalovali své zboží, rozložené po pultech v pestrobarevných trhoveckých boudách. Ti, kdo se nechali nachytat, už prohráli a prosázeli hezkou hromádku peněz. Po ulicích se procházeli cvičení medvědi a mladí i staří užasle přihlíželi kouskům pouličních kejklířů.
V poledne se pak zvony znovu rozezněly. Lidé vyklidili ulice a postavili se ve špalírech na chodníky. Brány se otevřely a Solamnijští rytíři se chystali vstoupit do Kalamanu.
Davy ztichly v napjatém očekáváni. Někteří z těch, co stáli vzadu, se strkali dopředu, aby si mohli co nejlépe prohlédnout všechny rytíře - zvláště pak onu elfí ženu o které už toho slyšeli tolik vyprávět.

Laurana jela v čele, nikým nedoprovázena, v sedle vysokého hřebce bílého jako sníh. Lidé byli připraveni jásat a provolávat jí slávu, teď však zjistili, že nemohou ani promluvit, tak byli ohromeni její krásou a velikostí, která z ní vyzařovala. Oděna v lesklé stříbrné zbroji zdobené tepaným zlatem Laurana pomalu projela branou a vedla svoji armádu do města. Den předtím rozdali měšťané desítkám dětí květiny, aby je házely před průvod, děti však jen užasle hleděly na majestátní elfí válečnici v zářící zbroji, svíraly květiny v dlaních a nehodily ani jedinou.
Za zlatovlasou elfkou jela dvojice, která udivila nejednoho přihlížejícího - šotek a trpaslík, jedoucí společně na huňatém poníkovi se zády jako medvěd. Šotek se výjimečně dobře bavil, pokřikoval na diváky a mával jako splašený. Trpaslík ho naopak jen pevně svíral kolem pasu, jako by přejížděli nad propastí, a kýchal tak silně, že se mnozí báli, že ho některé kýchnutí shodí z poníkova hřbetu.
Za trpaslíkem a šotkem jel elfí kníže, tak podobný elfce v čele, že nikomu z diváků nemuseli vysvětlovat, že ti dva jsou bratr a sestra. Po elfově boku jela další elfka se zvláštními stříbrnými vlasy a hlubokýma modrýma očima, která jako by na tolik lidí nebyla zvyklá a necítila se mezi nimi dobře. Teprve potom následovali Solamnijští rytíři, bylo jich na pětasedmdesát, všichni v nádherné ocelové zbroji. Davy začaly jásat a mávat vlajkami.
Někteří z rytířů si mezi sebou vyměnili zasmušilé pohledy - všichni mysleli na to, že ještě před měsícem by byli přivítáni úplně jinak. Teď však byli považováni za hrdiny. Tři sta let nenávisti, hněvu a nespravedlivých obvinění najednou zmizelo z pamětí lidí provolávajících slávu těm, kteří je zachránili před terorem dračích armád.
Za rytíři pochodovalo několik tisíc pěších a nakonec se k nesmírné radosti davů nebe nad městem zaplnilo draky. Nebyly to však ty modré a rudé šiky, kterých se lidé celou zimu obávali. Namísto nich teď ve slunečních paprscích zářila stříbrná, bronzová a zlatá křídla, jak jindy hrůzu nahánějící zvířata kroužila, klesala a zase stoupala v dokonale zformovaných letkách vysoko nad městem. V sedlech draků seděli rytíři a v ranním světle se leskly ostnaté hroty kopí.
Po přehlídce se lidé shromáždili, aby vyslechli regentův projev na počest hrdinů. Laurana zčervenala, když musela vyslechnout, že jen ona je příčinou toho, že byla objevena dračí kopí, že se vrátili draci dobra a že její armády tak slavně zvítězily. Zajíkavým hlasem se to pokusila popřít, ukazovala na svého bratra a na rytíře, výkřiky davu však všechno přehlušily. Laurana bezmocně pohlédla na Michaela, zástupce velmistra Guntara Uth Wistana, který právě přicestoval ze Sankristu. Michael se jen usmál.
"Jen je nechtě," překřičel všeobecný jásot, "nechtě jim jejich hrdinu - nebo spíš hrdinku. Zaslouží si ji. Celou zimu žili v hrůze, že se nad jejich městem jednou objeví nepřátelští draci. Namísto nich se tu objevila krásná žena, která jako by vystoupila z dětských pohádek, aby je zachránila."
"To ale není pravda!" zaprotestovala Laurana a posunula se o něco blíž k Michaelovi, aby ji bylo slyšet. Ruce měla plné květin. Jejich silná vůně jí už začínala být nepříjemná, Laurana se však neodvážila květiny odložit, aby nikoho neurazila. "Nepřijela jsem z pohádky. Vyjela jsem z ohně, tmy a krve. Postavit mě do čela našich armád byl politický tah pana Guntara - oba to dobře víme. A kdyby můj bratr a Silvara neriskovali život, aby přivedli draky dobra, procházeli bychom teď těmito ulicemi v řetězech mezi vojáky Královny Temnot."
"Nechte toho. Je to pro ně dobré - a pro nás ostatně také," dodal Michael a koutkem oka se podíval na Lauranu, mávaje davům pod nimi. "Ještě před několika týdny bychom se nemohli odvážit požádat jejich vládce ani o skývu chleba. A teď díky Zlatému generálovi souhlasil i s tím, že ubytuje naše muže ve svém městě a poskytne nám zásoby, koně, všechno, co si jen můžeme přát. Odevšad se sbíhají mladí muži, aby se k nám připojili. Než vytáhneme k Dargaardu, bude nás přinejmenším o tisíc víc. A navíc se vám podařilo zvednout morálku našich vlastních lidí. Jistě si pamatujete, jak rytíři vypadali ve Věži Nejvyššího kněze. Podívejte se na ně teď."
Ano, pomyslela si hořce Laurana, já jsem je skutečně viděla. Byli rozdělení spory ve vlastních řadách a ztráceli čest v intrikách jednoho proti druhému. Bylo zapotřebí smrti velkého a šlechetného muže, aby znovu přišli k rozumu. Laurana zavřela oči. Hluk a vůně růží - která ji pokaždé připomněla Sturma -

vyčerpání z bitvy, žár poledního slunce, to vše na ni náhle dopadlo jako dusivá vlna. Zatočila se jí hlava a přepadl ji strach, že by mohla omdlít. Ta představa byla docela zábavná. Jak by to asi vypadalo, kdyby se Zlatý generál skácel na zem jako suchý strom?
Kolem pasu ji vzala čísi silná ruka.
"Jen klid, Laurano," řekl Giltanas, podpíraje svou sestru. Silvara stojící vedle něj vzala květiny z Lauraniných rukou. Laurana s povzdechem otevřela oči a slabě se usmála na regenta, který právě za ohlušujícího jásotu ukončil už druhou slavnostní řeč.
Jsem v pasti, uvědomila si Laurana. Bude tam zbytek odpoledne sedět, mávat zástupům a poslouchat jednu oslavnou řeč na sebe samu za druhou, zatímco by si toužebně přála ulehnout na nějakém stinném a chladném místě a spát. Přitom to všechno byla lež, pouhé zdání. Co kdyby vstala a řekla jim, že během bitev trpí takovou hrůzou, že si jejich podrobnosti vybavuje až ve zlých snech? Co kdyby jim řekla, že vlastně není ničím jiným než pouhým pěšcem v šachové hře rytířů? Co kdyby jim řekla, že tam sedí jenom proto, že utekla z domova - rozmazlená nedospělá dívka, utíkající za polovičním elfem, který ji nemiloval. Co by na to asi řekli?
"A nyní," překřičel hluk davu zvělý hlas kalamanského regenta, "je mou ctí a mým největším potěšení představit vám ženu, která zvrátila osud této války, ženu, která donutila dračí armády prchat planinami, aby spasily holé životy, ženu, která zahnala z nebe draky zla, ženu, jejíž armády zajaly zločince Bakarise, velitele armád Dračího Velmistra, ženu, jejíž jméno a jméno velkého Humy jsou jmény těch nejstatečnějších válečníků v dějinách Krynnu. Do týdne se tato žena vypraví k Dargaardské pevnosti, aby tam žádala kapitulaci Dračího Velmistra známého jako Černá dáma..."
Regentův hlas se ztratil v jásotu. Pán z Kalofu se dramaticky odmlčel, sáhl za sebe, vzal Lauranu za ruku a vlastně ji vytáhl kupředu. "Lauralanthalasa z královského rodu Qualinestu!"
Vřava, která nastala, byla nepopsatelná. Hluk zaplavoval všechno kolem a v nekonečných ozvěnách se odrážel od okolních vysokých budov. Laurana se rozhlédla kolem a viděla moře otevřených jásajících úst a divoce mávajících praporů. Ti nechtějí slyšet o tom, že se bojím, uvědomila si unaveně Laurana. Mají dost svých vlastních starostí. Nechtějí slyšet o temnotě a smrti. Chtějí dětské bajky o lásce, znovuzrození a stříbrných dracích.
I my je chceme.
Laurana se s tichým povzdechem otočila k Silvaře, vzala si zpět své květiny a zamávala nadšeným zástupům. Potom začala hovořit.

Tasslehoff si užíval jako nikdy předtím. Nebylo nic snadnějšího než uniknout Flintovu bedlivému pohledu a utéct z pódia, na kterém jim přikázali stát po zbytek slavnostního programu. Šotek se vmísil do davu a záleželo jen na něm, kam v tom pozoruhodném městě zamíří. Před mnoha lety byl v Kalamanu se svými rodiči a velmi rád vzpomínal na krásný městský trh, na přístav, kde kotvily lodě s bílými křídly, a na stovky dalších divů.
Šotek se pomalu prodíral mezi oslavujícími lidmi, jeho bystrým očím neunikla jediná podrobnost a rukama si neustále cpal do kapes a tlumoků nejrůznější předměty. Lidé jsou v Kalamanu hrozně neopatrní, pomyslel si Tas. Měšce s penězi tu měly ten prapodivný zvyk padat lidem z opasků přímo do Tasových dlaní. Tak často nacházel prsteny, šperky a jiné fascinující cetky, že to skoro vypadalo, že jsou kalamanské ulice dlážděné drahokamy.
Když pak šotek došel k obchodu s mapami, dostal se do stavu naprostého vytržení. A aby jeho štěstí nebyl konec, majitel se také připojil k dnešnímu veselí. Obchod byl zamčený, okna zakrytá okenicemi a na háčku na dveřích visela velká tabulka s nápisem "Dnes zavřeno."
"Taková škoda," pomyslel si Tas. "Na druhé straně se určitě nebude zlobit, kdybych se jenom tak podíval na jeho mapy." Natáhl ruku, odbornicky zakroutil zámkem a na tváři se mu objevil šťastný úsměv. Ještě několikrát zámkem otočil a pak jej snadno otevřel. "Nemůže to myslet vážně, když si dá na dveře takový jednoduchý zámek. Jenom se podívám dovnitř a obkreslím si nějaké mapy, abych si doplnil svoji sbírku."

Náhle Tas ucítil na rameni čísi ruku. Šotek se otočil, velmi podrážděný představou, že se ho někdo v takové chvíli pokouší vyrušovat, a spatřil za sebou postavu, která mu připadala nejasně povědomá. Ten člověk byl zabalený do těžkého hábitu a roucha a i ruce měl čímsi obalené, ačkoli byl teplý jarní den. Zatraceně - to je přece nějaký klerik, pomyslel si otráveně a jen tak mimochodem šotek.
"Velice se omlouvám," řekl Tas klerikovi, který mu rukou svíral rameno, "protože nechci být hrubý, ale mám tady zrovna..."
"Pan Bosonožka?" přerušil ho suchým, rezavým hlasem klerik. "Šotek, který jezdí se Zlatým generálem?"
"Ovšem, ovšem," přitakal Tas, polichocen tím, že ho někdo poznal. "To jsem já. Jezdím s Laura - tedy se Zlatým generálem - už moc dlouho. Hm - řekl bych, že to bylo minulý podzim. Ano, setkali jsme se v Qualinestu krátce potom, co jsme utekli ze skřetích vězeňských vozů, což bylo potom, co jsme v Xak Sarotu zabili černého draka. To je ta nejzajímavější věc..." Tas už na mapy dávno zapomněl. "Víte, byli jsme v tom starém, úplně prastarém městě, které se propadlo do jeskyně, ve které žili staří a odporní trpaslíci. Taky jsme tam potkali jednu, co se jmenovala Bupu, a Raistlin ji začaroval..."
"Mlč!" Klerikova zabalená ruka se najednou přemístila z Tasova ramene k jeho krku. Muž popadl šotka za límec a prudkým trhnutím ho zvedl do výšky. Přestože jsou šotci zcela imunní proti pocitu strachu, Tas zakrátko zjistil, že být připraven o dech může také být pocit dosti nepříjemný.
"Dobře mě poslouchej," sykl klerik a zatřásl zuřivě se zmítajícím šotkem, jako když vlk třese uloveným ptákem, kterému chce zlomit vaz.
"Tak je to dobře. Nehýbej se a nebude tě to bolet. Mám zprávu pro Zlatého generála." Mužův hlas byl tichý a hrozivý. "Tady je..." Tas cítil, jak mu hrubá ruka cosi strká do kapsy u vesty. "Musíš jí to doručit ještě dnes večer. A pamatuj si, že při tom musí být sama! Rozumíš?"
Napůl udušený Tas nemohl ani kývnout hlavou, natož aby byl něco schopen říct, takže jen dvakrát mrkl očima. Muž kývl hlavou skrytou pod kápí, pustil šotka na zem a rychle odešel.
Otřesený šotek jen lapal po vzduchu a bezmocně hleděl za odcházející postavou v tmavém hábitu vlajícím ve větru. Bezděky se dotkl svitku, který mu ten muž strčil do kapsy. Zvuk jeho hlasu probudil v Tasovi velmi nepříjemné vzpomínky - léčku nedaleko Útěšína, v hábitech zahalené postavy podobné klerikům... Žádní klerikové to ale nebyli! Tas se otřásl. Drakonián! Drakonián tady v Kalamanu!
Tas nevěřícně zavrtěl hlavou a obrátil se zpátky k obchodu s mapami. Radost ze života ho však najednou opustila, a když mu zámek spadl do jeho drobné dlaně, Tas už ani necítil nějaké zvláštní vzrušení.
"Hej, ty tam!" vykřikl kdosi. "Šotku! Ať už jsi pryč!"
K šotkovi se hnal nějaký muž, rudý a udýchaný, nejspíš sám kartograf.
"Není třeba utíkat," pronesl bezmyšlenkovitě Tas. "Nemusel jste kvůli mně otvírat."
"Otvírat?" Muži klesla čelist úžasem. "To myslíš vážně, ty zloději? Dostal jsem se sem zrovna včas..."
"Stejně vám ale děkuji." Tas položil zámek do mužovy dlaně a odcházel, roztržitě se přitom vyhýbaje rukám rozzuřeného kartografa, které se ho snažily polapit. "Musím už jít. Není mi úplně dobře. Mimochodem, věděl jste, že ten zámek je rozbitý? Je úplně bezcenný. Měl byste být asi opatrnější. Nikdy nemůžete vědět, kdo se pokusí dostat dovnitř. Ne, neděkujte mi. Nemám čas. Na shledanou."
Šotek nevzrušeně odkráčel. Za jeho zády se náhle ozvaly výkřiky: "Zloděj! Chyťte zloděje!" Objevil se městský strážný a Tas musel uhnout do dveří řeznického krámu, aby do něj ozbrojenec nevrazil. Potřásl hlavou v rozhořčení nad zkažeností světa a rozhlédl se kolem, jestli náhodou nezahlédne pachatele. Nikoho zajímavého však nespatřil, a tak se vydal dál, popuzeně přemítaje, jak je to jen možné, že se ho Flintovi zase podařilo ztratit.

Laurana zavřela dveře, otočila klíčem v zámku a vděčně se opřela o zeď, konečně v klidu, míru a vytoužené samotě svého pokoje. Hodila klíč na stůl, unaveně přešla k posteli a nezdržovala se ani tím, že by zapálila některou ze svící v místnosti. Barevnými tabulkami ve vysokém úzkém okně pronikaly do místnosti paprsky stříbrného měsíce.

Ze spodních pater hradu k ní stále ještě doléhaly zvuky veselí, které právě opustila. Byla skoro půlnoc. Už snad celé dvě hodiny se odtamtud pokoušela uniknout a nakonec až Michaelův zásah - vysvětlil přítomným, jak je Laurana vyčerpaná z bitev - přiměl pány a paní z města Kalamanu, aby se s ní rozloučili. Hlava jí třeštila z dusného vzduchu, vůně silných parfémů a přemíry vína. Dobře věděla, že neměla tolik pít. Po víně měla pokaždé těžkou hlavu a ani jí vlastně nechutnalo. Bolest v hlavě však přesto snášela mnohem snáz než bolest v srdci. Vrhla se na postel a chvíli mlhavě uvažovala o tom, že by mohla zavřít okenice, světlo měsíce ji však uklidňovalo. Laurana nerada spala potmě. V každém stínu číhaly nebezpečné bytosti a čekaly na vhodnou chvíli, aby po ní skočily. Měla bych si svléknout ty šaty, pomyslela si, ještě je zmačkám... Navíc jsou jen vypůjčené... Ozvalo se zaklepání na dveře.
Laurana se okamžitě probudila a roztřásla se. Pak si vzpomněla, kde je, s povzdechem zavřela oči a dál tiše ležela. Určitě si budou myslet, že už spí, a půjdou pryč.
Zaklep ní se ozvalo znovu, tentokrát mnohem důrazněji než předtím.
"Laurano..."
"Řekneš mi to ráno, Tasi," odbyla šotka Laurana. Jen s námahou potlačila v hlase hněv.
"Laurano, je to velmi důležité," tiše zavolal Tas. "Je tady i Flint."
Laurana zaslechla za dveřmi zvuk tlumené hádky.
"Honem, tak jí přece řekni..."
"Ani mě nenapadne! Tohle je tvoje věc!"
"Ale on říkal, že to je důležité, a já..."
"Tak dobře, už jdu," řekla Laurana. S námahou vstala z postele, chvíli hledala po stole klíč, konečně ho našla a otevřela dveře do pokoje.
"Ahoj, Laurano!" vesele ji pozdravil šotek a vešel dovnitř. "Nebyl to krásný večírek? Ještě jsem nikdy nejedl pečeného páva, co..."
"Co se děje, Tasi?" zeptala se nešťastně Laurana, když za nimi zavřela dveře.
Když spatřil její bledou a strhanou tvář, Flint šťouchl šotka do zad. Tas si ho změřil vyčítavým pohledem, sáhl do kapsy od vesty a vytáhl odtamtud svitek pergamenu, ovázaný modrou stuhou.
"Takový nějaký klerik mi řekl, abych ti to dal, Laurano," řekl Tas.
"A to je všechno?" zeptala se netrpělivě Laurana a vytrhla šotkovi svitek z rukou. "Bude to nejspíš nabídka manželství," řekla sarkasticky Laurana. "Jenom minulý týden jsem jich dostala asi dvacet, některé daleko neobvyklejší návrhy nepočítám."
"Ne, Laurano, nic takového to není," řekl nečekaně vážně Tas. "Je to od..." Šotek zmlkl uprostřed věty.
"Jak můžeš vědět, od koho to je?" upřela Laurana na Tase svůj pronikavý pohled.
"Víš... Tak... Já jsem... Já jsem se na to tak jako podíval," přiznal Tas. Pak se ale zase vzchopil. "Bylo to jenom proto, že jsem tě nechtěl obtěžovat něčím bezvýznamným."
Flint si posměšně odfrkl.
"Děkuji ti," řekla Laurana. Rozbalila svitek a přešla k oknu, kde bylo dost světla na to, aby se při něm dalo číst.
"Necháme vás o samotě," řekl rychle Flint a strkal protestujícího šotka ke dveřím.
"Ne! Počkejte!" vykřikla se Laurana. Flint se otočil a poplašeně se na ni podíval.
"Jsi v pořádku?" starostlivě se zeptal a několika kroky doběhl k Lauraně, která téměř bezvládně klesla na židli. "Tasi - utíkej pro Silvaru!"
"Ne, ne, nikam nechoď. Jsem v pořádku. Víte, co se tam píše?" zašeptala.
"Snažil jsem se mu to vysvětlit," řekl zraněným tónem Tas, "ale on mě nenechal."
Chvějící se rukou podala Laurana svitek Flintoví.
Trpaslík ho rozvinul a nahlas četl: "Tanis Půlelf byl zraněn v bitvě u Vinice. Ačkoli si zpočátku myslel, že jeho zranění není vážné, jeho stav se postupně zhoršil natolik, že mu už ani černí klerikové nemohou pomoci. Nařídila jsem, aby ho převezli do Dargaardské pevnosti, kde bych o něj mohla pečovat. Tanis si je

vědom vážnosti svého zranění. Požádal mne, abych mu umožnila být v okamžiku své smrti s Vámi a dala mu příležitost Vám některé věci vysvětlit, aby mohl zemřít s čistým svědomím.
Dávám Vám tuto nabídku: Poblíž Vinice byl zajat můj důstojník jménem Bakaris. Chci vyměnit Tanise za Bakarise. K výměně dojde zítra za úsvitu v lesíku za hradbami města. Vezměte s sebou Bakarise, a pokud mi nedůvěřujete, můžete s sebou vzít také Tanisovy přátele, Flinta Křesadla a Tasslehoffa Bosonožku, ale už nikoho jiného. Doručitel této zprávy čeká před branou. Setkáte se s ním zítra za úsvitu, a pokud uzná, zeje všechno v pořádku, dovede vás k půlelfovi. Pokud se ukáže, že tomu tak není, už nikdy neuvidíte Tanise živého.
Dělám to jen proto, že jsme dvě ženy, které chápou jedna druhou.
Podepsána: Kitiara."
Nastalo napjaté ticho, Flint však svinul pergamen a jen se posměšně uchechtl: "Pche, to tak."
"Jak jenom můžeš být tak klidný!" vykřikla Laurana a vyškubla pergamen z trpaslíkových prstů. "A ty..." rozhněvaně se podívala na Tasslehoffa, "proč jsi mi to neřekl dřív? Jak dlouho to už vlastně víš? Přece jsi četl, že umírá, a přitom jsi..."
Laurana si zakryla tvář dlaněmi.
Tas na ni hleděl s otevřenými ústy. "Laurano," ozval se po chvíli, "přece si nemyslíš, že Tanis..."
Laurana zvedla hlavu a její vytřeštěné oči putovaly z Flinta k Tasovi. "Vy té zprávě nevěříte, že ne?" zeptala se.
"A ještě aby!" rozčilil se Flint.
"Kdepak," prohlásil Tas. "Je to podvod. Dal mi to drakonián! Nezapomínej, že Kitiara je teď Dračí Velmistr. Co by s ní Tanis mohl mít..."
Laurana se odvrátila. Tasslehoff se zastavil a podíval se na Flinta, jehož vlastní tvář jako by stárla před očima.
"Takže tak to je," řekl tiše trpaslík. "Viděli jsme tě, jak jsi s ní mluvila na hradbách Věže Nejvyššího kněze. Mluvili jste o více věcech než jen o Sturmově smrti, nemám pravdu?"
Laurana tiše přikývla, oči upřené na ruce v klíně.
"Nikdy jsem vám to neřekla," zašeptala tak tiše, že jí bylo stěží rozumět. "Nemohla jsem... Pořád jsem doufala. Kitiara říkala, že nechala Tanise ve městě, kterému se říká Wrakov, aby ji tam zastupoval, zatímco bude pryč."
"Lež," řekl bez rozmýšlení Tas.
"Nebyla to lež," svěsila hlavu Laurana. "Má pravdu, když říká, že jsme dvě ženy, které chápou jedna druhou. Vím, že mluví pravdu. A ve Věži se také zmínila o našem snu." Laurana zvedla hlavu. "Vzpomínáte si na ten sen?"
Flint neochotně přikývl. Tasslehoff rozpačitě přešlápl na místě.
"Jen Tanis jí mohl povědět o snu, který jsme spolu sdíleli," pokračovala Laurana a namáhavě polkla, aby se zbavila dusivého pocitu, který se jí usadil v hrdle. "V tom snu jsem je viděla spolu, viděla jsem v něm i Sturmovu smrt... Ten sen se vyplňuje."
"Tak počkat," řekl odměřeně Flint a sáhl po vlastních zkušenostech, jako když se tonoucí chytá kusu plovoucího dřeva. "Říkáš, že jsi v tom snu viděla svou vlastní smrt, která měla následovat ihned poté, co zemřel Sturm. Ty jsi ale nezemřela, a ani nic nerozsekalo Sturmovo tělo."
"Ani já jsem ještě nezemřel, a to jsem už podle toho snu měl být po smrti," přišel mu na pomoc Tas. "A otevřel jsem spoustu zámků - no, ne zrovna spoustu, ale sem tam nějaký určitě, a žádný z nich nebyl otrávený. Kromě toho, Tanis by se..."
Flint po Tasovi vrhl varovný pohled a šotek zmlkl. Laurana však ten pohled postřehla a pochopila. Pevně stiskla rty. "Ano, on by to udělal. Oba to dobře víte. Miluje ji." Laurana chvíli mlčela a pak řekla: "Půjdu a Bakarise vyměním." Flint si povzdechl. Věděl, že to přijde. "Laurano..." "Počkej chvíli, Flintě," přerušila ho Laurana. "Kdyby Tanis dostal zprávu, ve které by stálo, že umíráš, co by asi udělal?" "O to teď nejde," zamumlal Flint. "Přišel by k tobě, i kdyby měl projít přes samu Propast nebo se střetnout s tisícem draků."

"Možná ano a možná také ne," řekl stroze Flint. "Kdyby byl vůdcem armády, měl takovou odpovědnost a závisely na něm tisíce lidí, nepřišel by. A věděl by, že bych to pochopil." Výraz Lauraniny tváře byl tak chladný a bez emocí, že by ta tvář mohla stejně dobře být vytesaná z mramoru. "Nikdy jsem o tu odpovědnost nežádala. Nikdy jsem ji nechtěla. Můžeme to kdykoli udělat tak, aby to vypadalo, že Bakaris uprchl..."
"Laurano, nedělej to," prosil ji Tas. "Je to tentýž důstojník, který odnesl tělo pana Alfréda i tělo Derekovo do Věže Nejvyššího kněze. Je to tentýž důstojník, kterého jsi zasáhla do ruky šípem. Nenávidí tě, Laurano! Viděl jsem, jak se na tebe díval ten den, kdy jsme ho zajali."
Flint svraštil obočí. "Páni i tvůj bratr jsou stále ještě tam dole. Můžeme se poradit, jak celou tu věc co nejlépe zařídit..."
"Nebudu o tom s nikým diskutovat!" prohlásila Laurana a zvedla bradu v zatvrzelém gestu, které trpaslík tak dobře znal. "Já jsem velitel. Je to mé rozhodnutí."
"Možná by ses mohla alespoň s někým poradit..."
Laurana se na trpaslíka pobaveně podívala. "A s kým?" zeptala se. "S Giltanasem? Co bych mu řekla? Že si Kitiara a já chceme vyměnit milence? Ne, nikomu to neřeknu. Co by koneckonců rytíři z Bakarise měli? Jenom by ho popravili podle těch svých rituálů. Za to, co jsem pro ně udělala, mi něco dluží. Vezmu si tedy jako náhradu Bakarise."
"Laurano -" Flint se zoufale snažil najít způsob, kterým by pronikl skrz tu ledovou masku - "při výměně zajatců musí být dodržena zvláštní procedura. Máš naprostou pravdu, jsi generálem, ale proto musíš vědět, jak důležité něco takového je! Byl jsi přece dost dlouho u dvora svého otce..." To byla chyba. Flint si to okamžitě uvědomil, už ale mohl jen v duchu klít.
"Ale já už nejsem u otcova dvora!" vztekle odsekla Laurana. "A protokol ať padne do Propasti!" Vstala a chladně si Flinta změřila, jako by to byl někdo, s kým se právě setkala. Trpaslíkovi teď víc než kdykoli jindy připomínala sebe samu, jak ji spatřil toho večera v Qualinestu, kdy se rozhodla utéci z domova a v dětinské posedlosti běžet za Tanisem.
"Děkuji vám za to, že jste mi tu zprávu přinesli. Mám do rána ještě hodně práce. Pokud máte vůči Tanisovi nějaké ohledy, vraťte se do svých pokojů a nikomu nic neříkejte."
Tasslehoff vrhl po Flintoví poplašený pohled. Flint zrudl a spěšně se pokusil napravit to, co pokazil.
"Laurano, neber si, prosím, má slova tak k srdci," řekl uvážlivě trpaslík. "Pokud to má být tvé rozhodnutí, pak ho budu podporovat. Jsem jenom starý, vrtošivý dědek, to je všechno. Bojím se o tebe, přestože velíš armádám. A proto bys mě měla vzít s sebou - přesně podle té zprávy."
"A mě taky!" pohoršené vykřikl Tas.
Flint ho zpražil pohledem, Laurana si toho ale nevšimla. Výraz její tváře změkl. "Děkuji ti, Flintě. A tobě také, Tasi," řekla unaveně. "Omlouvám se, že jsem na vás byla tak hrubá. Opravdu si ale myslím, že bych měla jít sama."
"Nepřichází v úvahu," řekl tvrdohlavě Flint. "Mám o Tanise stejnou starost jako ty. Pokud skutečně umírá..." Trpaslíkovi přeskočil hlas. Pak Flint polkl to, co mu náhle zavazelo v hrdle, utřel si oči a řekl: "Chci být s ním."
"Já také," zamumlal nešťastně Tas.
"Tak dobře," smutně se usmála Laurana. "Nemohu vám nic vyčítat. A jsem si jistá, že by chtěl, abyste tam byli."
Znělo to tak jistě, tak jistá si Laurana byla Tanisem. Trpaslík jí to vyčetl z očí. Ještě jednou se ji pokusil přesvědčit: "Laurano, co když je to past. Co když je to léčka..."
Lauranin úsměv znovu ztuhl. Její oči se hněvivě zúžily a Flintový protesty se mu ztratily ve vousech. Trpaslík se podíval na Tase, šotek však jen sklonil hlavu.
Flint si povzdechl.

2.Trest za selhání.

"Tady to je, pane," řekl drak, obrovské rudé monstrum s lesknoucíma se černýma očima a křídly obrovskými jako noční stíny. "Dargaardská pevnost. Když počkáme, až se mraky rozejdou, uvidíte ji v měsíčním světle zcela jasně."
"Vidím ji," odpověděl hluboký hlas. Drak postřehl v hlase toho člověka rozhněvaný tón, ostrý jako čepel dýky. Raději už na nic nečekal a začal rychle klesat v široké spirále, zkoušeje měnící se vzdušné proudy mezi horami. Jeho oči neklidně pozorovaly pevnost, obklopenou skalnatými svahy horských štítů, a hledaly vhodné místo pro hladké přistání. S panem Ariakem v sedle by se o jiné než hladké přistání nikdy nepokoušel.
Právě zde, na nejsevernější výspě Dargaardských hor, stál cíl jejich cesty - Dargaardská pevnost, místo stejně temné a pochmurné jako legendy, které se o něm vyprávěly. Kdysi, když byl svět ještě mladý, byla pevnost ozdobou okolních hor a její zdi v barvě růže vyrůstaly ze skal k nebi v neopakovatelné kráse a tvaru, který napodoboval růži samu. Teď už však byla růže dávno uschlá, pomyslel si zasmušile Ariakas. Velmistr nebyl muž s básnickými sklony ani neoplýval bujnou fantazií, rozpadající se hrad zčernalý ohněm se však tolik podobal uschlé růži na hynoucím keři, že i jeho ta podoba na okamžik překvapila. Ariaka napadlo, že černá spleť oper pnoucích se od jedné pobořené věže ke druhé už nevypadala jako pestíky růžového květu, ale jako pavučina hmyzu, jehož jed květinu zahubil.
Velký červený drak naposledy zakroužil nad pevností. Jižní hradba chránící nádvoří se během Pohromy zřítila o tisíc stop níž k patě útesu, a otevřel se tak volný průchod až k bránám vlastní pevnosti. Drak si ulehčené oddechl, když za průrvou ve zdi spatřil, hladké dláždění, jen tu a tam přerušované nevelkými prasklinami a dobře se hodící k snadnému přistání. Dokonce i draci, kterým jinak na Krynnu jen málo věcí dokázalo nahnat strach, cítili, že je zdravější vyhýbat se hněvu pana Ariaka.
Na nádvoří se náhle objevily pobíhající postavy, takže se pevnost z výšky podobala mraveništi, ke kterému se blíží vosy. Drakoniáni křičeli a ukazovali na oblohu. Na hradby přispěchal kapitán noční stráže a zadíval se přes okraj na nádvoří. Drakoniáni měli pravdu. Na nádvoří skutečně přistávala letka červených draků a v sedle jednoho z nich byl, alespoň podle zbroje, nějaký důstojník. Kapitán nervózně sledoval, jak muž seskočil ze sedla ještě předtím, než se drak zastavil. Drak rychle mávl křídly, aby uhnul před důstojníkem, který už rozhodným krokem vyrazil napříč nádvořím k nejbližším dveřím. Jeho černé boty vířily prach na dláždění a ozvěny jeho kroků zněly nádvořím jako vyzvánění umíráčku.
V tom okamžiku kapitán zděšeně otevřel ústa, protože důstojníka konečně poznal. Obrátil se na patě, ve spěchu málem zakopl o drakoniána, který stál vedle něj, vykřikl na vojáka jakousi kletbu a hnal se pevností tam, kde tušil, že je velící důstojník Garibanus.
Ariakova pěst v železné rukavici dopadla na dubové dveře s takovou silou, že se kolem rozletěly třísky. Drakoniáni dveře okamžitě otevřeli a hned zase zděšeně ustoupili, jak Dračí Velmistr vkročil dovnitř, doprovázený závanem studeného větru, který zhasil svíce a roztrhal plameny pochodní.
Ariakas se zpod dračí masky krátce rozhlédl kolem a spatřil velkou kruhovitou síň s klenutým, dómu podobným stropem. Po obou stranách vchodu byla majestátní schodiště vedoucí na balkon v prvním patře. Jak se tak Ariakas rozhlížel, nevěnuje pražádnou pozornost servilním drakoniánům, spatřil, jak ze dveří několik kroků od konce schodiště vychází Garibanus, spěšně si zapíná kalhoty a přetahuje si přes hlavu košili. Vedle něj stál kapitán stráže, cosi mu říkal a ukazoval na Dračího Velmistra.
Ariakas okamžitě věděl, čí společnosti se velící důstojník právě těšil. Zřejmě zastupoval pohřešovaného Bakarise ve více úlohách.
"Takže tam je," pomyslel si s uspokojením Ariakas. Přešel přes síň a vydal se dlouhými kroky nahoru po schodech. Drakoniáni mu uhýbali z cesty jako vyděšené krysy. Kapitán stráže zmizel. Ariakas už byl v půli schodiště, když se Garibanus konečně vzpamatoval natolik, aby ho mohl oslovit.

"Pane Ariaku," vyrazil ze sebe, sbíhaje se schodů. Stále se ještě pokoušel zastrčit košili do kalhot. "Toto je... ehm... nečekaná pocta."
"Skutečně nečekaná?" řekl lehce Ariakas. Hlas mu zněl podivně kovově, jak měl ústa zakrytá dračí přilbou.
"Možná ne," řekl se slabým úsměvem Garibanus.
Ariakas ani nezpomalil, oči upřené na dveře nad ním. Když si uvědomil, kam Velmistr míří, Garibanus se rychle postavil mezi něj a dveře.
"Můj pane," začal omluvným tónem, "Kitiara se obléká. Měla..."
Bez jediného slova a aniž by se zastavil, Ariakas máchl pěstí. Úder zasáhl Garibana doprostřed hrudi. Ozvalo se zasyčení, jako kdyby se náhle vyprázdnil stlačený měch, pak praskání kostí a nakonec tupá rána, jak mužovo tělo sražené silou Ariakovy pěsti narazilo do deset kroků vzdálené zdi.
Znehybnělý Garibanus sklouzl na podlahu, Ariakas si ho však už nevšímal. Ani se neohlédl a kráčel dál, nespouštěje z očí dveře u vrcholu schodiště.
Pan Ariakas, vrchní velitel dračích armád, odpovědný přímo Královně Temnot, byl skvělý válečník, vojenský génius. Nechybělo mnoho a měl by v rukou vládu nad celým Ansalonem. Už se nechával oslovovat jako "císař", jeho královna s ním byla nanejvýš spokojená a odměny, kterými ho zahrnovala, byly četné a vpravdě královské.
Teď mu však jeho sen unikal mezi prsty jako kouř podzimních ohňů. Došly mu zprávy, že jeho jednotky divoce prchají solamnijskými planinami, ustupují od Palantasu, stahují se z Vinice a vzdávají se plánů na obléhání Kalamanu. Elfové se v Severním i Jižním Ergotu spojili s lidmi. Horští trpaslíci vystoupili ze svých podzemních domovů v Thorbardinu a dokonce se prý spojili s trpaslíky z kopců, svými odvěkými nepřáteli, a se skupinou lidských uprchlíků, aby se společně pokusili vyhnat dračí armády z Abanasinie. Silvanest byl osvobozen. V Ledové stěně padl Dračí Velmistr. A pokud se všem zprávám dalo věřit, držela skupina neohrožených trpaslíků Pax Sarkas! Když si to všechno připomínal, stoupaje po schodech, Ariakas cítil, jak jím začíná cloumat hněv. Bylo jen málo těch, kdo přežili Ariakovu nelibost, a jeho hněv nepřežil nikdo.
Ariakas zdědil své postavení po otci, který byl jedním z nejvyšších kleriků ve službách Královny Temnot. Ačkoli mu bylo teprve čtyřicet, strávil Ariakas ve svém postavení bezmála polovinu života - jeho otec skončil předčasnou smrtí z rukou svého syna. Když byly Ariakovi dva roky, viděl, jak jeho otec ubil jeho matku za to, že se pokusila se synem prchnout, dokud ho zlo ještě nedokázalo poznamenat tak jako jeho otce.
Ačkoli Ariakas navenek projevoval svému otci veškerou úctu, nikdy na smrt své matky nezapomněl. Pracoval na sobě nesmírně tvrdě a při studiích vždy a ve všem vynikal, na což byl jeho otec bezmezně hrdý. Lidé se pak často ptali, zda Ariakův otec stále ještě cítil onu hrdost, když mu jeho syn zasadil první ránu nožem, kterým měl pomstít smrt své matky - a dostat se ke trůnu Dračího Velmistra.
Pro Královnu Temnot to nejspíš nebyla velká ztráta, protože brzy zjistila, že mladý Ariakas jejího oblíbeného klerika nejenže nahradí, ale i předčí. Mladík neměl žádné kněžské sklony, jeho značné magické schopnosti mu však vynesly černý plášť a uznání čarodějů, kteří ho učili. Přestože podstoupil děsivé Zkoušky ve Věži Vysoké magie, magie se nikdy nestala jeho láskou. Nezabýval se jí příliš často a už vůbec nenosil černý plášť, který byl odznakem jeho postavem čaroděje zlých mocností.
Ariakovou skutečnou vášní byla válka. Byl to on, kdo vypracoval strategii, která dračím armádám umožnila podrobit si téměř celý Ansalon. Byl to on, kdo zajistil, že se setkávaly jen s nevelkým odporem, protože se díky Ariakově jedinečnému vedení dokázaly bleskurychle přesunovat, zasazovat drtivé údery nejednotným lidem, elfům a trpaslíkům dřív, než se dokázali dohodnout, a ničit jejich armády jednu po druhé. Kdyby mu všechny jeho plány dál vycházely, do léta by se stal vládcem Ansalonu. Ostatní Dračí Velmistři na zbývajících krynnských světadílech k němu vzhlíželi s neskrývanou závistí - a také strachem, protože jeden kontinent nemohl Ariaka nikdy uspokojit. Už nyní obracel svůj pohled k západu, přes Sirrionské moře.

Teď však přišla pohroma.
Když Ariakas dorazil ke dveřím Kitiařiny ložnice, zjistil, že jsou zamčené. Dračí Velmistr pronesl jediné zaklínadlo a dveře se rozpadly na tisíc kusů. Ariakas vstoupil dovnitř v oblaku jisker a modrých plamenů, které pohltily dveře do Kitiařiny komnaty, ruku na jílci meče.
Kit byla v posteli. Když spatřila Ariaka, vstala, rukou si přidržujíc hedvábný župan, zakrývající její pevné tělo. I v záchvatu zuřivého hněvu byl Ariakas nucen obdivovat ženu, na kterou ze všech svých velitelů nejvíce spoléhal. Přestože ji jeho příchod nepochybně zachytil nepřipravenou, přestože věděla, že nechat se porazit znamená propadnout hrdlem, hleděla na něj s klidem a odvahou. V jejích hnědých očích nebylo ani stopy po strachu a z jejích rtů neunikl jediný vzdech.
To však Ariaka ještě víc rozzuřilo. Připomnělo mu to, jak nesmírně se v ní zklamal. Beze slova si strhl dračí přilbu a mrštil jí přes pokoj, až na protější straně místnosti srazila dřevěnou bystu a roztříštila ji, jako by byla z křehkého skla.
Při pohledu na Ariakovu tvář se Kitiara na okamžik přestala ovládat, skrčila se na posteli a nervózně sevřela v dlaních stuhy svého županu.
Bylo jen málo těch, kteří dokázali pohlédnout na Ariakovu tvář, aniž by je nezachvátil děs. Byla to tvář prosta jakéhokoli lidského citu a i Ariakův šílený vztek byl znát jen v občasném zaškubání svalů na dolní čelisti. Bledý obličej lemovaly dlouhé černé vlasy a na jindy hladce oholené tváři se modraly vyrážející vousy. Oči měl Dračí Velmistr úplně černé a studené jako zamrzlé horské jezero.
Ariakas přiskočil k posteli a strhl závěsy, které ji obklopovaly. Pak chytil Kitiaru za krátké vlnité vlasy, vytáhl ji z postele a shodil ji na kamennou podlahu.
Kitiara těžce dopadla na tvrdou dlažbu a z úst jí unikl výkřik bolesti. Rychle se však vzpamatovala a už se chystala jako kočka vyskočit, když ji zastavil Ariakův nemilosrdný hlas.
"Zůstaň na kolenou, Kitiaro," řekl Dračí Velmistr a pomalu a beze spěchu vytáhl z pochvy svůj dlouhý blýskající se meč. "Zůstaň na kolenou a skloň hlavu, jak to dělají odsouzenci, když se blíží chvíle jejich popravy. Protože já jsem teď tvůj kat, Kitiaro. Takto platí mí velitelé za svá selhání!"
Kitiara zůstala na kolenou, zvedla však hlavu a zahleděla se na Ariaka. Dračí Velmistr spatřil v jejích očích bezmeznou nenávist a v tom okamžiku byl rád, že drží v ruce meč. Znovu byl přinucen tu ženu obdivovat. Ani tváří v tvář smrti nebylo v jejích očích ani stopy po strachu, byla tam jen nenávist a vzdor.
Zvedl meč, čepel však nikdy nedopadla.
Zápěstí ruky, která držela meč, omotaly prsty ledové jako smrt.
"Domnívám se, že bys měl vyslechnout Velmistrovo vysvětlení," ozval se jakýsi prázdný hlas.
Pan Ariakas byl silný muž. Dokázal vrhnout kopí takovou silou, že proletělo tělem koně. Jediným pohybem ruky dokázal člověku zlomit vaz. Přesto však teď zjistil, že se nedokáže vyprostit z toho ledového sevření, které mu pomalu drtilo zápěstí. Šílený bolestí Ariakas nakonec pustil meč, který se zařinčením dopadl na podlahu.
Nepatrně otřesená Kitiara vstala a gestem nařídila svému ochránci, aby Ariaka pustil. Velmistr se prudce obrátil a zvedl ruku, aby přivolal kouzlo, které by toho tvora proměnilo v hromádku doutnajícího popela. Náhle se zastavil. Zhluboka se nadechl, o krok ustoupil a v okamžiku zapomněl na kouzlo, které chtěl použít.
Před ním stála postava ne vyšší, než byl sám, oděná do zbroje tak prastaré, že byla starší než Pohroma. Byla to zbroj Solamnijských rytířů. Na krunýři bylo vidět znak Řádu Růže, téměř smazaný časem. Postava v brnění neměla přilbu ani zbraň, přesto Ariakas při pohledu na ni ustoupil o další krok. Postava, na kterou hleděl, nepatřila žádnému živému tvoru. Tvář té bytosti byla průhledná a Ariakas skrze ni jasně viděl protější zeď. V hlubokých, propastem podobných očích se slabě lesklo matné světlo. Postava hleděla přímo před sebe, jako kdyby i ona viděla skrz Ariaka. "Rytíř smrti!" zašeptal Ariakas.
Dračí Velmistr si stiskl prsty pravé zápěstí, znehybnělé chladem těch, kdo přebývají ve světě neznajícím teplo živého těla. Mnohem víc vyděšený, než si dokázal přiznat, se Ariakas shýbl pro meč a potichu

pronesl kouzelné zaklínadlo, které ho mělo ochránit před účinky toho smrtícího sevření. Vstal a pohlédl na Kitiaru, která ho pozorovala s pokřiveným úsměvem.
"Ten... Ten tvor ti slouží?" zachraptěl.
Kitiara pokrčila rameny. "Řekněme, že si sloužíme navzájem."
Ariakas se na ni díval pohledem, ve kterém se do zášti mísil obdiv. Úkosem se podíval na rytíře a zastrčil meč do pochvy.
"To stále pobývá ve tvé ložnici?" ušklíbl se. Zápěstí ho ošklivě pálilo.
"Přichází a odchází, jak se mu zlíbí," opáčila Kitiara. Přitáhla si župan těsněji k tělu, nejspíš nikoli z cudnosti, ale protože chladný jarní vzduch nepříjemně zábl. Zachvěla se, rukou si prohrábla kudrnaté vlasy a znovu pokrčila rameny: "Koneckonců je to jeho hrad."
Ariakas se zastavil. V obličeji se mu objevil vzdálený a nepřítomný výraz, jak se v myšlenkách probíral starými legendami. "Pan Soth!" řekl najednou a obrátil se k černé postavě. "Rytíř Černé růže."
Rytíř se zdvořile uklonil.
"Zapomněl jsem na historii Dargaardské pevnosti," zamumlal Ariakas a zamyšleně se podíval na Kitiaru. "Máte toho v sobě mnohem víc, než jsem si i já myslel, paní - když jste se usadila v tomto prokletém obydlí. Podle pověstí velí pan Soth skupině mrtvých válečníků..."
"V boji je to dobrá posila," řekla Kitiara a zívla. Zvolna přešla k malému stolu u krbu a vzala odtamtud karafu z broušeného skla. "Pouhým dotekem..." Kitiara se na Ariaka usmála. "Však víte, co jejich dotek znamená pro ty, kteří nevládnou kouzly, kterými by se mohli bránit. Chcete víno?"
"Ovšem," řekl bezmyšlenkovitě Ariakas, oči stále ještě upřené na průhlednou tvář pana Sotha. "A co ti mrtví rytíři a přízračné ženy, kteří ho podle pověstí doprovázejí?"
"Ti jsou také někde tady," znovu se zachvěla Kitiara a zvedla sklenici s vínem. "Nejspíš je docela brzy uslyšíte. Pan
Soth samozřejmě nespí a ty ženy mu v noci pomáhají trávit čas." Kitiara na okamžik zbledla a přiložila si sklenici ke rtům. Neupila však a položila víno zpátky na stůl. Ruka se jí třásla. "Není to zrovna příjemné," řekla stručně. Pak se rozhlédla kolem a zeptala se: "Co jste udělal s Garibanem?"
Ariakas odložil sklenici a nedbale mávl rukou. "Nechal jsem ho dole pod schody."
"Je mrtvý?" zeptala se Kitiara a nalila Dračímu velmistrovi další sklenici.
Ariakas se ušklíbl. "Možná. Postavil se mi do cesty. Záleží na tom?"
"Je docela... zábavný," řekla Kitiara. "Bakarise nahradil docela dobře a ve víc než jen jedné roli."
"Ano, Bakaris," Ariakas vypil další sklenici. "Váš velitel, kterému se podařilo nechat se zajmout, zatímco byly vaše armády rozprášeny."
"Byl to blázen," řekla chladne Kitiara. "Nedal si říct a letěl na drakovi, ačkoli je stále ještě napůl chromý."
"Slyšel jsem. Co se mu s tou rukou stalo?"
"Ta elfka ho zasáhla šípem u Věže Nejvyššího kněze. Byla to jeho chyba, a teď za ni zaplatil. Zbavila jsem ho velení a udělala jsem z něj svého osobního strážce. On ale trval na tom, že svoji chybu odčiní v boji."
"Nezdá se mi, že byste jeho ztráty nějak zvlášť litovala," řekl Ariakas, hledě na Kitiara. Župan, svázaný jen dvěma stuhami u krku," příliš mnoho z jejího dokonalého těla nezakryl.
Kit se usmála. "To ne. Garibanus je... Docela dobrá náhrada. Doufám, že jste ho nezabil. Nerada bych někoho narychlo sháněla, aby se zítra vypravil do Kalamanu."
"Proč tam jdete? Abyste se vzdala té elfce a jejím rytířům?" hněvivě se zeptal Ariakas. S vínem se mu vracel hněv.
"Ne," odpověděla Kitiara. Usazená v křesle naproti Ariakovi ho probodávala chladným pohledem. "Chystám se přijmout jejich kapitulaci."
"Cože?" zvedl obočí Ariakas. "Nejsou slepí. Ví, že vítězí, a mají pravdu!" Tvář mu zrudla. Dračí Velmistr vzal karafu a vyprázdnil ji do své sklenice. "Vděčíš tomu rytíři za svůj život, Kitiaro. Alespoň prozatím. Ale varuji tě, nebude tady pořád."

"Mé plány jsou mnohem úspěšnější, než jsem doufala," odpověděla klidně Kitiara, ani v nejmenším nevyvedena z míry nebezpečným leskem v Ariakových očích. "Pokud se mi podařilo zmást i vás, můj pane, nemůže být pochyb o tom, že jsem zmátla nepřítele."
"A jak jsi mne zmátla, Kitiaro?" zeptal se s mrazivým chladem Ariakas. "Chceš mi říct, že neprohráváme na všech frontách? Že nás nevyhánějí ze Solamnie? Že dračí kopí a draci dobra nepřivodili naši ostudnou porážku?" Hlas se mu zvedal s každým slovem.
"Nic takového se nestalo!" odsekla Kitiara a probodla Ariaka zničujícím pohledem svých hnědých očí. Naklonila se přes stůl a zachytila jeho raku právě v okamžiku, kdy se chystal pozvednout sklenici ke rtům. "Pokud jde o draky dobra, můj pane, moji špehové mi donesli zprávu, že za jejich návratem stojí elfí kníže a stříbrný drak, kteří se dostali do chrámu v Sankci a zjistili, co se děje s vejci dobrých draků. Čí to byla chyba? Kdo tam selhal? Střežit chrám bylo vaším úkolem!"
Ariakas se rozzuřeně vytrhl z Kitiařina sevření, mrštil sklenicí o zem, prudce vstal a vztekle se zadíval do ženina obličeje.
"U bohů, zašla jsi příliš daleko!" vykřikl, těžce oddechuje.
"Přestaňte s tím," řekla Kitiara. Nevzrušeně vstala, obrátila se k Ariakovi zády a zamířila ven z místnosti. "Pojďte do mé pracovny a já vám vysvětlím svůj plán."

Ariakas si pozorně prohlížel mapu severního Ansalonu. "To by mohlo vyjít," přiznal.
"Ovšemže to vyjde," řekla Kit, zažívala a unaveně se protáhla. "Mí vojáci před nimi utíkají jako vyděšení králíci. Je to ovšem chyba těch rytířů, že si nevšimli, že stále ustupujeme na jih, a že jim nikdy nepřišlo divné, proč se mé jednotky vždycky jako by rozpadnou a zmizí. Právě v této chvíli se mé armády shromaždují v jednom odlehlém údolí na jih od tohoto místa a do týdne se několik tisíc mužů vydá na pochod ke Kalamanu. Ztráta ‚Zlatého generála' zničí jejich morálku a město nejspíš padne bez boje. Odtamtud pak znovu získám všechno, co jsem zdánlivě ztratila. Svěřte mi velení armád toho blázna Teda, pošlete mi létající pevnosti, o které jsem žádala, a Solamnie si bude moci myslet, že ji zasáhla další Pohroma."
"Ale ta elfka..."
"Pro nás nepředstavuje žádné nebezpečí," řekla Kitiara.
Ariakas zavrtěl hlavou. "To se mi zdá být tím slabým místem ve tvých plánech, Kitiaro. Co ten půlelf? Jsi si jistá, že nám nezpůsobí žádné potíže?"
"Na něm nezáleží. Záleží na ní, a ona je žena, která miluje." Kitiara pokrčila rameny. "Ona mi věří, Ariaku. Směješ se, ale je to pravda. Mně věří hodně a Tanisovi málo. Tak to ale je s milenci vždycky - ti, které milujeme nejvíce, bývají zároveň těmi, kterým nejméně důvěřujeme. Je to naše velké štěstí, že jim Bakaris padl do rukou."
Ariakas zaslechl v Kitiařině hlase zakolísání, ostře se na ni podíval, Kitiara se však odvrátila a zůstala k němu obrácená zády. Ariakas okamžitě pochopil, že si není ani zdaleka tak jistá, jak se zdálo, a věděl, že mu Kitiara lhala. Ten půlelf! Co s ním udělat? A kde vůbec byl? Ariakas toho o něm už hodně slyšel, nikdy se s ním však ještě nesetkal. Dračí Velmistr chvíli uvažoval o tom, že se toho z Kitiary pokusí vymoci ještě víc, pak se ale náhle rozhodl jinak. Bude mnohem lepší, když si zapamatuje, že mu někdy lhala. Dávalo mu to do rukou moc nad tou nebezpečnou ženou. Ať se chvíli raduje sama ze sebe.
Ariakas nucené zívl a předstíral lhostejnost. "Co s tou elfkou uděláš?" zeptal se, přesně jak to očekávala. Ariakova slabost pro krásné světlovlasé ženy byla obecně známá.
Kitiara zvedla obočí a ironicky se na něj podívala. "Škoda, můj pane, ale o tu ženu má zájem Její Temná Výsost," řekla s výsměchem v hlase. "Možná byste ji mohl dostat, až s ní Královna skončí."
Ariakas se otřásl. "Raději ne. To už mi k ničemu nebude. Dej ji svému příteli Sothovi. Pokud se dobře pamatuji, svého času měl elfky rád."
"Pamatujete si to správně," zamumlala Kitiara. Oči se jí zúžily. Chytila Ariaka za ruku. "Poslouchejte," řekla tiše.

Ariakas znehybněl. Zpočátku neslyšel nic, pak si ale postupně uvědomoval jakýsi podivný zvuk - táhlý, naříkavý zpěv, jako když stovky žen oplakávají své mrtvé. Zatímco naslouchal, ten zvuk stále sílil a sílil a čím dál hlouběji se zařezával do nočního ticha.
Dračí Velmistr odložil sklenici s vínem a zděšeně hleděl na své třesoucí se ruce. Ohlédl se a spatřil Kitiařinu bledou tvář a její rozšířené oči. Když na sobě ucítila jeho pohled, Kitiara polkla a olízla si suché rty. "Není to hrozné?" zašeptala.
"Ve Věži Vysoké magie jsem se setkal s příšernými věcmi," řekl tiše Ariakas, "proti tomuto to ale nebylo vůbec nic. Co to vlastně je?"
"Pojďte," řekla Kit, "jestli to snesete, ukážu vám to." Společně opustili velitelskou místnost a temnou spletí hradních chodeb došli zpátky do Kitiařiny ložnice nad kruhovým vstupním sálem s klenutým stropem. "Zůstaňte ve stínu," varovala Kitiara Ariaka. To ani nebylo nutné, pomyslel si Ariakas, jak se kradmo plížili na balkon nad kruhovým sálem. Když se podíval přes okraj, Ariakas strnul hrůzou. Zalitý potem se spěšně uchýlil do Kitiařina ztemnělého pokoje.
"Jak to můžete vydržet?" zeptal se jí, když se i ona vrátila a tiše za sebou zavřela dveře. "To se opakuje každou noc?" "Ano," odpověděla třesoucí se Kitiara. Zhluboka se nadechla, zavřela oči a zase se ovládla. "Občas si myslím, že jsem si na to už zvykla, pak ale zase udělám tu chybu, že se podívám tam dolů. Ta píseň ještě není tak zlá..."
"Stejně je to hrozné," řekl Ariakas, utíraje si z čela studený pot. "Takže pan Soth tam každou noc sedí na svém trůně, obklopen svými mrtvými válečníky, a ty černé čarodějnice mu zpívají tu příšernou ukolébavku!"
"A je to pořád tatáž píseň," zamumlala Kitiara. Roztřesenýma rukama bezděčně sebrala ze stolu prázdnou. karafu, aby ji po chvíli zase stejně bezmyšlenkovitě odložila. "Přestože mu jeho minulost působí muka, nemůže jí uniknout. Už po staletí jen přemýšlí nad tím, co mohl udělat, aby se vyhnul osudu, který ho nutí bez ustání a bez odpočinku procházet jeho bývalou zemí. Ty černé elfky, které způsobily jeho pád, musí s ním jeho příběh stále znovu a znovu prožívat. Každou noc jej musejí opakovat a on ho každou noc musí vyslechnout."
"Jaká jsou slova té písně?"
"Už je znám skoro stejně dobře jako on sám," zasmála se Kitiara, smích jí však ihned ztuhl na rtech. "Dejte přinést další džbán vína, a jestli máte čas, já vám ten příběh povím."
"Mám čas," řekl Ariakas a pohodlně se usadil v křesle. "Ačkoli pokud mám poslat pro pevnosti, musím ještě ráno odletět."
Kitiara se na něho usmála svým okouzlujícím, trochu pokřiveným úsměvem, který tolik mužů tak přitahoval.
"Děkuji vám, můj pane," řekla. "Už vás nezklamu."
"Ne, nezklameš," řekl chladně Ariakas a zazvonil na malý stříbrný zvonek. "To ti mohu zaručit. A pokud mne přesto zklameš, bude ti jeho osud -" Ariakas ukázal bradou k sálu, odkud se ozýval ječivý nářek - "ve srovnání s tím tvým ještě připadat velmi příjemný."

Rytíř Černé růže.

"Jak jistě víte," začala Kitiara, "pan soth byl vznešený a statečný Solamnijský rytíř. Byl to však muž nesmírně vášnivý, chybělo mu sebeovládání, a právě to se stalo příčinou jeho pádu.
Soth se zamiloval do překrásné elfky, která byla v učení u Kněze-krále z Ištaru. V té době byl už dlouho ženatý, při pohledu na krásu té dívky však na svoji ženu rázem zapomněl. Soth porušil jak svatou přísahou manželskou, tak přísahu rytířskou a zcela podlehl své vášni. Obelstil tu dívku, svedl ji a odvezl si

ji na Dargaardskou pevnost, když jí předtím slíbil, že se s ní ožení. Jeho vlastní žena za pochmurných okolností zmizela."
Kitiara chvíli přemýšlela a pak pokračovala.
"Podle toho, co se zpívá v té písni, elfka zůstala rytíři věrná i potom, co se dozvěděla o jeho děsivých zločinech. Modlila se k bohyni Mišakal, aby bylo rytíři dovoleno svoji vinu odčinit, a jak se zdá, její modlitby byly vyslyšeny. Pan Soth získal moc předejít Pohromě, ovšem znamenalo by to pro něj ztrátu života.
Posílen láskou dívky, které ublížil, pan Soth vyrazil do Ištaru, pevně rozhodnut zastavit Kněze-krále a získat zpět ztracenou čest.
V půli cesty však Sotha zastavily elfky vyslané proti němu Knězem-králem, který věděl o Sothově zločinu a hrozil mu, že ho zničí. Aby zlomily moc elfčiny lásky, ženy mu řekly, že mu během jeho nepřítomnosti byla nevěrná.
Sotha znovu přemohly vášně a zcela mu zatemnily rozum. V žárlivém vzteku se rozjel zpátky do pevnosti a už na jejím prahu obvinil elfku z nevěry. V tom okamžiku udeřila Pohroma. Velký lustr ve vstupním sále spadl na zem a jeho plameny pohltily elfku i její dítě. Umírající elfka pana Sotha proklela a odsoudila ho k příšernému věčnému životu. Soth a jeho společníci také zahynuli, avšak ihned se znovu zrodili ve své dnešní děsivé podobě."
"Tak toto musí každou noc poslouchat," zašeptal Ariakas.

A pak v krajině snů
když se ti připomíná, když přelud tvůj
roste a světlo jej zalévá
když před tebou září slunce požehnání.

Tvá paměť se navrací, ta dávno ztracená,
před námi procitáš, před námi ožíváš,
životu odepřen, před námi neumíráš.

Jsi tmou, co černá se v nebeské nádheře,
jsi mračnem hrozícím jasnému blankytu

Jsi dravcem ukrytým v poklidu jezera,
jsi zlem, co zakalí i vodu přečistou

Jsi vrahem dítěte na klíně matčině,
jsi vraždou spáchanou v příbytku vrahů

Jsi vlastním životem.

Je dlouhá a temná, ta cesta tvých vidění,
nepřejdou zástupy děsivých přízraků, zločinů chtěl
neb hrůzou jsi byl, ó běse časem nedotčený.

Ustává nářek žen, věštící netvorů zrození,
utichá dětský pláč v hranici světů, krutosti snění,
prázdná je zem, kam kosti tvé nebudou vloženy.

Věčná je daň, kterou jsi povinován.
Věčná je nenávist, klid myslitelův a mír tvůj.
Věčná je noc.

3 .Past...

Bakaris neklidně spal ve své cele. Přes namyšlenost a drzost, kterou projevoval ve dne, jej v noci trýznily sny o Kitiaře a děsivé představy o jeho popravě z rukou rytířů ze Solamnie. Nebo to snad byla exekuce provedená samotnou Kitiarou? Nikdy si nebyl jistý, kdo z nich to vlastně byl, když se probouzel, zalitý studeným potem. Když ležel ve své studené cele a nemohl znovu usnout, Bakaris proklínal elfku, která byla příčinou jeho pádu. Znovu a znovu plánoval, jak se jí pomstí. Kéž by mu tak jen padla do rukou.
O tom všem Bakaris přemýšlel, vznášeje se mezi spánkem a bdělostí, když ho najednou zarachocení klíče v zámku rychle postavilo na nohy. Bylo skoro ráno, blízko hodiny popravy! Možná to jsou rytíři a přicházejí si pro něj.
"Kdo je to?"
"Pst!" přikázal ten hlas. "Když budeš zticha, nic se ti nestane, jen dělej, co ti řeknu."
Bakaris se v úžasu posadil na posteli. Poznal ten hlas. Jak by ne? Noc co noc na něj promlouval v jeho po pomstě prahnoucích myšlenkách. Byla to ta elfí žena. Dračí důstojník uviděl ve tmě ještě dvě malé postavy. Trpaslík a šotek, pomyslel si. Vždycky se objevují po boku té elfky.
Dveře se otevřely. Elfka nahlédla dovnitř. Skrývala se pod těžkým pláštěm a druhý držela v rukou.
"Pospěš si!" nařídila mu chladně. "A tohle si vezmi na sebe."
"Ne, dokud se nedozvím, o co tu jde," prohlásil podezíravě Bakaris, potlačuje radost ve své duši.
"Vyměníme tě za jiného vězně," odpověděla Laurana.
Bakaris se zamračil. Nesmí vypadat příliš nadšeně.
"Nevěřím ti." Zůstal ležet na posteli. "Je to určitě nějaká past."
"Nezáleží mi na tom, jestli mi věříš nebo ne," odsekla netrpělivě Laurana. "Jdeš s námi, i kdybych tě měla srazit k zemi! Nezáleží na tom, jestli budeš při vědomí nebo ne, dokud budu moci tě vydat Kit - ta tě chce!"
Kitiara! Tak je to tedy. O co jí jde? Co to tu hraje za hru? Bakaris zaváhal. Nevěřil Kit o nic víc, než ona věřila jemu. Byla schopná ho využít pro své další plány, což byl nepochybně důvod, proč pro něj poslala. Snad by mohl na oplátku využít on ji. Kdyby tak věděl, o co tu jde! Ale když viděl Lauranin bledý nesmlouvavý obličej, došlo mu, že by byla schopná splnit své výhružky. Bude muset počkat na svoji příležitost.
"Zdá se, že nemám jinou možnost," řekl. Do špinavé cely zasvítil zamřížovaným oknem měsíc a ozářil Bakarisovu tvář. Už byl ve vězení celé týdny. Nevěděl přesně, jak dlouho, ztratil pojem o čase. Jak se natahoval pro plášť, zachytil Lauraniny mrazivě chladné zelené oči, ve kterých se zračilo pohrdání a znechucení.
Bakaris zvedl ruku a instinktivně si poškrábal strniště na bradě.
"Omlouvám se, madam," řekl sarkasticky, "ale služebníci v tomto zařízení se mi neobtěžovali přinést břitvu. Vím, jak vás elfy pohled na zarostlý obličej dokáže znechutit!"
K Bakarisově překvapení jeho slova zapůsobila. Lauranin obličej zbledl, rty jí zbělely jako křída. Jen díky největšímu úsilí neztratila sebeovládání. "Hni sebou!" vyštěkla přiškrceným hlasem.
V tom okamžiku vstoupil do místnosti trpaslík. Ve své ruce držel válečnou sekeru. "Slyšels generála," zavrčel Flint. "Pohni se! Nechápu, jak taková ubohá mršina, jako jsi ty, může mít cenu výměny za Tanise."
"Flinte!" okřikla ho Laurana.
Bakaris najednou pochopil! - Kitiařiny plány začaly mít přesnou podobu.

"Takže Tanis! On je ten, za kterého mě chcete vyměnit." Bakaris pozorně sledoval Lauranin obličej. Žádná odezva. Možná mluvil o nějakém cizinci, ne o muži, o kterém Kitiara řekla, že to je milenec té ženy. Zkusil to ještě jednou, aby si ověřil svoji domněnku.
"Nemluvil bych o něm jako o vězni, ledaže bys ho nazvala vězněm lásky. Kit už z něj musí být unavená. Chudák, bude se mi po něm opravdu stýskat. On a já máme mnoho společného."
Teď se mu odpovědi dostalo. Viděl, jak se elfka stiskla zuby a její ramena se pod těžkým pláštěm zachvěla. Laurana se beze slova otočila a vyšla z cely. Takže měl pravdu. Mělo to něco společného s vousatým půlelfem. Ale co? Tanis Kitiaru ve Wrakově opustil. Že by ho znovu našla? Nebo se k ní snad vrátil? Bakaris se zahalil do pláště. Ne, na tom nezáleží, alespoň jemu ne. Bude tuto novou informaci moci použít pro svoji vlastní pomstu. Když ho trpaslík vyváděl z cely, připomněl si Lauranin strnulý obličej ve světle měsíce a děkoval Královně Temnot za její náklonnost.
Slunce ještě nevyšlo, ačkoli slabá růžová záře na východním obzoru naznačovala, že se blíží hodina rozbřesku. Ve městě Kalamanu byla stále tma - tma a ticho, jak město spalo po hlučném dni a noci. I strážci na svých stanovištích široce zívali, někteří dokonce hlasitě chrápali. Pro čtyři v pláštích zahalené postavy tak bylo jednoduché tiše proklouznout ulicemi města až k malým zamčeným dveřím ve městské hradbě.
"Tady kdysi byly schody, které vedly až nahoru na vrchol zdi a potom dolů na druhou stranu," zašeptal Tasslehoff, šátraje v jedné ze svých kapes. Konečně nahmatal svoje nářadí na odemykání zámků.
"Jak to víš?" rozhlížel se nervózně kolem sebe Flint.
"Chodíval jsem do Kalamanu, když jsem byl malý," odpověděl Tas. Našel kousek tenkého drátu a jeho malé hbité ruce ho zasunuly do zámku. "Moji rodiče mě vždycky vodili tudy."
"Proč jste nechodili hlavní branou - nebo to snad bylo příliš jednoduché?" zabručel Flint.
"Pospěš si!" nařizovala netrpělivě Laurana.
"Byli bychom použili hlavní bránu," pokračoval Tas, manipuluje s drátkem. "Á, tady to je." Vytáhl drátek, uložil ho opatrně zpět do kapsy, pak tiše zatlačil a staré dveře se otevřely.
"Kde jsem skončil? Ach ano. Byli bychom použili hlavní bránu, ale šotkům je vstup do města zakázán."
"A tvoji rodiče tam přesto šli!" řekl Flint a následoval Tase po úzkých kamenných schodech. Trpaslík poslouchal šotka jen napůl. Oči upíral na Bakarise, který se podle Flinta choval až příliš poslušně. Laurana byla na pokraji svých sil. Jediné, co vůbec řekla, byly strohé příkazy, pohánějící je ke spěchu.
"No ovšem," žvatlal vesele Tas. "Oni to vždycky považovali za omyl. Proč máme být na stejném seznamu jako skřeti? Někdo nás tam musel zapsat úplným nedopatřením. Ale mí rodiče si mysleli, že by nebylo zdvořilé se hádat, a tak jsme prostě chodili tam a zpět těmito dveřmi. Bylo to tak nejjednodušší. Tak jsme tady. Otevři ty dveře. Většinou nejsou zamčené. A jéje, - pozóór. Je tam hlídka. Počkáme, až přejde."
Natlačili se ke zdi a skryli se tak v jejím stínu. Než strážný prošel unaveně kolem, málem tam ve stoje usnuli. Pak přeběhli přes zeď, otevřeli další dveře a seběhli po kamenných schodech, aby se vzápětí objevili na druhé straně zdi.
Byli sami. Flint se rozhlédl, ale neviděl v pološeru před rozbřeskem ani živou duši. Otřásl se a schoulil do svého pláště. Cítil, jak se mu do duše vtírá plíživá předtucha. Co když Kitiara mluvila pravdu? Co když byl Tanis s ní? Co když umírá...
Rozhněvaně se přinutil přestat na to myslet. Málem zadoufal, aby to byla past! Najednou byly jeho chmurné myšlenky přerušeny drsným hlasem, který se ozval tak blízko, až se Flint hrůzou otřásl.
"To jsi ty, Bakarisi?"
"Ano. Jsem rád, že tě zase vidím, Gakhane."
Třesoucí se Flint otočil hlavu, aby spatřil tmavou postavu vystoupivší ze stínu zdi. Byla zahalená do těžkého pláště a ruce měla ovázané nějakou látkou. Flint si vzpomněl na Tanisovo vyprávění o drakoniánech.
"Jsou ozbrojení?" zeptal se Gakhan, oči upřené na Flintovu válečnou sekeru.
"Ne," odpověděla ostře Laurana.

"Prohledej je!" nařídil Gakhan Bakarisovi.
"Máš moje čestné slovo," rozčilila se Laurana. "Jsem princezna z Qualinestu."
Bakaris k ní přistoupil. "Elfové mají svá vlastní pravidla cti." Pohrdavě se usmál. "To jsi řekla tu noc, co jsi mě zasáhla svým prokletým šípem."
Laurana zrudla, ale neodpověděla, ani na sobě nedala nic znát.
Bakaris přistoupil ještě blíž, levou rukou si zvedl pravou paži a pak ji nechal volně klesnout. "Zničila jsi moji kariéru, celý můj život."
Laurana zůstala klidná a ani se nepohnula. "Řekla jsem, že u sebe nemáme žádné zbraně."
"Můžete mě prohledat, jestli chcete," nabídl se Tas a postavil se mezi Lauranu a Bakarise.
"Prosím!" zahlaholil a s úsměvem vysypal obsah svých mošen na Bakarisovy nohy.
"U propasti!" zaklel Bakaris a vlepil šotkovi facku.
"Flintě!" procedila varovně přes zaťaté zuby Laurana. Viděla, jak trpaslíkův obličej zrudl vzteky. Na její příkaz se trpaslík stáhl zpátky.
"Ommlouvvám sse, oppravdu!" zahuhňal Tas a jal se ze země sbírat svoje věci.
"Jestli budete ještě chvíli otálet, nebudeme muset upozornit strážce. Až vyjde slunce, uvidí nás úplně jasně," prohlásila chladně Laurana a snažila se netřást vzteky nad chybným krokem svého ochránce.
"Elfka má pravdu, Bakarisi," řekl Gakhan svým plazím hlasem. "Seber trpaslíkovi jeho sekeru a raději pojďme odsud."
Bakaris se podíval na jasnící se horizont, pak na pláštěm zahaleného drakoniána, vrhl po Lauraně zlověstný pohled a vytrhl válečnou sekeru z trpaslíkových rukou.
"On pro nás není nebezpečný. Co tady chtěl vůbec dělat?" zabručel Bakaris.
"Hněte sebou," nařídil Gakhan Lauraně, nevšímaje si Bakarise.
"Jdeme do toho lesa před námi. Zůstaňte skryti a neodvažujte se upozornit hlídku. Znám magii a moje kouzla jsou smrtící. Černá dáma nařídila, abych vás bezpečně přivedl, generále. Ohledně vašich dvou přátel jsem však žádná nařízení nedostal."
Následovali Gakhana napříč planinou před městskou branou a pokračovali směrem k lesu, držíce se ve stínu, jak jen to bylo možné. Bakaris šel vedle Laurany. Držela hlavu zpříma a odmítala vzít na vědomí jeho přítomnost. Když se blížili k lesu, Gakhan natáhl ruku a řekl:
"Tamhle je naše jízda."
"My nikam nejdeme!" rozzuřila se Laurana a podívala se rozčileně na podivné tvory.
Flint si nejdříve myslel, že jsou to malí draci, ale jak se blížili, zatajil se mu dech.
"Wyverni!" vydechl.
Nepřímo spříznění s draky, wyverni jsou menší a lehčí a Velmistři je používají jako posly, tak jako elfové používají gryfy. Wyverni nejsou zdaleka tak inteligentní jako draci a jsou známi krutou a zuřivou povahou. Zvířata v lese se dívala na příchozí svýma rudýma očima, ocasy podobné škorpioním zlověstně zahnuté. Jed v hrotu wyverního ocasu může zahubit nepřítele během vteřiny.
"Kde je Tanis?" domáhala se odpovědi Laurana.
"Je mu hůř," odpověděl Gakhan, "jestli ho chceš vidět, musíš jít s námi do Dargaardské pevnosti."
"Ne!" Laurana couvla a ucítila, jak ji Bakarisova ruka ještě silněji sevřela.
"Neodvažuj se volat o pomoc," varoval ji, "nebo jeden z tvých přátel zemře. - No, zdá se, že si uděláme malý výlet do Dargaardské pevnosti. Tanis je náš velice drahý přítel. Nedovolím, aby tě nemohl spatřit."
Bakaris se obrátil na drakoniána. "Gakhane, vrať se zpět do Kalamanu. A dej nám vědět, co budou lidé říkat, až se dozvědí, že jejich generál zmizel."
Gakhan zaváhal, plazí oči bojovně upřené na Bakarise. Kitiara ho varovala, že se něco podobného může přihodit. Uhodl, co měl Bakaris v plánu - svoji soukromou pomstu. Gakhan ho mohl zastavit, to nebyl problém. Ale byla tu možnost, že v průběhu této nepříjemnosti by mohl jeden z vězňů uprchnout. Byli příliš blízko městské hradby, za kterou pro ně bylo bezpečí. Čert vem Bakarise! Gakhan se zamračil, ale

věděl, že nemůže nic dělat, a tak jen doufal, že se Kitiara na tuto možnost připravila. Pokrčil rameny a uklidnil se představou Bakarisova osudu, který ho čeká, až se vrátí k Černé dámě.
"Ovšem, veliteli," odpověděl drakonián. Uklonil se a zmizel ve stínu. Ostatní sledovali jeho pláštěm zahalenou postavu, míhající se od stromu ke stromu, a viděli jak zamířil směrem do Kalamanu. Bakarisův obličej nabyl na dychtivosti, kruté linky v jeho obličeji se prohloubily.
"Pojď, generále." Bakaris ukázal na jednoho z wyvernů.
Ale Laurana se místo toho obrátila k němu. "Řekni mi jednu věc. Je to pravda, že Tanis je s... s Kitiarou?" Její rty byly bledé. "Zpráva říká, že byl ve Vinici raněn, že umírá!"
Když Bakaris uviděl trýzeň v jejích očích - nebyla to lítost nad sebou samým či nad půlelfem - musel se usmát. Nikdy nevěřil tomu, že by pomsta mohla být tak uspokojující. "Jak to mám vědět? Byl jsem zavřený ve vašem páchnoucím vězení, ale zdá se mi nepravděpodobné, že by byl raněn. Kit ho nikdy nepustila ani blízko boje! Jediné bitvy, kterých se zúčastnil, byly bitvy na poli milostném..."
Lauranina hlava klesla. Bakaris jí položil ruku na rameno a předstíral soucit. Laurana jeho ruku rozhněvaně setřásla a zakryla si obličej.
"Nevěřím ti," zamračeně odpověděl Flint. "Tanis by nikdy nedovolil Kitiaře, aby to udělala..."
"V tom máš pravdu, trpaslíku, ale on o tom nic neví," řekl Bakaris, když si uvědomil, jak dalece mohou ti tři jeho lžím věřit. "Velmistr ho před několika týdny poslal do Neraky, aby tam všechno připravil pro audienci s Královnou."
"Víš, Flintě," začal opatrně Tas, - "Tanisovi se Kitiara vždycky líbila. Vzpomínáš si na to setkání v hostinci Poslední domov? Byl to Tanisův den oslav Životního daru. Stal se ten den, podle elfích zákonů, mužem. To ale byla oslava! Pamatuješ? Karamon si na hlavu vylil korbel piva, když popadl Dezru. A Raistlin vypil příliš mnoho vína, spletl jedno kouzlo a spálil Otíkovi zástěru. A Kit s Tanisem seděli společně v koutě vedle ohniště a byli..."
Bakaris se znepokojeně podíval po Tasovi. Velitel nerad slyšel o tom, jak blízcí si Kitiara s půlelfem byli.
"Řekni tomu šotkovi, aby byl zticha, generále," přerušil je Bakaris, "nebo na něj pošlu wyverna. Velmistr se spokojí i s dvěma rukojmími."
"Takže to přece jen byla past," řekla Laurana a nevěřícně se kolem sebe rozhlédla. "Tanis neumírá, on tam dokonce ani není! A já jsem bláhově naletěla..."
"Nikam s tebou nejdeme," prohlásil Flint a na důkaz svých slov zapustil svoje nohy pevně do země.
Bakaris se na ně chladně podíval. "Už jste někdy viděli wyverna někoho uštknout?"
"Ne," odpověděl se zájmem Tas, "ale viděl jsem kousnout škorpiona. Je to něco podobného? Ne, že bych to chtěl zkoušet," šotkův výraz zneklidněl, když Tas spatřil Bakarisův bledý obličej.
"I stráže na hradbách by vás slyšely křičet hrůzou," Bakaris se obrátil na Lauranu, která na něj zírala, jako by mluvil cizím jazykem. "Ale v té době už by bylo dávno pozdě."
"Byla jsem hlupák," opakovala tiše Laurana..
"Řekni slovo, Laurano, a my budeme bojovat!" řekl umíněně Flint.
"Ne," řekla hlasem malého dítěte, "nebudu riskovat životy svých přátel. Je to moje vina, já za to zaplatím. Bakarisi, vezmi mě a nech ty dva jít."
"To stačí!" prohlásil netrpělivě Bakaris. "Nikoho z vás nenechám jít." Vylezl na záda jednoho wyverna a natáhl ruku k Lauraně. "Jsou jenom dva, musíme letět po dvou."
Její obličej byl bez výrazu. Laurana přijala Bakarisovu pomoc a vylezla na wyvernova záda. Bakaris ji objal svou zdravou rukou a ušklíbl se.
Když Laurana ucítila jeho dotek, vrátilo se jí do obličeje trochu barvy, jak se hněvivě snažila vymknout z jeho stisku.
"Takhle je to bezpečnější, generále," zachraptěl jí do ucha Bakaris. "Nechci, abys spadla."
Laurana se kousla do rtu a upřeně se zadívala před sebe, přemáhajíc pláč.
"Vždycky tyhle potvory tak smrdí?" zeptal se Tas a ve tváři se mu zračil odpor, když pomáhal Flintoví nasednout. "Myslím, že bys je měl přesvědčit, aby si dali sprchu..."

"Dávejte pozor na ocas," řekl Bakaris suše. "Wyverani by bez mého příkazu nikomu neublížili, ale jsou velmi citliví. Dokáže je rozčilit i maličkost."
"Ach ne!" zděšeně polkl Tas. "Nemyslel jsem to zle. Vlastně se mi zdá, že se na ten pach dá celkem rychle zvyknout..."
Bakaris dal znamení, wyverni roztáhli svá dračí křídla a vznesli se do vzduchu, obtěžkáni nezvyklým břemenem. Flint se pevně držel Tasslehoffa a upíral oči na Lauranu, která letěla s Bakarisem před nimi. Občas trpaslík zahlédl, jak se k ní Bakaris naklonil a ona se snažila odtáhnout co nejdál od něj. Trpaslíkův obličej se zachmuřil.
"Bakaris má v plánu něco nekalého!" řekl trpaslík neklidně Tasovi.
"Cože?" otočil se Tas.
"Říkal jsem, že Bakaris má něco za lubem!" křičel trpaslík. "Vsadím se, že jedná na vlastní pěst a nedrží se příkazů. Ten Gakhan z toho také neměl velkou radost, když ho odvelel."
"Cože?" křičel Tas. "Neslyším tě přes ten vítr..."
"Aha, tak na to zapomeň!" Trpaslíkovi se náhle zamotala hlava. Těžko se mu dýchalo. Pokusil se odpoutat svoje myšlenky od té nepříjemné záležitosti, a zadíval se dolů na vršky stromů vystupujících ze stínu, jak začalo vycházet slunce.
Asi po hodině letu dal Bakaris rukou znamení a wyvern začal pomalu ve velkých obloucích klesat. Hledal mezi lesnatou krajinou vhodné místo, kde by mohl přistát. Bakaris ukázal na stěží viditelnou mýtinu. Wyvern přistál, jak mu bylo nařízeno, a Bakaris slezl z jeho zad.
Flint se rozhlédl kolem sebe a jeho strach ještě vzrostl. Nebyl tu ani náznak nějaké pevnosti. Žádné známky života. Byla tu jen malá mýtina obklopená vysokými borovicemi, jejichž staré větve byly tak silné, že zabraňovaly vstupu slunečního svitu. Les kolem nich byl tmavý, plný pohybujících se stínů. Na konci mýtiny Flint zahlédl malou, do skály vytesanou jeskyni.
"Kde to jsme?" zeptala se vážně Laurana. "Tohle nemůže být Dargaardská pevnost. Proč jsme zastavili?"
"Dobrý postřeh, generále," řekl Bakaris potěšené. "Dargaardská pevnost je asi míli odtud, nahoře v horách. Ještě nás neočekávají. Černá dáma pravděpodobně ještě neposnídala. A my bychom nechtěli být natolik nezdvořilí, abychom ji rušili, že ne?"
Podíval se po Tasovi a Flintoví. "Vy dva tu zůstaňte," nařídil ve chvíli, kdy se šotek právě chystal seskočit. Tas se zarazil.
Bakaris se postavil blízko Laurany a rukou se opřel o wyvernův krk. Strnulé oči bestie sledovaly každý jeho pohyb jako pes čekající na krmení.
"Laurano, ty můžeš seskočit," jeho hlas zněl smrtelně klidně. Přistoupil těsně k ní, když sesedala a vrhla po něm opovržlivý pohled. "Máme trochu času... Na naši vlastní snídani..."
Laurana rozčileně zamžikala a bezděčně sáhla po svém meči, jako by byla přesvědčená, že tam skutečně je. "Nepřibližuj se ke mně!" řekla s takovou razancí, že se Bakaris skutečně na okamžik zarazil. Pak se zašklebil a popadl ji hrubě za zápěstí.
"Ne, drahoušku. Nebudu s tebou zápasit. Pamatuj na wyverna a na svoje přátele, co sedí támhle. Stačí jedno slovo a oba zemřou strašlivou smrtí!"
Laurana se nahrbila a podívala se za sebe, aby tam zahlédla wyvernův škorpioní ocas hrozivě visící nad Flintovými zády. Bestie se třásla touhou po zabíjení.
"Ne! Laurano..." začal Flint, šílený strachy, ale ona po něm šlehla pohledem, aby mu připomněla, kdo vlastně rozkazuje. Z jejího obličeje zmizel veškerý život, dokonce Bakarisovi dovolila, aby jí pomohl sestoupit.
"Myslel jsem, že máš hlad," řekl Bakaris a znovu se zašklebil.
"Nech je jít!" dožadovala se Laurana. "Chceš přece jenom mě."
"V tom máš pravdu," řekl Bakaris, "ale zdá se mi, že jejich přítomnost je zárukou tvého dobrého chování."

"O nás se neboj, Laurano!" křičel Flint. "Buď zticha, trpaslíku," zasyčel vztekle Bakaris. Otočil se k Lauraně zády a zadíval se na šotka a trpaslíka sedící na wyvernově hřbetě. Flintoví tuhla krev v žilách, když uviděl v mužových očích divoké šílenství.
"Mmmyslíím, žže bychom mměli udělat, o co nás žádá," řekl nervózně Tas. "Ublíží Lauraně."
"Ublížím? Ale to ne. Jenom trochu," zasmál se Bakaris. "Bude ještě k potřebě, až ji předám Kitiaře, ať už ji potřebuje k čemukoli. Ani se nehni, trpaslíku! Mohl bych se zapomenout," varoval Flinta, když slyšel, jak se dusí vzteky. Otočil se zpět k Lauraně. "Kitiara se nebude zlobit, když si s vaší paní užiju trochu zábavy jako první. Ale to ne, neomdlévej."
Byla to stará elfí sebeobrana. Flint už to mnohokrát viděl, a tak se napjal, aby pomohl, když se Lauraniny oči obrátily v sloup, její tělo se zhroutilo a kolena zcela vypověděla poslušnost.
"Ne! Nedělej to! Mám rád svoje ženy živé!"
Laurana ho pěstí udeřila do žaludku tak silně, že mu vyrazila dech. Zvedla koleno a udeřila ho vší silou do brady. Jak Bakaris padal do špíny, Flint popadl strnulého šotka a oba sklouzli z wyvernových zad.
"Utíkej, Flintě! Rychle!" vykřikla Laurana, když uskakovala z dosahu wyverna a na zemi chroptícího muže. "Běžte do lesa!"
Ale Bakaris, obličej rudý vzteky, natáhl ruku a popadl Lauranin kotník. Zavrávorala a spadla na zem, zoufale kopajíc nohama. Flint vylezl na jednu z borovic a skočil na Bakarise, který se pokoušel postavit na nohy. Když uslyšel Flintův řev, bleskurychle se otočil a uhodil trpaslíka hřbetem ruky do obličeje. Ve stejném okamžiku popadl Lauranu za rameno a zvedl ji na nohy.
Pak se obrátil na Tase, který doběhl k bezvládnému trpaslíkovi.
"Dáma a já jdeme do jeskyně..." řekl Bakaris a ztěžka oddechoval. Zkroutil Lauraně ruku, až jí bolestí vytryskly slzy. "Hni se, šotku, a zlomím jí vaz. Jakmile budeme v jeskyni, nechci, aby nás někdo rušil. Mám za opaskem nůž. Budu jí ho držet pod krkem. Rozumíte, vy malí hlupáci?"
"Aaano, ppane," vykoktal Tasslehoff. "Ani nás nenapadne vás rušit. Jenom ttady budu ssedět s Flintem."
"A ne aby vás napadlo zmizet v lese," táhl Bakaris Lauranu do jeskyně. "Les střeží drakoniáni."
"Ne, pane," zajíkal se Tas a klekl si vedle Flinta, oči rozšířené hrůzou.
Bakaris byl docela spokojen. Ještě jednou se ohlédl po tom zbabělém šotkovi a ihned nato přikázal Lauraně vejít do jeskyně.
Laurana oslepená slzami klopýtala dopředu. Aby jí připomněl, že padla do léčky, Bakaris jí znovu zkroutil paži. Bolest byla nesnesitelná. Nebylo možné vymanit se z mužova zajetí. Proklínajíc se za to, že se nechala chytit do pasti, Laurana se snažila potlačit strach a logicky uvažovat. Bylo to těžké, muž byl silný a jeho lidský pach jí připomínal Tanise tím nejstrašnějším způsobem.
Jako by uhodl její myšlenky, Bakaris ji přitiskl k sobě a otíral svůj vous o její hladkou tvář.
"Budeš další žena, o kterou jsme se já a půlelf dělili," sípavě zašeptal. Pak se jeho hlas zlomil v bublavé křeči. Současně popadl Lauranu za ruku a zmáčkl ji v křečovitém objetí. Stisk však téměř okamžitě povolil. Jeho ruka sklouzla z jejích ramen. Laurana se mu rychle vymanila a otočila se tak, aby na něj viděla. Bakaris se držel za bok a mezi prsty mu vytékala krev. Z rány trčel Tasslehoffův malý nůž. Muž se pokusil nůž vytáhnout a zasáhnout vzdorovitého šotka.
V Lauraně se cosi zlomilo a uvolnilo divokou zuřivost a nenávist, o kterých neměla ani tušení, že se v ní skrývají. Už se ničeho nebála, už jí nezáleželo na tom, jestli je živá nebo mrtvá, v mysli se jí usadila jen jediná myšlenka - musí zabít tohoto lidského muže.
S divokým křikem se na něj vrhla a srazila ho k zemi. Zachrčel a pak zůstal nehybně ležet. Laurana zoufale bojovala a snažila se vytrhnout mu nůž z ruky. Pak si najednou uvědomila, že už se nehýbe. Pomalu se postavila a vyčerpaně se třásla.
Na okamžik nic neviděla přes rudou mlhu, která zastřela její oči. Když se uklidnila, uviděla, jak Tasslehoff převrátil bezvládné tělo. Bakaris byl mrtvý. Jeho oči vytřeštěně zíraly do nebe a na obličeji měl pronikavý výraz šoku a překvapení. Jeho ruka stále ještě svírala dýku, kterou se sám bodl do střev.
"Co se stalo?" zašeptala Laurana. Vzteky a úlevou se nezadržitelně chvěla.

"Kopla jsi ho a on padl na svůj nůž," odpověděl klidně Tas.
"Ale před tím..."
"No, bodnul jsem ho," řekl Tas a pyšně vytáhl svůj malý nožík z mužova boku. "A to mi Karamon říkal, že je ten nůž k ničemu, leda bych potkal nějakého zlomyslného králíka. Počkej, až mu to řeknu!"
"Víš, Laurano," pokračoval trochu smutně, "každý nás, šotky, podceňuje. Bakaris mě opravdu měl prohledat. Řekni, že to ale byl pěkný trik, co jsi... "
"Jak je Flintoví?" přerušila ho Laurana, protože nechtěla na těch pár posledních chvil vzpomínat. Aniž by přesně věděla, co chce dělat a proč, strhla si z ramen kapuci a přehodila ji přes mužovu vousatou tvář. "Musíme odtud zmizet."
"Bude v pořádku," řekl Tas a podíval se směrem k sténajícímu trpaslíkovi, který se svíjel v křečích. "Co uděláme s wyverny? Myslíš, že by na nás mohli zaútočit?"
"Nevím," odpověděla Laurana s očima upřenýma na zvířata. Wyverni stáli a zírali, celí znejistělí z toho, co se stalo s jejich pánem. "Slyšel jsem, že nejsou moc chytří. Většinou prý nejednají podle vlastního úsudku. Možná, že když se nebudeme pohybovat moc rychle, mohli bychom zmizet v lese, než si dají dohromady, co se stalo. Pomoz Flintoví."
"Pojď, Flintě," naléhal Tas a táhl trpaslíka za sebou. "Musíme utéct..."
Šotek se zastavil uprostřed věty, přerušen výkřikem plným strachu a hrůzy, tak strašným, že se mu zježily vlasy na hlavě. Otočil se a uviděl Lauranu, jak zírá na postavu, která se náhle vynořila z jeskyně. Při pohledu na ni Tas cítil, jak mu hrůza projela celým jeho tělem. Srdce se mu zastavilo, ruce měl ledově studené a nemohl se nadechnout.
"Flintě!" stačil ze sebe vypravit, než se mu hrdlo úplně stáhlo.
Když trpaslík slyšel podivný tón šotkova hlasu, namáhavě se posadil. "Co se st..."
Tas byl schopen pouze ukázat.
Flint zaostřil zamlžený pohled směrem, kterým Tas ukazoval.
"Ve jménu Reorxe," trpaslíkův hlas se zlomil, "co je to?"
Postava se neúprosně blížila k Lauraně, která - očarována jejím pohledem - nemohla dělat nic, jen na ni zírala. Bylo to oblečené do brnění. Mohl to být rytíř ze Solamnie, ale brnění bylo černé, jakoby sežehlé ohněm. Pod hledím žhnulo oranžové světlo, ale samotná přilba se zdála být naplněná vzduchem.
Postava natáhla paži a Flint se otřásl hrůzou. Paže nekončila rukou. Rytíř sevřel Lauranu vlastně jen vzduchem. Ale ona křičela bolestí a padla před tím příšerným pohledem na kolena. Hlava jí klesla a Laurana se pod tím strašným dotekem zhroutila do bezvědomí. Rytíř uvolnil svůj stisk a bezvládné tělo padlo na zem. Sklonil se k ní a uchopil ji do svých paží.
Tas se konečně pohnul, ale rytíř otočil svůj oranžový pohled směrem k němu a trpaslíkovi. Oba zírali do plamene sálajícího z tvorových očí. Ani šotek, ani Flint od něj nemohli samou hrůzou odtrhnout oči. Jejich strach byl tak velký, že se trpaslík bál, aby nepřišel o rozum. Jenom jeho láska a věrnost Lauraně ho držela při smyslech. Stále si opakoval, že musí něco udělat, musí ji zachránit, ale nebyl vůbec schopen pohnout svým roztřeseným tělem. Rytířův pohled sklouzl na ně dva.
"Běžte do Kalamanu," řekl dunivým hlasem, "a řekněte jim, že máme elfku. Černá dáma přijede zítra v poledne, aby dohodla den, kdy se vaše armáda vzdá."
Otočil se a překročil Bakarisovo tělo. Lesknoucí se brnění prošlo mrtvolou, jako by tam nikdy předtím nebylo. Rytíř zmizel ve stínu lesa s Lauranou v náručí.
Když rytíř odešel, kouzlo zmizelo. Tas se cítil slabý, bylo mu špatně a začal se neovladatelně třást. Flint se postavil na nohy. "Jdu za tím," zamumlal trpaslík, ale jeho ruce se třásly tak, že stěží zvedl ze země svoji přilbu.
"N-ne," koktal Tasslehoff, obličej napjatý a bílý, když se díval za rytířem. "Ať to bylo, co chtělo, nemůžeme proti tomu bojovat. Já jsem se bál, Flintě!" Šotek svěsil nešťastně hlavu. "Je mi to líto, ale nemohl bych se na tu - věc podívat znovu! Musíme zpátky do Kalamanu. Možná se nám takhle podaří přivolat pomoc."

Tas se rozběhl do lesa. Flint se na okamžik zastavil a rozhněvaně hleděl za Lauranou. Jeho obličej se zkřivil utrpením. "Má pravdu," zamumlal. "Ani já bych nemohl tu věc pronásledovat. Ať to bylo cokoli, nebylo to z tohoto světa."
Podíval se na Bakarise ležícího pod Lauraniným pláštěm. Trpaslíkovo srdce zasáhla prudká bolest. Flint si toho nevšímal, najednou si uvědomil, že Bakaris o Tanisovi lhal. "I Kitiara lhala. Tanis nebyl s ní. Vím to!" trpaslík sevřel ruce v pěst. "Nevím, kde Tanis je, ale jednoho dne se před něj budu muset postavit a říct mu pravdu - zklamat ho. Důvěřoval mi. Měl jsem na ni dávat pozor, ale zklamal jsem!" Trpaslík zavřel oči. Pak uslyšel Tase volat. Povzdechl si a vydal se za šotkem. Přitom si třel levou paži. "Jak jen mu to řeknu?'" naříkal. "Jak?"

4.Pokojné intermezzo.

"Dobrá," řekl Tanis, oči upřené na muže, který seděl před ním. "Chci, abys mi odpověděl. Ty jsi nás vědomě navedl do maelstromu! Proč? Věděl jsi o tomto místě? Kde to jsme? Kde jsou ostatní?"
Berem seděl před Tanisem v dřevěném křesle. Bylo ozdobené vyřezávanými figurkami ptáků a zvířat v oblíbeném elfím stylu. Vlastně to Tanisovi silně připomnělo Lorakův trůn v prokletém elfím království Silvanestu. Ta podoba nepřispěla k uklidnění Tanisova ducha a Berem poděšeně ucouvl před půlelfovým podrážděným pohledem. Berem se neklidně rozhlížel kolem a rukama, na muže středního věku až příliš mladýma, si nervózně popotahoval roztrhané kalhoty.
"Zatracený chlape! Tak řekni něco!" rozzuřil se Tanis. Vrhl se na Berema, chytil ho za košili a vytáhl z křesla. Pak ho popadl pod krkem.
"Tanisi!" vstala rychle Zlatoluna a položila mu ruku na rameno. Ale půlelf byl bez sebe vzteky. Jeho obličej byl tak zkřivený strachem a zuřivostí, že ho ani nepoznávala. Zoufale se ho snažila od Berema odtrhnout. "Řekyvane, zastav ho!"
Velký muž z Planin popadl Tanisova zápěstí, odtrhl ho od Berema a sevřel ho svými silnými pažemi. "Nech ho, Tanisi!"
Tanis se chvíli vzpíral, pak sklesle poodešel a zhluboka se nadechl.
"Je němý," řekl suše Řekyvan. "I kdyby ti to chtěl říct, nemůže. Nemůže mluvit..."
"Ale ano, může."
Všichni tři se užasle zahleděli na Berema.
"Ano, umím mluvit," řekl tiše v obecné řeči. Nepřítomně si třel krk, kde ještě byly vidět stopy Tanisových prstů.
"Tak proč se tváříš, že neumíš?" zeptal se těžce oddychující Tanis.
Berem si stále třel krk a díval se přitom na Tanise. "Lidé se člověka, který nemluví, na nic neptají..."
Tanis se donutil trochu uklidnit, aby vůbec mohl uvažovat. Pohlédl na Zlatolunu a Řekyvana a viděl, jak se Řekyvan mračí a nechápavě kroutí hlavou. Zlatoluna pokrčila rameny. Nakonec si Tanis přitáhl další židli a sedl si před Berema. Všiml si, že židle je trochu prasklá, a tak se usadil opatrně. "Bereme," začal pomalu, potlačuje svoji netrpělivost. "Ty na nás mluvíš. Znamená to, že odpovíš na naše otázky?"
Berem se upřeně podíval na Tanise a pak jednou krátce kývl hlavou.
"Proč?" zeptal se Tanis.
Berem si olízl rty a rozhlédl se kolem sebe. "Já - musíte mi pomoci - dostat se odtud... Já tady nemůžu zůstat."
Přestože v pokoji bylo teplo, Tanisovi přejel po zádech mráz.
"Jsi v nebezpečí? Jsme my v nebezpečí? Co je to za místo?"
"Já nevím!" Berem se bezmocně rozhlédl. "Opravdu nevím, kde jsme. Já jenom vím, že tu nesmíme zůstat. Musím zpátky!"

"Proč? Dračí Velmistr tě hledá." Tanis si odkašlal a pak chraptivě pokračoval. "Jeden z Velmistrů mi řekl, že jsi klíč ke konečnému vítězství Královny Temnot. Proč, Bereme? Co máš, že to tak strašně chtějí?"
"Já nevím," rozplakal se Berem a tiskl pěsti. "Vím jen to, že je mám v patách... Prchám před nimi už celé roky! Žádný klid, žádný odpočinek!"
"Jak dlouho? Řekni mi, jak dlouho už tě pronásledují?" zeptal se jemně Tanis.
"Celé roky," odpověděl přiškrceně Berem. "Roky. Nevím kolik," vzdychl a ponořil se zpět do své mlčenlivosti. "Je mi tři sta dvacet dva let. Dvacet tři? Dvacet čtyři?" pokrčil rameny. "Většinu těch let po mně Královna Temnot pátrala."
"Tři sta dvacet čtyři let," užasla Zlatoluna. "Ale - ty jsi člověk. To není možné!"
"Ano, jsem člověk," odpověděl Berem a jeho modré oči se zahleděly na Zlatolunu. "Vím, že je to možné. Zemřel jsem. Mnohokrát už jsem zemřel."
Pohledem zachytil Tanise. "Viděl jsi mě umírat. V Pax Sarkasu. Poznal jsem tě, když jsi vstoupil na loď."
"Zemřel jsi, když se na tebe svalila skála!" vzrušeně vykřikl Tanis. "Ale já a Sturm jsme tě znovu viděli živého na oslavách Řekyvanovy svatby."
"Ano, také jsem vás viděl, a proto jsem raději zmizel, protože byste se určitě vyptávali," svěsil hlavu Berem. "Jak bych vysvětlil to, že jsem přežil? Sám nevím, jak je možné, že jsem přežil! Jediné, co vím, je, že umírám a v příštím okamžiku zase žiji. Znovu a znovu." Zabořil hlavu do dlaní. "Jediné, co chci, je klid!"
Tanis byl úplně popletený. Škrábal se na bradě a zíral na muže před sebou. Byl si téměř jistý, že lže. Ne o tom umírání a ožívání. To Tanis viděl na vlastní oči. Ale věděl, že Královna Temnot prohledala všechny lesy, které ještě po válce zbyly, aby tohoto muže našla. On musel vědět proč!
"Bereme, jak se ten zelený kámen zaryl do tvé kůže?"
"Nevím," odpověděl Berem tak tiše, že ho sotva slyšeli. Bezděky si sáhl na prsa, jako by ho to bolelo. "Je to část mého těla, jako moje kosti i moje krev. Já si myslím, že to je to, co mě vrátí vždycky zpět do života."
"Mohl bys to odstranit?" zeptala se jemně Zlatoluna, posadila se na polštář vedle Berema a vzala ho kolem ramen.
Berem zavrtěl prudce hlavou, až mu jeho šedé vlasy zakryly obličej. "Zkoušel jsem to," mumlal, "tolikrát už jsem zkoušel ho vytrhnout! Ale je to, jako kdybych si chtěl vyrvat vlastní srdce!"
Tanis se otřásl a popuzeně vzdychl. Nebylo jim pomoci! Stále neměli ani tušení, kde by mohli být. Myslel si, že snad Berem... Že by to mohl vědět. Tanis se ještě jednou rozhlédl. Byli v jakési starodávné budově, to bylo zřejmé. Místnost byla osvětlená jemným záhadným světlem, které jako by vycházelo z lišejníků, které pokrývaly zdi jako gobelény. Nábytek byl také velmi starý a dům v sešlém a ošumělém stavu, ačkoliv z něj čišelo bohatství, kterým kdysi bezesporu oplýval. Nebyla tam však žádná okna. Zvenčí nebylo nic slyšet. A oni ani nevěděli, jak dlouho tam už jsou. Čas se změnil v nepřehlednou změť pojídání podivných rostlin a neklidného spánku.
Tanis a Řekyvan několikrát dům prohledali, ale nenašli ani žádný východ, ani stopy po dalším životě. Tanise napadlo, že snad někdo na to místo uvalil kletbu, kletbu, která je měla držet uvnitř. Pokaždé, když se vydali na cestu bludištěm chodeb, je zase zavedlo zpět.
Z toho, co se stalo poté, co se loď potopila v maelstromu, si Tanis mnoho nepamatoval. Vzpomínal si jen na to, že viděl padající stěžeň a rozervané plachty a slyšel praskání trámů a zoufalé výkřiky. Viděl, jak Karamona spláchla divoká vlna. Pamatoval si Tičiny rudé kudrnaté vlasy roztočené ve vodě a pak... Najednou byla Tika pryč. Byl tam také drak... Kitiara... Šrámy na Tanisově rameni mu připomněly drakovy ostré drápy. Pak přišla další vlna... Pamatoval si, jak se pokoušel zadržet dech, až mu došlo, že zemře se strašnou palčivou bolestí na prsou. Pamatoval si, jak ho napadlo, že smrt bude snadná a vítaná, ale přesto se snažil zachytit kousků plovoucího dřeva. Vzápětí splynul s divoce se točící vodou, která ho stáhla dolů, a on věděl, že to je konec...
A pak se probral na tomto podivném místě, šaty nasáklé mořskou vodou, aby zde objevil také Řekyvana, Zlatolunu a Berema.

Zpočátku se zdálo, že z nich má Berem hrůzu. Hrbil se vystrašeně v koutě a odmítal se k nim přiblížit. Zlatoluna na něj trpělivě mluvila a přinášela mu jídlo, až její péče nad Beremem konečně zvítězila. Tanis ale věděl, že mnoho znamenala také Beremova touha dostat se znovu na svobodu.
Když Tanis začal muže vyslýchat, nejdříve si myslel, že je Berem schválně navedl do maelstromu, protože o tom místě věděl. Nyní si však už tak jistý nebyl. Z vyděšeného a popleteného výrazu Beremova obličeje bylo zřejmé, že nemá ani to nejmenší tušení, kde se nacházejí. Holá skutečnost, že se na ně dokonce odvážil promluvit, svědčila o tom, že to, co říkal, byla pravda. Byl zoufalý. Chtěl se za každou cenu dostat pryč. Ale proč?
"Bereme," začal Tanis, zvedl se a začal přecházet po pokoji. Cítil, jak ho Berem sleduje. "Jestli utíkáš před Královnou Temnot, zdá se mi, že právě tohle je to nejlepší místo..."
"Ne!" vykřikl Berem a napůl povstal.
Tanis se otočil. "Proč ne? Proč ti tak záleží na tom, aby ses odtud dostal? Proč se chceš vrátit tam, kde by tě mohla snadno najít?"
Berem si znovu sedl do křesla. "Já, já o tomto místě nic nevím! Přísahám! Já jen vím, že musím zpátky... Hledám jedno místo - musím ho najít. Jinak nebudu mít klid."
"Najít? Najít co?" křičel Tanis. Cítil, jak ho Zlatoluna vzala za ruku. Bylo mu jasné, že se chová jako šílenec, ale bylo to tak zneklidňující! Mít to, zač by Královna Temnot dala celý svět, a přitom nevědět proč!
"Nemohu ti to říct," zašeptal Berem.
Tanis zadržel dech, zavřel oči a snažil se uklidnit. Hlava ho rozbolela tak, že se půlelfovi zdálo, že se mu musí rozskočit na tisíc kusů. Zlatoluna vstala, položila ruce na Tanisova ramena a tiše odříkávala slova, ze kterých rozuměl jen jedinému - Mišakal. Strašná bolest pomalu ustupovala a zanechala po sobě jen pocit obrovské únavy a vyčerpání.
"Dobrá, Bereme!" vzdychl Tanis. "Dobrá. Omlouvám se. Už o tom nebudeme mluvit. Raději mi řekni něco o sobě. Odkud jsi?"
Berem na okamžik zaváhal, jeho oči se zúžily do malých štěrbinek a napětí stoupalo. Tanise se Beremovo chování dotklo. "Já jsem z Útěšína. A odkud jsi ty?" zopakoval svoji otázku.
Berem unaveně odpověděl. "Ne-nebudeš to místo znát. Je-je to malá vesnice ...u...u..." Odkašlal si a s námahou polkl. "U Neraky."
"Neraka?" Tanis se podíval na Řekyvana.
Muž z Planin zavrtěl hlavou. "Má pravdu, nikdy jsem o takovém místě neslyšel."
"Ani já ne," zabručel Tanis. "Škoda, že tu není Tasslehoff a jeho mapa... Bereme, proč?"
"Tanisi!" vykřikla náhle Zlatoluna.
Když půlelf uslyšel tón jejího hlasu, bezmyšlenkovitě vstal a sáhl po meči, který ovšem už dávno nebyl na svém místě. Tanis si matně pamatoval, že ho hodil do vody, protože ho tížil. Proklínal se za to, že nepostavil Řekyvana na stráž ke dveřím, a tak nemohl dělat nic, než zírat na příchozího v rudém plášti, který se zjevil ve vchodu.
"Buďte zdrávi," řekl příjemným hlasem. Mluvil obecnou řečí.
Muž v rudém připomněl Tanisovi Raistlina tak silně, že se mu zatmělo před očima. Na okamžik si opravdu myslel, že to je Raistlin. Pak se jeho zrak znovu zaostřil a Tanis viděl, že mág je mnohem starší a jeho tvář je daleko přátelštější.
"Kde to jsme?" důrazně se zeptal Tanis. "Kdo jsi? A proč jsme tady?"
"Krií khíen,"pronesl znechuceně záhadný muž, otočil se a odešel.
"U Propasti!" Tanis vyskočil ve snaze chytit toho muže a vtáhnout ho zpět, rameno mu však sevřela silná ruka.
"Počkej," řekl Řekyvan. "Uklidni se, Tanisi. Je to znalec kouzelnického umění. Nemůžeš s ním bojovat, i kdybys měl meč. Půjdeme za ním a uvidíme, kam má namířeno. Jestli to byl on, kdo uvalil na toto místo kletbu, možná ji bude muset zrušit, aby se odtud sám dostal."

Tanis se nadechl. "Asi máš pravdu." Snažil se popadnout dech. "Omlouvám se. Nevím, co to se mnou je, cítím se napjatý jako struna. Půjdeme za ním. Zlatoluno, ty zůstaneš s Beremem."
"Ne!" vykřikl Berem. Vyskočil z křesla a popadl Tanise takovou silou, že ho málem srazil k zemi. "Nenechávejte mě tady! Prosím!"
"My tě přece nechceme opustit!" odpověděl překvapený Tanis, pokoušeje se vytrhnout z Beremova zoufalého sevření. "Tak dobře. Možná bychom měli zůstat pohromadě."
Vyběhli do úzké prázdné chodby.
"Tamhle je!" ukázal Řekyvan.
Ve slabém světle bylo vidět, jak se za rohem mihl cíp rudého pláště. Přátelé se tiše vydali za ním. Chodba vedla dolů, kde ústila do jiné chodby, vedoucí k mnoha dalším pokojům.
"Tohle tady nikdy nebylo!" prohlásil Řekyvan. "Vždycky tady byla jenom holá zeď."
"Bylo to jen zdání," zamumlal Tanis. Vykročili do chodby a zvědavě se rozhlíželi. V pokojích byl tentýž starodávný nábytek, jaký byl v tom, ze kterého vyšli a který teď za nimi zůstal dokořán otevřený. Pokoje byly prázdné, ale osvětlené tímtéž blikotavým světlem. Možná to byl hostinec, pak ale byli za posledních sto let jeho jedinými hosty.
Postupovali dál polorozbořenou chodbou se zničenými pilíři. Neměli čas se rozhlížet kolem sebe, pokud tedy chtěli udržet krok s neznámým čarodějem, který se ukázal být neuvěřitelně rychlý. Dvakrát si mysleli, že ho ztratili, pokaždé ale spatřili záblesk čarodějova rudého pláště, jak vlaje na schodišti pod nimi nebo v přilehlé chodbě.
Zastavili se na místě, kde se chodby křížily, a nejistě se rozhodovali, kudy se dát. Byli vyčerpaní a rozčilení.
"Rozdělíme se! Ale nechoďte daleko. Sejdeme se zase tady. Jestli ho najdete, zapískejte. Já udělám totéž."
Řekyvan a Zlatoluna mlčky přikývli a vydali se jednou z chodeb, zatímco se Tanis - s Beremem těsně v patách - vydal hledat v druhé.
Nenašel nic. Chodba vedla do rozlehlé místnosti, osvětlené stejně podivně jako celý ten dům. Měl by se podívat dovnitř, nebo se má vrátit? Zaváhal, ale pak se přece jen rozhodl podívat dovnitř. Kromě velkého kulatého stolu byla místnost prázdná. Tanis vešel dovnitř a zamířil ke stolu, když vtom na něm spatřil pozoruhodnou mapu.
Tanis se nad ni rychle naklonil a zadoufal, že mu napoví, kde se to podivné místo nachází. Mapa byla zmenšená napodobenina města, chráněná kopulí z čirého křišťálu. Byla tak neuvěřitelně přesná, že se město pod sklem zdálo opravdovější než místo, kde Tanis stál.
"To je škoda, že tu není Tas," pomyslel si a živě si představil šotkovo potěšení.
Budovy byly postavené ve starobylém slohu, křehké věže se téměř dotýkaly křišťálového nebe, světlo se odráželo od bílých kopulí, ulice důmyslně rozložené jako pavouci síť mířily doprostřed města.
Tanis cítil, jak ho Berem zatahal za rukáv a pokoušel se mu naznačit, že by měli odejít. Přestože mohl mluvit, bylo zřejmé, že si muž na mlčení zvykl a že mu dokonce dával přednost.
"Já vím, ale počkej chvilku!" řekl nepříliš ochotně Tanis. Neslyšel Řekyvana a tohle byla šance, že jim mapa ukáže, jak se odtud dostat.
Naklonil se nad sklo a prohlížel si město zblízka. Uprostřed města stály rozlehlé pavilony a honosné paláce. Pod skleněným krytem bylo vidět letní květy i ledový sníh. Přímo uprostřed města stála budova, která byla Tanisovi povědomá, přestože si byl jistý, že tu nikdy nebyl. I tak měl pocit, že už ji někde viděl. Když si ji pak pozorněji prohlédl, zježily se mu vlasy na hlavě.
Zdálo se, že je to dům bohů. Byla to nejkrásnější stavba, kterou kdy spatřil, mnohem krásnější než Věž Sluncí a Hvězd v elfím království. Bylo to sedm věží sahajících k nebesům a velebících bohy za to, že je stvořili. Prostřední věž se tyčila nad všemi ostatními, jako by už bohy nechválila, ale soupeřila s nimi. V Tanisově mysli se vynořily vzpomínky na elfího učitele, na příběhy o zkáze, příběhy o Knězi-králi...
Tanis zatajil dech a odtrhl oči od mapy. Berem se na něj poplašeně díval a obličej měl téměř bílý.
"Co je to?" zeptal se chraplavě Tanise.

Půlelf zavrtěl hlavou. Nemohl mluvit, tak hrozné bylo vědomí, kde se nacházeli. Poznám pravdy se nad ním zlomilo jako vlny Krvavého moře.
Popletený Berem se podíval do středu mapy. Oči se mu úžasem rozšířily a vzápětí vykřikl tak, jak ho Tanis ještě nikdy předtím neslyšel. Berem se celým tělem vrhl na křišťálový kryt a tloukl do něj, jako by ho chtěl rozbít napadrť.
"Prokleté město!" naříkal Berem. "Je to Prokleté město."
Tanis ho chtěl uklidnit, když vtom zaslechl Řekyvanovo pronikavé zapísknutí. Popadl Berema a táhl ho od křišťálu. "Já vím," řekl, "ale musíme odtud zmizet."
Ale jak? Jak se dá dostat z města, které podle všeho bylo smeteno z povrchu Krynnu? Jak se dostat z města, které leží na nejhlubším dně Krvavého moře. Jak se dostat z -
Když vyváděl Berema z místnosti, všiml si slov vytesaných do mramoru nad vchodem, slov, která byla kdysi vyřčena o jednom z divů světa. Ta slova byla nyní hustě pokrytá lišejníky, ale přesto je ještě bylo možné přečíst.
Vítej, ó vážený cizince, vítej v našem překrásném městě.
Vítej ve městě patřícím bohům.
Vítej, ušlechtilý hoste.
Vítej v Ištaru.

5."Zabil jsem ho jednou..."

"Viděl jsem, co jsi mu udělal! Chceš ho zabít!" křičel Karamon na Par-Saliana. Par-Salian, nejvyšší kněz z Věže Vysoké magie, poslední Věže Vysoké magie, stojící ve Žďárské cestě, byl nejvyšší z čarodějů žijících v té době na Krynnu.
Dvacetiletý válečník by vyschlého starého muže ve sněhobílém plášti srazil k zemi i holou rukou. V posledních dvou dnech byl velmi trpělivý, ale nyní pohár jeho trpělivosti přetekl.
"Nemáme v úmyslu zabíjet," řekl Par-Salian sametovým hlasem. "Tvůj bratr věděl, co dělá, když se rozhodl podstoupit tyto Zkoušky. Věděl, že trestem za neúspěch bude smrt."
"Ne, nevěděl," zamumlal Karamon a protřel si rukama oči. "A jestli to věděl, tak mu na tom nezáleželo. Někdy mu jeho láska k magii zatemňuje rozum."
"Láska? Ne." Par-Salian se smutně usmál. "Myslím, že tomu nemůžeme říkat láska."
"Ať je to cokoli," zamračil se Karamon, "netušil, co máš v plánu s ním udělat! Je to opravdu tak vážné..."
"Samozřejmě," odpověděl Par-Salian. "Co by se stalo tobě, válečníku, kdybys v bitvě neuměl zacházet se svým mečem?"
Karamon se zamračil. "Nezkoušej z toho vyklouznout!"
"Co by se stalo?" trval na svém Par-Salian.
"Byl bych zabit," odpověděl Karamon s onou shovívavou trpělivostí, kterou člověk používá, když hovoří se starší osobou, která se chová poněkud dětinsky. "Nyní..."
"Nejenže bys zemřel ty, ale díky tvé neschopnosti by zemřeli také tvoji přátelé, kteří jsou na tobě závislí," pokračoval Par-Salian.
"Ano," řekl netrpělivě Karamon, rozhodnutý pokračovat ve své tirádě. Pak se zarazil, protože cítil ticho.
"Pochop, o čem mluvím," řekl jemně Par-Salian. "Nepožadujeme složení Zkoušky po každém, kdo zná magii. Máme mnoho těch, kteří procházejí celým svým životem se znalostí těch nejzákladnějších pravidel našeho umění. Pomáhají jim v jejich každodenním životě a to je všechno, co tito lidé chtějí. Ale někdy se objeví takoví jako tvůj bratr. Pro něj je dar magie něčím víc než nástrojem, který mu pomáhá v životě. Pro něj tento dar znamená život sám. Míří výš. Hledá znalosti a moc, která může být nebezpečná nejen pro

něj, ale i pro ty, kteří ho obklopují. Proto nutíme všechny, kdo vstoupí do této říše, kde se skrývá čistá síla, aby se podrobili Zkoušce. Zbavujeme se tak těch neschopných."
"Málem se vám podařilo zbavit se Raistlina!" osopil se na něj Karamon. "Nezvládne to, protože je zesláblý a zraněný, možná dokonce umírá!"
"Ale ano, on to zvládne. Počíná si velmi dobře, válečníku. Porazil všechny své nepřátele. Chová se jako skutečný znalec. Možná jako až příliš velký znalec," zamyslel se Par-Salian. "Zdá se mi, že se někdo o tvého bratra živě zajímá."
"O tom nic nevím," odpověděl nerozhodně Karamon. - "A nezáleží mi na tom. Jediné, co chci udělat, je zastavit to. Teď hned."
"To nemůžeš. Nebude ti to dovoleno. On neumírá."
"Nepodaří se ti mě zastavit!" prohlásil chladně Karamon. "Kouzla! Triky na pobavení dětí! Čistá síla! Pche, pro to se přece nevyplatí umírat."
"Tvůj bratr věří, že vyplatí," řekl jemně Par-Salian. "Mohu ti ukázat, jak moc věří svým kouzlům. Mohu ti ukázat onu skutečnou sílu?"
Nevšímaje si Par-Saliana, Karamon vykročil kupředu, rozhodnutý ukončit bratrovo utrpení. Ten krok však byl pro tu chvíli jeho posledním, protože náhle zjistil, že se nemůže pohnout. Zůstal strnule stát na jednom místě, jako kdyby mu nohy zarostly do ledu. Po zádech mu přešel mráz - bylo to poprvé, co byl očarován. Skutečnost, že byl pod kontrolou někoho jiného, byla daleko horší, než kdyby musel bojovat proti šesti skřetům mávajícím sekerami.
"Sleduj mě," řekl Par-Salian a začal odříkávat nesrozumitelná zaklínadla. "Ukážu ti, co by se mohlo stát..."
Najednou Karamon uviděl sám sebe, jak vstupuje do Věže Vysoké magie! Ohromeně zíral. Vstoupil dveřmi do tmavé chodby! Ta představa byla tak skutečná, že se Karamon vyděšeně podíval na své tělo, aby se přesvědčil, že tam skutečně je. Bylo tam. Zdálo se, že je ve stejném okamžiku na dvou místech! Tak toto má být ta pravá síla. Válečník se začal potit a třást chladem.
Karamon - Karamon z Věže - hledal svého bratra. Pocházel sem a tam tmavou chodbou a volal Raistlinovo jméno. Konečně ho našel.
Mladý čaroděj ležel na chladné mramorové zemi a z úst mu vytékala krev. Kousek od něj leželo tělo temného elfa, kterého Raistlin zabil svým kouzlem. Ale cena, kterou za to zaplatil, byla strašná. Čaroděj umíral.
Karamon doběhl k bratrovi a zvedl jeho křehké tělo z chladné země. Nevšímal si Raistlinových úpěnlivých proseb, aby ho nechal být, otočil se a odnášel své dvojče ze zhoubné Věže. Dostane Raistlina ven, i kdyby to měla být poslední věc, kterou kdy pro svého bratra udělal.
Když se však přiblížil ke dveřím, které vedly z Věže, zjevil se před nimi duch. Další zkouška, pomyslel si zachmuřeně Karamon. O něco takového se ale Raistlin nebude muset starat. Jemně položil svého bratra na zem a obrátil se, aby se utkal s poslední překážkou.
To, co se stalo potom, nedávalo vůbec žádný smysl. Přihlížející Karamon jen ohromeně zíral. Viděl sebe sama, jak vyslovil kouzelné zaklínadlo! Upustil meč, v rukou držel prazvláštní předmět a začal odříkávat slova, kterým nerozuměl. Z jeho dlaní vyletěly blesky a duch s výkřikem zmizel.
Skutečný Karamon se vyděšeně podíval na Par-Saliana. Mág jen mávl rukou a ukázal na obraz před jeho očima. Karamon se znovu otočil, vyděšený a zmatený.
Viděl, jak Raistlin pomalu vstává.
"Jak jsi to udělal?" zeptal se Raistlin a opřel se o zeď.
Karamon netušil, jak mohl udělat něco, co se jeho bratr učil celé roky! Ale válečník viděl, jak jeho dvojník přišel s výmluvným vysvětlením, a také si všiml, jak se Raistlinův obličej stáhl bolestí a úzkostí.
"Ne, Raistline! Je to jen trik toho starce! Já něco takového neumím udělat! Nikdy bych neukradl tvoje kouzelnické umění! Nikdy!" křičel pravý Karamon.
Ale jeho obraz, chvástající se a drzý, přišel zachránit svého malého bratra před ním samým.

Raistlin zvedl ruce a vykročil směrem ke svému bratrovi. Nechtěl ho ale obejmout. Ne! Mladý čaroděj, raněný a zachvácený strašlivou žárlivostí, místo toho začal odříkávat hroznou kletbu. Tu poslední, na kterou mu ještě zbývaly síly.
Z Raistlinových dlaní vyletěly plameny a jeho bratra obklopil magický oheň.
Karamon vyděšeně zíral na obraz před sebou, tak zachvácený hrůzou, že nemohl ani promluvit, když viděl svůj obraz mizet v plamenech... Viděl, jak jeho bratr znovu upadl na kamennou zem.
"Ne, Raiste -"
Jeho obličeje se dotkly chladné a jemné ruce. Slyšel hlasy, ale ta slova nedávala žádný smysl, přestože kdyby chtěl, mohl by jim rozumět. Zavřel oči. Mohl by je otevřít, ale odmítal. Kdyby otevřel oči a poslouchal ty hlasy, bolelo by ho to.
"Musím si odpočinout," slyšel sám sebe a ponořil se opět do tmy.
Došel k další věži. Byla to jiná věž, Věž Hvězd v Silvanestu. Znovu tu s ním byl Raistlin, měl však na sobě černý plášť. Tentokrát bylo na Raistlinovi, aby pomohl Karamonovi. Velký válečník byl raněn. Krev mu prýštila z rány, která téměř oddělovala jeho paži od těla.
"Musím si odpočinout," opakoval Karamon.
Raistlin ho jemně položil na zem tak, aby se mu pohodlně leželo, a opřel ho zády o chladnou zeď věže. Pak se otočil a odešel.
"Raiste! Neodcházej!" křičel Karamon. "Nemůžeš mě tady nechat!"
Rozhlédl se kolem sebe. Zraněný bezbranný válečník viděl zástup elfů, kteří ho napadli v Silvanestu, jak k němu natahují ruce. Při životě ho drželo jediné - magická sila jeho bratra.
"Raiste, neopouštěj mě!" křičel.
"Jaké to je, být slabý a opuštěný?" zeptal se Raistlin.
"Raiste! Bratře!"
"Zabil jsem ho jednou, Tanisi, a mohu to udělat znovu!"
"Raiste! Nedělej to, Raiste!"
"Karamone, prosím..." Jiný hlas. Něžný. Dotek jemných rukou. "Karamone, prosím, probuď se! Vrať se. Potřebuji tě!"
Ne. Karamon ten hlas zapudil. Odstrčil ty jemné ruce. Ne, nechci se vrátit. Jsem unavený, bolí to. Potřebuji si odpočinout.
Ale ten hlas, ty ruce ho nenechaly odpočívat. Popadly ho a vtáhly do hloubky, do které se toužil ponořit. A teď padal a padal, kamsi do hrozné rudé temnoty. Popadly ho ruce kostlivců, z jejich hlav na něj místo očí zíraly prázdné díry, jejich ústa se otevírala v němém výkřiku. Zadržel dech a pak se ponořil v krvi. Karamon se dusil, ale nakonec se mu podařilo ještě jednou dostat na povrch a nadechnout se. Raistline! Ne, už je pryč! Jeho přítel Tanis je také pryč, odnesen proudem. I loď je ztracená, zlomená v půli. S vodami Krvavého moře se mísila krev umírajících námořníků.
Tika! Byla velice blízko. Přitiskl ji k sobě. Také ona lapala po vzduchu. Točící se voda ji od něj odtrhla a stáhla do hlubin. Tentokrát už se mu nepodařilo dostat k hladině. Jeho plíce vybuchovaly nedostatkem vzduchu. Smrt... odpočinek... sladký, teplý...
Ale ty ruce! Táhly ho zpět ke kruté hladině. Znovu musel dýchat ten palčivý vzduch. Ne, nechtě mě být! A pak se z rudého moře vynořily další ruce, pevné ruce, které ho stáhly zpět pod hladinu. Padal dolů, do uklidňující temnoty. Slova, která kdosi šeptal, ho ukonejšila magickým zaklínadlem a on dýchal, dýchal vodu... S očima zavřenýma... Voda byla teplá a uklidňující, znovu byl dítětem.
Ale ne docela. Jeho dvojče tu chybělo.
Ne! Probuzení bylo hrůzné! Nechtě mne navždy plout v mém temném snu. Je to lepší než palčivá bolest. Objaly ho něčí ruce. Slyšel něčí hlas.
"Karamone, já tě potřebuji..."
Tika.

"Nejsem sice klerik, ale myslím si, že bude v pořádku. Nech ho spát."
Tika si rychle utřela slzy.
"Co se stalo?" snažila se, aby její hlas zněl klidně, ačkoli se jen stěží ovládala. "Zranil se, když se loď dostala do víru. Už je v tomto stavu celé týdny, vlastně už od té doby, co jsi nás našel."
"Myslím, že si neublížil. Kdyby se zranil, mořští elfové by mu nepomohli. Musí to být něco v něm. Kdo je ten Raistlin, o kterém pořád mluví?"
"Jeho bratr. Dvojče," odpověděla Tika.
"Co se mu stalo? Zemřel?"
"Nevím. Vlastně vůbec nevím, co se stalo. Karamon svého bratra miloval a on... Raistlin ho zradil."
"Chápu," řekl muž vážně. "To se tam nahoře stává. A ty ses divila, proč žiji tady dole."
"Zachránil jsi mu život," řekla Tika. "A to ani nevím, jak se jmenuješ."
"Zebulah," odpověděl s úsměvem muž. "A život jsem mu nezachránil. Vrátil se kvůli lásce k tobě."
Tika sklonila hlavu a začervenala se. "Doufám, že máš pravdu," zašeptala. "Velmi ho miluji. Dala bych za jeho záchranu život."
Teď, když už si byla jistá, že Karamon bude v pořádku, se Tika soustředila na cizince. Všimla si, že je středního věku, hladce oholený, má velké oči a upřímný úsměv. Byl oblečený v rudém plášti a u pasu měl malou brašnu.
"Ty jsi čaroděj," napadlo najednou Tiku. "Jako Raistlin."
"To tedy všechno vysvětluje," usmál se Zebulah. "Když mě napůl v bezvědomí uviděl, myslel si, že jsem jeho bratr."
"Ale co tady děláš?" Tika se rozhlédla kolem sebe, jako by to bylo poprvé.
Samozřejmě si mohla všechno prohlédnout, když ji sem ten muž vedl, ale pro strach o Karamona si ničeho nevšímala. Nyní si všimla, že se skrývají v jakémsi rozbořeném domě. Páchlo to tu zatuchlinou a vlhkostí a všude kolem rostly nejrůznější rostliny.
Byl tu i nábytek, ale byl starodávný a zchátralý, stejně jako pokoj sám. Karamon ležel na třínohé posteli, jejíž čtvrtý roh byl podepřený starými, lišejníkem obrostlými knihami. Po kamenné zdi nasáklé vodou stékaly jako malí hadi potůčky vody. Vodou bylo ostatně nasáklé všechno kolem, což jen zvýrazňovalo zelené světlo, vycházející z lišejníků rostoucích po zdech. Lišejníky byly všude. Měly nejrůznější tvary a barvy - tmavě zelenou, žlutou, korálově červenou - plazily se po zdi a pokrývaly strop.
"Co tady děláme? A kde to jsme?" zeptala se Tika.
"Tady je - myslím, že můžeme říct tady," odpověděl klidně Zebulah. "Mořští elfové vás zachránili před utonutím a přinesli vás sem."
"Mořští elfové? Nikdy jsem o nich neslyšela," rozhlédla se kolem sebe Tika, jako by byla přesvědčená o tom, že se některý z elfů skrývá ve skříni.
"Nepamatuji se, že by mě elfové zachránili. Jediné, na co si vzpomínám, je jakási zvláštní obrovská ryba..."
"Ani se neobtěžuj elfy hledat. Stejně bys je nenašla. Bojí se a nedůvěřují kríien - dýchačům vzduchu. Ty ryby, to byly elfové v té podobě, ve které je kríien mohou spatřit. Vy jim říkáte delfíni."
Karamon se pohnul a ve spánku zasténal. Tika se něžně dotkla jeho čela, urovnala mu vlhké vlasy a začala ho uklidňovat.
"Proč nás tedy zachránili?" zeptala se.
"Znáš nějaké pozemské elfy?" odpověděl Zebulah otázkou.
"Ano," vzpomněla si Tika na Lauranu.
"Pak musíš vědět, že pro všechny elfy je život nedotknutelný."
"Rozumím," přikývla Tika. "A jako všichni elfové se raději zřeknou světa, než by mu pomohli."
"Dělají, co mohou, aby mu pomohli," pokáral ji Zebulah. "Nekritizuj to, čemu nerozumíš, mladá dámo!"
"Omlouvám se," zrudla Tika a změnila téma hovoru. "Ale ty jsi člověk, jak to?"

"Myslíš, proč jsem tady? Ani v nejmenším nemám v úmyslu se ti svěřovat se svým příběhem. Ani si nemyslím, že bys to pochopila. Nikdo to ještě nepochopil."
Tika zadržela dech. "Ale kde jsou ostatní? Viděl jsi někoho z naší lodi - naše přátele?"
Zebulah pokrčil rameny. "Vždycky jsou tu nějací ostatní. Zříceniny jsou obrovské, ale vzduchové kapsy malé. Bereme ty, co zachráníme, do nejbližšího obydlí. Nemohu ti říct, co se stalo s tvými přáteli. Jestli byli na lodi s tebou, s největší pravděpodobností se ztratili. Mořští elfové všechny mrtvé pohřbí podle pravidel a vyšlou jejich duše na posmrtnou pouť." Zebulah vstal. "Jsem rád, že tvůj mladý přítel přežil. Je tady kolem plno jídla. Většina rostlin tady je jedlá. Jestli chceš, můžeš se projít. Začaroval jsem vchody, aby ses nemohla dostat ven a utopit se. Zařiď si tohle místo. Kolem je plno nábytku -"
"Ale počkej!" vykřikla Tika. "Nemůžeme tady zůstat. Musíme se vrátit na hladinu. Musí být nějaký způsob, jak se dostat ven!"
"Všichni se mě ptají na totéž," řekl s náznakem podrážděnosti Zebulah. "A docela s nimi souhlasím. Musí být nějaká cesta ven. Někdy se lidem podaří ji najít. Potom jsou tu také ti, kteří se jednoduše rozhodnou tady zůstat, stejně jako já. Mám několik přátel, kteří už tu žijí celé roky. Ale to záleží na tobě. Rozhlédni se tu, ale dávej pozor na to, abys zůstala jen v té části domu, kterou jsme pro tebe připravili." Obrátil se ke dveřím.
"Počkej, neodcházej!" Tika vyskočila, zakopla o křeslo, na kterém seděla, a rozběhla se za mužem v červeném plášti. "Kdybys viděl moje přátele, mohl bys jim říct-"
"O tom pochybuji," odpověděl Zebulah. "Abych pravdu řekl, mladá dámo, už mám našeho rozhovoru právě dost. Čím déle tu žiji, tím víc mě vy kríien unavujete. Stále někam spěcháte! Nikdy nejste na jednom místě spokojeni. Ty a ten tvůj mladý přítel byste byli daleko šťastnější tady dole než nahoře na souši. Ale ne, ty by ses raději zabila hledáním cesty zpátky. Ale co tě tam nahoře vlastně čeká? Jenom zrada!" ohlédl se po Karamonovi.
"Nahoře řádí válka!" vyhrkla Tika. "Lidé tam trpí. To ti na tom ani trochu nezáleží?"
"Lidé tam vždycky trpí," řekl Zebulah. "Na tom nemohu nic změnit. Nezáleží mi na tom. A konečně, kam tě ta starost přivedla? Kam přivedla jeho?" rozhněvaně ukázal na Karamona, vyšel z pokoje a práskl za sebou dveřmi.
Tika se za mužem nejistě dívala a přemýšlela, zda by za ním neměla jít a přemluvit ho, aby jí pomohl. On byl její jediné spojení s vnějším světem, ať už tady dole znamenalo cokoli...
"Tiko..."
"Karamone!" Tika ihned zapomněla na Zebulaha a rozběhla se k válečníkovi, který se snažil posadit.
"Kde to jsme?" zeptal se a s vytřeštěnýma očima se začal kolem sebe rozhlížet. "Co se stalo? Loď..."
"To přesně nevím," odpověděla. "Máš dost síly na to, aby ses mohl posadit? Možná bys měl raději zůstat ležet."
"Jsem v pořádku," odsekl Karamon. Pak se zastyděl za svoji obhroublost, přitáhl si Tiku k sobě a sevřel ji v náručí. "Omlouvám se, Tiko. Odpusť mi to. Je to tak... Já..." Zakroutil hlavou.
"Chápu," řekla něžně Tika. Opřela hlavu o Karamonovu hruď a vyprávěla mu o Zebulahovi a mořských elfech. Karamon poslouchal a zmateně pomrkával, pokoušeje se zapamatovat alespoň něco z toho, co slyšel. Zamračeně se podíval ke dveřím.
"Kéž bych byl při vědomí," zamumlal. "Ten Zebulah pravděpodobně zná cestu ven. Musím ho donutit, aby nám ji ukázal."
"Nejsem si tím tak jistá," řekla pochybovačně Tika. "Je to čaroděj jako..." rychle se odmlčela. Viděla, jak se Karamonova tvář zkroutila bolestí. Přistoupila k němu a pohladila ho po vlasech.
"Víš, Karamone," začala jemně, "určitým způsobem má pravdu. Mohli bychom tu být šťastní. Uvědomil sis, že tohle je poprvé, co jsme spolu sami? Mám na mysli opravdu sami, jenom my dva. A je to tady všechno klidné, mírumilovné a svým způsobem krásné. Světlo z lišejníků je tak jemné a uklidňující, ne tak prudké a oslnivé jako to sluneční. A poslouchej tu vodu - jako kdyby nám zpívala. A potom ten starý, prastarý nábytek a ta postel..."

Tika zmlkla. Cítila, jak stisk Karamonovy ruky zesílil. Jeho rty se dotýkaly jejích vlasů. Láska ke Karamonovi projela celým jejím tělem a srdce se jí zastavilo samou bolestí a touhou. Její paže objaly velkého válečníka, Tika se k němu přitiskla a cítila, jak jeho srdce bije proti jejímu.
"Ach Karamone!" zašeptala téměř bez dechu. "Pojď, buďme šťastni! Prosím, vím, že jednoho dne odtud budeme muset odejít. Budeme muset najít ostatní a vrátit se do světa nad námi. Ale proč bychom nemohli alespoň na chvíli zůstat jenom spolu?"
"Tiko!" Karamon ji objal a přitiskl ji k sobě tak silně, jako kdyby chtěl spojit jejich těla v jednu jedinou bytost. "Tiko, miluji tě. Kdysi jsem ti řekl, že nemohu chtít, abys byla moje, dokud nesplním jeden slib, kterým jsem zavázán. Ale nemohu - ještě ne."
"Ale ano, můžeš!" řekla divoce Tika. Odtáhla se od Karamona a podívala se mu do očí. "Raistlin je pryč, Karamone. Můžeš si zařídit život podle svého!"
Karamon zavrtěl hlavou. "Raistlin je stále částí mého já. Vždycky bude, stejně tak, jako já budu částí jeho. Můžeš to pochopit?"
Ne, nemohla, ale přesto přikývla.
Karamon se usmál a oddechl si. Pak ji jemně uchopil za bradu a zvedl jí hlavu. Její oči jsou tak nádherné, pomyslel si. Zelené s hnědými tečkami. Teď se v nich právě lesknou slzy. Má krásně opálenou pleť, ještě o něco pihovatější než předtím. Vždycky se za své pihy styděla. Dala by sedm let života za pleť, jakou má Laurana. Ale Karamon miloval každou její pihu, miloval její lesklé prstýnkovité rudé vlasy, které držel ve svých rukou.
Tika v jeho očích viděla lásku a oddanost. Zhluboka se nadechla. Karamon ji k sobě ještě víc přitiskl a jeho srdce bilo čím dál rychleji. "Tiko, dám ti, co budu moci, Tiko, jestli to
bude to, co ode mne očekáváš," zašeptal. "Ale přál bych si, pro tvoje vlastní dobro, abych ti mohl dát víc."
"Miluji tě!" bylo všechno, co řekla, když se mu vrhla kolem krku. Karamon si ale chtěl být jistý, že pochopila, co se jí snažil říct. "Tiko..." začal.
"Pst, Karamone..."

6.Apoletta.

Po velice dlouhém putování ulicemi, jejichž drobivá krása se Tanisovi zdála strašnou, došli k půvabným palácům uprostřed města. Proběhli mrtvou zahradou, vešli do jednoho z paláců a tam se zastavili. Muž v rudém plášti zmizel.
"Schody!" vykřikl náhle Řekyvan. Když Tanisovy očí přivykly šeru, půlelf spatřil, že stojí na vrcholu mramorového schodiště, které klesalo tak prudce, že ani nezahlédli jeho konec. Spěchali se podívat, jestli se jim ještě jednou nepodaří zahlédnout kousek pláště onoho záhadného muže.
"Držte se ve stínu u zdi," přikázal Řekyvan a ukázal na schodiště, která bylo tak velké, že po něm mohlo jít i padesát mužů vedle sebe.
Vybledlé nástěnné malby byly tak skutečné a živé, že Tanisovi připadalo, že lidé na nich zobrazení jsou mnohem skutečnější než on. Možná, že někteří z nich tu stáli, když rozlícená hora zničila Věž Kněze-krále... Tanis raději ty myšlenky zapudil a pokračoval v cestě.
Poté, co sešli asi dvacet schodů, došli k širokému odpočívadlu ozdobenému stříbrnými a zlatými sochami v životní velikosti. Odtud pokračovali, až došli k dalšímu odpočívadlu, schody však vedly stále dál. Scházeli čím dál níž, až byli z nekonečného pronásledování muže v rudém plášti celí unavení a udýchaní.
Tanis si náhle všiml, že vzduch kolem se změnil. Byl vlhčí a byl silně cítit mořem. Zastavil se a naslouchal, jestli snad nezaslechne jemný zvuk vln narážejících o břeh. Pak ucítil, jak se Řekyvan dotkl jeho paže a

táhl ho zpět do stínu. Byli téměř u konce schodiště. Muž v rudém plášti stál kousek před nimi a díval se do tmavého jezera, které se před ním rozlévalo v rozlehlé jeskyni skryté v šeru.
Muž si klekl u břehu. Tanis najednou zahlédl, že je tam ještě jedna postava - ležící ve vodě! Viděl zářivě se lesknoucí vlasy, zářící matným zeleným světlem, a dvě štíhlé bílé ruce opřené o vyčnívající kámen. Zbytek postavy byl ponořený ve vodě. Hlavu mělo to stvoření opřenou o ruce a působilo velmi uvolněným dojmem. Muž natáhl ruku a jemně se postavy ve vodě dotkl. Zvedla hlavu.
"Čekám tu na tebe," ozval se vyčítavý ženský hlas.
Tanis vydechl. Ta žena byla elfka! Nyní zahlédl i její obličej. Měla velké lesknoucí se oči, špičaté uši, ušlechtilé tvary...
Mořská elfka!
Když poslouchal rozhovor muže v plášti a elfky, která se na něj přátelsky usmívala, Tanis si vzpomněl na zmatené zkazky, které slýchával v dětství.
"Omlouvám se, drahá," řekl muž, když usedal vedle elfky. "Byl jsem se podívat, jak se daří tomu mladému muži, o kterého ses tak zajímala. Myslím, že bude v pořádku, ale měla jsi pravdu, byl velmi blízko smrti a docela jistě měl v úmyslu zemřít. Mluvil o svém bratrovi - vyznavači magie. Prý ho zradil."
"Karamon!" zašeptal Tanis. Řekyvan se po něm tázavě podíval, neboť samozřejmě nemohl rozumět elfskému jazyku. Tanis zavrtěl hlavou. Nechtěl ztratit souvislosti toho, o čem se elfové bavili.
"Kfík Uch kfiech," řekla pohrdavě žena. Tanise to překvapilo a zmátlo. To přece nebyla elfština!
"Ano," zamračil se muž. "Potom, co jsem se přesvědčil, že ti dva jsou v pořádku, jsem se šel podívat na ty další. Jeden z nich - vousatý chlapík, půlelf - po mně skočil, jako by mě chtěl spolknout! Ostatním, které se nám podařilo zachránit, se daří dobře."
"My jsme s úctou pohřbili ty, kteří nepřežili," řekla žena a Tanis v jejím hlase slyšel obrovskou lítost, lítost nad ztracenými životy.
"Chtěl jsem se jich zeptat, co dělali v Krvavém moři Ištaru. Nikdy jsem nepoznal kapitána, který by byl takový blázen, aby se se svou lodí odvážil k maelstromu. Ta dívka mi řekla, že tam nahoře zuří válka. Možná neměli jedinou možnost."
Elfka šplíchla trochu vody na muže v rudém. "Nahoře je vždycky válka! Jsi příliš zvědavý, drahoušku. Někdy si myslím, že mě chceš opustit a vrátit se do svého světa. Zvláště potom, co mluvíš s těmi kríien."
Tanis zaslechl v jejím hlase náznak obav, přestože stále hravě šplíchala na muže před sebou.
Muž se naklonil a políbil ji na mokré zelené vlasy. "Ne, Apoletto. Nech jim jejich války a jejich bratry, kteří zrazují bratra. Nech jim jejich prudké půlelfy a bláznivé kapitány. Dokud bude moje kouzlo působit, zůstanu tady pod hladinou s tebou."
"Když se mluví o půlelfech..." Tanis rychle vykročil směrem k elfovi. Řekyvan, Zlatoluna a Berem ho následovali, přestože nerozuměli tomu, o čem se mluvilo.
Muž se poplašeně otočil a elfka zmizela pod hladinou tak rychle, že Tanis měl pocit, že se mu jenom zdála. Na místě, kde před tím stála, se ani nezčeřila hladina. Tanis došel až k vodě a popadl čaroděje právě v okamžiku, kdy se rozhodl elfku následovat.
"Počkej! Neublížím ti!" prosil Tanis. "Omlouvám se za svoje chování. Vím, že to nevypadá dobře, ale sledovali jsme tě až sem. Neměli jsme jinou možnost! Vím, že jestli se rozhodneš uvalit na mě kletbu, nebudu ti v tom moci zabránit.
Vím, že bys mě mohl nechat uhořet v plamenech, uspat mě, zamotat mě do pavoucích sítí nebo mi ublížit ještě na tisíc jiných způsobů. Znám vás, vás mágy. Ale snažně tě prosím, vyslechni mě. Pomoz nám. Slyšel jsem, jak jsi mluvil o dvou našich přátelích - velkém muži a rudovlasé dívce. Říkal jsi, že ten muž málem zemřel, že ho zradil vlastní bratr. Musíme je najít. Řekneš nám, kde jsou?"
Muž zaváhal.
Tanis rychle a hodně nesouvisle pokračoval, jak se zoufale snažil udržet mužovu pozornost a pokoušel se ho přimět k tomu, aby jim pomohl. "Viděl jsem tady s tebou nějakou ženu. Slyšel jsem ji mluvit. Ona je mořská elfka, že? Měl jsi pravdu, já jsem zčásti elf. Vyrůstal jsem mezi nimi a slyšel jsem vyprávět legendy

o mořských elfech. Myslel jsem, že ty příběhy byly vymyšlené. Nahoře skutečně řádí válka. Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že tam je vždycky nějaká válka. Jenomže tato válka nezůstane jen na souši. Jestli Královna Temnot zvítězí, můžete si být jisti, že brzy přijde na to, že tady na dně moře žijí elfové. Nevím, jestli i tady dole jsou draci, ale..."
"Jsou tu mořští draci, půlelfe," ozvalo se z vody. Elfka se znovu vynořila. Tiše se pohybovala tmavou vodou, až doplula ke kamenným schodům. Pod nimi se zastavila a upřela na Tanise své nádherné zelené oči. "Také jsme slyšeli zvěsti o tom, že se vracejí. Přesto jsme nevěřili. Nevěděli jsme, že draci bdí. Kdo je probudil?"
"Záleží na tom?" zeptal se Tanis. "Zničili zemi našich otců. Silvanest se stal zemí nočních můr. Lidé v Qualinestu museli opustit své domovy. Draci vraždí a pálí domy. Nikdo a nic není v bezpečí. Královna má jedinou touhu - získat vládu nad každou živou bytostí. Myslíte si, že vy tady budete v bezpečí? Mám pravdu, když říkám, že jsme na dně moře?"
"Máš pravdu, půlelfe," řekl muž v rudém plášti a vzdychl. "Jste na dně moře v troskách města Ištaru. Mořští elfové vás zachránili a odnesli vás sem, stejně jako všechny ostatní trosečníky z potopených lodí. Vím, kde jsou vaši přátelé, a mohu vás tam zavést. Ale nevím, co jiného bych pro vás mohl udělat."
"Pomoz nám dostat se odtud," řekl suše Řekyvan, který konečně pochopil, o čem je řeč, protože Zebulah promluvil v obecné. "Kdo je ta žena, Tanisi? Vypadá jako elfka."
"Je to mořská elfka. Jmenuje se..." Tanis se zarazil.
"Apoletta," usmála se elfka. "Odpusťte mi, že jsem vynechala formální představování, ale my nezakrýváme svá těla oblečením jako vy kríien. Ani po tolika letech nemohu přinutit svého manžela, aby přestal skrývat své tělo v té hrozné červené róbě. Říká, že se raději drží starých způsobů. A tak vás nebudu uvádět do rozpaků tím, že bych vystoupila na břeh, abych vás přivítala, jak se sluší a patří."
Tanis zrudl a obrátil se ke svým společníkům, aby jim přeložil, co Apoletta říkala. Zlatoluniny oči se rozšířily údivem. Berem ho nevnímal, zdálo se, že je zahloubaný do jakéhosi soukromého snu a sotva vnímá, co se kolem něj děje. Řekyvanova tvář se ani nepohnula. Ostatně po tom, co o elfech slyšel, ho už nic nemohlo překvapit.
"Mořští elfové nás zachránili," pokračoval Tanis. "Jako všichni elfové považují život za posvátný a pomáhají každému, kdo se ztratil v moři nebo se topí. Tento muž, její manžel..."
"Zebulah," řekl čaroděj a podal jim ruku.
"Já jsem Tanis Půlelf. Toto jsou Řekyvan a Zlatoluna z kmene Que-šu a Berem z..." Tanis se zarazil, protože vlastně nevěděl, odkud Berem pochází.
Apoletta se usmála a obrátila se na svého muže. "Zebulahu, dojdi pro jejich přátele a přiveď je sem."
"Měli bychom jít s tebou," nabídl se Tanis. "Nevím, co Karamon udělá, až..."
"Ale ne," zavrtěla hlavou Apoletta. Ve vlasech a na zeleně zbarvené kůži se jí leskly kapky vody. "Pošli barbary, půlelfe, ale ty zůstaň tady. Ráda bych si s tebou promluvila, abych se dozvěděla víc o válce, která nám hrozí. Překvapilo mě, že se draci probudili. Jestli je to pravda, obávám se, že máš pravdu a že toto místo už není bezpečné."
"Vrátím se brzy, drahá," řekl Zebulah. Apoletta mu nastavila ruku a on ji jemně políbil. Potom odešel.
Tanis rychle vysvětlil Řekyvanovi a Zlatoluně, aby s ním šli pro Karamona a Tiku.
Jak odcházeli, Tanis zaslechl, jak Zebulah vypráví o zkáze Ištaru a na dokreslení ukazuje na nejrůznější místa kolem.

"Už mi rozumíte?" zeptal se a pak pokračoval ve vyprávění. "Když bohové svrhli skálu na Krynn, zasáhla Ištar a vytvořila v zemi obrovský kráter. Ten zalila mořská voda a vytvořila to, co dnes známe jako Krvavé moře. Mnoho domů v Ištaru bylo zničeno, ale některé zůstaly ušetřeny a udržují ve svých nitrech zásoby vzduchu. Mořští elfové je objevili a napadlo je využít polozbořených domů k záchraně nešťastníků ze ztroskotaných lodí. Většina z nich si tu už zvykla."

V mágově hlasu byla slyšet pýcha, která Zlatoluně připadala zábavná, ale neodvážila se dát své pobavení najevo. Byla to pýcha bohatého měšťana a znělo to, jako by zničená obydlí patřila Zebulahovi a jen on zařídil, aby byla využita pro veřejné účely.
"Ale ty jsi člověk, ne elf. Jak ses sem dostal?" zeptala se Zlatoluna.
Čaroděj se usmál a zavzpomínal na události, které se odehrály před mnoha lety. "Byl jsem mladý, lakomý a hrabivý. Neustále jsem doufal, že se mi podaří najít způsob, jak rychle zbohatnout. Mé umění mě zavedlo až na dno oceánu, kde jsem pátral po ztracených pokladech Ištaru. Našel jsem bohatství, ale nebylo to ani zlato, ani stříbro. Jednoho dne jsem zahlédl Apolettu, jak proplouvá mořským lesem. Viděl jsem ji dřív, než ona zahlédla mě, proto nestačila změnit podobu. Zamiloval jsem se do ní... A velice dlouho jsem o ni musel usilovat. Ona se mnou nemohla žít tam nahoře a já si uvědomil, že potom, co jsem strávil celou věčnost dole, v tomto nádherném klidu, už ani nahoře žít nechci. Ale rád si s takovými, jako jste vy, občas povídám. Proto vždy spěchám do zničených budov, abych se alespoň podíval, koho elfové přinesli."
Zlatoluna se rozhlédla kolem sebe, když se Zebulah na chvilku odmlčel, aby se nadechl k dalšímu vyprávění. "Víš, kde je bájný chrám Kněze-krále?"
Mágovu tvář zakryl stín. Veselý a vlídný výraz v jeho obličeji vystřídala lítost a bolest smíšená s hněvem.
"Omlouvám se," vyhrkla Zlatoluna, "nechtěla jsem ti ublížit."
"Ne, to je v pořádku," smutně se usmál Zebulah. "Vlastně je to pro mě dobré, zavzpomínat na ty strašné doby temna a hrůzy. Raději bych na to zapomněl, zapomněl na dny, kdy tohle město dýchalo, smálo se a žilo. Děti si hrály na ulicích - hrály si i onoho večera, kdy bohové na město svrhli horu."
Chvíli mlčel, pak si povzdechl a pokračoval. "Ptala ses, kde stojí chrám. Inu, už nikde. V místě, kde Kněz-král proklínal bohy, zeje nyní velká díra. Je naplněná vodou a nic v ní nežije. Dokonce ani mořští elfové se k ní neodváží přiblížit. Nikdo neví, jak je hluboká. Já sám jsem se pokoušel dohlédnout na její dno, ale ta hlubina je tak hrozná jako srdce samotného zla."
Zebulah se zastavil v jedné z tmavých ulic a ohlédl se po Zlatoluně. "Viníci byli potrestáni, ale proč s nimi i nevinní? Proč museli trpět? Máš na krku amulet Mišakal, amulet ranhojičů. Rozumíš tomu? Vysvětlili ti to bohové?"
Zlatoluna zaváhala. Otázka ji překvapila a Zlatoluna na ni dlouho hledala odpověď. Řekyvan se postavil vedle ní, tvář jako obvykle vážnou a klidnou, myšlenky skryté hluboko v duši.
"Často jsem se na to sama sebe ptala," odpověděla Zlatoluna. Přistoupila blíž k Řekyvanovi a dotkla se jeho paže, jako by se chtěla ujistit, že je nablízku. "Jednou jsem ve snu byla potrestána za své pochyby, za to, že v sobě nemám dostatek víry." Řekyvan ji vzal kolem ramen a přitáhl si jí blíž k sobě. "Ale kdykoliv se zastydím za své pochybnosti, připomenu si, že právě to mě donutilo jít a hledat všemocné bohy."
Na okamžik utichla. Řekyvan ji něžně pohladil po zlatých vlasech. "Ne, neznám odpověď. Bolí mě, když vidím nevinné trpět a zrádce, jak sklízí úspěch. Je surový kus žhavého železa, který se v mé duši přemění v prut z ušlechtilé oceli. To je moje víra. Ten prut nese mé slabé tělo."
Zebulah si Zlatolunu pátravě prohlížel. Když stála vedle rozbořených ištarských domů, její zlaté vlasy zářily jako slunce, které tyto domy už nikdy neměly spatřit. Na jejím krásném obličeji se zračila dlouhá cesta, kterou už prošla. Hluboko pod povrchem její krásy byly známky zoufalství a utrpení. V očích měla moudrost, zvýrazněnou radostí nad tím, že její tělo mělo přinést nový život.
Mágovy oči pohlédly na muže, který ji něžně objímal. Také z jeho obličeje četl známky dlouhé mučivé pouti, kterou ušel. Ačkoli byl jeho obličej vážný, jeho nezměrná láska k té ženě se odrážela v jeho očích a jemnosti jeho doteků.
Možná jsem udělal chybu, když jsem se rozhodl žít pod hladinou moře, pomyslel si Zebulah a náhle pocítil smutek a stáří. Možná jsem mohl pomoci, kdybych zůstal na souši a využil svůj hněv stejně tak, jako to udělali tito dva - mohl jsem jim pomoci najít odpovědi. Místo toho jsem v sobě hněv udusil a skryl se v hlubinách.

"Už bychom ale neměli otálet," prohlásil Řekyvan. "Karamon si brzy vezme do hlavy, že nás půjde hledat, pokud už není někde na cestě."
"Nemyslím, že by se ten mladý muž se svou dívkou někam vydali. Byl tak slabý..." odkašlal si Zebulah.
"Je zraněný?" zneklidněně se zeptala Zlatoluna.
"Není. Alespoň ne na těle," odpověděl Zebulah, když zabočili do postranní uličky. "Ale jeho duše je zraněná. Poznal jsem to ještě předtím, než mi jeho dívka řekla o jeho bratrovi."
Mezi Zlatoluniným obočím se objevila tmavá linka a její rty zbledly.
"Promiňte mi to," omluvil se s úsměvem Zebulah, "ale vidím, jak vás zmínka o tom rozhněvala."
Zlatoluna zrudla. "Řekla jsem ti, že jsem stále ještě slabá. Měl bych být schopna přijmout zmínku o Raistlinovi s klidem. Ale to, co udělal svému bratrovi, to je příliš. Měla bych věřit tomu, že to byla jen součást dobra, kterému jsme ještě dobře neporozuměli, obavám se však, že nemohu. Jediné, co mohu dělat, je modlit se, aby mi Raistlin nezkřížil cestu."
"Já ne!" vyhrkl náhle Řekyvan. "Já ne," opakoval zamračeně.

Karamon ležel ve tmě. Tika, kterou objímal, tvrdě spala. Slyšel tlukot jejího srdce, slyšel, jak zlehka oddychuje. Pohladil ji po rudých vlasech, ale Tika se pohnula, a tak přestal, aby ji neprobudil. Měla by si odpočinout. Jenom bohové věděli, jak dlouho byla vzhůru, když ho hlídala. Nikdy by mu to neřekla, to věděl. Když se jí na to zeptal, jen se smála a dobírala si ho kvůli jeho chrápání.
V jejím smíchu byl ale náznak strachu, protože se mu při tom nemohla podívat do očí.
Karamon jí zlehka stiskl rameno a ona se k němu ještě víc přitulila. Uklidnil se, když zaslechl její hlasitý spánek, a pak vzdychl. Jen před pár týdny Tice přísahal, že nikdy nepřijme její lásku, pokud se jí nebude moci oddat tělem i duší. Stále mu tak v uších zněla jeho vlastní slova. "Můj slib patří mému bratrovi. Jsem jeho síla."
Nyní byl Raistlin pryč, našel svoji vlastní sílu. Řekl Karamonovi, že už ho nepotřebuje.
Měl bych být rád, říkal si Karamon a hleděl do tmy. Miluji Tiku a ona miluje mě. A nyní už nemusíme naši lásku skrývat. Mohu dát slib jí. Mohou jí patřit všechny moje myšlenky. Ona si zaslouží být milována.
Raistlin nikdy nikoho nemiloval. To je alespoň to, co si všichni mysleli. Mnohokrát jsem slyšel, jak se Tanis ptá Sturma, když si mysleli, že nejsem nablízku, jak mohu snést jeho sarkasmus a hrubé přikazování. Viděl jsem, jak mě litují. Vím, že si myslí, že jsem pomalý v úsudku, a já skutečně jsem - v porovnání s Raistlinem jsem jako mezek, který se nechá bez řečí naložit nákladem. To si o mně myslí.
Ničemu nerozumí. Nepotřebují mě. Ani Tika mě nepotřebuje - ne tak jako Raistlin. Nikdy ho neslyšeli křičet ve spánku, když byl ještě malý. Byli jsme sami, on a já. Nikdo jiný ve té tmě nebyl, aby ho uklidnil, jen já. Nikdy si svoje sny nepamatoval, ale byly strašné. Jeho slabé tělo se otřásalo strachy. V jeho očích se zračila hrůza, kterou viděl jenom on. Tiskl se ke mně a naříkal. A já jsem mu vyprávěl příběhy nebo kreslil obrázky na zeď, abych odpoutal jeho pozornost.
"Podívej, Raiste," říkával jsem. "Králíčci..." zvedl jsem dva prsty a stříhal s nimi jako se zaječíma ušima.
Po chvilce se přestal třást. Neusmál se. Nikdy se neusmíval, ani když byl malý. Ale uklidnil se.
"Musím spát, jsem unavený," šeptal a držel moji ruku. "Ale ty musíš zůstat vzhůru, Karamone, musíš hlídat. Nedovol, aby mě dostali."
"Zůstanu vzhůru, neboj se. Nedovolím, aby ti někdo ublížil, Raiste. Slibuji!"
A on se pak téměř usmál, zavřel oči a já dodržel svůj slib. Zůstal jsem vzhůru, zatímco on spal. Bylo to zvláštní, ale dokud jsem byl vzhůru, noční můry se nevracely.
Později, když už jsme byli starší, se často v noci budil a volal mě. A já jsem byl stále s ním. Ale co bude dělat nyní? Co beze mě bude dělat, až bude sám, ztracený a vyděšený, uprostřed noci?
Co bez něj budu dělat?
Karamon zavřel oči a tiše, aby neprobudil Tiku, se rozplakal.

7.Berem.Nečekaná pomoc.

"A to je celý naš příběh," skončil Tanis.
Apoletta mu pozorně naslouchala, zelené oči upřené na jeho rty. Nepřerušovala ho. Když skončil, zůstala potichu. Ruce měla opřené o kamenný schod a zdálo se, že je pohroužená do svých myšlenek. Tanis ji nerušil. Pocit míru a klidu pod mořskou hladinou ho uklidňoval. Myšlenka na návrat do hlučného světa slunce se najednou zdála děsivá. Jak by bylo jednoduché zapomenout na všechno a zůstat tady pod mořem, navždy skryt před světem.
"A co on?" kývla směrem k Beremovi.
Tanis se vrátil zpět do přítomnosti a vzdychl.
"Nevím," podíval se na Berema a pokrčil rameny. Muž stál a zíral do temnoty v jeskyni. Jeho ústa se pohybovala, jak si pořád dokola opakoval tajemné zaříkadlo.
"Podle Královny Temnot je klíčem k jejímu konečnému vítězství."
"Teď ho máš ale ty. Znamená to snad, že vítězství je na tvé straně?"
Tanis zamžikal. Její otázka ho překvapila. Poškrábal se na bradě. Nic takového ho dosud nenapadlo.
"To je pravda, teď ho máme my," zamumlal, "ale co s ním budeme dělat? Co je to, co by nám přineslo vítězství?"
"On to neví?"
"Říká, že neví."
Apoletta se na Berema zamračila. "Zdá se mi, že lže," řekla po chvilce. "To ale znamená, že je člověk, a já vím jen velmi málo o jejich zvyklostech a myšlení. Existuje ale způsob, jak se to dozvědět. Cesta Chrámem Královny Temnot v Nerace."
"Neraka?" opakoval Tanis. "Ale to je..." Přerušil ho nelidský výkřik, tak hrozný, že téměř skočil do vody. Jeho ruka popadla prázdné pouzdro meče. Půlelf zaklel a otočil se, očekávaje přinejmenším armádu draků.
Byl tam však jen Berem, vytřeštěně hledící před sebe.
"Co se stalo, Bereme?" rozčilil se Tanis. "Co jsi viděl?"
"Nic neviděl, půlelfe," řekla Apoletta a se zájmem se dívala na Berema. "Jen uslyšel slovo Neraka..."
"Neraka!" opakoval Berem a divoce se třásl. "Zlo! Strašné zlo! Ne... ne..."
"Odtamtud přece pocházíš," řekl Tanis a přistoupil blíž.
Berem prudce zavrtěl hlavou.
"Říkal jsi mi..."
"Chyba!" zamumlal Berem. - "Nemyslel jsem Neraku! Myslel jsem... Takar... Takar! To je, co jsem chtěl říct..."
"Myslel jsi na Neraku. Víš, že tam Královna Temnot má palác," pronesla chladně Apoletta.
"Opravdu?" Berem se na ni přímo podíval. Jeho modré oči byly nevinné. "Královna Temnot? Chrám v Nerace? Ne, nic tam není. Je to jen malá vesnice. Moje vesnice..." Najednou se popadl za břicho a k zemi ho srazila náhlá bolest. "Není mi dobře. Nechtě mě být..." zamumlal a zhroutil se na mramorovou dlažbu těsně u vody. Seděl tam, držel se za břicho a slepě zíral na hladinu.
"Bereme!" řekl podrážděně Tanis.
"Není mi dobře..." opakoval Berem.
"Kolik jsi říkal, že mu je let?" zeptala se Apoletta.
"Víc než tři sta, alespoň to tvrdí," otráveně odpověděl Tanis. "Kdybys uvěřila jen polovině z toho, co říká, znamenalo by to, že je mu víc než sto padesát let, což je pro člověka stále příliš."
"Víš," zamyslela se Apoletta, "Chrám v Nerace je pro nás záhadou. Objevil se tak náhle po Pohromě, že to nikdo nemohl pochopit. A najednou se tu objeví muž, jehož příběh začíná ve stejné době a na tomtéž místě."

"Je to skutečně dost zvláštní." Tanis se znovu ohlédl po Beremovi.
"Ano, možná je to jen zvláštní shoda okolností, ale zkoumej ji víc a dojdeš k tomu, zeje spojená s osudem. To alespoň říká můj manžel," usmála se Apoletta.
"Ať už je to shoda okolností nebo není, nemyslím si, že bych se vydal do Chrámu Královny Temnot, abych se jí zeptal, proč hledá muže, který má do prsou vpálený zelený kámen," prohlásil ironicky Tanis a usadil se na břehu.
"Předpokládám, že bys to neudělal," připustila Apoletta. "Ale zdá se mi nemožné, že má takovou moc. Kam se poděli všichni draci dobra?"
"Draci dobra?" Tanis se na ni ohromeně podíval. "Jací draci?"
Nyní se tvářila ohromeně zase Apoletta. "Draci dobra! Stříbrní, zlatí a bronzoví draci. A dračí kopí. Stříbrní draci vám museli dát dračí kopí, která měli..."
"Nikdy jsem o žádných stříbrných dracích neslyšel," odpověděl Tanis, "jen v jedné staré písni. A to platí i pro dračí kopí. Pátrali jsme po nich celou věčnost, ale bez úspěchu. Dokonce jsem začal věřit tomu, že byla jen vymyšlena pro rozptýlení malých dětí."
"To se mi nechce líbit," řekla Apoletta, opřela si bradu o ruce a její obličej zbledl. "Něco se muselo stát! Kde jsou ti draci? Proč nebojují? Nejdřív slyším zvěstí o návratu mořských draků, přestože vím, že by to draci dobra nikdy nepřipustili. Ale když dobří draci zmizeli, jak jsem se od tebe právě dozvěděla, začínám se bát, že moji lidé jsou opravdu v nebezpečí." Zvedla hlavu a poslouchala. "Slyším, že se vrací můj manžel se zbytkem tvých přátel. A já s ním teď půjdu zpět k mým lidem a projednáme, co musíme udělat..."
"Počkej! Musíš nám ukázat, jak se dostaneme odtud. Nemůžeme tady zůstat," řekl Tanis, když slyšel, jak se kroky blíží po mramorovém schodišti.
"Ale já nevím, jak se odsud dostanete," odpověděla Apoletta. Kroužila rukama, aby se udržela na hladině. "Neví to ani Zebulah. Nikdy se nás to netýkalo."
"Budeme tu bloudit celé týdny!" naříkal Tanis. "Možná tu budeme muset zůstat navždy. Nevíš, jestli se někomu z lidí podařilo dostat ven? Anebo všichni zahynuli?"
"Jak jsem řekla, nikdy se nás to netýkalo," odpověděla chladně Apoletta.
"Tak se o to začněte zajímat!" vykřikl Tanis. Ozvěna jeho hlasu se vrátila zpět k němu. Berem se na něj dost vyplašeně podíval. Apolettiny oči se rozhněvaně rozšířily. Tanis se nadechl, pak stiskl rty a najednou se za svoje chování zastyděl.
"Omlouvám se..." začal pomalu, když se ho najednou dotkla Zlatolunina ruka.
"Tanisi! Co se stalo?"
"Nic, s čím by se dalo pomoci." Vzdychl a otočil se. "Našli jste Karamona a Tiku? Jsou v pořádku?"
"Ano, našli jsme je," odpověděla Zlatoluna a její pohled následoval Tanisův. Společně se dívali, jak za Zebulahem a Řekyvanem pomalu scházejí po schodech. Tanis si všiml, že se Karamon upřeně dívá před sebe. Když viděl jeho tvář, Tanis se tázavě obrátil na Zlatolunu.
"Neodpověděla jsi mi na moji druhou otázku," řekl mírně.
"Tika je v pořádku," odpověděla Zlatoluna, "ale co se Karamona týče..." Zavrtěla hlavou.
Tanis se znovu podíval na Karamona a stěží potlačil zděšení. Nepoznával v tomto muži toho kdysi veselého, upřímného a silného válečníka. Karamon měl pláčem unavený obličej a bolestí zastřený zrak. Když Tika spatřila Tanisův vyděšený pohled, přitiskla se ke Karamonovi a pevně stiskla jeho ruku. Zdálo se, že válečník se pod jejím dotekem probral ze svých černých myšlenek. Usmál se na ni. Byl to zvláštní úsměv - byla v něm něha a utrpení, které tam nikdy předtím nebyly.
Tanis znovu vzdychl. Další potíže. Jestli se bohové vrátili, co jim to udělali? Chtěli snad zjistit, kolik toho mohou naložit na jejich bedra, než se zhroutí? Zdálo se jim to zábavné? Uzavřeni pod hladinou moře... Proč se nevzdají? Proč by tu nemohli zůstat? Proč hledat cestu ven? Mohou tu zůstat a na všechno zapomenout. Na draky, na Raistlina... Na Lauranu... Na Kitiaru...
"Tanisi..." Zlatoluna s ním jemně zatřásla.

Ostatní stáli kolem něj a čekali, až jim řekne, co mají dělat. Odkašlal si a promluvil. Jeho hlas zněl chraplavě. "Nedívejte se na mě!" téměř vykřikl. "Nemám odpovědi na vaše otázky. Zdá se, že jsme v koncích. Odtud se nedostaneme."
Stále na něj hleděli. Nic nedokázalo zamlžit důvěru a víru, kterou vyčetl z jejich očí. Tanis se rozčilil. "Přestaňte se na mě takhle dívat! Zradil jsem vás! Ještě jste si to neuvědomili? Je to moje vina! Všechno je moje vina! Najděte si někoho jiného..."
Otočil se, aby skryl slzy, a zahleděl se do tmavé vody. Snažil se znovu získat zpět vládu nad svými city. Nevšiml si, že ho Apoletta sleduje, a procitl teprve v okamžiku, kdy na něj promluvila.
"Možná bych vám přece jen mohla pomoci," řekla velmi pomalu.
"Apoletto, co to říkáš!" vykřikl Zebulah a běžel směrem k ní. "Uvažuj..."
"Už jsem to uvážila," odpověděla Apoletta. "Půlelf říká, že by nás mělo zajímat, co se děje ve světě. Má pravdu. To, co se stalo našim vzdáleným příbuzným v Silvanestu, se může jednoho dne stát i nám. Zřekli se světa a dovolili, aby se zlo vkradlo na jejich území. My jsme byli varováni včas. My proti zlu můžeme bojovat. To, že jste sem přišli, pro nás může znamenat záchranu, půlelfe," řekla upřímně. "Dlužíme ti pomoc."
"Pomoz nám zpět na vzduch," řekl Tanis.
Apoletta přikývla. "Ano, pomohu. Kam chcete jít?"
Tanis vzdychl a zavrtěl hlavou. Nic ho nenapadalo. "Nezáleží na tom. Jedno místo je jako druhé," řekl unaveně.
"Palantas," vyhrkl Karamon. Jeho hluboký hlas se odrazil od vodní hladiny.
Ostatní se po něm znepokojeně podívali. Řekyvan se zamračil.
"Ne!" řekla Apoletta. "Nemohu vás vzít do Palantasu. Naše hranice sahají jen ke Kalamanu. Dál se neodvážíme. Zvlášť jestli to, co říkáte, je pravda, protože za Kalamanem už je pradávný domov draků."
Tanis si utřel oči a nos a potom se znovu obrátil ke svým přátelům. "Dobře, má někdo další otázky?"
Ostatní mlčeli. Zlatoluna k němu přistoupila a zeptala se: "Mohla bych ti vyprávět jeden příběh, půlelfe?" Položila mu ruce na ramena. "Je to příběh ztraceného, osamělého a vyděšeného muže a ženy. Nesli obrovské břemeno, až došli do jakési hospody. Žena zazpívala píseň, přívrženci modrého křišťálu udělali zázrak - a dav se na ně vrhl. Jeden muž však vstal. Jeden muž vzal vedení do svých rukou. Jeden muž - cizinec - řekl: ‚Utečeme'." Usmála se. "Pamatuješ se, Tanisi?"
"Pamatuji," zašeptal a zachytil ten nádherně sladký výraz v její tváři.
"Tanisi, čekáme na tebe," řekla tiše.
Slzy zakryly jeho oči. Zamrkal a otočil se. Řekyvanův obličej byl klidný. Muž se usmál a poplácal Tanise po zádech. Karamon chvilku váhal, potom vykročil směrem k Tanisovi a pevně ho obejmul.
"Vezmi nás do Kalamanu," řekl Tanis Apolettě, když konečně mohl znovu dýchat. "Stejně jsme tam měli namířeno."
Přátelé spali na břehu vody a snažili se odpočinout si před cestou, která bude, jak řekla Apoletta, dlouhá a vyčerpávající.
"Jak pojedeme? Lodí?" zeptal se Tanis, když sledoval Zebulaha, jak si sňal rudý plášť a vklouzl do vody. Apoletta se podívala na svého manžela, jak pomalu plave vedle ní. "Poplavete," řekla. "Jak sis myslel, že jste se dostali sem dolů? Naše magické umění a umění mého manžela vám dají schopnost dýchat vodu, jako by to byl vzduch."
"Chcete nás proměnit v ryby?" zeptal se vyděšeně Karamon.
"I tak by se na to dalo dívat," odpověděla Apoletta. "Přijdeme pro vás v době odlivu."
Tika stiskla Karamonovi ruku. Opětoval její stisk, a když Tanis viděl, jak si vyměňují tajemné pohledy, hned se mu ulevilo. Ať už Karamona trápilo cokoli, našel si kotvu, která bránila tomu, aby byl smeten do temných vod.
"Nikdy na toto nádherné místo nezapomenu," řekla dojatě Tika.
Apoletta se jen usmála.

8.Špatné zprávy.

"Tati, tatí!"
"Co se stalo, Rogere?" Rybář zvyklý na vzrušené volání svého syna, který byl právě tak velký, aby začal objevovat divy světa, ani nezvedl hlavu od své práce. Očekával něco mezi mořskou hvězdicí ztracenou na břehu moře nebo botou nalezenou v písku a dál jen klidně spravoval svoje sítě. Chlapec k němu utíkal jako splašený.
"Tati, tati," volal. Chytil rybáře za ruku a zamotal se přitom do jeho sítě. "Tam je pěkná paní... Utopila se."
"Ano?" bezmyšlenkovitě odpověděl rybář.
"Opravdu. Je pěkná... Utopila se," řekl vážně malý chlapec a ukázal svými nemotornými prsty k moři.
Rybář se podíval na syna. Tohle tu ještě nebylo.
"Pěkná, říkáš? Utopená?"
Dítě přikývlo a znovu ukázalo na pláž.
Rybář přivřel oči proti slunci, které se opíralo o břeh. Podíval se zpět na syna a jeho obočí se překvapeně zvedlo.
"Je to víc než pouhý Rogerův výmysl?" zeptal se. "Protože jestli sis to vymyslel, budeš večeřet vestoje."
Chlapec prudce zavrtěl hlavou, oči vytřeštěné vzrušením. "Ne," řekl a rukou si hladil zadeček při vzpomínce na události nedávno minulé. "Slíbil jsem, že si nebudu vymýšlet."
Rybář se zamračil a podíval se na moře. Minulou noc řádila bouře, ale neslyšel nic, co by naznačovalo, že se tu o útesy roztříštila nějaká loď. Snad to byli lidé z města, kteří se svými výletními loďkami vyrazili na moře a uvázli na mělčině. Mohlo to být i něco horšího - vražda. Nebylo by to první tělo, které by moře vyplavilo na břeh s nožem v prsou.
Přivolal svého staršího syna, který se potuloval kolem splavu, odložil práci a vstal. Chtěl malého chlapce poslat za matkou, když si uvědomil, že potřebuje, aby je vedl.
"Zaveď nás k té pěkné paní," řekl rybář a významně se podíval na svého staršího syna.
Malý Roger netrpělivě vyrazil. Táhl otce za rukáv směrem k pláži, zatímco jeho otec se starším bratrem postupovali pomalu ve strachu z toho, co by mohli najít. Ušli malý kousek, když rybář zahlédl něco, co ho přimělo k běhu. Starší syn ho rychle následoval.
"Ztroskotaná loď. O tom není pochyb," vydechl rybář. "Hlupáci neznalí moře! Co si myslí, že mohou na těch svých skořápkách dokázat?"
Nebyla tam jen pěkná paní, ale hned dvě. A blízko nich leželi čtyři muži, oblečení do drahých šatů. Kolem se povalovala zpřelámaná prkna, zřejmě trosky nějaké lodi.
"Utopili se," řekl chlapec a naklonil se nad jednu z žen.
"Ne, neutopili!" prohlásil rybář, když ucítil na krku jedné z nich slabý tep. Jeden z mužů se pohnul - byl to starší muž, vypadal asi na padesát - posadil se a zmateně se rozhlížel kolem sebe. Když uviděl rybáře, vyděšeně se odplazil po kolenou a zatřásl jedním ze svých bezvědomých společníků.
"Tanisi, Tanisi!" křičel a třásl mužem, který se náhle posadil.
"Nebojte se," řekl rybář, když uviděl jeho vyděšený výraz. "Pomůžeme vám, jak jen budeme moci. Davide, běž zpátky a přiveď maminku. Řekni jí, ať přinese přikrývky a láhev brandy, co mi zbyla od Nejvyššího přílivu. Opatrně, paní," řekl jemně a pomohl jedné z žen se posadit. "Všechno bude v pořádku. Je to zvláštní..." mumlal si pro sebe rybář, "téměř se utopili, ale zdá se, že nikdo z nich nespolykal žádnou vodu..." Zabalil je do přikrývek a dopravil do svého malého domku blízko pláže. Dostali každý doušek pálenky a další léky, které rybářova žena měla pro poloutonulé. Malý Roger se pyšně naparoval. Dobře věděl, že se o jeho objevu bude ve vesnici vyprávět ještě celý další týden.
"Děkujeme vám za pomoc," řekl vděčně Tanis.

"Měli jste štěstí, že jsme vás našli. Příště, až se vydáte v křehké loďce na moře, jakmile zahlédnete bouřková mračna, raději zamiřte okamžitě ke břehu," radil rybář.
"Ano, to rozhodně uděláme," odpověděl zmateně Tanis. "Můžete nám ještě říct, kde to vlastně jsme?"
"Jste na sever od města," řekl rybář a mávl rukou. "Asi dvě nebo tři míle. David vás může vzít do města vozem."
"To by od vás bylo moc milé." Tanis chvilku váhal, podíval se po svých přátelích a pak se zeptal: "Vím, že to bude znít podivně, ale bouřka nás strhla z kurzu. Můžete nám říct, u kterého města se to vlastně nacházíme?"
"Proč? Jste v Kalamanu, kde jinde?" odpověděl podezíravě rybář.
"To snad ne!" řekl Tanis a zasmál se slabě na Karamona. "Co jsem ti říkal? Neodválo nás to tak daleko, jak sis myslel."
"Že ne?" vykřikl Karamon a oči se mu rozšířily. "Aha, neodválo," opravil se rychle, když ho Tika šťouchla loktem do žeber. "Zřejmě jsem se spletl, jako obvykle. Znáš mě, Tanisi, nikdy nemám pravdu..."
"Nepřeháněj, Karamone!" okřikl ho Řekyvan a Karamon ztichl.
Rybář se na ně zachmuřeně podíval. "Jste to ale houf podivínů-nejdřív si nevzpomínáte, co se stalo, pak ani nevíte, kde jste. Myslím, že jste byli všichni pěkně opilí, ale to se mě netýká. Měli byste dát na moji radu a nikdy ani nevkročit na loď, ať už jste opilí nebo střízliví. Davide, přivez vůz."
Ještě jednou se na ně znechuceně podíval, jeho malý syn se mu vyhoupl na ramena a muž se vrátil ke své práci. Jeho starší syn odběhl, aby přivezl vůz.
Tanis vzdychl a obrátil se ke svým přátelům.
"Ví někdo z vás, jak jsme se sem dostali a proč jsme takto oblečení?" zeptal se tiše.
Jeden po druhém zavrtěli hlavami.
"Pamatuji si Krvavé moře a maelstrom, ale zbytek byl jako sen," řekla Zlatoluna.
"Pamatuji si Raist..." prohlásil vážně Karamon. Ucítil, jak se Tičiny prsty propletly s jeho, podíval se na ni a jeho výraz změkl. Políbil ji na rudé vlasy. "A potom si ještě pamatuji..."
"Mlč," zrudla Tika a opřela svoji tvář o jeho rameno, "to nebyl sen."
"Také si pamatuji na několik věcí," řekl Tanis a podíval se na Berema. "Ale je to přeházené. Nedává to žádný smysl. Nemohu si to v myšlenkách poskládat. Stejně nemá cenu ohlížet se zpět, musíme se dívat dopředu. Půjdeme do Kalamanu a pokusíme se zjistit, co se tu stalo. Nevíme ani, který je den. Dokonce ani měsíc. Potom..."
"Palantas," řekl Karamon, "Musíme do Palantasu."
"Uvidíme," vzdychl Tanis. David se vracel s vozem taženým koňmi. Půlelf se podíval na Karamona.
"Jsi si skutečně jistý, že chceš najít svého bratra?" zeptal se tiše.
Karamon neodpověděl.

Přátelé dorazili do Kalamanu v poledne.
"Co se tady děje?" zeptal se Tanis Davida. "Je tu nějaká slavnost?"
Ulice byly plné lidí. Většina obchodů byla zavřená. Lidé postávali v malých hloučcích a vzrušeně hovořili.
"Vypadá to spíš jako pohřeb," bručel Karamon. Ženy plakaly, muži se tvářili rozhněvaně, děti vyděšeně sledovaly své rodiče.
"Nemůže být válka, pane," řekl David, "a slavnost Jarního rozbřesku skončila před dvěma dny. Nevím, co se stalo. Počkejte chvilku, zkusím to zjistit," řekl a zastavil koně.
"Do toho, chlapče," řekl Tanis, "ale počkej chvilku, proč nemůže být válka?"
"Protože jsme válku vyhráli!" odpověděl David a ohromeně zíral na Tanise. "Musel jste být notně opilý, když si to nepamatujete. Zlatý generál a dobří draci..."
"Ale ano," vyhrkl rychle Tanis.
"Zastavím tady na rybím trhu. Oni to budou vědět," řekl David a seskočil dolů.
"Půjdeme s tebou," mávl Tanis na své společníky.

"Jaké jsou zprávy?" zavolal David na skupinu mužů a žen stojících před obchodem, který byl obklopen vůní z čerstvých ryb.
Několik mužů se k němu otočilo a o překot vyprávěli. Tanis si stoupl za chlapce, ale zachytil jenom část z jejich rozhovoru. "Zlatý generál zajat!... Město prokleto! Lidé prchají... zlí draci..."
Přestože se snažili, nebyli s to pochopit smysl jejich vyprávění. Lidé nebyli ochotni se svěřovat cizincům. Vrhali na ně nepřátelské pohledy, zvláště když viděli jejich drahé oblečení.
Poděkovali ještě jednou Davidovi za to, že je vzal do města, a nechali ho uprostřed jeho přátel. Po krátkém rozhovoru se rozhodli jít na tržiště. Doufali, že se jim tam podaří zjistit víc podrobností o tom, co se stalo. Dav houstl, a tak si téměř museli vybojovat cestu napříč ulicemi. Lidé pobíhali sem a tam, ptali se na nejnovější zprávy a zoufale kývali hlavami. Přátelé zahlédli i pár měšťanů, kteří si kvapně balili své věci.
"Měli bychom si obstarat zbraně," prohlásil vážně Karamon. "Zprávy nezní příliš dobře. Kdo si myslíš, že je ten Zlatý generál? Zdá se, že si ho lidé velmi cení, když jeho zmizení způsobilo takový zmatek."
"Pravděpodobně je to jeden z rytířů ze Solamnie," řekl Tanis. "Kromě toho si myslím, že máš pravdu, musíme si koupit zbraně." Natáhl ruku k měšci. "Sakra, měl jsem měšec plný směsně vyhlížejících zlatých mincí a teď je pryč! Jako bychom neměli dost potíží..."
"Počkej chvilku!" zabručel Karamon a sáhl po měšci. "Co to... Ještě před chvilkou jsem ho měl!"
Válečník se otočil a zahlédl malou postavu mizící v davu, která v ruce držela jeho měšec. "Hej! Ty! To je moje!" zařval Karamon. Prodíraje se lidmi jako vysokou trávou se rozběhl za malým zlodějem. Natáhl svoji velkou dlaň, popadl prchající postavičku a zvedl ji do vzduchu. "Tak a teď mi vrať..." Válečník vytřeštil oči. "Tasslehoffe!"
"Karamone!" vykřikl Tasslehoff.
Karamon ho ohromeně pustil na zem. Tasslehoff se divoce rozhlížel kolem sebe. "Tanisi!" křičel, když v davu zahlédl přicházejícího půlelfa. "Ach, Tanisi!" Tas se vrhl svému příteli kolem krku. Zabořil obličej do Tanisova pláště a dal se do pláče.

Lidé z Kalamanu olemovali městskou zeď. Ještě před pár dny tu takhle stáli v nadšené náladě a sledovali triumfální návrat rytířů se stříbrnými a zlatými draky. Nyní byli tiší a zoufalí. Dívali se přes zeď na slunce putující po obloze. Blížilo se poledne. Stáli v tichém očekávání.
Tanis se postavil vedle Flinta, ruku položenou na trpaslíkově rameni. Starý trpaslík se při pohledu na svého přítele málem zhroutil.
Bylo to smutné shledání. Flint a Tasslehoff vyprávěli, co se stalo od té doby, co se před několika měsíci rozdělili. Jeden vyprávěl, a když mu došel dech, pokračoval druhý. Vyprávěli o objevení dračích kopí, zničení dračího jablka a Sturmově smrti.
Tanis sklopil hlavu, přemožen zármutkem nad touto zprávou. Neuměl si představit život bez svého drahého přítele.
Když Flint viděl Tanisovo utrpení, pokračoval ve vyprávění o Sturmově vítězství a hrdinské smrti, kterou našel svůj klid.
"Je to hrdina Solamnie," řekl Flint. "Vyprávějí o něm příběhy, tak jak je vyprávějí o Humovi. Jeho velká oběť zachránila Království, tak to říkají. Nemohl si přát víc, Tanisi!"
Tanis beze slova přikývl. Pak se pokusil usmát. "Pokračuj," řekl. "Vyprávěj mi o Lauraně, co dělala od té doby, co přijela do Palantasu. A ještě tam stále je? Jestli ano, mysleli jsme si, že..." Flint a Tas si vyměnili pohledy. Trpaslík sklonil hlavu. Šotek se podíval na stranu, popotáhl a utřel si nos do kapesníku.
"Co se stalo?" zeptal se Tanis zastřeným hlasem. "Řekni mi to."
Flint velmi pomalu vyprávěl. "Je mi to moc líto, Tanisi. Ale zklamal jsem," naříkal trpaslík.
Plakal tak, že se Tanisovi bolestí sevřelo hrdlo. Vzal Flinta kolem ramen a pevně ho stiskl.
"Flintě, nebyla to tvoje vina," řekl a potlačoval pláč. "Jestli to byla něčí vina, tak moje. Kvůli mě riskovala svůj život."

"Začněte hledat vinu a skončíte proklínáním bohů," řekl Řekyvan a položil ruku na Tanisovo rameno. "Moji lidé to tak říkají."
Tanise to však neuklidnilo. "Kdy má přiletět Černá dáma?"
"V poledne," odpověděl tiše Tas.

Bylo téměř poledne a Tanis s ostatními obyvateli Kalamanu stál na hradbách a očekával příjezd Černé dámy. Giltanas stál malý kousek od Tanise a vůbec ho nebral na vědomí. Půlelf ho chápal. Giltanas věděl, proč Laurana odešla, věděl, jaký trik Kitiara použila, aby podvedla jeho sestru. Když se zeptal Tanise, jestli je pravda, že byl s Kitiarou, nemohl to zapřít.
"V tom případě tě činím zodpovědným za to, co se stalo Lauraně," Giltanasův hlas se třásl vzteky, "a budu se modlit k bohům noci, aby, ať už ji potkalo, co chtělo, se tobě stalo totéž - ale tisíckrát!"
"Souhlasil bych s tím, kdyby ji to přineslo zpět," vykřikl Tanis. Ale Giltanas se otočil a odešel.
Najednou lidé začali hlučet a ukazovat nahoru. Na nebi se objevila temná skvrna - modrý drak.
"To je její drak," řekl vážně Tasslehoff. "Viděl jsem ho ve Věži Nejvyššího kněze."
Modrý drak pomalu zakroužil nad městem a měkce přistál před hradbami. Smrtelná hrůza pokryla město, když drakův jezdec vytáhl nohy ze třmenů a seskočil na zem. Černá dáma odložila přilbu a začala mluvit. Její hlas zazněl vzduchem.
"Všichni už víte, že jsem zajala elfku, které říkáte Zlatý generál!" vykřikla Kitiara. "Kdybyste chtěli důkaz, mám tu něco pro potvrzení svých slov." Zvedla ruku. Tanis uviděl třpytivě se lesknoucí stříbrem zdobenou přílbu. "V druhé ruce mám pramen zlatých vlasů. Nechám to tu, až budu odjíždět, abyste tu měli alespoň něco na památku na vašeho Zlatého generála."
V davu to zašumělo. Kitiara se na okamžik odmlčela a chladně si je prohlížela. Když ji Tanis sledoval, zarýval nehty hluboko do kůže, aby se tak donutil zůstat klidný. Přistihl se, že ho přemáhala touha na ni zaútočit tam, kde stála.
Zlatoluna si všimla jeho divokého, zoufalého výrazu, přistoupila k němu a klidně ho pohladila po rameni. Cítila, jak se jeho tělo třese, pak se ale zarazila, aby ovládla své city. Podívala se na jeho zaťaté pěsti a s hrůzou si všimla, že mu zpod nehtů vytéká krev.
"Elfka Lauralanthalasa byla dopravena ke Královně Temnot v Nerace. Zůstane tam jako rukojmí, dokud nebudou splněny naše požadavky. Za prvé, Královna chce, aby jí byl vrácen člověk jménem Berem, Věčný muž, a to okamžitě. Za druhé, chce, aby se dobří draci vrátili do Sankce, kde se vzdají panu Ariakovi. A konečně, elf jménem Giltanas odvolá rytíře ze Solamnie a elfové z obou kmenů, Silvanestu i Qualinestu, složí zbraně. Trpaslík Flint Křesadlo požádá své lidi, aby učinili totéž."
"To je šílenství!" vykřikl místo odpovědi Giltanas, stoupl si na okraj zdi a pohlédl na Černou dámu. "Nemůžeme s tím souhlasit! Nevíme, kdo je Berem, ani kde bychom ho měli hledat. Nemohu mluvit za své lidi a nemohu tak učinit ani ve jménu draků. Vaše požadavky jsou nesplnitelné!"
"Královna ví, co dělá!" odpověděla Kitiara.
"Její Veličenstvo ví, že na splnění jejích požadavků budete potřebovat čas. Máte tři týdny. Jestli do té doby onoho muže nenajdete, a nepošlete pryč draky dobra, vrátím se a tentokrát před branami najdete víc než jenom pramen generálových vlasů."
Kitiara se odmlčela.
"Bude tam její hlava!"
Mrštila přilbou o zem a zatáhla za Mráčkový otěže. Drak zamával křídly a vznesl se do mraků.
Nikdo se ani nepohnul, ani nepromluvil. Lidé zírali na přilbu před městskou branou. Třepotání rudé stuhy na špici stříbrné přilby byl jediný pohyb v mrtvém tichu města Kalamanu. Pak se odkudsi ozval k smrti vyděšený výkřik.
Na obzoru se objevil neuvěřitelný pohled. Bylo to tak strašné, že tomu nikdo na první pohled nevěřil, každý si myslel, že musí být šílený. Ale ta věc se blížila, aby tak všechny přesvědčila o tom, že je skutečná. Nijak to však nezměnilo hrůzu, která tu věc obklopovala.

A tak se stalo, že se lidem z Krynnu naskytl první pohled na nejhroznější válečný stroj pána Ariaka - na létající pevnost.
Mágové v černých pláštích a černí klerici dlouho pracovali v temnotách chrámu v Sankci, aby vyrvali hrad z jeho základů a poslali ho na nebe. Nyní se citadela rýsovala nad Kalamanem, vznášela se nad šedými mračny a osvětlená ostrými šípy bílých blesků a obklopená stovkou rudých a černých draků zastínila slunce, aby vrhla hrozivý stín na město Kalaman.
Lidé začali prchat z městských hradeb. Dračí strach vykonal své, způsobil paniku a na všechny, kdo přebývali v Kalamanu, padlo zoufalství. Ale draci z pevnosti nikoho nenapadli. Tři týdny, nařídila Královna, dají těmto ubožákům tři týdny. A mezitím budou sledovat, jestli rytíři a jejich draci dělají, co jim bylo nařízeno.
Tanis se obrátil ke svým společníkům, kteří stáli na okraji zdí a bezútěšně hleděli na pevnost nad nimi. Byli zvyklí na děs, který draci naháněli, a tak ten pohled snesli a neprchli zachváceni panikou jako ostatní obyvatelé Kalamanu.
"Tři týdny," opakoval Tanis a ostatní se k němu otočili.
Poprvé od chvíle, kdy opustili Wrakov, viděli, že z jeho tváře zmizelo sebeodsuzující šílenství. Viděli v jeho očích mír, stejný výraz, jaký Flint viděl ve Sturmových očích těsně po jeho smrti.
"Tři týdny," řekl chladným hlasem Tanis a po Flintových zádech přejel mráz. "Máme tři týdny. To by mělo být dost času. Jdu do Neraky ke Královně Temnot." Jeho oči se zahleděly na Berema, který tiše stál opodál. "A ty půjdeš se mnou."
Beremovy oči se úžasem rozšířily. "Ne, to ne!" zakňučel a schoulil se, jako by tam ani nebyl. Když Karamon pochopil, že se chce dát na útěk, popadl ho svou silnou rukou a pevně ho držel.
"Půjdeš se mnou do Neraky," řekl jemně Tanis. "Nebo tě teď hned odvedu ke Giltanasovi. Elfí pán velice miluje svoji sestru. Nezaváhal by ani okamžik a vydal tě Královně, kdyby tak mohl vykoupit Lauraninu svobodu. Ty a já uvažujeme jinak. My víme, že kdybychom se vzdali, nic by to nevyřešilo. Ale on to neví, je to jen elf, který věří tomu, že Královna splní svůj slib."
Berem se na Tanise tázavě podíval. "Znamená to, že mě nechceš vydat?"
"Chci zjistit, co se děje," vyhnul se Tanis otázce. "V každém případě budu potřebovat někoho, kdo se vyzná ve městě..."
Berem se vymanil z Karamonova sevření a s výrazem štvaného zvířete zakňoural: "Půjdu s tebou, jen mě nevydávej elfovi..."
"Dobrá," řekl chladně Tanis, "ale přestaň fňukat. Musíme se těsně po soumraku vydat na cestu a máme ještě spoustu práce."
Prudce se otočil. Nepřekvapilo ho, když ucítil stisk pevné ruky. "Vím, co chceš říct, Karamone."
Tanis se k němu ani neotočil. "A odpověď zní ne. Půjdu jen já a Berem."
"Pak tedy budeš muset čelit sám jisté smrti," řekl tiše Karamon a stále Tanise pevně držel.
"Jestli to je to, co musím udělat, pak to udělám!" Tanis se marně snažil vyprostit z válečníkova sevření.
"Nedovolím nikomu z vás, aby se k nám připojil."
"Nepodaří se ti to," řekl Karamon. "Co vlastně chceš? Snažíš se najít cestu ke smrti, aby ses zbavil pocitu viny? Jestli ano, mohu ti hned teď pomoci vlastním mečem, ale jestli chceš skutečně osvobodit Lauranu, budeš potřebovat naši pomoc."
"Bohové nás spojili," řekla něžně Zlatoluna. "Svedli nás znovu dohromady v době nouze nejvyšší. Je to božské znamení, Tanisi. Nebraň se tomu!"
Půlelf sklonil hlavu. Nemohl plakat, slzy v jeho očích už dávno vyschly. Tasslehoffova malá ručka vklouzla do jeho.
"Kromě toho," řekl vesele šotek, "uvažuj o tom, do jakých potíží by ses beze mě dostal!"

9.Jediná svíce.

Noc po tom, co černá dáma oznámila své ultimátum, bylo město Kalaman smrtelně tiché. Pán z Kalofu vyhlásil válečný stav, což znamenalo zavřené hostince a zamčenou městskou bránu. Nikdo nesměl odejít. Jediní lidé, kteří měli povolen vstup do města, byli rolníci, rybáři a rodiny z vesniček v okolí Kalamanu. Tito nešťastníci začali přicházet těsně před západem slunce a vyprávěli hrůzostrašné historky o dračím mračnu nad jejich územím. Draci začali vypalovat a drancovat jejich zem.
Ačkoliv se někteří šlechtici z Kalamanu postavili proti takovému rozhodnutí, jakým bylo vyhlášení válečného stavu, Tanis a Giltanas se na čas spojili a donutili regenta k rozhodnutí. Oba mu živě líčili strašlivý obraz spáleného města Tarsu. Ukázalo se, že to Kalofa přesvědčilo natolik, že se konečně rozhodl, i když na ne poté jen beznadějně zíral. Bylo zřejmé, že nemá ani nejmenší tušení, jak ubránit město. Hrůzostrašný stín vznášející se citadely způsobil, že se regent úplně zhroutil a většina jeho válečníků na tom nebyla o moc lépe. Po tom, co Tanis vyslechl několik jejich šílených nápadů, vstal a prohlásil:
"Mám návrh na řešení, pane. Mezi vašimi muži je jeden, který je schopen město ubránit."
"Ty, půlelfe?" usmál se pochybovačně Giltanas.
"Ne," odpověděl mírně Tanis, "ty, Giltanasi."
"Elf?" podivil se pán z Kalofu.
"Byl v Tarsu. Má zkušenosti s bojem proti drakům a drakoniánům. Draci dobra mu důvěřují a věří v jeho úsudek."
"To je pravda!" řekl Kalof. Když se obrátil na Giltanase, bylo vidět, jak se mu ulevilo. "Vím, jak se elfové dívají na nás lidi, pane, a - musím přiznat - většina lidí se stejně dívá na elfy. Byl bych vám ale nesmírně vděčný, kdybyste nám v této těžké době mohl pomoci."
Giltanas na Tanise několik vteřin jen nechápavě zíral. Z půlelfovy zarostlé tváře nemohl nic vyčíst. Bylo to, jako by se díval do tváře mrtvého muže. Pán z Kalofu zopakoval svoji otázku a přidal něco o odměně, neboť se domníval, že Giltanas váhá, protože nechce za veškeré dění nést odpovědnost.
"Ne, můj pane," začal uctivě Giltanas. "Žádná odměna nebude nutná. A dovolil bych si říct, že ani chtěná. Jestli se mi podaří zachránit lidi v tomto městě, bude to pro mě ta nejvyšší odměna. A co se rozdílného původu týče - " Giltanas se ještě jednou podíval na Tanise - "život mě naučil, že v tom není žádný rozdíl. Nikdy mezi námi nebyl žádný rozdíl."
"Řekni nám, co máme udělat," zeptal se netrpělivě Kalof.
"Nejdřív bych si rád promluvil s půlelfem," řekl Giltanas, když si všiml, že se Tanis chystá k odchodu.
"Ovšem, tam jsou dveře do malé místnosti, kde si můžete v klidu pohovořit," mávl rukou regent.
Když vešli do přepychově zařízeného pokoje, oba muži dlouhý okamžik stáli v nepříjemném tichu a jeden druhému se obávali podívat zpříma do očí. Giltanas přerušil ticho jako první.
"Vždycky jsem lidmi opovrhoval," začal pomalu elf, "a teď najednou přijmu odpovědnost za jejich ochranu." Usmál se. "Je to příjemný pocit," dodal a poprvé za celou dobu se podíval Tanisovi do očí.
Tanisovy oči se setkaly s Giltanasovými. Jeho vážná tvář se na okamžik uvolnila, ale elfův úsměv neopětoval. Potom se znovu zachmuřil.
"Chystáš se do Neraky, nemám pravdu?" zeptal se po chvíli Giltanas.
Tanis mlčky přikývl.
"A co tvoji přátelé, půjdou s tebou?"
"Jenom někteří," odpověděl Tanis. "Chtěli by jít všichni, ale..."
Nemohl pokračovat, když si vzpomněl na jejich oddanost. Zavrtěl hlavou.
Giltanas se upřeně díval na zdobený stůl a bezmyšlenkovitě přejížděl rukou po jeho lesklém dřevě.
"Musím jít," řekl Tanis a vykročil ke dveřím. "Mám ještě spoustu práce. Chtěli bychom odjet před půlnocí..."

"Počkej!" - Giltanas položil ruku na Tanisovo rameno. "Chtěl-chtěl jsem se jen omluvit za to, co jsem řekl dnes ráno. Ne, neodcházej, Tanisi. Vyslechni mě. Není to pro mě jednoduché." Na okamžik se odmlčel, potom pokračoval. "Hodně jsem pochopil. Dostal jsem tvrdé lekce. Ale zapomněl jsem na ně, když jsem slyšel o Lauraně. Byl jsem rozčilený, bál jsem se o ni, chtěl jsem někomu ublížit. Byl jsi nejbližší terč. To, co Laurana udělala, udělala z lásky k tobě. Učím se chápat, co to je láska. Zkouším to, většinou se ale učím poznávat bolest. Ale to je jen mé vlastní neštěstí."
Tanis ho sledoval. Giltanasova ruka stále spočívala na jeho rameni.
"Teď vím, potom, co jsem měl čas všechno promyslet, že Laurana jednala správně," pokračoval tiše. "Musela to udělat, jinak by její láska neměla žádný smysl. Věří ti, důvěřovala ti natolik, že se za tebou vydala, když se doslechla, že umíráš, přestože věděla, že to znamená nutnost vydat se na to ďábelské místo..."
Tanis sklopil hlavu. Giltanas ho stiskl oběma rukama.
"Theros Železník kdysi řekl, že za celý svůj dlouhý život nikdy neviděl, že by z pravé lásky vzklíčilo zlo. Musíme v to věřit, Tanisi. Laurana to udělala z lásky. A to, co se chystáš udělat ty, děláš také z lásky. Bohové ti požehnají."
"Žehnali snad Sturmovi?" zeptal se hrubě Tanis. "I on miloval!"
"Že ne? Jak to můžeš vědět?"
Tanis stiskl Giltanasovi ruku a pokrčil rameny. Chtěl tomu uvěřit. Znělo to tak nádherně, přesně jako příběhy o dracích. Jako dítě chtěl věřit na draky...
Vzdychl a zamířil k východu. Jeho ruka se zastavila na klice, když za sebou uslyšel Giltanasova poslední slova.
"Hodně štěstí... bratře."

Společníci se sešli u zdi blízko tajných dveří, které objevil Tas a které vedly nahoru přes zeď a dál do planin. Giltanas jim samozřejmě mohl dát povolení k opuštění města hlavní branou, ale čím méně lidí bude vědět o jejich nebezpečné cestě, tím lépe pro Tanise.
Sešli se v malém pokoji u vrcholu schodiště. Solinár se vzdáleně rýsoval za vrcholky hor. Tanis stojící stranou od ostatních pozoroval měsíční paprsky odrážející se od cimbuří strašlivé pevnosti, která se nad nimi tiše vznášela. Uvnitř létajícího hradu se svítilo. Kolem něho se pohybovaly temné stíny. Kdo žil uvnitř té hrůzy? Drakoniáni? Mágové v černých pláštích? Nebo snad černí klerici, jejichž moc vytrhla pevnost z pevné země a donutila ji létat mezi masou šedých mračen?
Za sebou uslyšel tiché hlasy ostatních - kromě Beremova. Věčný muž bedlivě hlídaný Karamonem stál stranou a vystrašeně hleděl před sebe.
Tanis je chvíli sledoval a pak vzdychl. Čekal ho těžký úkol, tak těžký, že Tanis přemýšlel o tom, zda mu na jeho splnění ještě zbývají síly. Otočil se a spatřil, jak poslední paprsky zapadajícího Solináru ozařují Zlatoluniny stříbřitě zlaté vlasy. Její tvář byla klidná, přestože se mladá žena vypravovala na temnou a nebezpečnou cestu. Už věděl, že tu sílu má.
Oddechl si a odstoupil od okna, aby se připojil ke svým přátelům.
"Je čas?" zeptal se netrpělivě Tas.
Tanis se usmál, natáhl ruku a pohladil Tase po směšně vyhlížejícím chomáči vlasů. Svět se mění, ale šotci zůstávají stále stejní.
"Ano, už je čas," řekl Tanis a obrátil se na Řekyvana. "Alespoň pro některé z nás." Když se Řekyvanovy oči setkaly s Tanisovými, myšlenky v jeho mysli se odrazily v jeho obličeji tak jasně jako mraky na nočním nebi. Pak si Řekyvan uvědomil, co bylo řečeno. Nyní pochopil, jeho vážná a nesmlouvavá tvář zrudla, oči mu vzplanuly. Tanis neříkal nic, jen se ohlédl po Zlatoluně.
Řekyvan se podíval na svoji ženu, která stála ve stříbrném svitu měsíce a čekala. Její myšlenky byly daleko od toho, co se dělo kolem. Na obličeji se jí usadil sladký úsměv. Ten úsměv Tanis nikdy předtím neviděl. Snad si představovala své dítě, hrající si v písku.

Tanis se ohlédl po Řekyvanovi. Viděl jeho vnitřní boj, věděl, že mu muž z Planin nabídne - ne, že bude trvat na tom, aby ho mohl doprovázet, i kdyby zde měl zanechat svoji ženu.
Tanis k němu přistoupil, položil mu ruce na ramena a zadíval se mu do očí.
"Tvá práce je skončena, příteli," řekl Tanis. "Už jsi prošel mnohým. Zde se musíme rozloučit. Naše cesta povede do pusté pouště. Ta tvoje povede mezi zelenými rozkvetlými stromy. Poneseš zodpovědnost za svého syna nebo dceru, které přivedeš na tento svět." Objal také Zlatolunu a přitáhl si ji blíž k sobě, když viděl, že se chystá odporovat.
"Dítě se narodí na podzim," - pokračoval mírně Tanis, "v době, kdy stromy žloutnou. Neplač, moje milá." Vzal ji do náruče. "Pak se stromy znovu zazelenají a vy vezmete svého malého válečníka nebo roztomilou slečnu a budete jim vyprávět o dvou lidech, jejichž láska byla tak silná, že přinesla naději do světa draků." Políbil její nádherné vlasy. Plačící Tika k ní přistoupila a popřála jí šťastnou cestu. Tanis se podíval na Řekyvana. Na mužově tváři se zračila obrovská úleva. Tanisovy oči byly plné slz.
"Giltanas bude potřebovat tvoji pomoc s přípravou na obranu města," odkašlal si Tanis. "Přál bych si, aby toto byl konec vašeho temného putování, ale obávám se, že si na to budete muset ještě chvíli počkat."
"Bohové stojí při nás, příteli, můj bratře," Řekyvanův hlas se zlomil, když muž z Planin objal Tanise.
"Budou vás doprovázet na vaší cestě. A my tady budeme očekávat váš návrat."
Slunce zapadlo za obzor. Jediné světlo, které zářilo na nebi, byl mihotavý svit hvězd a osvětlená okna tmavé pevnosti vznášející se nad jejich hlavami. Jeden po druhém se rozloučili s Řekyvanem. Potom následujíce Tasslehoffa tiše překročili zeď, prošli dalšími dveřmi a vydali se po schodech dolů. Tas otevřel dveře, ostatní stiskli své zbraně a vyrazili do planin.
Chvilku stáli a dívali se před sebe, cítili, jak je sledují stovky žlutých očí z pevnosti nad nimi.
Tanis stál vedle třesoucího se Berema a byl rád, že se Karamon ujal toho, aby ho sledoval. Od té doby, co se rozhodli vydat do Neraky, viděl Tanis v mužových modrých očích stále stejný zoufalý pohled - vypadal jako vyděšené zvíře. Bylo mu Berema líto, ale přinutil se na lítost zapomenout. V sázce bylo příliš. Berem byl klíč k záhadě. Odpověď ležela někde mezi ním a Nerakou. Tanis se ještě nerozhodl, jak onu odpověď získat, i když se mu v hlavě už zrodil plán.
Daleko před nimi se do ticha rozezněl zvuk lesních rohů. Obzor ozářilo žluté světlo. Drakoniáni pálili vesnice. Tanis se zahalil do svého pláště. Přestože už bylo po Jarním rozbřesku, chladná zima stále ještě neodešla.
"Pospěšme si!" řekl tiše.
Sledoval je, jak jeden po druhém přebíhají otevřenou planinu, aby se ukryli ve stínu stromů. Tam na ně čekali malí mosazně zbarvení draci, aby je odnesli do hor.
Všechno může ještě dnes v noci skončit, pomyslel si znepokojeně Tanis, když sledoval Tasslehoffa, jak se krade tmou jako malá myš. Jestli je draci zahlédli, jestli je žluté oči citadely viděly, bylo po všem. Berem padne do rukou Královny a Temnota zahalí celou zemi.
Tika následovala Tase, běžela lehce a jistě. Flint je udýchaně následoval. Trpaslík vypadal staře. Tanise napadlo, že mu není dobře, ale věděl, že Flint by nikdy nepřipustil, aby ho nechali ve městě. Také Karamon zmizel v temnotě, jen jeho meč tiše cinkal. Jednou rukou držel Berema a táhl ho za sebou.
Teď je řada na mně, pomyslel si Tanis, když viděl, jak se ostatní nepozorovaně dostali do lesa. Je to zde! Dobro a zlo. Jejich příběh se chýlil ke konci. Zvedl oči a spatřil Řekyvana a Zlatolunu, jak je sledují z malého okna na vrcholku věže.
Pro dobro nebo pro zlo.
Co když však skončí v temnotě, poprvé zapochyboval Tanis. Co se se světem stane? Co se stane s těmi, kteří přežijí?
Znovu vzhlédl, aby se ještě jednou podíval na dvojici, která mu byla tak milá jako vlastní rodina. Zahlédl, jak Zlatoluna rozsvítila svíčku. Slabé světlo na krátký okamžik osvítilo jejich tváře. Zamávali mu na rozloučenou, a pak zase uhasili plamen, který by mohly nepřátelské oči zahlédnout.
Tanis se zhluboka nadechl a rozběhl se.

Temnota může zvítězit, ale nikdy se jí nepodaří udusit bezmeznou naději. A tak i když jedna svíčka zhasne, další a další budou zapalovány.
A tak bude plamen naděje stále osvětlovat bezednou temnotu, až konečně přijde jeho den.

KNIHA 3

1.Stařec a zlatý drak.

Byl to starý zlatý drak, nejstarší svého rodu. V časech svého mládí býval ohnivým válečníkem a na jeho svraštělé zlaté kůži byly stále ještě znát jizvy, kterými jej poznamenala jeho vítězství. Jeho jméno kdysi zářilo stejně jasně jako sláva jeho činů, už dávno ho ale zapomněl. Někteří neuctiví mladší draci o něm mluvili jako o Pyritovi Bláznovu zlatu, to kvůli tomu, že často duchem mizel z přítomnosti a znovu prožíval minulost.
Už přišel o většinu zubů a bylo to dávno, pradávno, co naposledy spolykal kus jeleního masa nebo roztrhal nějakého skřeta. Teď už mohl jen čas od času po malých kouscích rozžvýkat králíka, většinou se ale živil ovesnou kaší.
Pokud Pyrit přebýval v přítomnosti, byl to inteligentní, i když občas trochu popudlivý společník. Ačkoli si to odmítal přiznat, začínal špatně vidět a byl hluchý jako pařez, myslel však rychle a mezi draky se říkalo, že jeho slova jsou stále ostrá jako meče. Pravdou bylo, že jen zřídka hovořil o tomtéž, co jeho společníci. Když se ale vracel do minulosti, ostatní zalézali do svých jeskyní. Pokud si totiž na ně dokázal vzpomenout, byl stále ještě schopen provádět velmi pozoruhodná kouzla a jeho dračí dech byl stejně účinnou zbraní jako kdysi.
Toho dne však Pyrit nebyl ani v minulosti, ani v přítomnosti. Spokojeně ležel na Estwildské pláni a pochrupával na teplém jarním sluníčku. Vedle něj ležel jakýsi stařec a dělal zrovna to samé, hlavu opřenou o drakův bok jako o polštář.
Stařec si na obličej položil roztrhaný a už skoro beztvarý rohatý klobouk, který mu stínil tvář před slunečními paprsky. Zpod klobouku se na všechny strany táhly dlouhé bílé vousy. Na sobě měl starý muž dlouhý šedý hábit a na nohou vysoké boty.
Oba klidně spali. Zlatému drakovi se boky zvedaly a chvěly sípavým dechem. Stařec spal s otevřenými ústy a chvílemi sám sebe probudil mohutným zachrápáním. Pokaždé, když se mu to stalo, se starý muž prudce posadil a poplašeně se kolem sebe rozhlédl. Klobouk se mu přitom vždycky skutálel do trávy (spáčovu zjevu to příliš nepomohlo). Samozřejmě nic vidět nebylo, takže stařec jen cosi nevrle zabručel, položil si klobouk na tvář (když ho konečně našel), navztekaně šťouchl draka do žeber a znovu usnul.
Ačkoli byl hezký a teplý jarní den, náhodný poutník by se jistě divil, jak je to u nejhlubší Propasti možné, že ti dva klidně spí na Estwildské pláni. Takový člověk by si možná myslel, že přátelé na někoho čekají, když se ten stařec chvílemi probouzí a s posvátným výrazem ve tváři hledí na prázdné nebe.
Náhodný poutník by se divil - kdyby však tou cestou nějaký kráčel. Žádný tam ale nebyl. Přinejmenším ne žádný, který by mohl být přítelem těch dvou. Estwildská pláň se toho času hemžila jen oddíly drakoniánů a různých jiných stvůr. Ovšem pokud ti dva věděli, že podřimují na dosti nebezpečném místě, nezdálo se, že by jim to vadilo.
Stařec se probudil s obzvlášť silným zachrápáním a už už se chystal drakovi vyčinit za to, že vydává takové odporné zvuky, když vtom na ně náhle padl temný stín.

"Fuj!" odplivl se starý muž, když se podíval na oblohu. "Dračí jezdci! A je jich celé hejno. Řekl bych, že z toho nemůže vzejít nic dobrého." Starcovo bílé obočí se mu nad kořenem nosu svraštilo do ostrého V. "Už toho mám docela dost - troufnou si jen tak přiletět a zakrýt mi slunce! Vstávej!" zakřičel a šťouchl Pyrita odřenou starou holí.
Zlatý drak cosi zabručel, otevřel jedno zlaté oko, zadíval se na starého muže (viděl místo něj jen šedivou mlhu) a klidně oko zase zavřel.
Přešly přes ně další stíny - celkem čtyři draci s jezdci.
"Vstávej, ty starý povaleči, říkám ti, vstávej!" zaječel stařík. Jeho zlatý společník rozkošnicky zamručel, převalil se na záda, protáhl si nohy zakončené drápy a nastavil břicho slunečním paprskům.
Stařík na draka chvíli hleděl, pak ho v náhlé inspiraci obešel a sklonil se k velké hlavě. "Válka!" zakřičel z plných plic do jednoho z dračích uší. "Vypukla válka! - Útočí na nás..."
Účinek byl ohromující. Pyrit bleskurychle otevřel oči, převalil se na břicho a zahrabal nohama v zemi tak prudce, že se málem zasypal hlínou, odletující mu od drápů. Hněvivě zvedl hlavu, roztáhl zlatá křídla a zamával jimi s takovou silou, že mračna prachu a písku vyletovala na půl míle vysoko.
Stařík vypadal, jako by ho ta netušená proměna hodně zaskočila. Navíc byl prozatím zbaven řeči následkem bezděčného vdechnutí oblaku prachu. Když však spatřil, že se drak chystá vzlétnout, vzpamatoval se a rozběhl se za ním, zuřivě mávaje kloboukem.
"Stůj!" vykřikl, rozkašlal se a skoro se dusil. "Počkej na mě!"
"Kdo jsi, že chceš, abych na tebe počkal?" zaburácel Pyritův hlas a drak se zahleděl do oblaku rozvířeného písku. "Jsi můj čaroděj?"
"Ano, ano, jsem tvůj čaroděj," rychle odpověděl stařík. "Spusť trochu křídlo, abych se mohl vyšplhat nahoru. Díky, konečně se chováš slušně. Teď se... Ne! U všech bohů, dívej se přece! Nejsem připoutaný! A kde je můj klobouk?! Zatracený pitomče, copak jsem ti říkal, abys odstartoval?!"
"Musíme se do té bitvy dostat včas!" vykřikl bojechtivě Pyrit. "Huma je tam sám!"
"Huma?" nevěřil svým uším stařík. "Tak to do té bitvy přiletíš hodně pozdě. Pár set let to bude určitě. Já jsem myslel jinou bitvu. Myslel jsem ty čtyři draky tamhle na východě. Jsou to zlí draci! Musíme je zastavit."
"Draci! Vidím je!" zařval Pyrit a s mohutným máváním křídel se vrhl po dvou velmi udivených a nanejvýš uražených orlech.
"Ne! Ne!" křičel stařík a kopal draka do boků. "Na východ, hlupáku! O dvě čárky víc na východ!"
"Jsi určitě můj čaroděj?" otázal se hlubokým hlasem Pyrit. "Můj čaroděj na mě nikdy takovým tónem nemluvil."
"Já... se ti omlouvám, starý brachu," řekl rychle stařík, "jsem jenom trochu nervózní. To víš, nadcházející bitva a tak."
"U všech bohů, tam jsou čtyři draci!" řekl užasle Pyrit, který konečně spatřil jejich rozmazané obrysy.
"Doleť až k nim, ať je mám na dostřel," zakřičel stařík. "Mám na ně úplně nádherné kouzlo - kulový blesk! Ovšem nejdřív si musím vzpomenout na to zaklínadlo," zamumlal už jen sám pro sebe.

Mezi jezdci na čtyřech žlutých dracích byli dva důstojníci dračí armády. Jeden z nich letěl úplně vepředu. Měl dlouhé vousy a na hlavě přilbu, která jako by pro něj byla příliš velká. Muž ji nosil staženou hluboko do čela. Druhý z důstojníků skupinu uzavíral. Byl to obrovský muž, který se jen s obtížemi dokázal vměstnat do černého brnění. Přilbu neměl žádnou - nejspíš pro něj neměli žádnou tak velkou, výraz na jeho tváři však nevěstil nic dobrého. Bylo zřejmé, že muž bedlivě pozoruje všechno kolem, zejména pak vězně, kteří jeli na dracích uprostřed letky.
Byla to hodně zvláštní skupina lidí, ti vězňové - žena v brnění, naprosto se k ní nehodícím, trpaslík, šotek a muž středního věku s dlouhými neupravenými šedými vlasy.
Tentýž poutník, který by pozoroval staříka a jeho draka, by si mohl všimnout, že důstojníci se svými vězni letí tak, aby nebyli zpozorováni žádným z pěších oddílů Dračího Velmistra. A když je jedna skupina

drakoniánů zahlédla a začala na ně volat, aby na sebe upozornila, dračí důstojníci jim nevěnovali sebemenší pozornost. Opravdu dobrý pozorovatel by se zřejmě podivil i nad tím, co vlastně dělají žlutí draci ve službách dračích armád.
Bohužel ani stařík, ani jeho sešlý zlatý drak dobrými pozorovateli nebyli.
Skryti v mracích se nepozorovaně přiblížili k nic netušící dračí letce.
"Na můj rozkaz sletíš dolů," řekl stařík, rozjařený představou blížící se bitvy. "Zaútočíme na ně zezadu."
"Kde je pan Huma?" zeptal se zlatý drak, ze všech sil se snažící prohlédnout mrakem, který je obklopoval.
"Je mrtvý," zabručel stařík, kterého v té chvíli zajímalo jen jeho kouzlo.
"Mrtvý!" zařval nešťastně drak. "Tak tedy opravdu jdeme pozdě?"
"Už se o to nestarej," odsekl stařík. "Jsi připravený?"
"Mrtvý," opakoval smutně drak. Pak se mu ale náhle zablesklo v očích. "Ale my ho pomstíme!"
"Ovšem," přitakal stařík. "Teď... na můj rozkaz... Ne! Ještě ne! Ty..."
Staříkova slova zanikla v burácení vichru. Zlatý drak vyletěl z mraku a vrhl se na čtyři menší draky hluboko pod ním jako šíp vystřelený z oblohy.
Obrovitý důstojník v sedle posledního z draků nad sebou postřehl pohyb a zvedl hlavu. Oči se mu náhle rozšířily.
"Tanisi!" zakřičel ze všech sil na důstojníka vepředu.
Půlelf se obrátil. Už při zvuku Karamonova hlasu vytušil nebezpečí, stále však ještě nic neviděl. Pak Karamon ukázal rukou k obloze. Tanis zvedl oči.
"Ve jménu bohů, co je to..." vydechl. Z výšky se na ně jako blesk střemhlav řítil zlatý drak. V jeho sedle seděl jakýsi starý válečník, bílé vlasy mu vlály a dlouhé bílé vousy odletovaly k ramenům. Drak měl tlamu doširoka otevřenou, a kdyby mel zuby, budil by děs a hrůzu. "Řekl bych, že míří přímo na nás," řekl rozechvěle Karamon.
Tanis dospěl ke stejnému závěru. "Rozptylte se!" vykřikl a tiše zaklel. Dole pod nimi sledovala vzdušný souboj s napjatým očekáváním celá divize drakoniánů. Co si Tanis přál ze všeho nejméně, bylo přilákat jejich pozornost, a teď nějaký bláznivý stařec všechno zničil.
Když uslyšeli Tanisův rozkaz, všichni draci okamžitě uposlechli a opustili sevřený šik, už ale bylo pozdě. Přímo uprostřed letky vybuchla oslnivá ohnivá koule a zmítající draci se jako listy ve vichřici rozletěli po obloze.
Na chvíli oslepený Tanis pustil otěže a chytil se rukama dračího krku - zvíře se však jen zoufale pokoušelo znovu rozletět.
Pak Tanis uslyšel známý hlas.
"Dostali jsme je! To bylo aspoň kouzlo! Kulový blesk, to na ně platí..."
"To je přece Fišpán!" zasténal Tanis. Se slzícíma očima se zoufale snažil zvládnout svého draka, zvíře však asi vědělo, co dělat, mnohem lépe než jeho nezkušený jezdec, protože žlutý drak zanedlouho už zase bez obtíží letěl. Teď, když se mu vrátil zrak, se Tanis rychle podíval po ostatních. Vypadali, že jsou nezranění, byli však roztroušeni hodně daleko od sebe. Čaroděj a jeho drak pronásledovali Karamona - stařec měl nataženou ruku a očividně se chystal použít další zkázonosné kouzlo. Karamon něco křičel a vzrušeně gestikuloval - i on poznal popleteného starého čaroděje.
Zezadu se k Fišpánovi řítili Flint a Tasslehoff. Šotek křičel nadšením a mával rukama, seč mu síly stačily, zatímco trpaslík se jen zuby nehty držel sedla a byl zelený jako puškvorec.
Fišpán však svou oběť nemínil nechat uniknout. Tanis zaslechl, jak stařík vykřikl několik slov, natáhl ruku a z prstů mu vyšlehl blesk. Naštěstí mířil vedle. Blesk proletěl kolem Karamonovy hlavy, a sice přinutil velkého válečníka k tomu, aby rychle uhnul, jinak ho ale nezranil.
Tanis zaklel tak zuřivě, že sám sebe vyděsil. Pobídl svého draka a ukázal na starého čaroděje.
"Leť na něj!" nařídil drakovi. "Neubližuj mu, ale donuť ho, aby odsud zmizel."
K jeho naprostému úžasu však žlutý drak odmítl rozkaz splnit. Zvíře jen zavrtělo hlavou, začalo se ve vzduchu otáčet a náhle Tanisovi došlo, že to zvíře chce přistát!

"Cože? Zbláznil ses?" zakřičel na draka. "Vždyť letíme rovnou k dračím armádám!"
Drak ale jako by byl hluchý a Tanis viděl, že i ostatní draci krouží a připravují se k přistání.
Tanis draka marně přemlouval. Berem, sedící za Tikou, svíral dívku tak silně, že mohla jen stěží dýchat. Oči Věčného muže se upíraly na drakoniány hemžící se po planině, kde se draci chystali přistát. Karamon celou dobu neustále uhýbal před blesky, které se mu jen míhaly kolem hlavy. Dokonce i Flint se probral k životu, vztekle škubal otěžemi a cosi hulákal, zatímco Tas stále ještě pokřikoval po Fišpánovi. Stařík celý průvod uzavíral a hnal žluté draky před sebou jako stádo ovcí.
Přistáli nedaleko od prvních svahů Kalkistských hor. Tanis se rozhlédl po pláni a spatřil, jak se k nim sbíhají zástupy drakoniánů.
Možná bychom je ještě mohli oklamat, pomyslel si Tanis, přestože jejich převleky byly určené jen k tomu, aby se dostali do Neraky, ne aby unikli armádě podezřívavých drakoniánů. I tak ale stálo za to se o to pokusit. Jen kdyby si Berem pamatoval, že se má držet vzadu a být zticha.
Ještě než ale Tanis stačil cokoli říct, Berem seskočil z drakova hřbetu a jako smyslů zbavený se rozběhl ke kopcům. Tanis jasně viděl, jak drakoniáni křičí a ukazují na prchajícího muže.
Takže vzadu se držet nebude, zaklel Tanis. Ještě bychom je ale stále mohli ošálit... mohli bychom jim říct, že to je vězeň, který se nám pokoušel uprchnout. Ale ne, uvědomil si Tanis, drakoniáni se za ním jednoduše rozběhnou a chytí ho. Podle toho, co mu Kitiara řekla, znali Beremovu podobu všichni drakoniáni na Krynnu.
"U Propasti!" Tanis se přinutil uklidnit a rozumně uvažovat, věci se mu ale začaly vymykat z rukou.
"Karamone! Utíkej za Beremem, Flintě... Ne, Tasslehoffe, vrať se! Zatraceně! Tiko, utíkej za Tasem! Ale ne, raději zůstaň tady. Ty také, Flintě."
"Ale Tas přece utíkal za tím bláznivým starým..."
"A když budeme mít štěstí, země se otevře a oba je pohltí!" Tanis se ohlédl a divoce zaklel. Hnán šíleným strachem skákal Berem přes skály a křoví jako štvaná zvěř, zatímco Karamon v dračím brnění a obtěžkaný bezpočtem svých vlastních zbraní na každou stopu, o kterou se přiblížil k Beremovi, vzápětí zase dvě ztratil.
Když se Tanis podíval přes planinu, zřetelně viděl blížící se drakoniány. Jejich brnění, meče a oštěpy zářily ve slunečním svitu. Ještě by tu byla naděje, že kdyby žlutí draci zaútočili...
Ale právě v okamžiku, kdy jim chtěl nařídit, aby vzlétli do útoku, k nim z místa, kde přistál se svým starým drakem, přiběhl udýchaný čaroděj. "Kšá!" zakřičel na žluté draky. "Kšá! Leťte pryč! Ať už jste tam, odkud jste přišli!"
"Ne! Počkejte!" Tanis si zoufalstvím rval vousy, když viděl, jak stařík pobíhá mezi žlutými draky a mává rukama jako selka, která zahání slepice do kurníku.
Pak půlelf přestal klít a jen nevěřícně přihlížel, jak se draci před starým mužem v ošuntělém šedém hábitu položili na zem, zase se zvedli, rozepjali křídla a ladně se vznesli do vzduchu.
Tanis zcela zapomněl, že má na sobě uniformu důstojníka dračí armády a rozčileně se rozběhl po zdupané trávě za Tasem a ke starému muži. Když je uslyšel přibíhat, Fišpán se otočil a upřeně se na ně zadíval.
"Mám sto chutí propláchnout vám krky mýdlem," začal zvysoka starý čaroděj, probodávaje Tanise pohledem. "Od nynějška jste mými zajatci, takže mě bez řečí následujte, nebo poznáte, co dokáží má kouzla!"
"Fišpáne!" vykřikl Tas a vrhl se staříkovi kolem krku.
Starý čaroděj chvíli hleděl na šotka jako na zjevení a potom užasle u couvl.
"To je Tassle... Tassle..." koktal popleteně.
"Bosonožka," řekl Tas, ustoupil o několik kroků a zdvořile se uklonil. "Tasslehoff Bosonožka."
"U ducha velikého Humy!" vyjekl Fišpán.
"Toto je Tanis Půlelf a toto Flint Křesadlo. Pamatujete si na něj ještě?" pokračoval Tasslehoff a drobnou rukou ukázal na trpaslíka.

"Ale ovšem, vzpomínám si," zamumlal Fišpán a zrudl.
"Tamto je Tika... a tamhle je Karamon, toho ale teď nevidíte. A pak je tady ještě Berem. Unesli jsme ho z Kalamanu a - Fišpáne, to je něco! - on má zelený drahokam... Tanisi, to bolí!"
Fišpán si odkašlal a nedůvěřivě se rozhlédl kolem.
"Vy nejste s těmi... s těmi... dračími armádami?"
"Ne," odpověděl zasmušile Tanis, "to tedy nejsme. Nebo jsme alespoň nebyli. Ovšem to se teď nejspíš rychle změní," dodal a ukázal rukou za záda.
"Vy vůbec nejste s těmi dračími armádami?" zeptal se znovu a s nadějí v hlase Fišpán. "Jste si jistí, že jste nezběhli? Nemučili vás náhodou? Nevymyli vám mozky?"
"Ne! Zatracená práce!" Tanis si strhl přilbu. "Jsem Tanis Půlelf, pamatujete se na mě?"
Fišpán se rozzářil. "Tanis Půlelf! Jak mě jen těší, že vás zase potkávám, pane." Popadl Tanisovu pravici a srdečně s ní zacloumal.
"Nechtě toho!" okřikl ho vyčerpaně Tanis a vytrhl ruku ze stařínkova sevření. "Ale vždyť jste přiletěli na dracích?" "To byli draci dobra!" vykřikl Tanis. "Oni se vrátili!" "To mi ale nikdo neřekl!" vydechl rozčileně stařík. "Víte, co jste udělal?" pokračoval Tanis, ať si stařík říkal, co chtěl. "Vlastně jste nás sestřelil! A navíc jste nás připravil o poslední možnost, jak se dostat do Neraky!"
"Ale já vím, co jsem udělal," zabručel Fišpán. Ohlédl se přes rameno a zachmuřil se. "Ale, ale. Tamti jako by už byli hodně blízko. Neměli by nás chytit. Takže co tady děláme?" upřel zrak na Tanise. "Ty jsi mi ale vůdce. Řekl bych, že se budu muset ujmout vedení... Kde je můj klobouk?" "Asi pět mil odtud," mohutně zažíval Pyrit. "Ty jsi ještě tady?" zeptal se nevrle Fišpán a rozezleně se zadíval na zlatého draka. "A kde bych měl být?" opáčil drak. "Řekl jsem ti, abys odletěl s ostatními!" "Nechtělo se mi," odfrkl Pyrit. Z nozder mu vyletěl krátký plamen a chřípí se mu zachvělo. Následovalo bohatýrské kýchnutí. Drak několikrát popotáhl nosem a nahněvaně pokračoval: "Ti žlutí draci nemají žádnou úctu ke stáří. Pořád jenom mluví a mluví! A ještě ke všemu se hihňají. Jde mi to na nervy, to jejich pitomé hihňání."
"V tom případě tedy budeš muset letět sám!" Fišpán přešel ke drakovi a zahleděl se mu do vypouleného oka. "Máme před sebou dlouhou cestu zemí plnou nebezpečí..."
"Máme?" zakřičel na něj Tanis. "Podívejte se, starý pane, Fišpáne, nebo jak se to vlastně jmenujete, proč se vy i ten váš... ten váš přítel jednoduše nevrátíte? Máte úplnou pravdu - bude to dlouhá a nebezpečná cesta, o to delší, že jsme přišli o naše draky a..."
"Tanisi..." ozvala se znepokojeně Tika, nespouštějící z očí blížící se drakoniány.
"Honem do kopců," řekl Tanis, zhluboka se nadechl a pokusil se překonat svůj strach i hněv. "Běž, Tiko. Běž s Flintem. Tasi..." popadl šotka za ruku.
"Tanisi! Nemůžeme ho tady nechat!" naříkal Tas.
"Tasi!" výhružně zvýšil hlas Tanis a šotek pochopil, že půlelf už má všeho až dost a víc nesnese. Starý muž si nejspíš všechno vyložil stejně jako on.
"Musím jít tady s těmi," řekl drakovi. "Potřebují mě, a ty sám zpátky nemůžeš. Budeš muset zase zkusit tu polomornii..."
"Polymorfii!" řekl uraženě drak. "To slovo je ‚polymorfie'. Nikdy to neřeknete správně."
"Ať už je to, co chce, hlavně sebou hni!" zaječel stařík. "Vezmeme tě s sebou."
"Tak dobrá," řekl drak. "Mohl bych se o to pokusit."
"Nemyslím si..." začal Tanis, protože mu nebylo jasné, co si počnou s velkým zlatým drakem, ale už bylo pozdě.
Zatímco Tas fascinovaně přihlížel a Tanis střídavě bledl a rudl netrpělivostí, drak vyslovil několik podivných zaklínadel. Chvíli se nedělo nic, potom zazářilo prudké světlo a najednou tam drak nebyl.
"Co se stalo? Kde je?" Tasslehoff se užasle rozhlížel kolem sebe.
Fišpán se naklonil a zvedl cosi z trávy.
"Pospěšte si! Rychle!" odháněl Tanis Tase i staříka směrem ke kopcům, kam už před nimi běželi Tika a Flint.

"Nastav ruku," sykl Fišpán na Tase, zatímco utíkali ke skalnatému svahu.
Tas udělal, co mu stařík řekl, a hned zatajil překvapením dech. Kdyby ho Tanis nepopadl za ruku a netáhl ho za sebou, byl by se šotek zastavil jako solný sloup.
V dlani mu zářila malá zlatá figurka draka, vypracovaná do nejmenších podrobností. Tasovi se zdálo, že snad vidí i jizvy na křídlech. Namísto očí měla figurka dva maličké červené drahokamy, a jak na ni Tas hleděl, oba drahokamy zmizely pod zavřenými zlatými víčky.
"Ach Fišpáne, to je taková krása! Opravdu si to můžu nechat?" zavolal Tas na starého čaroděje, který namáhavě oddechoval za jeho zády.
"Ale ovšem, můj chlapče," odpověděl s úsměvem Fišpán. "Přinejmenším do té doby, než tohle dobrodružství skončí."
"Nebo než to skoncuje s námi," zamumlal Tas a téměř bez dechu šplhal po skalnatém úbočí. Stvůry se stále blížily.

2.Zlatý most.

Stoupali stále výš a výš, za sebou hordy drakoniánů přesvědčené o tom, že před nimi prchá skupina špehů.
Přátelé ztratili stezku, po které utíkali Berem a Karamon, neměli však čas na to, aby ji hledali, a byli proto hodně překvapení, když zcela náhle narazili na Karamona, usazeného na velkém balvanu u cesty. Vedle něj ležel v bezvědomí Berem.
"Co se stalo?" zeptal se Tanis. Po dlouhém výstupu vyčerpáním sotva lapal po dechu.
"Jak vidíš, dostihl jsem ho," Karamon kývl hlavou směrem k ležící postavě. "A on se se mnou začal prát. Na svůj věk má ještě dost síly, Tanisi. I tak se ale bojím, že jsem na něho byl až moc tvrdý," dodal a podíval se ustaraně na nehybnou postavu.
"Mnohokrát ti děkujeme," řekl Tanis. Byl tak unavený, že ani neměl sílu klít.
"S tím si poradíme," řekla Tika a sáhla do své kožené mošny.
"Drakoniáni už se dostali až tam k té poslední velké skále," ozval se Flint, který se k nim právě v té chvíli konečně dopotácel. Trpaslík vypadal, jako kdyby byl na konci se silami, zhroutil se na skálu a koncem vousů si otíral zpocenou tvář.
"Tiko..." začal Tanis.
"Už to mám!" vykřikla triumfálně Tika a vytáhla z mošny malou lahvičku. Klekla si k Beremovi, odzátkovala lahvičku a zamávala mu jí pod nosem. Bezvědomý muž se nadechl a okamžitě se prudce rozkašlal.
Tika ho poplácala po tvářích. "Vstávej, nebo tě chytí drakoniáni!" řekla drsným číšnickým hlasem. Beremovy oči se okamžitě poplašeně otevřely. Rukama se chytil za hlavu a omámeně vstal. Karamon ho opatrně podepřel.
"Tiko, podívej, to je skvělé!" vykřikl nadšeně Tas. "Já si taky..." Než ho Tika mohla zastavit, Tas chňapl po lahvičce, přidržel si ji u nosu a zhluboka se nadechl.
"Aááách... Oůůů!" Šotek se zajíkl, zavrávoral a vrazil do Fišpána, který se k nim vyšplhal několik kroků za Flintem. "Fuj! Tiko! Tiko, to je hnus!" Tas jen stěží otvíral ústa. "Co to je?"
"Nějaký Otikův lektvar," řekla Tika a jen stěží potlačovala úsměv. "My číšnice jsme to všechny nosily. Dost často se to hodí, jestli mi rozumíš." Úsměv jí zmizel z tváře. "Ubohý Otik," řekla tiše. "Kdybych tak jen věděla, co se s ním stalo. A s jeho hostincem..."
"Tiko, na to teď není čas," řekl netrpělivě Tanis. "Musíme dál. Vstávejte, starý." To patřilo Fišpánovi, který se právě pohodlně usazoval na zemi.

"Mám jedno výborné kouzlo," zaprotestoval Fišpán, když ho Tas s hekáním zvedal na nohy. "Hned si to s těmi škůdci vyřídím. Puf a budou pryč."
"Ne," řekl Tanis. "Nepřichází v úvahu. Nanejvýš byste je všechny proměnil ve troly."
"Tak to by mě docela zajímalo..." Fišpánova tvář se rázem rozjasnila.
Odpolední slunce se právě začínalo sklánět za obzor, když se pěšina, po které stoupali do hor, náhle rozdělila na dvě, vedoucí do zcela rozdílných směrů. Jedna z nich směřovala k vrcholům hor, druhá jako by se stáčela po úbočí. Tanis si pak uvědomil, že mezi vrcholky by mohl být nějaký průsmyk, který by v případě potřeby bylo možné bránit.
Ještě než ale stačil cokoli říct, Fišpán se vydal po stezce, která vedla po úbočí. "Tudy," oznámil starý čaroděj a kulhal kupředu, opíraje se přitom o hůl.
"Ale..." chtěl něco namítnout Tanis.
"Pojďte! Tak pojďte přece! Tudy!" trval na svém Fišpán, obrátil se a rozhněvaně na ně hleděl zpod křoviny svého bílého obočí. "Tamta cesta nikam nevede - a platí to ve více než v jednom významu. Vím to, už jsem tady byl. Tahle vede po svahu hory k hluboké průrvě. Přes tu průrvu je most. Můžeme ho přejít a pak s drakoniány bojovat, až se pokusí dostat na druhou stranu."
Tanis se jen zamračil. Bláznivému starému čaroději nebyl příliš ochoten důvěřovat.
"Je to dobrý plán, Tanisi," řekl zvolna Karamon. "Je jasné, že se jim někde postavit musíme." Ukázal na drakoniány šplhající za nimi po horských stezkách.
Tanis se rozhlédl po svých společnících. Všichni byli vyčerpaní. Tika byla bledá jako křída a oči se jí horečnatě leskly. Opírala se o Karamona, který dokonce někde cestou upustil své oštěpy, aby alespoň trochu zmenšil břemeno, které musel nést.
Tasslehoff se na Tanise vesele zazubil, oddychoval však jako udýchaný pes a na jednu nohu kulhal. Berem vypadal stejně jako vždy, zasmušilý a vyděšený. Nejvíce se však Tanis obával o Flinta. Za celou dobu jejich útěku neřekl trpaslík ani slovo, držel se u nich a ani jednou neklopýtl, rty však měl promodralé a krátce a těžce oddychoval. Tanis si všiml, že si trpaslík čas od času - když si myslel, že ho nikdo nevidí - tře levou ruku, jako by ho bolela, nebo se chytá za hruď.
"Dobrá," rozhodl se Tanis. "Veďte nás, starý. I když mám pocit, že toho nejspíš budu litovat," dodal už jen sám pro sebe, když se ostatní rozběhli za Fišpánem.
Blížil se západ slunce a přátelé se zastavili. Stáli na malé skalní římse přibližně ve třech čtvrtinách výšky hory a před nimi byla hluboká úzká průrva. Hluboko pod sebou viděli lesknoucí se hladinu říčky, kroutící se po dně průrvy jako had s blyštivou kůží.
Bude to alespoň čtyři sta stop, odhadl Tanis. Stezka, na které stáli, objímala svah hory, na jedné straně byl srázný útes a na druhé nic než vzduch. Přes rokli vedla jen jediná cesta.
"A ten most," řekl Flint - byla to vůbec první slova, která za poslední hodiny řekl - "je starší než já... a v daleko horším stavu."
"Ten most tady stojí celá staletí!" řekl uraženě Fišpán. "Přežil i samu Pohromu!"
"Tomu věřím," řekl upřímně Karamon.
"Alespoň není zas tak dlouhý," pokusila se Tika o odvážný tón, ale hlas se jí chvěl.
Most přes průrvu byla stavba zcela jedinečné konstrukce. Do svahů na obou stranách průrvy zapustili jeho stavitelé obrovské řásníkové trámy, které zkřížené do tvaru písmene X podpíraly prkennou nosnou plochu mostu. Prkna však byla rozpraskaná a ztrouchnivělá, a pokud kdy na mostě bylo zábradlí, už dávno spadlo na dno rokle. Zatímco se na něj dívali, dřevo starého mostu se ve studeném večerním větru chvělo a skřípalo.
Pak za sebou uslyšeli hluboké hrdelní hlasy a řinkot oceli narážející na skály.
"Takže zpátky nemůžeme," zamumlal Karamon. "Měli bychom přejít jeden po druhém."
"Na to není čas," řekl Tanis a vstal. "Můžeme jenom doufat, že nám bohové jsou nakloněni. A ačkoli to jen nerad přiznávám, má Fišpán pravdu. Jakmile se dostaneme na druhou stranu, můžeme drakoniány

bez obtíží zastavit. Na tom mostě budou skvělými terči. Půjdu první. Držte se za mnou a jděte jeden po druhém. Karamone, ty jsi zadní stráž. Bereme, ty půjdeš se mnou."
Tanis se postavil jednou nohou na most a pak vykročil tak rychle, jak se jen odvážil. Cítil, jak se mu prkna pod nohama chvějí a třesou. Hluboko pod ním proudila mezi skalnatými stěnami horská říčka a z její bílé zpěněné hladiny vystupovaly ostré hroty skal. Tanis se zhluboka nadechl a rychle odvrátil oči.
"Nedívejte se dolů," varoval ostatní. Na místě, kde měl předtím žaludek, cítil jen mrazivou prázdnotu. Chvíli nebyl s to se pohnout, pak se ale znovu ovládl a s největším vypětím sil postupoval dál. Jen o krok zpět byl Berem - strach z dračích vojáků zcela zatlačil do pozadí všechno, co by Věčnému muži kdy mohlo nahnat hrůzu.
Za Beremem šel s lehkostí šotkům vlastní Tas a zvědavě se nakláněl přes okraj mostu. Pak následoval vyděšený Flint, podpíraný Fišpánem. Jako poslední vkročili na chvějící se prkna Tika a Karamon, neustále se s obavami ohlížející po stezce.
Tanis už byl téměř v polovině mostu, když část mostu povolila a shnilé dřevo se pod jeho nohama rozpadlo na třísky.
Jen zcela instinktivně se Tanis v záchvatu hrůzy zachytil za prkna, ztrouchnivělé dřevo se mu však rozpadlo v zoufale se svírajících rukou. Prsty mu uklouzly a... Čísi ruka ho chytila za zápěstí.
"Bereme!" vydechl Tanis. "Vydrž!" Tanis se přinutil povolit svaly a zůstal nehybně viset, protože věděl, že každý jeho pohyb by Beremovi jen překážel.
"Vytáhni ho nahoru!" uslyšel Karamonův burácející hlas. "Nikdo se nehýbejte! Mohlo by to spadnout celé!"
S tváří zkřivenou námahou a čelem pokrytým potem táhl Berem Tanise vzhůru. Tanis viděl, jak se svaly na mužově paži napínají až k prasknutí a žíly mu hrozí vyrazit z kůže. Tak pomalu, až se zdálo, že to bude trvat věčně, přetáhl Berem půlelfa přes okraj zlomeného mostu. Tam se Tanis zhroutil a jen ležel na vlhkém dřevě, třásl se po celém těle a rozechvělýma rukama svíral prkna mostu.
Pak zaslechl Tičin výkřik. Zvedl hlavu a téměř pobaveně si uvědomil, že nejspíš právě přišel znovu k životu jenom proto, aby ho vzápětí ztratil. Na stezce za nimi se objevilo přinejmenším třicet drakoniánů. Tanis se otočil a změřil si očima velice pozorně šířku mezery, která se otevřela uprostřed mostu. Opačná strana byla stále ještě nedotčená. Mohl by to sice přeskočit a dostat se do bezpečí a totéž by mohl udělat Berem i Karamon, ale už ne Tas, Flint a Tika, natož starý čaroděj.
"Říkal jsi něco o skvělých terčích," zabručel Karamon a vytáhl meč.
"Potřebujeme kouzlo, starý pane!" vykřikl náhle Tasslehoff.
"Cože?" překvapeně zamrkal Fišpán.
"Kouzlo!" vykřikl Tasslehoff a ukázal na drakoniány, kteří si všimli, že přátelé jsou uvězněni na mostě a rozběhli se, aby s nimi skoncovali.
"Tasi, už toho máme na krku dost," začal Tanis. Most mu dost nebezpečně zaskřípal pod nohama. Karamon se pomalu a opatrně postavil na čelo mostu, přímo tváří v tvář drakoniánům.
Tanis položil na tětivu šíp a vystřelil. Jeden z drakoniánů se chytil za hruď, s pronikavým zaječením přepadl přes hranu útesu a zmizel ve strži. Půlelf znovu vystřelil a znovu zasáhl. Stvůry v čele zaváhaly a na chvíli mezi nimi zavládl zmatek. Před půlelfovou smrtící palbou se ale nebylo kam skrýt. Stvůry však přesto brzy překonaly strach a rozběhly se k mostu.
V té chvíli začal Fišpán se svými kouzly.
Když uslyšel, jak si starý čaroděj začíná prozpěvovat zaklínadla, Tanis cítil, jak ho začíná přemáhat malomyslnost. Hořce si pomyslel, že v horším postavení už jednoduše být nemohli. Berem stojící vedle něj však pozoroval drakoniány s takovým klidem, že Tanis až žasl, dokud si neuvědomil, že se Berem nebojí smrti - vždy přece znovu ožije. Tanis znovu vystřelil a další drakonián se svíjel bolestí. Tanis se tak soustředil na své cíle, že zcela zapomněl na Fišpána. Ze soustředění ho vytrhlo až Beremovo užaslé vydechnutí. Tanis zvedl hlavu a spatřil, jak Berem hledí upřeně kamsi na nebe. Půlelf se proto také podíval tím směrem a úžasem málem upustil luk.

Z mraků klesal dlouhý zlatý mostní oblouk, jasně zářící v paprscích zapadajícího slunce. Veden pohyby čarodějovy ruky se zlatý oblouk snášel z nebes, aby uzavřel mezeru v mostě.
Tanis se probral z omámení. Rozhlédl se kolem a zjistil, že i drakoniáni zírají jako zkamenělí blýskajícíma se ještěříma očima na zlatý oblouk.
"Rychle! Pospěšte si!" vykřikl Tanis. Popadl Berema za ruku, táhl ho vší silou za sebou a vyskočil na snášející se oblouk, když byl ještě asi stopu nad úrovní mostu. Berem dost neobratně vylezl za ním. I potom, co se oba dostali nahoru, oblouk dál klesal a pod Fišpánovým vedením pomalu zastavoval. Oblouk byl stále ještě dobrých osm palců nad mostem, když nahoru vyskočil divoce křičící Tasslehoff, táhnoucí za sebou hrůzou napůl ochromeného trpaslíka. Stvůry si náhle uvědomily, že se jim jejich oběti chystají uniknout, zuřivě zavyly a vyhrnuly se na dřevěný most. Tanis se postavil k okraji oblouku a střílel na první drakoniány šíp za šípem. Karamon zůstal pozadu a odrážel je mečem.
"Utíkej na druhou stranu," nařídil Tanis Tice, když i ona vyskočila na oblouk. "Zůstaň s Beremem a nespouštěj ho v žádném případě z očí. A ty také, Flintě! Utíkej s ní! Rychle!" zakřičel vztekle na trpaslíka.
"Zůstanu s tebou, Tanisi," nabídl se Tasslehoff.
Tika se rychle ohlédla po Karamonovi a velmi neochotně uposlechla. Chytila Berema a strkala ho před sebou na druhou stranu. A protože Berem dobře viděl blížící se drakoniány, nebylo ani třeba příliš ho pobízet. Společně přeběhli přes oblouk na zbývající polovinu dřevěného mostu. Ta pod jejich nohama hlasitě zaskřípěla. Tanisovi nezbylo než doufat, že vydrží, neměl však čas na to, aby se tím směrem díval. Zřejmě ale držela, protože dobře slyšel, jak po ní dusají Flintový těžké boty.
"Dokázali jsme to!" volala radostně Tika z druhé strany rokle.
"Karamone!" vykřikl Tanis, který vystřelil další šíp a usilovně se snažil, za každou cenu, udržet na okraji zlatého oblouku.
"Tak už konečně zmiz!" osopil se Fišpán na Karamona. "Musím se soustředit! Musím ten oblouk usadit na to správné místo. Řekl bych, že to bude chtít ještě pár centimetrů doleva..."
"Tasslehoffe, jdi rychle na druhou stranu!" nařídil nesmlouvavě Tanis.
"Já Fišpána neopustím!" řekl vzpurně šotek, když i Karamon přešel na zlatý oblouk. Když drakoniáni spatřili, že velký válečník ustupuje, vrhli se znovu dopředu. Tanis střílel tak rychle, jak jen mohl - jedna ze stvůr ležela na mostě v kaluži zelené krve, další se skutálela do strže. Půlelf však už byl unavený, a co bylo ještě horší, docházely mu šípy. Stvůry se stále blížily. Karamon se zastavil na okraji oblouku po Tanisově boku.
"Fišpáne, pospěš si!" naléhal Tasslehoff a vyděšeně lomil rukama.
"Tak to bychom měli," řekl spokojeně Fišpán. "Naprosto dokonalé. A to mi gnómové říkali, že jako stavitel jsem mizerný."
Právě v tom okamžiku zlatý oblouk nesoucí Tanise, Karamona a Tasslehoffa pevně zapadl mezi dvě části rozbitého mostu.
A jen zlomek vteřiny poté ta část dřevěného mostu, co ještě stála a vedla do bezpečí na druhé straně průrvy, zaskřípěla, rozlomila se a spadla na dno rokle.
"U všech bohů!" zděšeně ze sebe vyrazil Karamon; zachytil Tanise a strhl ho zpátky právě v okamžiku, kdy se půlelf chystal vykročit po prknech hroutícího se mostu.
"Jsme v pasti!" zachraptěl Tanis, zatímco se mostní trámy před jeho očima řítily ke dnu strže. V tom okamžiku mu připadalo, že tam s nimi padá i jeho duše. Slyšel, jak Tika na druhé straně vyděšeně křičí a do jejího nářku se mísí vítězný řev drakoniánů.
Do toho se ozval náhlý zvuk štípaného a lámaného dřeva. Stvůry už najednou nekřičely nadšením, ale strachem a hrůzou.
"Tanisi! Podívej se!" divoce vykřikl Tasslehoff. "Podívej se!"
Tanis se ohlédl právě včas, aby ještě zahlédl, jak se i poslední zbývající část mostu řítí do hlubiny a s sebou strhává většinu drakoniánů. Cítil, jak se zlatý oblouk pod jeho nohama chvěje.
"Ale my spadneme za nimi!" křičel Karamon. "Nic to už nedrží..."

Náhle jako by se mu jazyk přilepil na patro. S přidušeným vydechnutím se pomalu podíval na jednu stranu oblouku a pak zase na druhou.
"Tomu nevěřím..." zamumlal.
"Já ale ano..." roztřeseně se nadechl Tanis.
Uprostřed rokle visel ve vzduchu magický mostní oblouk a pokojně se leskl v paprscích zapadajícího slunce, zatímco se rozbité trosky dřevěného mostu řítily do propasti. Na oblouku stály čtyři postavy, něme hledící na zlámané trámy pod sebou - a na široké mezery mezi obloukem a kraji rokle.
Na několik dlouhých okamžiků zavládlo naprosté ticho, ticho absolutní a přinášející smrt. Pak se Fišpán triumfálně otočil k Tanisovi.
"Nádherné kouzlo," řekl hrdě starý čaroděj. "Máte lano?"
Bylo už dlouho po setmění, když se přátelé konečně dostali ze zlatého oblouku. Nejprve hodili lano Tice a počkali, až ho s trpaslíkovou pomocí pevně uvázala ke stromu. Pak jeden po druhém - Tanis, Karamon, Tas a nakonec Fišpán - seskočili z oblouku a nechali se Beremem vytáhnout na okraj strže. Když se konečně všichni dostali do bezpečí, zhroutili se vyčerpáním. Byli tak unavení, že se ani nepokoušeli hledat nějaký úkryt, jen v malém borovém lesíku rozprostřeli na zem přikrývky a postavili hlídky. Ti, co nemuseli bdít, okamžitě hluboce usnuli.
Druhý den ráno se Tanis vzbudil s celým tělem ztuhlým a rozbolavělým. První, co spatřil, byly sluneční paprsky odrážející se od lesklých stěn zlatého oblouku, stále se ještě vznášejícího nad průrvou.
"Budu daleko od pravdy, když řeknu, že se toho nedokážete zbavit?" zeptal se Fišpána, zatímco starý čaroděj pomáhal Tasovi připravovat snídani.
"Obávám se, že ne," řekl stařík a zadumaně si tu věc prohlížel.
"Už ráno zkusil pár kouzel," řekl Tas a kývl směrem k borovici od země až ke špičce pokryté pavučinami a další, kterou cosi spálilo na uhel. "Myslel jsem si, že bude lepší, když s tím skončí, než nás všechny promění ve cvrčky nebo něco takového."
"Nejvyšší čas," zamumlal Tanis a znepokojeně hleděl na zlatý oblouk. "Musím říct, že lepší znamení jsme jim nemohli dát, ani kdybychom za sebou kreslili šipky." Sklonil hlavu a sedl si vedle Tiky a Karamona.
"Vsadím se, že po nás půjdou dál," řekl Karamon a bez zájmu ukousl další kousek sušeného jídla. "Mají draky, kteří je za námi donesou." S povzdechem strčil většinu snídaně zpátky do kapsy.
"Karamone, proč nejíš?" zeptala se Tika.
"Nemám hlad," zabručel Karamon a vstal. "Řekl bych, že bych se tady měl trochu porozhlédnout." Přehodil si přes rameno tornu a zbraně a vykročil dál po stezce.
Tika začala s odvrácenou tváří rychle balit své věci, uhýbajíc před Tanisovým pohledem.
"Raistlin?" zeptal se Tanis.
Tika se zastavila. Ruce se jí svezly do klína.
"Tanisi, to bude takový pořád?" bezmocně hlesla a nešťastně se zadívala za Karamonem. "Já tomu nerozumím."
"Ani já ne," řekl tiše Tanis a pohledem sledoval velkého muže, pomalu se ztrácejícího v divočině. "Já jsem ale nikdy neměl ani bratra, ani sestru."
"Já tomu rozumím," řekl Berem. Hlas se mu chvěl vášní, která přitáhla Tanisovu pozornost.
"Co tím myslíš?"
Jakmile však Tanis tu otázku vyslovil, ten dychtivý a hladový výraz byl z Beremovy tváře rázem pryč.
"Nic..." zamumlal a jeho tvář už byla jen prázdnou maskou.
"Počkej!" Tanis prudce vstal. "Proč bys měl Karamonovi rozumět?" Položil ruku na Beremovo rameno.
"Nech mě být!" zuřivě vykřikl Berem a odhodil Tanise zpět.
"Poslyš, Bereme," ozval se Tasslehoff s úsměvem na tváři a očima tak jasnýma, jako by vůbec nic neslyšel. "Probíral jsem se svými mapami a našel jsem jednu, která vypráví ten nejpodivnější příběh, jaký..."

Berem vrhl po Tanisovi uštvaný pohled a pomalu se šoural k místu, kde na zemi seděl se zkříženýma nohama Tas a kolem sebe měl rozložený celý svazek map. Věčný muž se sehnul nad mapami a brzy se zdálo, že ho zcela pohltila jedna z Tasových bajek.
"Bude lepší, Tanisi, když ho necháme o samotě," řekl Flint. "Pokud chceš znát můj názor, je jediným důvodem toho, že Karamonovi rozumí, to, že je stejně šílený jako Raistlin."
"Neptal jsem se tě, ale na tom nezáleží," řekl Tanis a usedl vedle trpaslíka, aby snědl svou porci jídla. "Vypadá to, že brzy budeme muset vyrazit. Když budeme mít štěstí, Tas najde mapu..."
Flint se posměšně ušklíbl. "Pche. To nám tak pomůže. Poslední mapa, podle které jsme se řídili, nás dovedla do mořského přístavu, kde chybělo jenom to moře!"
Tanis potlačil úsměv. "Možná to teď bude jinak," řekl. "Určitě to ale bude lepší, než se řídit tím, co nám řekne Fišpán."
"To máš asi pravdu," zabručel nevrle Flint. Úkosem si změřil Fišpána a naklonil se k Tanisovi. "Nikdy ti nepřišlo divné, jak přežil ten podzim v Pax Sarkasu?" zašeptal hodně nahlas.
"Je hodně věcí, které bych chtěl vědět," řekl tiše Tanis. "Například - jak se cítíš?"
Trpaslík překvapeně zamžikal, naprosto vyvedený z míry neočekávanou otázkou. "No to je skvělé!" opáčil a tvář mu zrudla.
"Musím se tě na to zeptat. Dost často vidím, jak si třeš levou ruku," nedal se odbýt Tanis.
"To je revma," zamračil se trpaslík. "Sám víš, že mě na jaře vždycky trápí. A spaní na zemi mi také příliš nepomáhá. Měl jsem pocit, že jsi říkal, že půjdeme dál." Trpaslík se sehnul ke svým věcem.
"Máš pravdu," odvrátil se s povzdechem Tanis. "Našel jsi něco, Tasi?"
"Myslím, že ano," řekl dychtivě Tas. Svinul své mapy, zastrčil je zpátky do pouzdra a pouzdro do mošny. Přitom se ještě stačil podívat na zlatou figurku. Ačkoli se zdálo, že je vyrobená jen ze zlata, změnila figurka tím nejpodivnějším způsobem svoji polohu. Nyní objímala všema čtyřma nohama zlatý prsten - Tanisův prsten, který mu darovala Laura-na a který jí Tanis zase vrátil, když jí řekl, že miluje Kitiaru. Tasslehoffa pohled na draka a prsten tak uchvátil, že téměř zapomněl na čekajícího Tanise.
"Ach ano," řekl, když uslyšel Tanisovo netrpělivé zakašlání. "Mapu. Jistě. Řeknu to takhle - když jsem byl ještě malý, přecházel jsem se svými rodiči přes Kalkistské hory - to jsou právě tyto hory - cestou do Kalamanu. Obvykle jsme chodili delší, severní cestou. V Taman Busúku byl každý rok trh, kde prodávali ty nejkrásnější věci na světě, a můj otec o to nikdy nechtěl přijít. Jeden rok - řekl bych, že to bylo rok potom, co mého otce zatkli a dali na pranýř kvůli nějakému nedorozumění s jedním klenotníkem - jsme se ale rozhodli, že půjdeme přes hory. Má matka vždycky chtěla vidět Bohodomov, takže jsme..."
"A co ta mapa?" přerušil ho Tanis.
"Ale ovšem, mapa," povzdechl si Tas. "Tady je. Myslím, že kdysi patřívala mému otci. My jsme teď tady, alespoň pokud to já a Fišpán dokážeme odhadnout. A tady je Bohodomov."
"A to je co?"
"Staré město. Jsou to už jenom zříceniny. Lidé ho opustili za Pohromy."
"A teď se nejspíš hemží drakoniány," uzavřel Tanis.
"Ne, ne ten Bohodomov," pokračoval Tas a přesunul svůj drobný ukazováček do hor poblíž tečky, která označovala město. "Tomuto místu se také říká Bohodomov. Podle Fišpána se to místo tak jmenovalo dokonce už dlouho předtím, než tam postavili město."
Tanis se podíval na starého čaroděje, který přikývl.
"Před dávnými časy lidé věřili, že tam žijí bohové," pronesl posvátným tónem Fišpán. "Je to velmi svaté místo."
"A je skryté v hluboké kotlině uprostřed hor," dodal Tas. "Vidíš? Podle Fišpána tam nikdo nikdy nechodí a kromě něj také nikdo nezná stezku, která tam vede. A ta stezka na téhle mapě je, alespoň vede do hor..."
"Nikdo tam nikdy nechodí?" zeptal se Tanis Fišpána.
Oči starého čaroděje se podrážděně zúžily. "Ne."
"Nikdo kromě vás?" ptal se dál Tanis.

"Byl jsem na mnoha místech, půlelfe!" odsekl čaroděj. "Máš rok času? Řeknu ti jejich jména!" Pohrozil Tanisovi prstem. "Nevážíš si mě, mladý muži. Pořád mě z něčeho podezíráš. A to i po tom všem, co jsem pro vás udělal..."
"To raději ne, to bych mu nepřipomínal!" Tas si všiml, jak Tanis rudne, a raději mága honem varoval. "Fišpáne, tak pojď přece."
Oba se rychlým krokem vydali po stezce. Fišpán rozčileně dupal a vousy mu vlály.
"Opravdu na tom místě, kam jdeme, žili bohové?" zeptal se ho Tas, aby mu zabránil provokovat Tanise.
"A to mám vědět jak?" opáčil Fišpán. "Copak vypadám jako nějaký bůh?"
"Ale..."
"Už ti někdo řekl, že občas mluvíš poněkud přes míru?"
"Skoro každý," řekl vesele Tas. "Už jsem ti vyprávěl o tom, jak jsem našel huňatého mamuta?"
Tanis zaslechl, jak Fišpán zasténal. Kolem něj proběhla Tika a utíkala za Karamonem.
"Flintě, už jdeš?" zavolal Tanis.
"Ano," odpověděl trpaslík a náhle si sedl na skálu. "Jenom okamžik - spadla mi torna. Můžete jít napřed."
Tanis, zaujatý prohlížením šotkovy mapy, šel dál a nevšiml si, že se Flint zhroutil. Nevšiml si ani podivného tónu trpaslíkova hlasu, ani bolestivého výrazu, který se na okamžik objevil na jeho tváři.
"Ale pospěš si," řekl nepřítomně Tanis. "Nechceme tě nechávat pozadu."
"Jistě, chlapče," řekl tiše Flint, seděl dál na kameni a čekal, dokud bolest neustoupí, jako ustoupila vždycky.
Flint se díval, jak jeho přítel odchází po stezce, stále ještě v dračí zbroji trochu neobratně. Nechceme tě nechávat pozadu.
"Jistě, chlapče," opakoval si sám pro sebe Flint. Ještě jednou si přejel zkroucenou rukou přes oči, vstal a vydal se za svými přáteli.

3.Bohodomov.

Byl to dlouhý a únavný den, strávený putováním v horách, které půlelfovi připadalo jako zcela bezcílné. Jediné, co mu bránilo v tom, aby zbavil Fišpána velení poté, co za necelé čtyři hodiny už vešli do druhé slepé soutěsky, byla nepopiratelná skutečnost, že je starý muž vedl stále stejným směrem. Jakkoli se mohlo zdát, že se ztrácejí a bloudí, jakkoli byl Tanis ochoten přísahat, že už třikrát minuli ten stejný kámen, při pohledu na slunce pokaždé zjišťoval, že nepochybně stále putují na jihovýchod.
Jak se ale den krátil, viděl slunce stále řidčeji. Ze vzduchu zmizel nepříjemný chlad a vítr k nim dokonce přinášel i slabou vůni zelených a rostoucích věcí. Obloha se však záhy pokryla olověně šedými mraky a začal padat silný a vytrvalý déšť, který promáčel i ten nejpevnější plášť.
Kolem třetí už byla družina zamračená a navztekaná - nevyjímaje ani Tasslehoffa, který se rozčileně hádal s Flintem kvůli směru, kterým měl Bohodomov být. Pro Tanise to bylo o to horší, že mu bylo jasné, že oba vůbec nevědí, kde vlastně jsou. (Fišpána jednu chvíli přistihli, jak drží mapu vzhůru nohama.) Rozepře skončila tím, že Tasslehoff strčil mapy zpátky do tlumoku a odmítal je znovu vydat, dokud mu Fišpán nepohrozil, že mu promění jeho do uzlu svázané vlasy na koňský ohon.
Tanis už jich měl plné zuby, a tak tedy poslal Tase na konec řady, aby trochu vychladl, uchlácholil starého čaroděje a chvíli si pohrával s tajnou představou Fišpána a Tase zavřených někde v jeskyni.
Klid, který půlelf cítil v Kalamanu, se během té neradostné cesty postupně začal z jeho duše vytrácet. Tanis si uvědomil, že to byl klid způsobený neustálou činností, nutností přijímat rozhodnutí, vědomím toho, že konečně dělá něco hmatatelného, čím může Lauraně pomoci. Tyto myšlenky ho držely na hladině černých vod, ve kterých se topil, právě tak, jako mu v Krvavém moři Ištaru pomáhali mořští elfové. Nyní však cítil, jako ho temné vlny znovu pohlcují.

Tanisovy myšlenky se ani na okamžik neodloučily od Laurany. Stále znovu a znovu slyšel Giltanasova obviňující slova - Udělala to kvůli tobě! Přestože mu Giltanas možná odpustil, Tanis věděl, že on sám si neodpustí nikdy. Co se děje s Lauranou ve Chrámu Královny Temnot? Je ještě naživu? Tanisova duše před tou myšlenkou strnula děsem. Ovšemže byla naživu! Královna Temnot by ji nezabila, alespoň ne do té doby, dokud ještě chtěla Berema...

Tanis upřel oči na muže kráčejícího před ním po Karamonově boku. Udělám cokoli, abych Lauranu zachránil, přísahal v duchu půlelf a sevřel ruce v pěst. Cokoli! I kdyby to znamenalo obětovat vlastní život nebo...

Náhle se zastavil. Opravdu by Berema vydal? Opravdu by vydal Věčného muže do rukou Královny Temnot, a tím možná uvrhl svět do tmy tak hluboké, že by už nikdy nespatřil světlo?

Ne, řekl sám sobě Tanis. Laurana by raději zemřela, než by zúčastnila něčeho takového. Půlelf však po několika krocích své rozhodnutí znovu změnil. Ať se svět postará sám o sebe, pomyslel si odevzdaně. Jsme odsouzeni k smrti. Ať už se stane cokoli, stejně nemůžeme zvítězit. Lauranin život, to je to jediné, na čem ještě záleží, to jediné...

Tanis nebyl jediným z družiny, na koho padala tíseň. Tika šla vedle Karamona a její rudé vlasy byly oázou tepla a světla uprostřed šedého dne. Světlo však bylo jen v zářivé barvě jejích vlasů, ne už v jejích očích. Přestože k ní Karamon nikdy nepřestal být laskavý, od toho nádherného okamžiku hluboko pod hladinou moře, kdy jeho láska byla její, ji už nikdy neobjal. Tiku to za dlouhých nocí trápilo a hněvalo - dospěla k přesvědčení, že ji Karamon využil jen k tomu, aby zmírnil svoji vlastní bolest. Přísahala, že až to všechno skončí, bez váhání od něj odejde. V Kalamanu byl jeden mladý šlechtic, který z ní nebyl schopen spustit oči... To však byly jen noční myšlenky. Za dne, kdykoli se Tika podívala na Karamona a viděla ho kráčet po svém boku, skláněla hlavu a srdce jí měklo. Jemně se ho dotkla. Karamon se ohlédl a usmál se. Tika smutně vzdychla. Bohatí mladí šlechtici už pro ni neexistovali.

Flint si ztěžka razil cestu vpřed, jen zřídka promluvil a nikdy si ani slovem nepostěžoval. Kdyby Tanis nebyl tak pohlcený svým vnitřním zmatkem, byl by si to uvědomil a považoval to za zlé znamení.

Pokud jde o Berema, nikdo nemohl říct, co si myslí - pokud si tedy vůbec co myslel. Zdálo se, že čím dál putují, tím je neklidnější a tím častěji se dívá kolem sebe. Modré oči, příliš mladé na jeho zestárlou tvář, se vyděšeně rozhlížely, podobné očím zvířete lapeného do pasti.

Bylo to druhého dne jejich cesty horami, kdy Berem zmizel.

Ráno byli všichni o mnoho veselejší než předtím, protože jim Fišpán oznámil, že už brzy dorazí do Bohodomova. Návrat staré sklíčenosti na sebe však nenechal dlouho čekat. Déšť zesílil. Za necelou hodinu se starý čaroděj třikrát vrhl kamsi do křoví s nadšeným křikem "Tady to je! Už to mám!",aby nakonec zjistil, že se dostal do močálu, na okraj strže a napotřetí do soutěsky ukončené strmou skalní stěnou.

Právě v té chvíli, kdy se dostali na konec té slepé soutěsky, došla Tanisovi trpělivost. Připadal si, jako by mu duše měla každou chvíli vyskočit z těla hněvem a dokonce i Tasslehoff sebou při pohledu na elfovu vztekem zkřivenou tvář poplašeně trhl. Tanis se zoufale snažil ovládnout a právě tehdy si toho všiml.

"Kde je Berem?" zeptal se a jeho hněv najednou zmizel pod náporem náhlého chladu.

Karamon překvapeně zamžikal, jako by se náhle vrátil z nějakého vzdáleného světa. Velký válečník se spěšně rozhlédl kolem a pak se otočil k Tanisovi, tvář zrudlou hanbou. "Já... nemám zdání, Tanisi. Myslel jsem si... Myslel jsem si, že je vedle mě."

"Berem je to jediné, co nás může dostat do Neraky," procedil půlelf skrz zaťaté zuby, "a také to jediné, co je ještě nutí k tomu, aby Lauranu nechali žít. Jestli ho chytí..."

Tanis se odmlčel. Náhle cítil, že se dusí slzami. Zoufale se snažil myslet a přehlušit krev, co mu divoce bušila ve spáncích.

"Neboj se, chlapče," řekl chraptivým hlasem Flint a položil půlelfovi ruku na rameno. "Najdeme ho."

"Je mi to líto, Tanisi," zamumlal Karamon. "Přemýšlel jsem o... o Raistlinovi. Vím, že bych neměl..."

"U Propasti, jak je vůbec možné, že se ten tvůj zatracený bratr dokáže do všeho plést, i když tady vůbec není!" zařval Tanis. Rychle se ale zase ovládl. "Promiň, Karamone," řekl a zhluboka se nadechl. "Nemusíš si nic vyčítat, já jsem měl také dávat pozor. Všichni jsme ho měli hlídat. Stejně se musíme vrátit - pokud nás tedy nebude Fišpán schopen provést skrz tu horu. Ani o tom, starý, neuvažujte. Berem nemohl utéct daleko a jeho stopu nebude těžké najít. Není to ani lovec, ani stopař."
Tanis měl pravdu. Poté, co se asi hodinu vraceli po vlastních stopách, našli malou stezku zvěře, které si předtím nikdo z nich nevšiml. Teď to byl Flint, kdo v blátě spatřil otisky lidských nohou. Trpaslík zavolal na ostatní a vrhl se do lesa po stopě, kterou dokázal bez obtíží sledovat. Ostatní se rozběhli za ním, trpaslík však najednou byl energie sama. Jako lovecký pes, který ví, že kořist je na dosah, se dral přes šlahouny divokého vína a bez oddechu si klestil cestu hustým podrostem. Rychle se ostatním vzdálil.
"Flintě! Počkej na nás!" několikrát vykřikl Tanis.
Přátelé však za vzrušeným trpaslíkem zaostávali stále víc a víc a nakonec ho ztratili z očí úplně. Naštěstí byla Flintová stopa ještě zřetelnější než Beremova. Nebylo nic snadnějšího než sledovat stopy trpaslíkových těžkých bot, nemluvě o zlámaných stromcích a utrhaných šlahounech divokého vína, lemujících stezku.
Náhle se přátelé zastavili.
Ocitli se před další skalní stěnou, tentokrát však skrze ni vedla cesta - ve skále se černal úzký, tunelu podobný otvor. Trpaslík jím prošel bez obtíží - viděli jeho stopy - tunel však byl tak úzký, že na něj Tanis chvíli jen zachmuřeně hleděl.
"Berem jím také prošel," řekl Karamon a ukázal na šmouhu čerstvé krve na hraně skály.
"Možná," řekl nejistě Tanis. "Tasi, podívej se, co je na druhé straně," nařídil šotkovi. Nijak se mu do tunelu nechtělo, dokud se nepřesvědčí, že nesleduje falešnou stopu.
Tasslehoff se bez obtíží dostal dovnitř a k ostatním brzy dolehl jeho udivený křik. Šotkův hlas však ozvěna zkreslovala natolik, že mu jen stěží rozuměli.
Fišpánova tvář si náhle rozjasnila. "Je to ta správná cesta!" vykřikl nadšeně starý mág. "Našli jsme to! Bohodomov! Ten tunel - to je ta správná cesta!"
"Jinudy se tam dostat nedá?" zeptal se Karamon a s krajní nedůvěrou se zadíval na malý otvor.
Fišpán se zamyslel. "No, vzpomínám si, že..."
"Tanisi! Pospěšte si!" dolehlo k nim zcela jasně z druhé strany.
"Ta cesta někam vede. Musíme tím nějak projít," zamumlal spíš sám pro sebe Tanis.
Přátelé jeden po druhém vlezli po kolenou do úzkého otvoru. Tunel se však nijak nerozšířil, spíš naopak. Místy byl strop dokonce tak nízko, že se museli s vypětím všech sil jako hadi plazit bahnem. Největší potíže měl širokoplecí Karamon. Tanis dokonce chvíli uvažoval o tom, že nechají velkého muže venku.
Tasslehoff na ně čekal na druhé straně a neklidně přihlížel, jak jeden po druhém pomalu prolézali tunelem. "Něco jsem slyšel, Tanisi," opakoval už poněkolikáté. "Flint něco křičel - přicházelo to odtamtud. A počkej, až to tady uvidíš! Nebudeš věřit svým očím!"
Tanis však neměl čas ani na to, aby ho poslouchal, natož aby se rozhlížel kolem. Nakonec se museli všichni zapojit do tahání Karamona z úzkého tunelu, a když se velikán konečně objevil na denním světle, kůži na rukou a na zádech měl poškrábanou a pořezanou a byl celý od krve.
"Toto je Bohodomov," prohlásil Fišpán. "Jsme na místě."
Půlelf se otočil a rozhlédl se po místě nesoucím jméno, které Fišpán právě vyslovil.
"To není místo, kde bych chtěl žít, kdybych byl bohem," poznamenal stísněně Tasslehoff.
Tanisovi nezbylo než souhlasit.
Stáli na okraji kruhové prohlubně uprostřed hory. První věcí, které si Tanis na tom místě všiml, byla všepohlcující bezútěšnost a prázdnota toho místa. Po celé délce horské stezky, po které do té doby putovali, se přátelé setkávali se známkami nového života: pučícími stromy, zelenající se trávou, divokými květinami prorážejícími blátem a zbytky sněhu. Zde však nebylo nic. Dno kotliny bylo dokonale hladké a ploché, naprosto holé, šedé a bez života. Vysoko nad jejich hlavami se tyčily horské štíty, obklopující

údolí. Rozeklané vrcholy těch hor jako kdyby se skláněly dovnitř a náhodného poutníka přepadal pocit, že ho masy kamene tisknou do drolící se skály pod jeho nohama. Nebe nad nimi bylo azurově modré, čisté a chladné a nebylo na něm ani stopy po slunci, ptácích nebo dešťových mracích, ačkoli ještě ve chvíli, kdy vstoupili do tunelu, hustě pršelo. Tady se nebe podobalo modrému oku, shlížejícímu na přátele z hlubokého šedého důlku. Tanis se zachvěl, rychle odvrátil oči od oblohy a znovu se rozhlédl po údolí.
Pod tím zírajícím okem, právě uprostřed kotliny, stál kruh obrovských neopracovaných balvanů. Byl to dokonalý kruh, vystavěný z hrubých skal, přesto však balvany doléhaly tak těsně k sobě, že z místa, kde stál, nebyl Tanis schopen rozpoznat, co ty podivné kameny tak posvátně střežily. Zároveň byly ty skály tím jediným, co v tom kameny posetém pochmurném místě mělo jakýs takýs tvar.
"Působí to na mě tak hrozně smutně," zašeptala Tika. "Nemám strach - nezdá se mi, že by se tu skrývalo nějaké zlo - je to jenom všechno tak smutné. Pokud sem někdy bohové přicházejí, musí to být proto, aby tady naříkali nad neštěstím jejich světa."
Fišpán se otočil, změřil si Tiku pronikavým pohledem a chystal se něco říct, než však stačil promluvit, Tas vyděšeně vykřikl: "Tanisi, podívej se tam!"
"Vidím!" odpověděl půlelf a vyrazil vpřed.
Na opačné straně kotliny spatřil nejasné obrysy toho, co vypadalo jako dvě zápasící postavy - jedna vysoká a druhá menší.
"To je Berem!" křičel Tas. Svýma ostrýma šotčíma očima ty dva jasně viděl. "A dělá něco Flintoví! Tanisi, utíkej!"
Proklínaje sám sebe za to, že něco takového dopustil, za to, že Berema pořádně nehlídal, za to, že toho muže nedonutil odhalit tajemství, která před nimi skrýval, se Tanis hnal přes kamenité údolí a strach mu dodával křídla. Slyšel, jak na něj ostatní volají, nevěnoval jim však žádnou pozornost. Oči měl upřené na ty dva před ním - teď už je viděl zcela jasně. Zatímco k nim utíkal, trpaslík se zhroutil k zemi. Berem se skláněl nad ním.
"Flintě!" vykřikl Tanis.
Srdce mu bilo tak, že se mu oči zalily krví a Tanis před sebou viděl jen rudé šero. Plíce ho bolely a kolem nebylo dost vzduchu na to, aby se bylo možné nadechnout. Přesto Tanis běžel stále rychleji a náhle spatřil, jak se Berem otáčí proti němu. Zdálo se, že chce něco říct - Tanis viděl, jak se mužovy rty pohybují - přes hučení krve v jeho uších však k půlelfovi nedolehlo ani slovo. Flint ležel u Beremových nohou. Trpaslík měl zavřené oči, hlava se mu svezla k rameni a jeho tvář byla popelavě šedá.
"Co jsi to udělal?" zakřičel Tanis na Berema. "Ty jsi ho zabil!" Zármutek, lítost, zoufalství a hněv vybuchly v Tanisovi jako jeden z blesků starého čaroděje a naplnily mu hlavu nepopsatelnou bolestí. Už neviděl vůbec nic - krvavá záplava ho připravila o zrak.
Tanis ani nevěděl, jak se mu v ruce objevil meč. Jeho prsty svíraly chladnou ocel jílce. Beremova tvář plavala v krvavě rudém moři - mužovy oči se naplnily, nikoli však hrůzou, ale hlubokým smutkem. Pak Tanis spatřil, jak se ty oči rozšířily bolestí, a teprve v tom okamžiku si uvědomil, že vrazil meč do Beremova nevzpírajícího se těla a zabořil ho tak hluboko, že cítil, jak proniká masem i kostmi a naráží na skálu, o kterou se Věčný muž opíral.
Tanisovy ruce zaplavila horká krev. Do mozku se mu zařízl příšerný výkřik a na ramena mu dopadla nesmírná tíha, která ho téměř srazila k zemi.
Beremovo tělo se mu svezlo po rameni k zemi, Tanis si toho však nevšiml, jen se ze všech sil pokoušel uvolnit meč a znovu bodnout. Náhle ucítil, jak ho svírají něčí pevné ruce. Ve své zběsilosti se vyškubl z jejich sevření, vytrhl meč z Beremova těla a už jen sledoval, jak Berem klesá k zemi a krvácí ze strašlivé rány, která se otevřela přímo pod zeleným drahokamem, žijícím svůj ďábelský život v mužově hrudi.
Za zády uslyšel hluboký, dunivý hlas, ženské vzlyky a vysoký táhlý nářek. Tanis se rozzuřeně otočil, aby potrestal ty, co se mu odvážili postavit do cesty. Spatřil vysokého muže s tváří ztýranou bolestí a rusovlasou dívku, která měla oči plné slz. Ani jednoho z nich nepoznával. Potom se před ním objevil starý,

velmi starý muž. Tvář měl klidnou, jeho nestárnoucí oči však byly naplněné zármutkem. Stařec se na Tanise mírně usmál, natáhl ruku a položil svou dlaň na půlelfovo rameno.
Jeho dotek byl jako chladná voda podaná člověku zmítanému horečkou. Tanis cítil, jak se mu znovu vrací rozum. Krvavá mlha kalící mu zrak zmizela. Pustil zkrvavený meč z rudých rukou a s pláčem se sesul k Fišpánovým nohám. Starý muž se k němu sklonil a jemně ho vzal za ramena.
"Buď silný, Tanisi," řekl tiše čaroděj, "protože se budeš muset rozloučit s někým, kdo má před sebou dlouhou cestu."
Tanis si vzpomněl. "Flint!" vydechl.
Fišpán smutně přikývl a krátce se podíval na Beremovo tělo. "Pojď. Tady už nejsi ničemu platný."
Tanis polkl slzy deroucí se mu do hrdla a vrávoravě vstal. Odstrčil čaroděje stranou a pomalu došel tam, kde na kamenité zemi ležel Flint, hlavu v Tasslehoffově klíně.
Když viděl půlelfa přicházet, trpaslík se usmál. Tanis poklekl ke svému nejstaršímu příteli, vzal do dlaní Flintovu uzlovitou ruku a pevně ji stiskl.
"Tanisi, málem jsem ho ztratil," řekl Flint. Druhou rukou se dotkl hrudi. "Berem se zrovna chystal utéct tamtou druhou dírou ve skále, když to mé staré srdce nevydrželo a puklo. Řekl bych, že mě slyšel vykřiknout, protože si dál pamatuji až to, jak mě držel v náručí a ukládal mě na zem."
"Takže ti tedy... neublížil?" Tanis jen stěží dokázal mluvit.
Flint se ještě dokázal ušklíbnout. "Ten a ublížit mi? Tanisi, ten by neublížil ani mouše. Je stejně jemný jako Tika."
Trpaslík se usmál na dívku, klečící po jeho boku. "Postaráš se o to velké nemehlo, o toho Karamona, slyšíš?" nařídil jí. "Dohlédni na to, ať to s nim dobře dopadne."
"Udělám to, Flintě," plakala Tika.
"A ty se už aspoň nebudeš pokoušet mě utopit," zabručel trpaslík, když jeho pohled spočinul na Karamonovi. "A jestli potkáš toho tvého bratra, kopni ho za mě do hábitu."
Karamon nebyl s to mluvit, jen sklonil hlavu. "Musím se podívat na Berema," zamumlal velký muž, vzal Tiku za ruku, pomohl jí vstát a odváděl ji pryč.
"Flintě! Přece nemůžeš nikam odejít beze mě!" naříkal Tas. "Sám dobře víš, že se zapleteš do samých nepříjemností!"
"Bude to pro mě první chvíle klidu ode dne, kdy jsme se setkali," řekl nevrle trpaslík. "Chtěl bych, aby sis vzal moji přilbu - tu s gryfí hřívou." Podíval se přísně na Tanise a pak znovu obrátil oči k vzlykajícímu šotkovi. Povzdechl si a dotkl se dlaní Tasovy ruku. "Ale, ale, chlapče, neber si to tak. Měl jsem šťastný život a hodně věrných přátel. Viděl jsem zlé věci, ale viděl jsem i hodně věcí dobrých. A teď se na svět konečně vrátila naděje. Opouštím tě nerad..." - jeho rychle hasnoucí oči se znovu upřely na Tanise - "protože vím, jak mě potřebuješ. Už jsem tě ale, chlapče, naučil všechno, co umím. Všechno bude v pořádku, já to vím. V pořádku..."
Flintův hlas se vytratil. Trpaslík zavřel oči a těžce oddechoval. Tanis ho pevně držel za ruku. Tasslehoff si opíral hlavu o Flintovo rameno. I Fišpán se k němu sklonil.
Flint otevřel oči. "Poznávám tě," řekl tiše a oči se mu při pohledu na starého čaroděje znovu rozjasnily. "Půjdeš se mnou, že ano? Alespoň začátek cesty... abych nebyl tak sám. Velice dlouho jsem putoval s přáteli... že mi to připadá... trochu legrační... že teď odcházím sám."
"Půjdu s tebou," tiše slíbil Fišpán. "Zavři oči a odpočiň si, Flintě. Starosti tohoto světa už nejsou tvými starostmi. Máš právo klidně spát."
"Spát..." řekl trpaslík a usmál se. "Ano, chce se mi spát. Probuďte mě, až budete připraveni... Probuďte mě, až bude čas odejít..." Flint zavřel oči, zvolna se nadechl, vydechl...
Tanis si přitiskl jeho ruku ke svým rtům. "Sbohem, starý příteli," zašeptal půlelf a položil zestárlou ruku na nehybnou hruď.

"Ne! Flintě, ne!" divoce vykřikl Tasslehoff a vrhl se na trpaslíkovo tělo. Tanis ho jemně zvedl. Tas sebou škubal a kopal kolem sebe nohama, Tanis ho však pevně držel, jako by držel dítě, a Tas nakonec přestal vzdorovat, zcela vyčerpaný. Přitiskl se k Tanisovi a nešťastně plakal.
Tanis pohladil šotka po dlouhých vlasech, zvedl oči a náhle se zastavil.
"Počkejte! Starý, co to děláte?" vykřikl.
Půlelf položil Tase na zem a rychle vstal. Vetchý starý čaroděj zvedl Flintovo tělo, a zatímco Tanis užasle přihlížel, vydal se s ním k podivnému kamennému kruhu.
"Zastavte se!" nařídil Tanis. "Musíme mu dát řádné pohřební obřady, postavit mohylu!"
Fišpán se otočil a zadíval se Tanisovi do očí. Starcova tvář byla klidná a přísná. Trpaslíkovo tělo držel jemně a bez námahy.
"Slíbil jsem mu, že nebude muset jít sám," řekl prostě.
Pak se otočil a šel dál směrem ke kamenům. Tanis chvíli váhal a potom se rozběhl za ním. Ostatní stáli jako přikovám a jen se dívali na Fišpánovu vzdalující se postavu.
Tanisovi se zpočátku zdálo, že bude snadné dostihnout starého muže, nesoucího tak těžké břemeno. Fišpán se však pohyboval až neuvěřitelně rychle, skoro jako by on i trpaslík byli lehcí jako vzduch. Tanis si náhle uvědomil váhu svého vlastního těla a téměř mu připadalo, že se pokouší zachytit obláček kouře, rychle stoupající k obloze. Přesto se nevzdal a nadále klopýtal za čarodějem. Dostihl ho právě ve chvíli, kdy starý mág vstoupil do kamenného kruhu; trpaslíkovo tělo měl stále v náručí.
Tanis se bez váhání protáhl škvírou mezi kameny. Jediné, na co v té chvíli myslel, bylo, že musí zastavit toho bláznivého starého čaroděje a znovu získat tělo svého přítele.
Uvnitř kruhu se Tanis zastavil. Před ním se rozkládalo cosi, co v první chvíli považoval za jezírko s hladinou tak klidnou, že ji nezčeřila ani ta nejmenší vlnka. Potom si uvědomil, že to, na co se dívá, není voda, ale černá, sklu podobná skála. Její temný povrch kdosi vyleštil až do zářivého lesku. Táhla se před Tanisem jako hluboká noc, a když se půlelf podíval do jejích černých hlubin, ke svému nesmírnému úžasu v nich skutečně spatřil hvězdy. Byly tak jasné, že se Tanis podíval k obloze, napůl přesvědčený o tom, že se náhle setmělo, ačkoli dobře věděl, že se den ještě ani zdaleka nechýlí ke konci. Otřesený a zesláblý klesl Tanis na kolena k černému jezeru a znovu se zahleděl na jeho lesklou hladinu. Viděl tam hvězdy a měsíce, viděl tam tři měsíce a duše se mu rozechvěla, protože najednou viděl i černý měsíc, který jinak mohli spatřit jen mocní mágové v černých pláštích - temný kruh jakoby vystřižený ze tmy. Jeho oči viděly i prázdnotu zívající v místech, kde se kdysi na nebi otáčela souhvězdí Královny Temnot a Statečného bojovníka.
Tanis si vzpomněl na Raistlinova slova: "Oba zmizeli. Ona se vrátila na Krynn a on ji následoval, aby se jí postavil."
Tanis zvedl oči a spatřil Fišpána, jak kráčí po temném jezeře s Flintovým tělem v náručí.
Půlelf se ho zoufale pokusil následovat, nebyl však o nic víc schopen vkročit na tu chladnou skálu než skočit do hlubin Propasti. Mohl jen přihlížet, jak starý čaroděj pomalu, jako by nechtěl probudit dítě spící mu na rukou, kráčí ke středu lesknoucího se černého jezera.
"Fišpáne!" vykřikl Tanis.
Stařec se ani nezastavil, ani se neotočil - jen šel stále dál mezi mihotajícími se hvězdami. Tanis si všiml, že k němu tiše přistoupil Tas. Půlelf ho vzal za ruku a držel ji stejně pevně jako předtím Flintovu.
Starý čaroděj se dostal do středu jezera... a zmizel.
Tanis zalapal po dechu. Tasslehoff vyrazil kupředu a chtěl se rozběhnout po zrcadlu podobné hladině, Tanis ho však stačil zachytit.
"Ne, Tasi," řekl tiše půlelf. "Toto dobrodružství nemůžete prožít společně. Teď ještě ne. Musíš se mnou ještě chvíli zůstat. Potřebuji tě."
Tasslehoff o krok ustoupil, teď neobvykle poslušný, a náhle ukázal na hladinu.
"Tanisi! Podívej se!" šeptal a hlas se mu třásl. "To souhvězdí! Vrátilo se!"

Tanis se zahleděl na hladinu černého jezera a viděl, jak se souhvězdí Statečného bojovníka znovu objevuje na nočním nebi. Jeho hvězdy zpočátku svítily jen slabě, pak se ale najednou rozzářily jasným svitem a vyplnily temné jezero svou modrobílou září. Tanis se rychle podíval vzhůru - obloha nad nimi však byla temná, nehybná a prázdná.

4.Příběh Věčného muže.

"Tanisi!" zazněl do hlubokého ticha Karamonův hlas.
"Berem!" Tanis si náhle vzpomněl, co vlastně udělal, a pomalu se vrátil přes kameny poseté údolí k Tice a Karamonovi, kteří v hrůze hleděli na krví potřísněnou skálu a na ní ležící Beremovo tělo. Přímo před jejich zraky se Berem začal hýbat a zasténal - ne bolestí, ale jako by si na bolest jen vzpomněl. Pak se třesoucí se rukou chytil za prsa a pomalu vstal. Jedinou stopou po jeho strašlivém zranění byly zbytky zaschlé krve na mužově kůži, i ty však před Tanisovýma očima rychle zmizely.
"Říkají mu Věčný muž, vzpomínáš si?" obrátil se Tanis ke Karamonovi, kterému by se v obličeji krve nedořezal. "Sturm a já jsme ho viděli zemřít v Pax Sarkasu, pohřbeného pod hromadami kamení. Už nesčetněkrát zemřel, aby se vzápětí znovu probudil k životu. A přitom sám tvrdí, že neví proč." Tanis přistoupil těsně k Beremovi a zadíval se na toho muže, pozorujícího půlelfa zasmušilým a obezřetným pohledem.
"Ale ty víš proč, Bereme, nemám pravdu?" oslovil ho Tanis. Půlelfův hlas byl tichý a v jeho tváři byl klid.
"Ty to víš," opakoval, "a brzy nám to řekneš. V sázce mohou být životy mnoha dalších."
Berem sklopil očí. "Je mi to líto... že váš přítel zemřel," zamumlal. "Snažil jsem se... mu pomocí, ale nemohl jsem nic..."
"Vím," polkl Tanis. "I mně je líto toho, co jsem udělal... Nerozuměl jsem tomu... Nevěděl jsem."
Jakmile však Tanis ta slova řekl, uvědomil si, že lže. Rozuměl tomu, ale jenom tak, jak tomu rozumět chtěl. Kolikrát se vlastně něco takového v jeho životě odehrálo? Kolik z toho, co v životě viděl, jeho mysl pokřivila? Nerozuměl Beremovi, ale jenom proto, že mu nechtěl porozumět. Berem byl pro Tanise zosobněním oněch temných a hluboko skrytých stránek jeho samého, právě těch, které půlelf tolik nenáviděl. Tanis věděl, že sice zabil Berema, ale ve skutečnosti tím mečem proklál i sebe.
A jako by tou ranou vyšel všechen zlý a hnilobný jed, který rozkládal jeho duši. Konečně se mohly zacelit i rány v jeho nitru. Zoufalství a zármutek nad Flintovou smrtí byly jako utišující balzám, který se dostal do půlelfovy duše a znovu ho obrátil k dobru, k vyšším hodnotám. Konečně se Tanis cítil osvobozen od temných stínů své viny. Ať už se stalo cokoli, udělal to, co bylo v jeho silách, ve snaze pomoci a znovu uvést věci do pořádku. Dopustil se chyb, nyní si za ně však mohl odpustit a jít dál.
Možná to Berem viděl v Tanisových očích. Bezpochyby v nich ale spatřil zármutek a spatřil v nich soucit.
"Tanisi, jsem unavený," řekl náhle, pohled upřený na půlelfovy pláčem zrudlé oči. "Jsem tak nesmírně unavený." Jeho pohled zamířil k hladkému jezeru z černé skály. "Já...závidím tvému příteli. On teď odpočívá, protože konečně našel svůj klid. Copak to já nikdy nebudu mít?" Berem sevřel ruce v pěst, pak se zachvěl a složil hlavu do dlaní. "Ale já mám strach! Vidím konec - a je tak blízko. A mám strach!"
"Všichni máme strach," povzdechl si Tanis a protřel si rozbolavělé oči. "Máš pravdu, konec se blíží a zdá se, že je naplněný tmou. Bereme, záleží to jen na tobě."
"Řeknu vám... Řeknu vám, co budu moci," řekl přerývaným hlasem Berem, jako kdyby z něj ta slova někdo po jednom vytahoval. "Ale musíš mi pomoci!" Jeho ruka sevřela Tanisovu. "Musíš mi slíbit, že mi pomůžeš."
"To nemohu," řekl ostře Tanis, "alespoň ne do té doby, než se dozvím pravdu."
Berem si sedl na zem a opřel se zády o zkrvavenou skálu. Ostatní se rozesadili kolem něj a přitáhli si pláště těsněji k tělu, jak vítr sílil, s hvízdotem k nim přicházel z horských svahů a vyl mezi podivnými

balvany. Mlčky naslouchali Beremovu vyprávění, jen Tase občas přepadl záchvat pláče. Šotek tiše vzlykal, hlavu opřenou o Tičino rameno.
Zpočátku mluvil Berem tiše a vyprávěl jen neochotně. Čas od času bylo vidět, jak chvíli zápasí sám se sebou a pak ze sebe slova přímo chrlí, jako by ho pálila v hrdle. Postupně však začínal mluvit rychleji a rychleji, jak se mu duše naplňovala úlevou, že po všech těch letech konečně říká pravdu.
"Když jsem řekl, že chápu, co by pro tebe znamenalo - " Berem kývl hlavou směrem ke Karamonovi - "ztratit svého bratra, mluvil jsem pravdu. Měl jsem... Měl jsem sestru. Nebyli jsme dvojčata, ale... Ale asi jsme si byli právě tak blízcí. Byla jen o rok mladší než já. Žili jsme na malé usedlosti nedaleko Neraky. Bylo to na samotě, neměli jsme žádné sousedy. Má matka nás doma naučila číst a psát tak, že jsme s tím v životě vystačili. Většinou jsme pracovali na naší usedlosti. Má sestra byla mou jedinou společnicí, mým jediným přítelem. A já jejím.
Pracovala tvrdě, velmi tvrdě. Po Pohromě to bylo to jediné, co jsme mohli dělat, abychom měli co jíst. Naši rodiče už byli staří a nemocní. První zimu jsme stejně málem zemřeli hlady. Ať už jste o Dobách hladomoru slyšeli cokoli, stejně si to nedokážete představit." Beremův hlas se vytratil a jeho oči se naplnily smutkem. "Celou zemi sužovaly smečky divoké zvěře a ještě divočejších lidí. Protože jsme žili o samotě, byli jsme na tom lépe než někteří jiní. Kolik nocí jsme jen probděli s klacky v rukou, zatímco kolem našeho domu pobíhali vlci - a čekali. Viděl jsem, jak má sestra - bývala tak milá a hezká - zestárla ještě předtím, než jí bylo dvacet. Vlasy měla právě tak šedivé, jako jsou ty moje, a tvář strhanou a plnou vrásek. Nikdy si ale nestěžovala.
To jaro nebylo o mnoho lepší. Má sestra však říkala, že máme alespoň naději. Mohli jsme zasít a dívat se, jak všechno roste. Mohli jsme lovit zvěř, která se s jarem vrátila. Zase jsme měli co jíst. Má sestra milovala lov. Uměla dobře zacházet s lukem a ze všeho nejraději byla v lese. Často jsme chodili na lov společně. Toho dne..."
Berem se odmlčel. Zavřel oči a roztřásl se, jako by se náhle ochladilo. Pak ale zaťal zuby a pokračoval. "Toho dne jsme šli dál než obvykle. Blesky na jednom místě vypálily křoví a my jsme tam našli stezku, o které jsme předtím nevěděli. Měli jsme ten den špatný lov, a tak jsme šli dál po té stezce a doufali, že konečně narazíme na zvěř. Po chvíli jsem si ale uvědomil, že to žádná stezka zvěře není. Byla to stará, prastará stezka vyšlapaná lidskýma nohama, už léta vsak po ní nikdo neprošel. Chtěl jsem se vrátit, má sestra však šla dál - byla zvědavá, kam ta cesta může vést."
Beremova tvář se napjala a znervózněla. Tanis se několik okamžiků bál, že by Berem mohl přestat vyprávět, muž však horečně pokračoval, jako kdyby ho něco hnalo stále dál.
"Ta stezka končila na... na podivném místě. Má sestra říkala, že to kdysi musel být nějaký chrám a že byl asi zasvěcený bohům zla. Nevím. Pamatuji si jenom to, že tam všude ležely polámané sloupy, napůl zakryté suchou trávou a křovím. Měla pravdu, z toho místa vycházelo zlo a my jsem měli odejít. Měli jsme odejít z toho zlého místa..." Berem si ta slova pro sebe několikrát opakoval jako nějaké zaříkadlo. Potom zmlkl.
Nikdo se nepohnul ani nepromluvil. Berem po chvíli znovu začal vyprávět, tentokrát však tak tiše, že se ostatní museli naklonit až skoro k němu, aby mu vůbec rozuměli. A pak si uvědomili, že prošedivělý muž zapomněl, že tam jsou, a že zapomněl také na to, kde vlastně je. Vrátil se zpět do časů, o kterých mluvil.
"Mezi troskami najednou vidím něco krásného, tak krásného - patu zlomeného sloupu posázenou drahokamy!" Beremův hlas se ještě ztišil a naplnil hrůzou. "Ještě nikdy jsem neviděl takovou nádheru! Takové bohatství! Jak bych to tam mohl nechat? Jen jeden jediný kámen! Jeden jediný kámen a budeme bohatí! Budeme se moci přestěhovat do města! Má sestra bude mít nápadníky, jaké si zasluhuje. Padám na kolena a vytahuji nůž. Je tam jeden kámen - zelený drahokam - který se jasně třpytí ve slunečních paprscích! Je to krásnější než cokoli, co jsem kdy viděl. Vezmu si to. Vrážím nůž do sloupu - " Berem rychle pohnul pravicí - "pod kámen a začínám ho páčit ven.
Má sestra se chvěje hrůzou. Křičí na mě a přikazuje mi, abych toho nechal.
‚Tohle místo je posvátné,' volá. ‚Ty klenoty patří nějakému bohu. Bereme, to je svatokrádež!'"

Berem zavrtěl hlavou a tvář mu ztemněla tehdejším hněvem.
"Nedbám na ni, ačkoli když páčím drahokam z jeho lůžka, cítím v srdci chlad. Říkám jí: ‚Pokud to někdy patřilo bohům, tak to opustili právě tak, jako opustili nás.' Ona ale neposlouchá."
Beremovy oči se široce rozevřely, jejich pohled však byl studený jako led a naháněl hrůzu. Mužův hlas jako by přicházel odněkud zdaleka.
"Chytá mě. Její nehty se mi zarývají do ruky. Bolí to!
‚Bereme, přestaň!' - to říká mně, svému staršímu bratrovi! .Nedovolím ti znesvětit to, co patří bohům!' Jak jen se mnou může tak mluvit? Dělám to přece kvůli ní! Kvůli naší rodině! Nesmí se mi stavět do cesty! Přece ví, co se může stát, když se rozhněvám. Něco mi praská v hlavě, zaplavuje to můj mozek - už nevidím ani nepřemýšlím. Křičím na ni - ‚Nech mě být!' - ona mi však strhává ruku, ve které držím nůž. Čepel sklouzává po sloupu a skřípe o drahokam..."
V Beremových očích se objevil šílený záblesk. Karamon zneklidněle položil ruku na jílec dýky. Muž sevřel ruce v pěst a hlas se mu zvedal až k hysterickému křiku.
"Odstrkávám ji... Ne tak prudce... Nikdy jsem ji nechtěl tak prudce odstrčit! Ona padá! Musím ji zachytit, ale nemohu. Jsem pomalý, příliš pomalý. Její hlava naráží na sloup - hrana kamene jí proráží lebku, právě tady -" Berem se dotkl rukou spánku - "krev zalévá její tvář a teče po drahokamech - už nezáří jako předtím, i její oči hasnou. Dívají se na mě, ale nevidí mě. A pak... Pak..." Beremovo tělo se křečovitě zachvělo. "Je to příšerný pohled, pohled, který vidím, kdykoli zavřu oči. Je to jako Pohroma, protože jenom při Pohromě bylo všechno naráz zničeno. Toto je stvoření, ale jak odporné, jak zlé to stvoření je! Země se otevírá a přímo před mýma očima vyrůstají mohutné sloupy. Z děsivé tmy pod zemí se vynořuje celý chrám. Není to však krásný chrám - je hrozný a nestvůrný. Vidím, jak přede mnou ze země vystupuje Tma. Tma s pěti hlavami - vidím, jak se kroutí a svíjí. Ty hlavy ke mně promlouvají hlasem ledovějším než studená hrobka.
‚Před dávnými časy mě vyhnali z tohoto světa a jen skrze jeho část jsem se mohla vrátit zpět. Ten sloup pokrytý drahokamy pro mne byl zavřenými dveřmi, držícími mě ve vězení. Vysvobodil jsi mě, smrtelníku, a proto ti dávám to, co hledáš. Ten zelený drahokam je tvůj!'
Ozývá se příšerný, výsměšný smích. V hrudi cítím silnou bolest. Dívám se na to místo a vidím ve svém těle zelený klenot - právě tak, jak ho vidíte teď. Jsem zkamenělý hrůzou z děsivého zla přede mnou, omráčený příšerností svého činu, a jsem schopen jen přihlížet, jak ten temný přízrak přede mnou nabývá stále jasnějšího tvaru. Je to drak! Teď už ho vidím jasně, je to pětihlavý drak podobný těm, o nichž se vyprávělo v hrůzných pověstech, které jsem slýchával v dětství.
V té chvíli vím jen to, že pokud ten drak vstoupí do našeho světa, jsme ztraceni. Konečně si uvědomuji, co jsem vlastně udělal. Toto je Královna Temnot, o které nás učili klerikové. Před mnoha staletími ji porazil velký Huma a ona se od té doby pokouší vrátit zpět. A teď je jen díky mé pošetilosti znovu volná. Jedna z těch obrovských hlav se sklání ke mně a já vím, že musím zemřít, protože nesmí přežít nikdo, kdo by mohl vydat svědectví o tom, jak vstoupila do našeho světa. Vidím odhalené obrovské zuby, nemohu se ani pohnout - už je mi lhostejné, co se se mnou stane.
A pak se náhle přede mnou objevuje má sestra! Žije, ale když se k ní pokusím natáhnout ruku, mé prsty se dotýkají prázdna. Volám ji jménem: ‚Jaslo!'
‚Utíkej, Bereme, utíkej!' volá na mě sestra. ‚Utíkej! Ještě se prese mě nemůže dostat! Ještě ne! Utíkej!'
Zůstanu na okamžik stát, ochromený hrůzou. Má sestra stojí mezi mnou a Královnou Temnot. Zděšeně přihlížím, jak se pětice hlav hněvivě sklání a jejich řev trhá vzduch, Jaslu však nemohou přemoci. Náhle se obrysy Královny začínají chvět a mlhavět. Stále však je tam - nejasná postava plná zla, nic víc než stín, ale její moc je nesmírná. Natahuje se po mé sestře...
Pak se otáčím a běžím pryč, prchám stále dál a zelený drahokam se mi vpaluje do hrudi. Utíkám, dokud mi svět před očima nezčerná."
Berem přestal vyprávět. Po tváři se mu valil pot, jako by skutečně celé dny běžel. Nikdo z přátel nepromluvil, jako by je ten temný příběh proměnil v kameny podobné těm, co obklopovaly černé jezero.

Nakonec se Berem zhluboka nadechl. Oči se mu rozjasnily a muž znovu uviděl své společníky.
"Pak následuje dlouhé období mého života, o kterém nevím vůbec nic. Když jsem přišel k sobě, byl jsem tak starý, jako jsem dnes. Zpočátku jsem si myslel, že to je noční můra, že to je nějaký hrozný sen. Pak jsem ale ucítil, jak mě zelený drahokam pálí v hrudi, a já jsem pochopil, že to všechno byla skutečnost. Neměl jsem ani ponětí, kde jsem celou tu dobu byl. Možná jsem na svých cestách prošel křížem krážem celý Krynn. Zoufale jsem toužil vrátit se do Neraky, bylo to však místo, o kterém jsem věděl, že tam nemohu jít. Neodvážil jsem se. Ještě mnoho a mnoho let jsem putoval po světě, neschopen najít klid nebo si odpočinout. Umíral jsem jen proto, abych znovu ožil. Ať už jsem šel kamkoli, slyšel jsem vyprávět o hrozných věcech, které se dějí v cizích zemích, a věděl jsem, že to všechno je moje vina. A pak přišli draci a dračí armády. Jen já jsem věděl, co jejich příchod znamená. Jen já jsem věděl, že Královna Temnot dosáhla vrcholu své moci a snaží se dobýt celý svět. To jediné, co ještě postrádá, jsem já. Proč, to nevím. Vím jenom to, že si připadám jako někdo, kdo se pokouší zavřít dveře, které se někdo jiný snaží otevřít. A já jsem už unavený..."
Beremův hlas zakolísal. "Jsem tak unavený," řekl a složil hlavu do dlaní. "Chci, aby to skončilo!"
Přátelé dlouho seděli mlčky a pokoušeli se porozumět tomu příběhu, který se podobal něčemu, co mohla o dlouhém zimním večeru vyprávět dětem jejich stará chůva.
"Co musíš udělat, abys ty dveře zavřel?" zeptal se Tanis Berema.
"Nevím," odpověděl tlumeným hlasem Berem. "Jenom mě cosi přitahuje k Nerace - ale to je právě to jediné místo, kam se neodvážím vstoupit! Proto... proto jsem utekl!"
"Ale ty tam vstoupíš," řekl zvolna a pevně Tanis. "Vstoupíš tam s námi. Budeme s tebou. Nebudeš tam sám."
Berem se zachvěl a s tichým povzdechem zavrtěl hlavou. Pak se náhle zastavil, zvedl hlavu a tvář mu zrudla. "Ano!" vykřikl. "Už to nevydržím! Půjdu s vámi! Budete mě chránit..."
"Uděláme vše, co bude v našich silách," zamumlal Tanis. Když si všiml, jak Karamon významně obrací oči v k nebi, raději se odvrátil. "Nejlepší bude, když se co nejrychleji dostaneme odtud."
"Já vím kudy," vydechl Berem. "Když jsem zaslechl trpaslíkův výkřik, byl jsem už skoro pryč. Tudy," ukázal na další úzkou škvíru mezi skalami. Karamon si jen povzdechl a zasmušile se podíval na své poškrábané ruce. Jeden po druhém vstoupili přátelé do úzké průrvy.
Poslední byl Tanis. Ještě se otočil a naposledy se rozhlédl po tom pustém místě. Rychle se snášel soumrak. Obloha, před chvílí ještě azurově modrá, zfialověla a zčernala. Podivné balvany uprostřed údolí se zvolna ztrácely v temnějícím šeru. Jezero z černé skály, ve kterém zmizel Fišpán, už nebylo vidět vůbec. Nebylo snadné myslet na to, že je Flint opustil. Kdesi uvnitř cítil Tanis hlubokou prázdnotu. Stále ještě čekal, kdy se ozve trpaslíkův nevrlý hlas, stěžující si na nejrůznější bolesti a potíže nebo se hádající se šotkem.
Tanis chvíli zápasil sám se sebou a držel se vzpomínek na přítele tak dlouho, jak jen mohl. Potom tiše nechal Flinta jít. Otočil se, pomalu vykročil úzkou průrvou a nechal Bohodomov za zády, aby ho už nikdy nespatřil.
Jakmile se dostali na cestu, pokračovali po ní dál, až se dostali k malé jeskyni. Tam se schoulili jeden k druhému, protože měli strach zapálit oheň tak blízko Neraky, hlavního stanu dračích armád. Chvíli mlčeli a potom začali mluvit o Flintovi - nechali ho jít, stejně jako to předtím udělal Tanis. Jejich vzpomínky byly jen dobré a přátelé si připomínali Flintův bohatý a dobrodružný život.
Srdečně se smáli, když Karamon znovu vyprávěl o onom katastrofálním výletu do hor, o tom, jak se pokoušel chytat ryby holýma rukama a místo toho převrhl jejich člun a shodil Flinta do vody. Tanis vzpomínal na to, jak se trpaslík poprvé setkal s Tasem, když šotek "čirou náhodou" odešel s náramkem, který Flint vyrobil a chtěl prodat na trhu. Tika vzpomínala na krásné hračky, které jí vyřezával, a na laskavost, s jakou vzal dívku po zmizení jejího otce k sobě domů, dokud jí Otik nedal práci i přístřeší.
Na to všechno a ještě na mnoho jiného vzpomínali, dokud v pozdním večeru nezmizel z jejich zármutku palčivý osten a nezbyla jen němá bolest ze ztráty přítele.

Alespoň to tak cítila většina z nich.
Až mnohem, mnohem později, když už se noc chýlila k ránu, seděl Tasslehoff před vchodem do jeskyně s očima upřenýma ke hvězdám, v rukou svíral Flintovu helmici a po tvářích se mu kutálely slzy.

Šotkova smuteční píseň.

Kdysi se jaro vracelo.
Svět s námi putoval
lukami, květy a kapradím,
ze slunce radost a sílu bral.

On tehdy říkával
že s nocí přichází
rosa a déšť, déšť nových životů,
květů a stromů, byť je nám nesnází.

Už není. Odešel.
Že zlato přežije tisíce životů
jako bych neslyšel.

Na zimu vzpomenu, na podzim, na léta.
Jaro mi bude jen
krokem dál do noci, ze světa.

5.Neraka.

Jak se nakonec ukázalo, přátelé zjistili, že dostat se do Neraky bude vlastně jednoduché.
Smrtelně jednoduché.
"Co se to tam u všech bohů děje?" tiše klel Karamon, zatímco se s Tanisem rozhlíželi po pláních ze skrytého výhledu v horách západně od města. Oba na sobě ještě stále měli ukradené dračí brnění.
K jediné budově v okruhu sta mil, Chrámu Královny Temnot, se přes holou pláň táhly kroutící se černé čáry. Vypadalo to, jako by se z hor plazily stovky hadů, toto však hadi nebyli. Byly to dračí armády, a jejich vojáků bylo na tisíce. Oba muži viděli, jak se slunce chvílemi odrazilo od štítů nebo od hrotů kopí. Na dlouhých žerdích nesoucích znaky Dračích Velmistrů vlály černé, rudé a modré zástavy. Vysoko nad nimi letěli draci a naplňovali vzduch děsivou záplavou barev - byli tam draci černí, modří, zelení i rudí. Nad hradbami obehnaným okrskem Chrámu se vznášely dvě obrovské létající citadely a stíny, které vrhaly, dole pod nimi proměňovaly den v noc.
"Teď už je ti asi jasné," řekl zvolna Karamon, "že tomu starému člověku můžeme být vděční za to, že na nás tehdy zaútočil. Kdybychom na našich dracích vletěli mezi ty zástupy, byli by s námi rychle hotovi."
"Jistě," řekl nepřítomně Tanis. Právě na toho "starého člověka" myslel. Připomněl si, co sám viděl a co mu řekl Tas, a leccos spojil dohromady. Čím déle o Fišpánovi přemýšlel, tím blíž byl pravdě. Jak by řekl Flint, kůže se mu "otřásla".

V tom okamžiku Tanis ucítil u srdce ostrou bolest, která ho přiměla rychle vypudit z mysli vzpomínky na trpaslíka i na starého čaroděje. Měl toho před sebou až dost a tentokrát s sebou nebude mít žádného starého mága, který by mu z toho mohl pomoci.
"Nevím, co se to děje," řekl tiše Tanis, "ale je to pro nás dobré, ne špatné. Pamatuješ si, co kdysi říkal Elistan? Na Discích bohyně Mišakal je psáno, že se zlo otáčí kolem sebe sama. Královna Temnot sbírá své síly, ať už má pro to jakýkoli důvod. Nejspíš se chystá zasadit Krynnu rozhodující úder. My v tom zmatku ale snadno proklouzneme. Dvou strážných přivádějících skupinu zajatců si nikdo nevšimne."
"Aspoň si to myslíš," dodal zamračeně Karamon.
"Modlím se, aby tomu tak bylo," zašeptal Tanis.

Kapitán stráží u bran Neraky prožíval velmi zlé chvíle. Královna Temnot svolala válečnou radu. Teprve podruhé od začátku války se měli shromáždit Dračí Velmistři z celého Ansalonu. Před čtyřmi dny začali přicházet do Neraky a od té doby byl kapitánův život jedinou noční můrou.
Podle všech zvyklostí měli Velmistři vstoupit do města v pořadí podle svých hodností. První tedy prošel jeho branami pan Ariakas se svou družinou - tedy se svými válečníky, s tělesnou stráží i se svými draky. Následovala Kitiara, Černá dáma, se svou družinou - se svými válečníky, s tělesnou stráží i se svými draky, po ní Lucien z Takaru se svou družinou a tak dál přes všechny Velmistry až po Dračího Velmistra Teda z východní fronty.
Celý ten systém nesloužil jen k tomu, aby byla prokázána patřičná úcta těm nejvýše postaveným. Díky němu bylo také možné přesunout velké množství vojáků, draků i jejich výstroje do chrámového okrsku a zase ven, přestože pevnost nebyla určena k tomu, aby v ní přebýval větší počet vojáků. Při známé nedůvěře, která mezi Velmistry panovala, také nebylo možné žádného z nich přesvědčit, aby vstoupil do pevnosti s družinou byť o jediného drakoniána slabší než družiny ostatních Velmistrů. Byl to dobrý systém a asi by v pořádku fungoval. Ovšem nebýt toho, že se už na začátku vyskytly potíže. Pan Ariakas se o dva dny opozdil.
Udělal to úmyslně, aby způsobil zmatek, o němž dobře věděl, že musí nastat? Kapitán to nevěděl a nikdy by se na to neodvážil zeptat, měl však na to svůj vlastní názor. Ariakovo zpoždění způsobilo, že Velmistři, kteří se dostavili včas, museli i se svými jednotkami tábořit na planině před hradbami, dokud se Velmistr nedostavil. Což působilo potíže. Drakoniáni, skřeti i lidští žoldneři toužili po jediném - po potěšeních, které jim nabízel tábor, narychlo vybudovaný na chrámovém náměstí. Všichni museli prodělat namáhavý a dlouhý pochod do Neraky a celkem pochopitelně jim něco takového na radosti nepřidalo.
Po desítkách přelézali v noci hradby, přitahováni ke krčmám jako mouchy k medu. Propukaly první bitky, neboť vojáci každého z Velmistrů byli věrní jen jemu a žádnému jinému. Cely v podzemí Chrámu byly naplněné k prasknutí. Nakonec kapitán svým lidem nařídil, aby každé ráno vyváželi opilce z bran na trakařích a složili je za hradbami, kde si je potom vyzvedli jejich rozzuření velitelé.
Hádky a bitky propukaly i mezi draky, neboť se každý velící drak pokoušel získat převahu nad ostatními. Dokonce se stalo i to, že jeden z velkých zelených draků, Kyan Krvotok, zabil v souboji o jelena jednoho z červených draků. Naneštěstí pro něj však byl tento červený drak oblíbencem Královny Temnot a velký zelený drak skončil v jeskyni pod Nerakou. Jeho zuřivý řev a rány ocasem do stěn jeskyně byly tak silné, že si mnozí nahoře mysleli, že nastalo zemětřesení.
Za poslední dvě noci toho kapitán příliš mnoho nenaspal. Když se mu potom třetího dne donesla zpráva, že Ariakas konečně dorazil, málem padl na kolena a děkoval bohům. Místo toho ale rychle svolal svůj štáb a vydal rozkaz, aby slavný vstup do města neprodleně začal. Všechno probíhalo hladce, dokud několik set Tedových drakoniánů nespatřilo první Ariakovy vojáky vstupovat na chrámové náměstí. Opilí drakoniáni, nad kterými jejich velitelé už dávno ztratili jakoukoli kontrolu, se pokusili Ariakovy vojáky vytlačit z náměstí. Ariakovi rozzuření velitelé nařídili svým mužům, aby si vynutili průchod silou. Vypukl naprostý chaos.

Zběsilá vztekem poslala Královna Temnot na náměstí své vlastní vojáky, ozbrojené biči, ocelovými řetězy a dusivým plynem. Mezi nimi šli mágové v černých pláštích a černí klerici. Po několika minutách bičování, bití hlav a předvádění válečných kouzel se znovu podařilo nastolit pořádek. Ariakas a jeho vojáci konečně vstoupili do chrámového okrsku - když už ne velkolepě, tak alespoň důstojně.
Mohlo být kolem třetí - kapitán už zcela ztratil pojem o čase (ty prokleté citadely zastínily slunce) - když se u něj objevil jeden ze strážných a požádal ho, aby s ním šel k jedné z bran.
"O co jde?" zavrčel netrpělivě kapitán a změřil si strážného ostrým pohledem zdravého oka (to druhé ztratil kdysi v Silvanestu v bitvě s elfy). "Zase nějaká bitka? Dejte jim oběma za vyučenou a strčte je do vězení. Je mi zle..."
"Nejde o rvačku, pane," zajíkl se strážný, mladý skřet třesoucí se při pohledu na svého lidského velitele hrůzou. "Poslal... poslala mě sem hlídka u brány, Nějací d-dva důstojníci s vězni... se zajatci žádají o povolení ke vstupu."
Kapitán rozčileně zaklel. Co ho tady ještě čeká? Mnoho nechybělo a nařídil skřetovi, aby se vrátil a nechal ty dva projít. Už teď se celé město otroky a zajatci jenom hemžilo, O pár více nebo méně, na tom už nezáleželo. Před branami se právě šikovala armáda Velmistra Kitiary a chystala se vejít do pevnosti. Kapitán si musel pospíšit, aby jí stačil podat předepsané hlášení.
"Co je to za vězně?" zeptal se nepřítomně, zatímco se před odchodem ještě snažil dopsat cosi, co předtím nestihl. "Opilí drakoniáni? Převezměte je..."
"Myslím si, že byste... že byste tam možná měl jít." Skřet se zoufale potil a být vedle potícího se skřeta není velmi příjemné. "Je to pár lidí a ten... šotek."
Kapitán se zachmuřil. "Řekl jsem..." Zastavil se. "Šotek?" pronesl zamyšleně a už s mnohem větším zájmem zvedl oči od papírů. "Nějaký trpaslík mezi nimi čirou náhodou není?"
"Pokud vím, tak ne, pane " odpověděl nešťastný skřet. "Ale možná jsem nějakého přehlédl v davu, pane."
"Jdu tam," řekl kapitán. Rychle si zavěsil k opasku pochvu s mečem a následoval skřeta k hlavní bráně.
Tam zatím vládl klid a mír. Ariakovy oddíly už byly všechny ve stanovém městě na chrámovém náměstí, kdežto jednotky Velmistra Kitiary se ještě netrpělivě strkaly a tlačily před hradbám, řadíce se do zástupů. Už bylo téměř načase, aby ceremonie začala. Kapitán rychle přehlédl skupinku stojící před ním hlavní brány.
Byli tam dva dračí důstojníci, hlídající skupinu vězňů se sklopenými hlavami. Kapitán si vězně pozorně prohlédl, připomínaje si rozkazy, které dostal dva dny předtím. Měl zejména dávat pozor na trpaslíka cestujícího se šotkem. S nimi by mohl být i nějaký elfí kníže a elfka se stříbrnými vlasy - ve skutečnosti stříbrný drak. Byli to společníci té elfky, kterou v Nerace drželi v zajetí, a Královna očekávala, že se ji někdo z nich nebo i všichni pokusí osvobodit.
Šotek tam byl, to bylo v pořádku. Zena však měla vlnité rusé vlasy, stříbrné ani zdaleka ne, a jestli byla ve skutečnosti drakem, byl kapitán ochoten sníst své brnění. Shrbený starý muž s dlouhými rozcuchanými vousy byl zcela jasně člověk, trpaslík ani elfí kníže to být nemohl. Tak či onak nebylo kapitánovi jasné, proč se důstojníci vůbec obtěžovali brát něco takového do zajetí.
"Prořízněte jim krky a bude pokoj," zavrčel kapitán. "Stejně už nemáme vězně kam dávat. Odveďte je pryč."
"Nebyla by to škoda?" zeptal se jeden z důstojníků, obr s rukama jako dubové klády. Chytil ženu za ruku a postrčil ji dopředu. "Slyšel jsem, že se tady za takové dobře platí!"
"Tak to máš pravdu," zamumlal kapitán a přejel pohledem dívčino svůdné tělo - podle něj možná až příliš zvýrazněné drátěnou košilí. "Ale nevím, co dostanete tady za tohle!" šťouchl kapitán mečem do šotka. Ten uraženě vykřikl, ale druhý dračí důstojník ho okamžitě umlčel. "Zabijte je..." Velký důstojník vypadal, jako by ho kapitánův rozkaz zcela vyvedl z míry. Než ale mohl cokoli říct, vystoupil kupředu jeho společník, který do té doby stál v pozadí.
"Ten člověk je čaroděj," řekl důstojník. "A také si myslíme, že ten šotek je špeh. Chytili jsme ho nedaleko Dargaardské pevnosti."

"Tak proč jste to neřekli hned," osopil se na něj kapitán. "Nemuseli jste mě s tím otravovat. Běžte s nimi dovnitř," dodal rychle, protože se z hradeb ozvalo troubení válečných rohů. Nadešel čas další ceremonie. Obrovská železná vrata se zachvěla a začala se otevírat. "Dejte mi své papíry, podepíšu je."
"Nemáme..." začal velký důstojník.
"Jaké papíry myslíte?" vpadl mu do řeči vousatý a začal se přehrabovat v tlumoku. "Osobní..."
"To těžko," řekl kapitán, soptící netrpělivostí. "Chci vidět vaše povolení k samostatné výpravě."
"Nic takového jsme nedostali, pane," řekl chladně vousatý důstojník. "Je to nějaký nový rozkaz?"
"Ne, to tedy není," řekl kapitán a podezřívavě se na oba zadíval. "Jak jste se bez toho vůbec dostali přes naše linie? A jak si vůbec myslíte, že se dostanete zpátky? Nebo jste se vůbec vracet nechtěli? Nemysleli jste si náhodou, že tady za tyhle dostanete pěkné peníze a uděláte si výlet?"
"Ne!" Velký důstojník zrudl vzteky a v očích se mu hrozivě zablesklo. "Náš velitel na to jednoduše zapomněl, to je všechno. Chce toho víc než dost a nedá se říct, že by na to měl lidi, jestli mi rozumíte." Důstojník upřel na kapitána rozzuřený pohled.
Brána se otevřela. Rohy hlasitě zatroubily. Kapitán si jen povzdechl. Už teď měl stát v bráně, připravený přivítat paní Kitiaru. Mávl rukou na několik členů Královniny gardy, stojících opodál.
"Odveďte je dolů," řekl, upravuje si uniformu. "Ukážeme jim, co děláme s dezertéry."
Rozběhl se k bráně, ještě se ale jednou ohlédl a s uspokojením zjistil, že stráže provádějí rozkaz, chápou se obou důstojníků a bleskurychle je odzbrojují.

Když ho drakoniáni chytili za paže a rozepjali mu přezku u opasku, Karamon se jen vyděšeně podíval na Tanise. Tičiny oči se rozšířily hrůzou - tohle určitě nebylo to, co očekávali. Berem měl sice tvář téměř zakrytou falešnými vousy, přesto ale bylo vidět, že vypadá, jako by chtěl buď začít křičet nebo se dát na útěk, nebo možná obojí. Dokonce i Tasslehoff se zdál být náhlou změnou plánu hodně zaskočený. Tanis si všiml, jak šotkovy oči bloudí kolem a pokušejí se najít cestu, kterou by se dalo uniknout.
Tanis zoufale přemýšlel. Do té doby věřil, že když vymýšlel plán, jak vstoupit do Neraky, vzal v úvahu úplně všechno. Teď mu ale bylo jasné, že na něco zapomněl. Rozhodně ho vůbec nikdy nenapadlo, že by ho mohli zatknout jako dezertéra. Jestli ho stráže odvedou do podzemí, bude po všem. V okamžiku, kdy mu sejmou přilbu, v něm poznají půlelfa. Potom si prohlédnou mnohem pozorněji i všechny ostatní... objeví Berema...
On byl tím největším nebezpečím. Bez něj by se z toho Karamon s ostatními snad ještě mohli dostat. Bez něj...
Ozvaly se fanfáry a divoký jásot davu. V bráně se objevil velký modrý drak a v jeho sedle Dračí Velmistr. Při pohledu na jezdce se Tanisovo srdce sevřelo bolestí. Náhle však bolest vystřídalo prudké vzrušení. Zástupy se hnuly kupředu a vykřikovaly Kitiařino jméno. Strážci si jich na okamžik přestali všímat, jak se snažili zjistit, jestli Kitiaře náhodou nehrozí nějaké nebezpečí. Tanis se naklonil tak blízko k Tasslehoffovi, jak jen to bylo možné.
"Tasi!" zavolal tiše na šotka. Jeho hlas zanikal v řevu shromážděných davů a Tanis jen doufal, že si šotek pamatuje dost elfštiny na to, aby mu porozuměl. "Řekni Karamonovi, ať dál předstírá to, co předtím. Ať udělám cokoli, musí mi věřit! Všechno na tom záleží. Rozumíš mi? Ať udělám cokoli!"
Tas se na Tanise užasle zadíval a pak váhavě přikývl. Už to bylo hodně dlouho, co si něco musel překládat z elfštiny.
Tanis mohl jen doufat, že mu šotek rozuměl. Karamon neznal elfsky ani slovo a Tanis se mu neodvážil nic říct, ať už byl hluk kolem silný jakkoli. I tak mu jeden ze strážců surově stiskl zápěstí a nařídil mu, aby byl zticha.
Hluk utichl a stráže zatlačily davy zpátky na místo. Když viděli, že je všechno v pořádku, stráže se obrátily ke svým vězňům a chystaly se je odvést pryč.
Tanis náhle zakopl a upadl. Podrazil přitom nohy svému strážci a muž se poroučel do prachu.

"Vstávej, ty jeden zmetku!" Druhý gardista vztekle zaklel a udeřil Tanise do obličeje držadlem biče. Půlelf skočil po vojákovi, popadl bič a ruku, která ho svírala, a vší silou za ni škubl. Gardista ztratil rovnováhu, upadl a Tanis byl na zlomek vteřiny volný.
Půlelf se vrhl kupředu, vědom si vojáků za zády i Karamonova užaslého pohledu, a rozběhl se ke královské postavě jedoucí na modrém drakovi.
"Kitiaro!" vykřikl ze všech sil právě v tom okamžiku, kdy ho jeho strážci znovu chytili. "Kitiaro!" vykřikl znovu Tanis a znělo to, jako by mu někdo ten výkřik vytrhl z hrudi. Zuřivě zacloumal s gardisty a podařilo se mu uvolnit jednu ruku. Tou popadl dračí přilbu, strhl si ji z hlavy a odhodil ji na zem.
Když zaslechla své jméno, postava v tmavomodré dračí zbroji otočila hlavu. Tanis spatřil, jak se její hnědé oči pod odpornou dračí maskou rozšířily překvapením. Zároveň ale spatřil, jak se na něj upírají divoké oči obrovského modrého draka.
"Kitiaro!" vykřikl ještě jednou. S obrovským úsilím povzbuzeným zoufalstvím setřásl své strážce a znovu se vrhl kupředu. V tu chvíli se ale na něj sesypali drakoniáni, kteří stáli kolem. Srazili Tanise k zenu, roztáhli mu ruce a přitiskli ho k dláždění. Půlelf však stále ještě vzdoroval, kroutil se a svíjel a snažil se podívat do Velmistrových očí.
"Mráčku, stůj," řekla Kitiara a s velitelským gestem položila ruku na drakovu šíji. Mráček poslušně zastavil a drápy jeho nohou lehce sklouzly po dláždění ulice. Drakovy oči upírající se na Tanise však byly plné žárlivosti a nenávisti.
Tanis zadržel dech. Srdce mu bolestivě bušilo. Hlava ho bolela a do jednoho oka mu kapala krev, půlelf si toho ale nevšímal. Čekal na výkřik, který by mu řekl, že mu Tasslehoff nerozuměl a že se mu jeho přátelé pokusili pomoci. Čekal na to, že se Kitiara podívá za jeho záda, spatří Karamona - svého nevlastního bratra - a pozná ho. Neodvážil se ani ohlédnout, aby zjistil, co se stalo s jeho přáteli. Mohl jen doufat, že má Karamon dost rozumu a dost důvěry v něho samého, aby se držel z dohledu.
Objevil se kapitán, krutou jednookou tvář zkřivenou hněvem. Už už natahoval nohu v okované botě, aby kopancem připravil toho zatraceného mizeru o vědomí.
"Přestaň," řekl jakýsi hlas.
Kapitán se zastavil tak prudce, že až zavrávoral.
"Nech ho být!" Tentýž hlas.
Stráže Tanise neochotně pustily a po vůdcovském gestu Černé dámy o několik kroků odstoupily.
"Co je tak důležité, můj veliteli, že rušíš obřad mého vstupu do města?" zeptala se chladně Kitiara. Hlas ji pod dračí přilbou zněl podivně hluboce.
Tanis vrávoravě vstal, zesláblý úlevou. Hlava se mu po souboji s gardisty točila tak, že málem ztrácel vědomí. Pomalu se vydal ke Kitiaře. Jak k ní přicházel blíž, spatřil v jejích hnědých očích pobavený záblesk. Působilo jí to potěšení - nová hra se starou hračkou. Tanis si odkašlal a směle promluvil.
"Tihle pitomci mě zatkli pro dezerci," řekl, "a to jenom proto, že mi ten hlupák Bakaris zapomněl dát ty správné papíry."
"Zařídím, aby tvrdě zaplatil za to, že ti způsobil potíže, můj drahý Tantalasi," opáčila Kitiara. Tanis v jejím hlase slyšel smích. "Jak jste mohl?" osopila se na kapitána, který se pod náporem pohledu vycházejícího zpod děsivé přilby téměř ztrácel.
"Já... já jsem jenom prováděl... Prováděl jsem rozkazy, má paní," vykoktal ze sebe a třásl se přitom jako poslední skřet.
"Zmiz, nebo s tebou nakrmím svého draka," nařídila mu s pánovitým gestem Kitiara a natáhla ruku k Tanisovi. "Mohu vám nabídnout svezení, můj veliteli? Přijměte to jako omluvu."
"Děkuji vám, má paní," řekl Tanis.
Hrozivě se podíval na kapitána, chytil se Kitiařiny nabízené ruky a vyšvihl se za ni na hřbet modrého draka. Když Kitiara poručila Mráčkoví, aby šel dál, půlelf očima rychle přehlédl dav. Několik okamžiků nevedlo jeho zoufalé hledání k ničemu, potom si ale Tanis ulehčené oddechl. Spatřil Karamona i všechny ostatní, jak je stráže odvádějí pryč. Když míjeli Tanise, velký muž k němu zvedl oči a na tváři se mu objevil

zraněný a nechápavý výraz. Šel však bez odporu dál. Buď mu Tas předal půlelfův vzkaz, nebo měl obr dost rozumu na to, aby pokračoval v začaté hře. A nebo mu možná Karamon důvěřoval tak jako tak. Tanis nevěděl. Jeho přátelé teď byli v bezpečí - nebo alespoň ve větším bezpečí, než v jakém by byli s ním. Náhle si s bolestí v srdci uvědomil, že je také možná viděl naposledy. Tanis jen svěsil hlavu. Nemohl si dovolit na to myslet. Otočil se a spatřil, jak ho Kitiařiny hnědé oči pozorují s podivnou směsí lstivosti a neskrývaného obdivu.

Tasslehoff se postavil na špičky a pokusil se zjistit, co se s Tanisem stalo. Zaslechl výkřiky a pak bylo najednou ticho. Nakonec spatřil, jak půlelf šplhá na draka a usazuje se za Kitiařinými zády. Průvod se dal znovu do pochodu. Šotek měl pocit, že se Tanis dívá jeho směrem, ale pokud tomu tak bylo, půlelf ho stejně nepoznal. Stráže si začaly se zbývajícími vězni prorážet cestu tlačícím se davem a Tas ztratil svého přítele z očí.

Jeden z gardistů šťouchl svým krátkým mečem Karamona do žeber.

"Takže tvůj kámoš se sveze s Kitiarou a ty budeš hnít ve vězení," zachechtal se drakonián.

"On na mě nezapomene," zamumlal Karamon.

Drakonián se ušklíbl a rýpl prstem do svého společníka, který za sebou táhl Tasslehoffa, jedním pařátem svíraje límec šotkovy vesty. "No ovšem, přijde si pro tebe - ale jenom jestli najde cestu z její postele!"

Karamon zrudl a hněvivě se zamračil. Tasslehoff vrhl po velkém válečníkovi poplašený pohled. Šotek zatím neměl čas na to, aby předal Karamonovi Tanisův poslední vzkaz, a bál se, že velký muž všechno pokazí. Na druhé straně si ale nebyl jistý, jestli ještě vůbec něco bylo možné pokazit. Přesto...

Karamon ale jen vzpurně pohodil hlavou. "Do večera budu venku," zaburácel jeho sytý baryton. "Už jsme toho spolu prošli dost. Neopustí mě."

Tas sebou neklidně trhl, když v Karamonově hlase zachytil zasmušilý tón. V té chvíli toužil jen po tom, aby se dostal tak blízko k válečníkovi, aby mu mohl všechno vysvětlit. Právě v té chvíli však Tika zděšeně vykřikla. Tas otočil hlavu a spatřil, jak jí jeden z gardistů roztrhl blůzku. Na krku se jí objevily krvavé šrámy, stopy drakoniánových pařátů. Karamon cosi zařval, ale už bylo pozdě. Tika se rozmáchla a přesně podle nejlepší hospodské tradice udeřila drakoniána hřbetem ruky do tváře.

Rozzuřený drakonián ji srazil k zemi a zvedl bič. Tas zaslechl, jak se Karamon zhluboka nadechl. Skrčil se a připravoval se na konec.

"Hej! Nedělej to!" zaburácel Karamon. "Mohlo by to s tebou špatně dopadnout. Paní Kitiara nám řekla, že za ni dostaneme šest stříbrňáků, a jestli bude poznamenaná, tak za ni nedostaneme nic."

Drakonián zaváhal. Karamon byl sice vězeň, ale gardisté si dobře všimli, jakého přivítání se jeho příteli dostalo od Černé dámy. Odváží se urazit dalšího muže, který může u Kitiary stát velmi vysoko? Ukázalo se, že ne. Nepříliš laskavě zvedli Tiku ze země a strkali ji dál.

Tasslehoff ulehčené vydechl. Pak se ale znepokojeně podíval na Berema - připadal mu podivně tichý. Šotek se nemýlil, Věčný muž mohla docela dobře být v nějakém úplně jiném světě. V široce rozevřených očích měl podivný, upřený pohled. Ústa měl otevřená a vypadal jako někdo, kdo to nemá v hlavě úplně v pořádku. Naštěstí se ale nezdálo pravděpodobné, že by mohl působit potíže. Šotek měl pocit, že se Karamon rozhodl pokračovat ve hře a že i s Tikou bude všechno v pořádku. Zatím ho nikdo nepotřeboval. Ulehčeně vydechl a začal se se zájmem rozhlížet po pevnosti, jak jen mu to dovolila drakoniánova ruka držící ho za límec.

Stejně ale nakonec litoval, že to vůbec udělal. Neraka vypadala přesně tak jako to, čím byla ve skutečnosti, tedy jako malá, zchátralá a ubohá vesnice postavená pro ty, kteří pracovali v Chrámu. Teď ji navíc zaplavily stany vojenského tábora, které jako obrovské houby vyrostly všude kolem.

Na vzdálenějším konci tábora se jako obrovský dravec tyčil nad Nerakou samotný Chrám, jehož pokřivené, zkroucené a odporné tvary bezmála zakrývaly i hory tyčící se na obzoru. Oči každého, kdo vstoupil do města, se ihned stočily k té obrovské stavbě. A potom, ať už ten člověk dělal cokoli a díval se, na co chtěl, obraz Chrámu zůstával v jeho mysli a nemizel ani z jeho snů.

Tas se tam díval jen nepatrný okamžik a hned se zase odvrátil. Na zádech ucítil studený pot. Pohled, který se otevíral před ním, byl však téměř ještě horší. Stanové město se hemžilo vojáky: byli tam samí drakoniáni, lidští žoldnéři, skřeti a zrůdy, přecházející po špinavých ulicích mezi narychlo postavenými putykami a bordely. Kromě nich byly na ulicích také zástupy otroků všech plemen, kteří byli donuceni sloužit svým únoscům a poskytovat jim jejich rouhačská potěšení. Pod nohama davů pobíhali jako krysy tupí trpaslíci, žijící ze zbytků a odpadků. Strašlivý zápach panující na tom místě se vymykal vší představivosti a pohled, který se před šotkovýma očima otevíral, připomínal výjevy z Propasti. Ačkoli bylo poledne, panovala na náměstí zima a šero. Tas zvedl hlavu a spatřil obrovské létající citadely, vznášející se s příšernou majestátností nad Chrámem, a jejich draky, jak s neúnavnou ostražitostí krouží nad Nerakou.
Když se poprvé vydali na pochod přeplněnými ulicemi, Tas zadoufal, že by snad někde bylo možné uniknout. Pokud šlo o to vmísit se do davu, byl šotek na slovo vzatý odborník. Všiml si, jak se Karamon nenápadně rozhlíží - velký muž myslel přesně na totéž. Ovšem poté, co chvíli procházeli Nerakou, a poté, co spatřil létající citadely, si Tas uvědomil, že pokus o útěk nemá naději na úspěch. Karamon zjevně dospěl ke stejnému závěru, neboť šotkovi neušlo, jak obrovitému válečníkovi poklesla ramena.
S hrůzou a děsem si Tas náhle vzpomněl na Lauranu a na to, že ji v tom hrozném městě už dlouho vězní. V té chvíli se zdálo, jako by šotkovu veselou duši rozdrtila tíha temného zla, které bylo všude kolem, zla, o kterém neměl potuchy ani v těch nejhorších snech.
Stráže je hnaly dál, prorážejíce si cestu skrze zástupy opilých a zdivočelých vojáků, stále dál ucpanými úzkými uličkami. Ať se snažil, jak chtěl, Tas pořád nemohl přijít na to, jak by Karamonovi předal Tanisův vzkaz. Vtom se najednou museli zastavit, protože směrem k nim pochodoval ulicí pevně semknutý oddíl vojáků Jejího Temného Veličenstva. Ti, kteří včas neustoupili, byli buď drakoniánskými důstojníky odhozeni na chodník, nebo je vojáci prostě srazili k zemi a pochodovali přes jejich těla dál. Gardisté rychle natěsnali přátele k rozpadající se zdi a nařídili jim, aby se nehnuli z místa, dokud vojáci neprojdou. Tasslehoff byl namačkaný mezi Karamonem a jedním z drakoniánů. Strážcova ruka svírající Tasův límec povolila, neboť si strážce zřejmě myslel, že by se v takové tlačenici ani šotek nepokusil o útěk. Přestože Tas cítil, jak se mu plazovy oči upírají do týla, dokázal se přitlačit tak blízko ke Karamonovi, že na něho mohl promluvit. Doufal, že ho nikdo neslyší, a se vším tím zmatkem okolo sebe, ve kterém pršely rány a duněly okované boty, to ani neočekával.
"Karamone!" zašeptal šotek. "Mám pro tebe zprávu! Slyšíš mě?"
Karamon se neotočil. Dál kamsi upřeně hleděl a tvář měl jako z kamene. Tas si ale všiml, jak mu jedno víčko nepatrně zamžikalo.
"Tanis říkal, abys mu důvěřoval!" šeptal rychle Tas. "Máš mu důvěřovat, ať se stane cokoli. A máš... Máš ze sebe dál dělat to, co předtím. Aspoň jsem tomu tak rozuměl."
Karamon se zamračil.
"Mluvil elfsky," dodal Tas. "A skoro jsem ho neslyšel."
Výraz na Karamonově tváři se snad ani nezměnil, a jestli vůbec, pak mužův obličej ještě potemněl.
Tas neklidně polkl. Přitlačil se ještě blíž ke Karamonovi a vlastně se mu opíral o záda. "Ten Velmistr... To byla Kitiara, že ano?"
Karamon neodpověděl, šotkovi však neušlo, jak se svaly na válečníkově čelisti napjaly a v týlu mu zaškubal nerv.
Tas si povzdechl. Zapomněl, kde je, a zvýšil hlas.
"Ty mu ale věříš, Karamone, nebo snad ne? Musíš mu věřit, protože..."
Drakonián, který Tase hlídal, se bez varování otočil a udeřil šotka přes ústa. Tas narazil na tvrdou zeď a ochromený bolestí se svezl na zem. Pak se nad ním sklonil jakýsi temný stín. Omráčený Tasslehoff ani nebyl schopen rozpoznat, kdo to je, a jen se připravil na další ránu. Pak ale ucítil, jak ho čísi silné ruce chytají za kožešinovou vestu a opatrně ho zvedají na nohy.
"Říkal jsem, že jim nesmíte nic udělat," zavrčel Karamon.

"Pche! Je to jenom šotek!" odplivl si drakonián.
Kolem už přecházely poslední řady vojáků. Karamon postavil šotka na nohy, tomu se ale z nějakého neznámého důvody stále podlamovala kolena a chodník pod ním klouzal ze strany na stranu.
"Je mi líto..." slyšel sám sebe mumlat. "Nohy mám nějaké divné..." Nakonec ucítil, jak se vznáší ve vzduchu a jak si ho Karamon přehazuje jako pytel obilí přes mohutná ramena.
"Hodně toho ví," řekl svým hlubokým hlasem Karamon. "Doufám, že jste mu ten jeho mozek nepomuchlali tak, že všechno zapomněl. Černá dáma by z toho velkou radost určitě neměla."
"O jakém mozku to mluvíš?" zasyčel vztekle drakonián, Tasovi se ale v jeho pozici hlavou dolů na Karamonových zádech zdálo, že drakonián přece jen hodně znejistěl.
Znovu se vydali na cestu. Tasovi příšerně třeštila hlava a ve tváři cítil ostrou bolest. Sáhl si na ni rukou a tam, kde ho zasáhl drakoniánův spár, ucítil lepkavou krev. V uších mu hučelo, jako kdyby se v jeho mozku usídlil celý roj včel. Zdálo se mu, že se kolem něj celý svět pomalu otáčí, žaludek se mu zvedal a už vůbec mu nepomáhalo, že se kymácí hlavou dolů na Karamonově rameni krytém plátovým brněním.
"Jak je to ještě daleko?" Tas cítil, jak Karamonovi jeho mohutný hlas duní v hrudi. "Ten malý parchant je pěkně těžký."
Drakonián místo odpovědi natáhl dlouhý kostnatý spár.
Tas s největším úsilím překonal bolest a závrať a otočil hlavu, aby se podíval, kam drakonián ukazoval. Zahlédl to jenom koutkem oka, ale i to bylo víc než dost. Budova, k níž se blížili, jako by se před jejich očima stále zvětšovala, až zaplnila nejen celý viditelný svět, ale i celou mysl těch, co k ní přicházeli.
Tas se svezl zpátky na Karamonova záda. Zrak se mu stále víc a víc zatemňoval a šotek se jen omámeně divil, proč je najednou všude kolem taková mlha. Poslední, co si pamatoval, bylo několik slov: "Do cel... pod Chrám Jejího Veličenstva Takhisis, Královny Temnot."

6.Tanis smlouvá.Gakhan vyšetřuje.

"Víno?"
"Ne."
Kitiara pokrčila rameny. Vzala džbán z nádoby se sněhem, ve které víno stálo, aby zůstalo chladné, pomalu si nalévala a lhostejně pozorovala, jak krvavě rudá tekutina přetéká z křišťálové nádoby do jejího poháru. Pak opatrně uložila džbán zpět do sněhu, posadila se naproti Tanisovi a chladně si ho změřila pohledem.
Už odložila dračí přilbu, ale stále ještě měla na sobě brnění - tmavě modrou zbroj zdobenou zlatem, přiléhající na její pružné tělo jako šupinatá kůže. Světlo desítek svící osvětlujících místnost se odráželo od vyleštěných plátů a zářilo na ostrých hranách, že Kitiara až vypadala, jako by jí tělo hořelo jasným plamenem. Tvář jí lemovaly tmavé vlasy, zvlhlé potem. Kitiařiny jako oheň jasné hnědé oči stínily dlouhé řasy.
"Proč jsi tady, Tanisi?" zeptala se tiše. Dívala se mu přímo do očí a prsty pomalu přejížděla po okraji poháru.
"Sama to dobře víš," odpověděl Tanis.
"Jsi tady kvůli Lauraně, nemýlím-li se," řekla Kitiara.
Tanis pokrčil rameny. Pokoušel se udržet na tváři neutrální výraz, chvílemi ale měl pocit, že ta žena, která ho občas znala lépe než on sám, čte každou jeho myšlenku.
"Přišel jsi sám? zeptala se Kitiara a přiložila sklenici ke rtům.
"Ano," odpověděl Tanis a bez zaváhání čelil jejímu pohledu.
Kitiara zvedla obočí. Samozřejmě mu nevěřila.

"Flint je mrtev," dodal Tanis a hlas se mu zlomil. Navzdory strachu, který cítil, nemohl na svého přítele vzpomínat bez bolesti. "Tasslehoff někam zmizel - nemohl jsem ho najít. Stejně jsem ho s sebou nechtěl brát."
"To chápu," řekla sarkasticky Kit. "Takže Flint už nežije."
"Sturm také ne," procedil skrze stisknuté zuby Tanis.
Kit se na něj ostře podívala. "To je válečné štěstí, drahý příteli. Oba jsme byli vojáci, já i on. On to chápe a jeho duch vůči mě nezná žádnou zášť."
Tanis se zajíkl rozčilením a polkl větu, kterou chtěl právě říct. To, co řekla, byla pravda. Sturm by to pochopil.
Kitiara se odmlčela a chvíli Tanise pozorovala. Pak s cinknutím položila sklenici zpátky na stůl.
"Jak se daří mým bratrům?" zeptala se. "Kde..."
"Proč si mě třeba nevezmeš tam dolů a nezačneš mě vyslýchat?" vyštěkl Tanis. Vstal ze židle a začal přecházet po přepychově zařízené komnatě.
Kitiara se usmála zamyšleným, vědoucím úsměvem. "Máš pravdu," řekla. "Mohla bych tě vyslýchat. A ty bys mluvil, můj drahý Tanisi. Řekl bys mi všechno, co chci slyšet, a pak bys mě prosil, abys mi mohl říct ještě víc. Nejenže jsou ti, které tu máme, největšími mistry umění mučení, ale především jsou svému poslání bezmezně oddáni." Kitiara se zvolna zvedla, přešla přes místnost a postavila se přímo proti Tanisovi. V jedné ruce držela sklenici s vínem, druhou se dotkla Tanisovy hrudi a pomalu mu přejela dlaní po rameni. "Toto ale není výslech. Řekněme raději, že se ptám jako sestra, která má strach o svoji rodinu. Kde jsou mí bratři?"
"Nevím," řekl Tanis. Chytil Kitiaru za zápěstí a odstrčil její ruku ze svého ramene. "Oba se ztratili v Krvavém moři..."
"S Mužem se zeleným klenotem?"
"S Mužem se zeleným klenotem."
"A jak jsi přežil ty?"
"Zachránili mě mořští elfové."
"Ale potom tedy mohli zachránit i ty ostatní."
"Možná. Možná ne. Přece jenom mám v sobě elfí krev. Ti ostatní byli lidé."
Kitiara na Tanise dlouho upřeně hleděla. půlelf stále ještě svíral její zápěstí. Pod jejím pronikavým pohledem stisk Tanisových prstů stále sílil.
"Zraníš mě..." zašeptala Kitiara. "Tanisi, proč jsi sem přišel? Abys vysvobodil Lauranu? Sám? Ani ty bys nikdy nemohl být takový blázen..."
"Ne," řekl Tanis a sevřel Kitiařinu ruku ještě pevněji. "Přišel jsem, abych s tebou uzavřel obchod. Vezmi si mě a ji nech jít."
Kitiařiny oči se rozevřely úžasem. Pak najednou prudce zaklonila hlavu a rozesmála se. Hbitým pohybem se snadno vyprostila z Tanisova sevření, otočila se a vrátila se ke stolu, aby si znovu nalila vína.
Cestou se na Tanise přes rameno ušklíbla. "A proč bych něco takového měla udělat?" zeptala se a znovu se rozesmála. "Co pro mě vlastně znamenáš, že bych tě měla vyměnit?"
Tanis cítil, jak mu tvář rudne. Kitiara s úsměvem pokračovala.
"Tanisi, já jsem zajala jejich Zlatého generála. Vzala jsem jim jejich amulet pro štěstí, jejich krásnou elfí válečnici. Ne, že by nebyla dobrý velitel, to ani v nejmenším. Dala jim dračí kopí a naučila je bojovat. Její bratr přivedl zpátky draky dobra - sláva za to ovšem připadne jí. Udržela pohromadě rytíře ze Solamnie, ačkoli se Rytířstvo už dávno mělo rozpadnout. A ty teď po mně chceš, abych ji vyměnila -" Kitiara pohrdavě mávla rukou směrem k Tanisovi - "za půlelfa, který se plahočí po světě ve společnosti šotků, barbarů a trpaslíků?"
Kitiara se znovu rozesmála. Smála se tak silně, že si musela sednout a utřít si slzy z očí. "Tanisi, opravdu máš o sobě hodně vysoké mínění. Proč sis myslel, že bych si tě měla vzít místo Laurany? Kvůli lásce?"

Tón Kitiařina hlasu se ale jemně změnil a její smích už nezněl přirozeně. Náhle se zamračila a několikrát otočila pohárem, který držela v ruce.
Tanis neodpovídal. Jediné, čeho byl v té chvíli schopen, bylo bez pohnutí stát tváří v tvář Kitiaře. Tváře mu hořely vztekem. Kitiara se na něj chvíli upřeně dívala a pak uhnula očima.
"Ale dejme tomu, že bych řekla ano," pronesla chladně Kitiara, oči upřené na sklenici ve své dlani. "Co bys mi dal za tu, kterou bych musela obětovat?"
Tanis se zhluboka nadechl. "Velitel tvých jednotek je mrtev," řekl a usilovně se snažil, aby se mu hlas ani nepatrně nezachvěl. "Vím to. Tas mi řekl, že ho zabil. Zaujmu tedy jeho místo."
"Ty bys sloužil pod... V dračích armádách?" Kitiařiny oči se rozšířily nepředstíraným úžasem.
"Ano," procedil mezi zuby Tanis. Hlas měl zasmušilý a nešťastný. "Stejně jsme prohráli. Viděl jsem tvé létající citadely. Nezvítězíme, ani kdyby draci dobra zůstali s námi. A oni nezůstanou, protože jim lidé nevěří. Jde mi jen o jediné - aby se Lauraně nic nestalo a byla znovu svobodná."
"A já věřím, že bys to byl schopen udělat," řekla tichým a udiveným hlasem Kitiara. Upřeně se na Tanise zadívala. "Budu muset zvážit, zda..."
Pak náhle zavrtěla hlavou, jako kdyby bojovala sama se sebou. Přiložila si pohár ke rtům, upila něco vína, položila pohár zpátky na stůl a vstala.
"Budu to ještě muset uvážit," opakovala. - "Teď tě ale musím opustit. Dnes večer se koná setkání všech Dračích Velmistrů. Přišli sem z celého Ansalonu. Máš samozřejmě pravdu - válku jste prohráli. Dnes večer se rozhodne, kdy se sevře naše železná pěst. Budeš mě doprovázet. Představím tě Její Temné Výsosti."
"Ale co Laurana?" nepřestával naléhat Tanis.
"Řekla jsem, že to budu muset uvážit!" Na hladké kůži mezi oblouky Kitiařina hustého obočí se objevila temná rýha a hlas jí o poznání ztvrdl. "Nařídím, aby ti přinesli slavnostní zbroj. Obleč se a buď během hodiny připraven mě doprovázet." Už se zdálo, že to byla její poslední slova, když se Kitiara ještě jednou otočila. "Mé rozhodnutí může záviset na tom, jak se zachováš dnes večer," dodala tiše. "Nezapomínej, Půlelfe, že od této chvíle sloužíš jen mně!"
Hnědé oči se chladně zatřpytily a držely Tanise pevně ve své moci. Půlelf cítil, jak ho síla její vůle pomalu spoutává, až se nakonec podobala neúprosné ruce, tisknoucí ho k vyleštěné mramorové podlaze. Stála za ní obrovská síla dračích armád a kolem její postavy se vznášel stín Královny Temnot, dávající jí moc, kterou Tanis už předtím cítil.
Náhle si půlelf uvědomil, jak velká vzdálenost mezi nimi ve skutečnosti leží. Kitiara byla člověk, člověk dokonalý a úplný, člověk až do morku kostí. Jen v lidech byla taková touha po moci, že dokázala ovládnout i jejich největší vášně. Krátké životy lidí se podobaly plamenům, které mohly zazářit světlem stejně pronikavým jako Zlatolunina svíce nebo Sturmovo roztříštěné slunce, ale mohly i ničit, být zuřícím žárem, pohlcujícím vše, co mu stálo v cestě. Ten plamen zahřál jeho chladnou, pomalu tekoucí elfí krev a Tanis jej dlouho živil ve svém srdci. Nyní Tanis spatřil sám sebe, uviděl to, čím by se nakonec stal, jako tehdy viděl těla těch, co zemřeli v plamenech města Tarsu. Stal by se jen hromádkou zuhelnatělého masa a jeho srdce by bylo spálené a tiché.
Byla to jeho povinnost, cena, kterou musel zaplatit. Položí svou duši na oltář té ženy, jako by jiný mohl položit hrst stříbrných mincí k patě obětního sloupu. Dlužil Lauraně právě tolik. Už kvůli němu dost trpěla. Jeho smrt ji nevysvobodí, ale jeho život ano.
Tanis si pomalu položil ruku na srdce a uklonil se. "Má paní," řekl.

Kitiara vešla do své soukromé komnaty, rozum v naprostém zmatku. Cítila, jak jí krev prudce tepe v žilách. Vzrušení, touha a radost z vítězství ji opojily mnohem víc než víno. Hluboko uvnitř však bodal osten pochybnosti, tím nepříjemnější, že díky němu radostné vzrušení rychle opadalo a vyčerpávalo se. Kitiara se tu myšlenku rozčileně pokusila vypudit z mysli, jakmile však otevřela dveře do svého pokoje, zase se to rychle vrátilo.

Tak brzy ji sluhové neočekávali. Pochodně ještě nebyly zapáleny a v krbu sice ležela polena, ale ani oheň ještě nehořel. Kitiara zaťala zuby a vztekle sáhla po šňůře od zvonku, aby se sluhové rychle seběhli a ona je mohla potrestat za jejich nepořádnost, když vtom se její zápěstí ocitlo v ledovém sevření kostnaté ruky.
Dotek těch prstů vyslal do jejích kostí a krve tak silnou vlnu chladu, že se Kitiaře téměř zastavilo srdce. Zasténala bolestí a pokusila se ze sevření vyprostit, ruka ji však nepustila.
"Snad jsi nezapomněla na naši dohodu?"
"Ne, samozřejmě, že ne!" řekla Kitiara. S největším úsilím dosáhla toho, že v jejím hlase nebyl znát strach, a ostře rozkázala: "Nech mě být!" Ledové sevření zvolna povolilo. Kitiara rychle ucukla a začala si třít ruku v tom místě, kde se i za tu krátkou chvíli stačila objevit mrtvolně studená modrobílá skvrna. "Ta elfka bude tvá - ovšem až potom, co s ní skončí Královna Temnot."
"Samozřejmě. Jinak bych ji ani nechtěl. Živá žena je mi k ničemu - stejně jako je tobě k ničemu živý muž..." Temná postava si ta slova nepříjemně dlouho vychutnávala.
Kitiara vrhla pohrdavý pohled na prázdnou tvář a lesknoucí se oči, které se zcela bez opory vznášely nad rytířovou černou zbrojí.
"Nebuď blázen, Sothe," řekla Kitiara a spěšně zatahala za šňůru od zvonku. Cítila, že potřebuje světlo.
"Na rozdíl od tebe jsem schopna oddělit tělesné rozkoše od potěšení, která mi přináší to ostatní - což se tobě za celý život nepodařilo." "Tak co tedy s tím půlelfem zamýšlíte?" zeptal se pan Soth. Jeho hlas zněl stejně jako vždy - jako by přicházel z hlubokého podzemí.
"Bude můj, naprosto a bezvýhradně můj," řekla Kitiara. Stále si ještě lehce masírovala pohmožděné zápěstí.
Přiběhli sluhové a vystrašeně se po Černé dámě ohlíželi - dobře znali časté výbuchy jejího hněvu. Kitiara však byla zcela pohlcená svými vlastními myšlenkami a nevěnovala jim žádnou pozornost. Pan Soth zmizel ve stínu, jako to dělával vždy, když se rozsvítily svíce.
"Jediná cesta, jak půlelfa přemoci, je donutit ho sledovat, jak ničím Lauranu," pokračovala Kitiara.
"To není ta nejlepší cesta, jak si získat jeho lásku," pousmál se pan Soth.
"Nechci jeho lásku," krátce a úsečně se zasmála Kitiara, zatímco si stahovala rukavice a rozepínala přezky brnění. "Chci jeho! Dokud bude Laurana žít, bude myslet jenom na ni a na tu šlechetnou oběť, jakou pro ni učinil. Ne, je jen jediný způsob, jak ho mohu donutit, abych pro něj existovala jen já. Musí být drcen podpatky mých bot tak dlouho, dokud se nezmění na beztvarou masu. Teprve potom mi bude užitečný."
"Ale ne dlouho," poznamenal věcně pan Soth. "Smrt ho rychle vysvobodí."
Kitiara pokrčila rameny. Sluhové dokončili svou práci a rychle zmizeli. Černá dáma stála ve světle, mlčenlivá a zamyšlená, brnění napůl rozepjaté. V jedné ruce držela za řemínek dračí přilbu.
"On mi lhal," zašeptala po chvíli Kitiara. Pak odhodila přilbu na stůl, kde převrhla a roztříštila zaprášenou porcelánovou vázu, a začala neklidně pocházet po místnosti. "Lhal mi. Moji bratři v Krvavém moři nezemřeli. Vím, že alespoň jeden z nich je naživu. A žije i Věčný muž!" Kitiara prudkým a rozhodným pohybem otevřela dveře. "Gakhane!" zakřičela.
Do místnosti vběhl jakýsi drakonián.
"Co je nového? Našli už toho kapitána?"
"Ne, paní," odpověděl drakonián. Byl to tentýž drakonián, který sledoval Tanise u hospody ve Wrakově a který pomáhal zajmout Lauranu. "Je mimo službu, má paní," dodala ta stvůra, jako kdyby se tím všechno vysvětlovalo.
Kitiara rozuměla. "Prohledejte každý výčep a každý bordel, dokud ho nenajdete. Pak ho přiveďte sem. Pokud to bude nutné, zavřete ho do vězení. Vyslechnu ho, až se vrátím z porady Velmistrů. Ne, počkej..." Kitiara okamžik přemýšlela a pak dodala: "Vyslechni ho sám. Zjisti, jestli byl půlelf skutečně sám, nebo jestli s ním byl i někdo jiný. Pokud ano..."
Drakonián se uklonil. "Budu vás okamžitě informovat, má paní."

Kitiara ho gestem ruky propustila. Drakonián se ještě jednou uklonil, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře. Kitiara chvíli zamyšleně stála, pak si rozčileně prohrábla vlnité vlasy a znovu začala zápolit s přezkami svého brnění.
"Dnes večer mne budeš doprovázet," pronesla směrem k Sothovi, aniž by se na přízrak rytíře smrti podívala. Předpokládala, že je stále na svém místě za jejími zády. "Dávej pozor. To, co chci udělat, Ariakovi žádné potěšení nezpůsobí."
Kitiara shodila na zem poslední kus brnění a odložila i koženou tuniku a modré hedvábné kalhoty. Protáhla se úlevou a ohlédla se přes rameno na Sotha, aby viděla, jak na její slova odpoví. Soth tam ale nebyl. Kitiara se překvapeně rozhlédla po místnosti.
Přízračný rytíř stál u stolu, na kterém mezi střepy rozbité vázy ležela dračí přilba. Mávnutím své bezmasé ruky donutil pan Soth rozházené střepy, aby se vznesly do vzduchu a vznášely se mu před očima. Rytíř smrti je držel silou své magie ve vzduchu i poté, co se otočil ke Kitiaře a upřel své oranžové oči na její nahou postavu stojící přímo před ním. Zář plamenů dala její opálené kůži zlatavý nádech a jejím vlasům teplý lesk.
" Ještě jste stále ženou, Kitiaro," řekl zvolna Soth. "Milujete."
Rytíř se ani nepohnul, ani nepromluvil, střepy rozbité vázy. však přesto spadly na podlahu. Sothovy průsvitné boty přes ně zvolna přešly, nezanechávajíce za sebou ani tu nejmenší stopu.
"A jste nešťastná," řekl tiše rytíř, když už byl jen krok od Kitiary. "Nesnažte se oklamat sebe sama, Černá dámo. Ať už ho zničíte, jak chcete, bude ten půlelf jednou provždy vaším pánem - živý i mrtvý."
Postava pana Sotha splynula se stíny v místnosti. Kitiara dlouho stála mlčky, dívala se do ohně a - možná - se v plamenech pokoušela přečíst, jaký osud ji čeká.

Gakhan rychle kráčel chodbami Královnina paláce a drápy mu klapaly o mramorovou podlahu. Drakoniánovy myšlenky držely krok s jeho nohama a Gakhana po chvíli napadlo, kde by kapitána mohl hledat. Na konci chodby postávali dva drakoniáni, patřící ke Kitiařiným jednotkám. Gakhan jim mávnutím ruky nařídil, aby se k němu připojili. Okamžitě uposlechli. Přestože Gakhan už neměl v dračí armádě žádnou hodnost, byl oficiálně titulován jako vojenský poradce Černé dámy. Jinak se o něm mluvilo jako o jejím osobním zabijákovi.
Gakhan už byl v Kitiařiných službách velmi dlouho. Když se ke Královně a jejím rádcům donesla zpráva o znovuobjevení hole s modrým křišťálem, jen málo Dračích Velmistrů přikládalo větší význam jejímu zmizení. Velmistři byli zcela zaujati válkou, která pomalu začínala vytlačovat všechen život ze severního Ansalonu, a něco tak pochybného jako hůl s léčivými schopnostmi bylo zcela pod jejich úroveň. Její léčivé schopnosti by musely být hodně velké, aby vyléčily celý svět, se smíchem prohlásil na válečné radě pan Ariakas.
Dva Velmistři však přesto brali zmizení hole vážně: jeden z nich vládl té části Ansalonu, kde se hůl objevila, zatímco ten druhý se tam narodil a vyrostl. První byl černý klerik a druhý žena, obratně zacházející s mečem. Oba věděli, jak může jakýkoli důkaz o návratu starých bohů být jejich věci nebezpečný.
Jednali ale zcela jinak, možná také kvůli místu, kde se právě nacházeli. Pan Verminaard vyslal hordy drakoniánů, skřetů a orků, kterým dal přesný popis hole s modrým křišťálem a jejích schopností. Kitiara poslala Gakhana.
Byl to právě Gakhan, kdo našel Řekyvana a jeho hůl ve vesnici Que-šu, a byl to Gakhan, kdo nařídil nájezd na vesnici a systematicky při pátrání po holi vyvraždil většinu jejích obyvatel.
Pak ale Gakhan Que-šu náhle opustil, když se doslechl o tom, že hůl je v Útěšíně. Drakonián se tedy vydal do Útěšína, aby tam zjistil, že se o několik týdnů opozdil. Zároveň se ale dozvěděl, že se s barbary nesoucími tu hůl spojila jakási skupina dobrodruhů. Alespoň se o nich tak vyjadřovali ti obyvatelé Útěšína, které Gakhan "vyslýchal".

Tehdy se Gakhan musel rozhodnout. Mohl se pokusit najít jejich stopu, která za těch několik týdnů bezpochyby hodně vychladla, nebo se mohl vrátit ke Kitiaře s popisem těch dobrodruhů a zjistit, jestli náhodou neví, o koho jde. Pokud by tomu tak bylo, mohla by mu Kitiara poskytnout informace, které by mu umožnily předvídat jejich plány.
Gakhan se rozhodl vrátit ke Kitiaře, která právě bojovala na severu. Bylo mnohem pravděpodobnější, že hůl najdou Verminaardovy tisíce než osamocený Gakhan. Drakonián předal Kitiaře úplné popisy všech členů té skupiny a Černá dáma s úžasem zjistila, že mezi nimi jsou její dva nevlastní bratři, její staří spolubojovníci a její bývalý milenec. Kitiara v tom okamžitě vycítila působení nějaké vyšší moci, protože věděla, že i taková nesourodá skupinka může být přeměněna na nesmírnou sílu, ať už k účelům dobrým nebo zlým. Okamžitě sdělila své podezření Královně Temnot, jíž právě velmi znepokojilo znovuobjevení ztraceného souhvězdí Statečného bojovníka. Královna ihned pochopila, že se nemýlila. Paladin se vrátil, aby s ní bojoval. Ve chvíli, kdy si Královna uvědomila hrozící nebezpečí, však už její věc utrpěla nenapravitelné škody.
Kitiara poslala Gakhana zpět. Chytrý drakonián krok po kroku sledoval přátele z Pax Sarkasu do království trpaslíků. Byl to on, kdo šel v jejich stopách do Tarsu, a kdyby nebylo Alany Hvězdbrízy a jejích gryfů, byla by je tam Královna Temnot polapila.
Gakhan dál trpělivě šel po jejich stopách. Věděl, že se družina rozpadla, a donesly se k němu zprávy o tom, jak v Silvanestu zahnali velkého zeleného draka Kyana Krvotoka, i o tom, jak Laurana zabila na Ledové stěně temného elfího čaroděje Feal-thase. Věděl, že se objevila dračí jablka, a věděl, že jedno z nich bylo zničeno a druhé získal ten nemocný čaroděj.
Byl to Gakhan, kdo sledoval Tanise ve Wrakově a kdo za přáteli poslal Černou dámu, když se plavili na Perechonu. I tady však Gakhan zjistil, že mu soupeřovy figury brání v rozhodujícím tahu. Drakonián nepropadl panice. Dobře znal svého protivníka a nesmírnou moc, která se mu stavěla na odpor. Šlo o mnoho, o velmi mnoho.
S těmito myšlenkami Gakhan opustil Chrám Temného Veličenstva, kde se nyní scházeli k zasedání Nejvyšší rady Dračí Velmistři, a vyšel do ulic Neraky. Teď k večeru je zalévalo jasné světlo, neboť paprskům klesajícího slunce už ohromné létající citadely nestály v cestě. Slunce hořelo jen těsně nad hřebeny hor a jeho záře obarvila sněhem pokryté horské štíty krvavou červení.
Gakhanův plazí pohled však západ slunce nijak nezaujal. Namísto toho jeho oči bloudily po ulicích stanového města, nyní už téměř úplně prázdného, protože většina drakoniánů musela dnes večer doprovázet své pány. Velmistři projevovali zcela mimořádnou nedůvěru jak jeden k druhému, tak i vůči Královně. V jejích komnatách už se odehrála nejedná vražda a nebylo pochyb o tom, že dojde k dalším. To ale Gakhana koneckonců nemuselo zajímat. Ve skutečnosti mu to jeho práci jenom ulehčovalo. Rychle vedl své drakoniány páchnoucími a odpadky posetými ulicemi. Bezpochyby je mohl poslat samotné, Gakhan však už svého velkého protivníka dokonale poznal a něco mu říkalo, že ta věc je víc než naléhavá. Vítr pomíjivých událostí se nyní stáčel do mohutného víru. Gakhan teď stál přímo v jeho klidném středu, dobře však věděl, že i jeho vír zanedlouho strhne. Chtěl tu vichřici ovládnout, ne jí být zničen.
"Tohle je to místo," řekl, když došli k jednomu z výčepů. Na vývěsním štítu bylo v obecné řeči napsáno "Dračí oko" a na ceduli přilepené na dveřích ve stejné řeči stálo: "Drakounům a skřetům vstup zakázán." Gakhan se podíval dovnitř a spatřil tam svého budoucího informátora. Mávl na drakoniány za svými zády, odhrnul celtu u vchodu a vešel dovnitř.
Přivítal ho výhružný řev. Muži sedící ve výčepu obrátili své kalné oči na příchozí, a když spatřili tři drakoniány, začali okamžitě hulákat a nadávat. Když ale Gakhan sňal kápi, která zakrývala jeho plazí hlavu, křik téměř okamžitě utichl. Všichni v něm poznali Kitiařina pobočníka. Dav zachvátila hrůza ještě mnohem hmatatelnější než štiplavý dým a nevábný zápach, kterými byl výčep zcela nasycen. Muži se skrčili nad svými sklenicemi, bázlivě se ohlíželi po drakoniánech a snažili se být co nejméně nápadní. Gakhanův ostříží pohled bleskurychle prozkoumal zaplněnou krčmu.

"Tam je," řekl drakoniánsky a ukázal na jakéhosi muže, sklesle se opírajícího o výčep. Jeho doprovod okamžitě zareagoval. Drakoniáni se chopili jednookého vojáka, zírajícího na ně v opilé hrůze.
"Vytáhněte ho ven, tam za stan," nařídil jim Gakhan.
I přes kapitánovy zmatené protesty a záštiplné pohledy a hrozby mužů v krčmě vytáhli drakoniáni svého zajatce ze stanu. Gakhan je pomalu následoval.
Vycvičeným drakoniánům trvalo jen několik málo okamžiků, než dostali svého vězně do takového stavu, že byl schopen mluvit. Mužovy zvířecí výkřiky sice připravily řadu jeho kumpánů o chuť, nakonec ale byl s to odpovídat na Gakhanovy otázky.
"Vzpomínáš si na toho důstojníka dračí armády, kterého jsi dnes odpoledne zatkl pro podezření z dezerce?"
Kapitán si vzpomínal na hodně mužů... Měl spoustu práce... Všichni vypadali úplně stejně. Gakhan mávl unaveně na drakoniány a ti se měli čile k dílu.
Kapitán zařval bolestí. Ano, ano! Vzpomíná si. Ale nebyl to jen jeden důstojník. Byli tam dva.
"Dva?" Gakhanovi se zablýskalo v očích. "Popiš toho druhého."
"Velký člověk, opravdu velký. Skoro na něm praskala uniforma. A měli vězně..."
"Vězně!" Gakhanovi vystřelil jeho plazí jazyk z úst a zase se vrátil zpět. "Popiš je!"
Kapitán bez váhání odpověděl. "Byla tam nějaká žena, zrzavé vlasy, prsa jako..."
"To mě nezajímá!" vyštěkl Gakhan. Drápy zakončené ruce se mu třásly netrpělivostí. Kývl na své vojáky a drakoniáni sevřeli kapitána ještě pevněji.
Vzlykající kapitán začal co nejrychleji popisovat zbývající dva vězně, že se mu až věty pletly jedna přes druhou.
"Šotek," opakoval Gakhan, čím dál tím vzrušenější. "Dál! Starý muž s bílými vousy..." Zarazil se. Něco tu nehrálo. Že y ten starý čaroděj? Přece by tomu starému bláznovi nedovolili, aby je doprovázel na výpravě, která byla tak důležitá a přitom plná nebezpečí. Kdo by to ale mohl být? Někdo, s kým se setkali cestou?
"Řekni mi víc o tom starém muži," nařídil Gakhan.
Kapitán zoufale hledal ve své paměti prosáklé pálenkou a ochromené bolestí. Starý muž... bílé vousy...
"Shrbený?"
Ne... vysoký, se širokými rameny... modrýma očima. Podivnýma očima... Kapitán už málem omdléval. Gakhan sevřel svým pařátem kapitánův krk.
"Co víš o těch očích?"
Kapitán se vyděšeně podíval na drakoniána, který ho zvolna dusil. Cosi zablábolil.
"Mladé... Příliš mladé!" vzrušeně opakoval Gakhan. Teď už věděl! "Kde jsou?"
Kapitán cosi vydechl. Gakhan ho srazil na zem, až to zadunělo.
Vír sílil a drakonián cítil, jak ho unáší vzhůru. V hlavě mu jako dračí křídla bila jediná myšlenka. Gakhan vyrazil i se svými muži ze stanu a rozběhl se k vězení pod Královniným palácem.
Věčný muž... Věčný muž... Věčný muž...

7.Chrám Královny Temnot.

"Tasi!"
"To bolí... dej mi pokoj..."
"Tasi, já to dobře vím, ale ty se musíš probudit. Tasi, prosím!"
Naléhavý a vyděšený tón toho hlasu pronikl i bolestí naplněnou mlhou v šotkově mysli. Jedna část jeho já poskakovala nahoru a dolů a křičela na něj, aby se probudil, ta druhá si však nepřála nic jiného, než aby

se vrátil zpátky do tmy, která sice nebyla příjemná, ale byla pořád lepší než bolest, která na něj čekala, připravená zaútočit...
"Tasi... Tasi..." Šotkovy tváře se dotkla něčí ruka. Hlas, který k němu promlouval, byl napjatý potlačovaným strachem. Šotek si najednou uvědomil, že nemá na vybranou. Musí vstát. Kromě toho na něj ta poskakující část jeho mozku křičí, že by mohl o něco přijít!
"Díky bohům!" vydechla Tika, když se Tasovy oči otevřely. "Jak ti je?"
"Hrozně," řekl nevrle Tas a pokusil se posadit. Jak správně předpokládal, z nějakého tmavého kouta na něj zaútočila skrytá bolest. Tas zasténal a chytil se za hlavu.
"Já vím... je mi to líto," řekla Tika a jemně ho pohladila po hlavě.
"Nepochybuji o tom, že to myslíš dobře, Tiko," řekl nešťastně Tas, "ale nemohla bys s tím přestat? Je to, jako kdyby do mě bušily kladivy stovky trpaslíků."
Tika rychle stáhla ruku. Šotek se kolem sebe rozhlédl tím okem, které ještě vidělo - to druhé bylo tak oteklé, že z něj zbyla jen nepatrná štěrbina. "Kde to jsme?"
"Ve vězení pod Chrámem," zašeptala Tika. Tas cítil, jak se jí celé tělo chvěje strachem a zimou. Ještě jednou se rozhlédl a pochopil, proč se Tika tak třese. Ten pohled otřásl i jím samotným. Šotek si zasmušile vzpomněl na staré dobré časy, kdy ještě nevěděl, jaký význam má slovo strach. Správně by měl být nanejvýš vzrušený - byl přece tam, kam se ještě nikdy předtím nedostal, a kolem muselo být tolik zajímavých věcí...
Byla tam ale i smrt, a Tas to dobře věděl - byla tam smrt a utrpení. Tolik svých přátel už Šotek viděl umírat a tolik jich viděl trpět. V myšlenkách byl najednou s Flintem, se Sturmem, s Lauranou... Kdesi v Tasově nitru se něco změnilo. Už nikdy nebude jako ostatní šotci jeho rodu. Poznal zármutek a skrze něj i strach - ne o sebe, ale o ty ostatní. Tasslehoff se v té chvíli rozhodl, že raději zemře, než aby ještě ztratil někoho z těch, které miloval.
Zvolili jste si temnou cestu, ale máte odvahu po ní jít, říkal Fišpán.
Opravdu to říkal? přemítal Tas. Vzdychl a složil hlavu do dlaní.
"Tasi, to nemůžeš!" řekla Tika a zatřásla jím. "To nám nemůžeš udělat. My tě potřebujeme!"
Tas ztěžka zvedl hlavu. "Jsem v pořádku," hlesl. "Kde je Karamon a Berem?"
"Tam," ukázala Tika na druhý konec cely. "Stráže nás drží pohromadě, dokud nenajdou někoho, kdo rozhodne, co se s námi stane. Karamon je skvělý," dodala s hrdým úsměvem a zamilovaně se podívala na velkého muže, sedícího u zdi v opačném rohu místnosti, co nejdál od svých "vězňů". Tvářil se nanejvýš pohoršené. Pak ale Tičina tvář náhle zvážněla. Přitáhla Tase blíž k sobě. "Ale mám strach o Berema. Myslím si, že se brzy úplně zblázní!"
Tas se na muže rychle podíval. Berem seděl na studené a špinavé kamenné podlaze, pohled upřený kamsi do dálky a hlavu nakloněnou, jako kdyby pozorně naslouchal. Falešné bílé vousy, které Tika vyrobila z kozích chlupů, už byly hodně pocuchané a odlepovaly se Beremovi od tváří. Za chvíli je ztratí úplně, uvědomil si Tas a poplašeně se podíval ke dveřím cely.
Vězení tvořila spleť chodeb, vykopaných v pevné skále pod Chrámem. Větvily se do všech směrů z hlavní strážnice, malé kruhovité místnosti bez dveří, umístěné u konce dlouhého točitého schodiště, které končilo v přízemí Chrámu. Ve strážnici, osvětlené jedinou čadící pochodní, seděl u otlučeného stolu velký ork, rozvážně ukusoval z bochníku chleba a zapíjel ho nějakým dryákem ze špinavého džbánu. Ze svazku klíčů visícího na skobě nad jeho hlavou se dalo usoudit, že ork asi bude vrchním žalářníkem. Přátelům nevěnoval žádnou pozornost - nejspíš je v tom šeru ani neviděl, protože od něj byli odděleni přes sto kroků dlouhou a tmavou chodbou.
Tas se pomalu doplazil ke dveřím cely a podíval se na druhou stranu chodby. Navlhčil si prst a podržel jej chvíli vztyčený před sebou. Tím směrem bude sever, usoudil. V zatuchlém vzduchu se vznášel čpavý zápach čadících pochodní. Velká cela o kousek dál byla plná drakoniánů a skřetů, vyspávajících včerejší opilost. V nejvzdálenější části chodby bylo vidět pootevřené masivní železné dveře. Tas se pozorně zaposlouchal a zdálo se mu, že odtamtud slyší hlasy a tiché vzdechy. To bude zase jiná část vězení,

pomyslel si Tas. S vězeními už měl své zkušenosti. Žalářník pravděpodobně nechal dveře otevřené, aby mohl konat svou práci a zároveň poslouchat, jestli se venku neděje něco nekalého.
"Máš pravdu, Tiko," zašeptal Tas. "Zavřeli nás do cely, kam zavírají vězně, u kterých ještě neví, co s nimi udělají."
Tika mlčky přikývla. Karamonovo předstírání možná stráže zcela úplně nezmátlo, ale v každém případě jejich věznitelé raději postupovali opatrně, než aby se náhodou dopustili nějakého omylu.
"Promluvím si s Beremem," řekl Tas.
"Ne, Tasi," - Tika se po Beremovi znepokojeně ohlédla - "raději ne..."
Tas ale neposlouchal. Ještě naposledy se podíval po žalářníkovi a nedbaje Tičiných protestů se vydal k Beremovi, aby mu přilepil odchlíplé vousy. Byl už těsně u něj a natahoval mu ruku k obličeji, když vtom Věčný muž cosi zařval a vrhl se po šotkovi.
Vyděšený Tas spadl s výkřikem na zem, Berem ho však ani neviděl. Stále nesmyslně křičel, minul ležícího Tasslehoffa a udeřil celým tělem do dveří cely.
Karamon už byl na nohou - ale ork také.
Karamon předstíral, že je zcela bez sebe vzteky, protože ho někdo ruší v jeho odpočinku. Ostrým pohledem si změřil Tasslehoffa, stále ještě ležícího na podlaze.
"Co jsi mu udělal?" procedil mezi zuby obrovitý válečník.
"Nic, Karamone, vůbec nic" vydechl Tas. "Je to blázen!"
Berem skutečně vypadal, jako kdyby přišel o rozum. Bez ohledu na bolest, kterou mu to muselo působit, se vrhal proti železným mřížím a pokoušel se je přelomit. Když se mu to nepodařilo, sevřel mříže v rukou a začal je roztahovat od sebe.
"Jdu za tebou, Jaslo!" křičel. "Neodcházej! Odpusť mi..."
Žalářník rozčileně odběhl ke schodům a začal cosi křičet vzhůru šachtou.
"Volá stráže!" zachmuřil se Karamon. "Musíme Berema uklidnit. Tiko..."
Dívka však už stála u Berema. Vzala ho za rameno a prosila ho, aby přestal. Napůl šílený muž jí zpočátku nevěnoval žádnou pozornost, jen ji hrubě odstrčil. Tika se však nedala odbýt a přemlouvala ho, hladila a uklidňovala tak dlouho, až e zdálo, že by mohl opět přijít k rozumu. Přestal se pokoušet otevřít dveře cely a jen tiše stál, rukama svíraje mříže. Vousy mu spadly na zem, tvář měl zbrocenou potem a krvácel z rány na hlavě, kterou si rozbil o železné tyče mříží.
Od schodiště se ozvalo řinčení brnění. Na žalářníkovo vyděšené volání seběhli po schodech dva drakoniáni. S orkem v patách se opatrně vydali úzkou chodbou, zakřivené šavle v rukou a připravené k ráně. Tas se rychle shýbl, zvedl Beremovy falešné vousy a nacpal si je do jedné ze svých mošen. Doufal, že si strážní nevzpomenou, že Berem vešel do vězení s mohutným plnovousem.
Tika stále ještě Berema hladila po vlasech a žvatlala o čemkoli, co ji právě napadlo. Berem ji sice nejspíš neposlouchal, znovu se ale uklidnil. Těžce dýchal a upřeně zíral do prázdné cely na druhé straně chodby. Tas si všiml, že se svaly na jeho pažích křečovitě chvějí.
"Co to má znamenat?" vykřikl vztekle Karamon, jakmile drakoniáni došli ke dveřím cely. "Zavřeli jste mě tady s divokým zvířetem! Pokusil se mě zabít! Žádám, abyste mě okamžitě propustili!"
Tasslehoff velkého válečníka pozorně sledoval a dobře si všiml rychlého pohybu Karamonovy ruky, kterým jeho přítel ukazoval na stráže. Tas znamení poznal a celý se napjal, připravený ke skoku. Viděl, jak Tika udělala totéž. Jeden ork a dva strážní... Už se postavili horší přesile.
Drakoniáni se podívali po žalářníkovi, ten ale váhal. Tas tušil, co se asi děje v pomalé mysli toho tvora. Kdyby ten velký důstojník opravdu byl osobním přítelem Černé dámy, rozhodně by se nedívala přívětivě na žalářníka, který dopustil, aby jeden z jejích blízkých společníků byl zabit ve vězeňské cele.
"Dojdu pro klíče," zamumlal žalářník a vlekl se ke své místnosti.
Drakoniáni se začali bavit svým vlastním jazykem - nejspíš si vyměňovali nelichotivé poznámky na orkovu adresu.

Karamon se ohlédl po Tice a Tasovi a udělal rukama gesto, jako by k sobě srážel hlavy těch dvou. Tas strčil ruku do jedné ze svých mošen a sevřel rukojeť svého malého nožíku. (Sice se mu pokoušeli všechny brašny prohledat, Tas se však tak upřímně snažil pomoci a podávat svým strážcům jeden tlumok po druhém, že poté, co už počtvrté prohledávali ten stejný, nad ním zmatení drakoniáni jen mávli rukou a nechali ho být. Karamon trval na tom, aby si šotek svá zavazadla mohl ponechat, protože v nich byly věci, které si Černá dáma chtěla prohlédnout. Samozřejmě, pokud by se jí gardisté chtěli zodpovídat...) Tika nepřestávala hladit Berema po vlasech a její hypnotizující hlas konečně vnesl trochu klidu do mužových horečnatých modrých očí.
Žalářník právě vzal klíče ze skoby a vydal se na zpáteční cestu, když ho zastavil hlas přicházející od schodiště.
"Co chceš?" vyštěkl žalářník, rozčilený a zároveň vyděšený při pohledu na postavu v dlouhém plášti, která se zcela náhle a bez varování objevila za jeho zády.
"Jsem Gakhan," řekl ten hlas.
Drakoniáni při pohledu na příchozího okamžitě ztichli a uctivě se postavili do pozoru. Ork zezelenal a v náhle ochabnuvších rukou mu zacinkaly klíče. Na schodech zaduněly kroky dalších dvou strážných, kteří na pokyn toho v plášti došli až k němu a zastavili se po jeho boku.
Postava minula třesoucího se orka a zamířila ke dveřím cely. Tas si příchozího konečně mohl pořádně prohlédnout. Byl to další drakonián, tělo měl kryté brněním a obličej schovaný pod kápí. Šotek vztekle stiskl zuby. I když - na Karamona jich ještě nebylo tak moc.
Drakonián si vůbec nevšímal koktajícího žalářníka, který klopýtal jako malý tlustý psík jen půl kroku za ním, strhl ze zdi pochodeň a postavil se přímo před celu, ve které byli uvězněni Karamon a jeho přátelé.
"Pusťte mě odtud!" zakřičel Karamon a odstrčil Berema ode dveří.
Drakonián si ho však nevšímal, prostrčil mřížemi drápy zakončenou ruku a chytil Berema za košili. Tas se rozčileně ohlédl po Karamonovi. Obrova tvář byla smrtelně bledá. Zoufale se ohnal po drakoniánovi, ale už bylo pozdě.
Jediným pohybem ruky rozerval drakonián Beremovu košili na cáry. V cele zazářilo zelené světlo, jak se zář pochodní odrazila od drahokamu v Beremově hrudi.
"To je on," řekl klidně Gakhan. "Odemčete tu celu."
Žalářník strčil klíč do zámku, ruce se mu ale třásly jako vrbové listí. Jeden z drakoniánů mu klíč sebral, otevřel dveře a strážní se vhrnuli do cely. První z nich zasáhl Karamona jílcem meče do spánku a velký válečník se skácel jako podťatý. Další drakonián popadl Tiku.
Do cely vstoupil Gakhan.
"Zabijte ho," ukázal na Karamona, "a tu holku a toho šotka taky." Gakhan položil svůj pařát na Beremovo rameno. "Tohoto vezmu k Černé dámě." Drakonián se triumfálně rozhlédl po ostatních.
"Vítězství je naše," řekl tiše.

Tanis stál, zbrocený potem v těžké dračí zbroji, po Kitiařině boku v jedné z rozlehlých síní před vstupem do Velkého trůnního sálu. Kolem půlelfa byli Kitiařini vojáci, včetně příšerných mrtvých válečníků pod velením rytíře smrti, pana Sotha. Ti stáli ve stínu za Kitiařinými zády. Přestože byl sál plný až k prasknutí - Kitiařini drakoniáni se rozčileně tlačili jeden na druhého - byl kolem neživých válečníků široký prázdný kruh. Nikdo se k nim nepřiblížil, nikdo na ně nepromluvil, a ani oni nikoho neoslovili. A přestože bylo v sále vedro k zalknutí, jak se v něm tísnily tisíce těl, šel z nich takový chlad, že se srdce každého, kdo se k nim odvážil jen o krok blíž, hrozilo zastavit.
Když na sobě ucítil Sothovy žhavé oči, Tanis nemohl potlačit zachvění. Kitiara se na něj podívala a usmála se tím pokřiveným úsměvem, který kdysi Tanise tak přitahoval. Stála těsně u něj a jejich těla se dotýkala.
"Zvykneš si na ně," řekla chladně. Pak se její oči znovu vrátily k tomu, co se dělo v Trůnním sále. Mezi obočím se jí objevila temná rýha a její prsty neklidně sevřely jílec meče. "Tak sebou přece hni, Ariaku," zamumlala.

Tanis se ohlédl přes Kitiařinu hlavu a zadíval se skrz obrovskou zdobenou bránu, kterou i oni budou muset projít, až přijde jejich chvíle. S děsem, který nebyl schopen skrýt, sledoval hrůzné divadlo, které se odehrávalo před jeho očima.
Trůnní sál Takhisis, Královny Temnot, nejdříve ze všeho vyvolal v pozorovateli pocit jeho vlastní nízkosti. Toto bylo černé srdce, které udržovalo v pohybu proud temné krve, a jako takové i vypadalo. Předsálí, ve kterém stáli, ústilo do obrovského sálu ve tvaru kruhu s podlahou z leštěné černé žuly. Podlaha se bez přerušení zvedala vzhůru a tvořila stěny, zvedající se do výše jako černé vlny ztuhlé v okamžiku, kdy se zastavil čas. Zdálo se, že se musejí každou chvíli zřítit a pohřbít ve tmě pod sebou všechny, kdo se v sále v tu chvíli nalézali. Jen moc Jejího Temného Veličenstva jim v tom dokázala zabránit. Černé vlny se tak hnaly vzhůru až k vysokému stropu ve tvaru kupole, teď zcela zakrytému neproniknutelnou stěnou z mračen vířícího dýmu - dechem draků.
Střed obrovského sálu ještě stále zel prázdnotou, brzy se však začne rychle zaplňovat, až budou dovnitř pochodovat zástupy vojáků, aby zaujaly postavení pod trůny svých Velmistrů. Tyto trůny - celkem čtyři - stály přes deset stop vysoko nad lesknoucí se žulovou podlahou. Ve vypouklých stěnách se otevíraly vysoké brány, vedoucí na černé skalní výběžky, vystupující ze stěn. Na těchto čtyřech skalách - dvou po každé straně sálu - seděli Velmistři, a nikdo jiný než oni. Dokonce ani tělesní strážci neměli přístup na posvátné vrcholy skal, na nichž seděli jejich Velmistři. Tělesní strážci a vysocí důstojníci stáli na schodech, zvolna klesajících od trůnu k podlaze jako odhalená žebra nějakého bájného monstra.
Uprostřed sálu se tyčila další, o něco vyšší skála, zvedající se z podlahy jako obrovský svíjející se had - a právě to také představovala. Od plazovy "hlavy" se táhl k další bráně ve stěně sálu štíhlý skalní most. Hlava byla obrácená k Ariakovi a k temnotou zahalenému výklenku nad jeho hlavou.
"Císař", jak se Ariakas nazýval, seděl na vyvýšeném skalním trůnu v čele velkého sálu, asi deset stop nad těmi, kdo stáli okolo.
Tanis cítil, jak jsou jeho oči neodolatelně přitahovány k výklenku, vyřezanému do skály nad Ariakovým trůnem. Byl větší než podobné výklenky nad ostatními trůny a ukrývala se v něm bezmála živoucí černá tma. Dýchala, pulzovala a měla v sobě takovou sílu, že Tanis rychle odvrátil oči. Ačkoli tam nic neviděl, tušil, kdo v tom stínu bude zanedlouho sedět.
Tanis se zachvěl a znovu se zadíval do temného šera v sále. Mnoho nového už ale nespatřil. Kolem dokola kupole seděli ve výklencích podobných těm, co byly určeny pro Velmistry, obrovští draci. Byli téměř neviditelní, zahaleni oblaky svého vlastního dýmivého dechu, a každý z nich seděl naproti trůnu svého Velmistra. Záměrem Velmistrů bylo, aby draci hlídali své "pány", z celého shromáždění však jen jediného draka blaho jeho vládce skutečně zajímalo. Tím drakem byl Mráček, drak patřící Kitiaře, který i v tu chvíli upíral své ohnivě rudé oči na Ariakův trůn s nenávistí ještě daleko prudší, než byla nenávist, kterou Tanis spatřil v očích své velitelky.
Zazněl gong. Do sálu se vhrnuly zástupy vojáků oblečených v červených uniformách Ariakových jednotek. Po podlaze zaškrábaly stovky nohou obutých v těžkých botách nebo zakončených drápy. Ariakovi drakoniáni a lidská čestná stráž se rozmístili pod trůnem svého vládce. Na schodiště však nevystoupil ani jeden důstojník a postavení před Dračím Velmistrem nezaujal ani jeden tělesný strážce.
Pak se v bráně za svým trůnem objevil sám Ariakas. Kráčel sám, z ramen mu majestátně splývalo slavnostní roucho a ve světle pochodní se lesklo jeho černé brnění. Na hlavě mu zářila zlatá koruna, posázená drahokamy barvy temně rudé krve.
"Koruna Moci," zamumlala Kitiara a Tanis v jejích očích spatřil vzrušení - neukojitelnou touhu, touhu, jakou sotva kdy předtím v lidských očích spatřil.
" Ten, kdo nosí Korunu, vládne," promluvil za jejími zády nějaký hlas. "Tak je to psáno."
Pan Soth. Tanis napjal všechny svaly, aby se neroztřásl. V přítomnosti toho muže jako kdyby mu týl sevřela ledová ruka.
Ariakovi vojáci pozdravili svého velitele hlučným a dlouhým provoláváním slávy. Tloukli přitom o zem násadami oštěpů a bili meči o štíty. - Kitiara se netrpělivě zamračila. Ariakas zvedl ruce, aby se vojáci

utišili. Otočil se, poklekl na znamení úcty před temným výklenkem nad svým trůnem a panovnickým gestem nejvyššího z Dračích Velmistrů mávl na Kitiaru.
Tanis se ohlédl a spatřil v Kitiařině tváři takové pohrdání a nenávist, že ji jen stěží poznával. "Ano, pane," zašeptala Kitiara. Oči jí potemněly a hněvivě se leskly. " Ten, kdo nosí Korunu, vládne. Tak je psáno... psáno krví!" Kitiara kývla na Sotha. "Přiveď tu elfku."
Pan Soth se uklonil a jako zlobou naplněný mrak se vydal předsálím. Jeho mrtví válečníci ho následovali. Drakoniáni klopýtali jeden přes druhého v zoufalé snaze prchnout před tím smrtonosným šikem.
Tanis chytil Kitiaru za ruku. "Něco jsi mi přece slíbila," vypravil ze sebe přiškrceným hlasem.
Kitiara se na něj chladně zadívala a jediným pohybem se vytrhla z půlelfova sevření. Její hnědé oči ho však držely ve svém zajetí, braly mu sílu a vysávaly z něj život, dokud se necítil jako pouhá vyschlá skořápka, nepatrný zbytek toho, co byl předtím.
"Poslouchej mě, Půlelfe," řekla Kitiara hlasem ostrým jako nůž a chladným jako led. "Chci jen jediné - Korunu Moci, kterou má Ariakas na hlavě. Jen kvůli ní jsem zajala Lauranu. Jinou cenu pro mě ta elfka nemá. Jak jsem slíbila, předvedu ji před Její Veličenstvo. Královna mě odmění - pochopitelně Korunou - a pak nařídí, aby ji odvedli do cel smrti hluboko pod Chrámem. Je mi lhostejné, co se s ní potom stane, a tak ji dávám tobě. Až ti ukážu, vystup kupředu. Představím tě Královně. Pak ji poprosíš o laskavost. Požádáš ji, ať ti dovolí odvést tu elfku na smrt. Pokud se Královně zalíbíš, bude souhlasit. Můžeš si potom tu elfku odvést k městským bránám, nebo kamkoli se ti zlíbí, a tam ji propustit. Já však od tebe chci tvé čestné slovo, Tanisi Půlelfe, že se ke mně vrátíš."
"Dávám ti ho," řekl Tanis a bez zaváhám se podíval Kitiaře přímo do očí.
Kitiara se usmála a napětí v jejím obličeji zmizelo. Už zase byla tak krásná, že Tanis, zcela vyvedený z míry tou náhlou proměnou, dokonce chvíli nevěřil tomu, že kdy viděl tu její druhou, krutou tvář. Kitiara se dotkla rukou Tanisova obličeje a prsty mu prohrábla vousy.
"Mám tvé čestné slovo. Pro některé jiné muže by to příliš mnoho neznamenalo, ale já vím, že ty ho dodržíš! Ještě jedno varování, Tanisi," zašeptala rychle Kitiara. "Musíš Královnu přesvědčit, že jsi jejím oddaným služebníkem. Ona je mocná, Tanisi! Pamatuj na to, že je to bohyně! Vidí ti do duše i do srdce. Musíš ji přesvědčit mimo jakoukoli pochybnost, že jsi její! Stačí jediné slovo, jediné gesto, které by znělo falešně, a ona tě zničí! Nemohla bych pro tebe udělat vůbec nic. A pokud zemřeš, zemře i ta tvoje Lauralanthalasa."
"Rozumím," řekl Tanis a ucítil, jak mu po těle pod chladným brněním přejel mráz.
Ozval se jasný zvuk trubky.
"To je náš signál, jdeme," řekla Kitiara. Natáhla si rukavice a nasadila dračí přilbu. "Běž, Tanisi. Povedeš mé vojáky. Já půjdu poslední."
Nepopsatelně nádherná v blyštivé, temně modré dračí zbroji Kitiara vznešeně ustoupila stranou. Tanis prošel zdobenou branou a vstoupil do Trůnního sálu.
Při pohledu na modrou zástavu začaly shromážděné davy bouřlivě jásat. Vysoko nad jejich hlavami se ozval Mráčkův vítězný řev. Dobře si vědom tisíců lesknoucích se očí, které ho pozorovaly, Tanis nemyslel na nic jiného než na to, co musí udělat. Stále upíral oči na místo, kam měl dojít - skálu s trůnem stojící vedle trůnu pana Ariaka, tu, kterou zdobil modrý prapor. Za sebou uslyšel pevný rytmus kráčejících nohou, jak do sálu vpochodovala Kitiařina drakoniánská garda. Tanis došel ke skále a zastavil se u paty schodiště, jak mu bylo nařízeno. Dav ztichl. V okamžiku, kdy dveřmi prošel poslední drakonián, se sálem začal šířit tlumený šepot. Celé zástupy přihlížejících se natahovaly kupředu v netrpělivém očekávám Kitiařina příchodu.
Kit stála klidně v předsálí a nechávala uběhnout ještě několik okamžiků, aby se napětí zvýšilo, když vtom koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Otočila hlavu a spatřila pana Sotha a jeho bojovníky, jak ve svých bezmasých rukou nesou bíle oděné tělo. Ohnivé oči živé ženy a prázdné oči mrtvého rytíře se setkaly v dokonalé shodě a porozumění.
Pan Soth se uklonil.

Kitiara se usmála, obrátila se a za ohlušujícího jásotu vstoupila do Trůnního sálu.

Karamon ležel na studené podlaze cely a zoufale se snažil zůstat při vědomí. Bolest už pomalu ustupovala. Úder, který ho srazil, naštěstí velkého válečníka nezasáhl naplno - svezl se po důstojnické přilbě, kterou měl Karamon na hlavě, omráčil ho, ale nepřipravil o vědomí.
Přesto však Karamon předstíral bezvědomí, protože ho v tu chvíli nic lepšího nenapadlo. Proč tady není Tanis, pomyslel si zoufale, znovu proklínaje tu nešťastnou pomalost své mysli. Půlelf by něco vymyslel, věděl by, co má udělat. Jak mě jenom mohl nechat s takovou odpovědností samotného! zaklel v duchu Karamon. Přestaň se válet po zemi, ty velký mamlasi! Spoléhají na tebe! zakřičel v jeho mysli nějaký neurvalý hlas. Karamon zamžikal a tak tak se přemohl, aby se neusmál. Ten hlas se tak podobal Flintovu, že byl Karamon ochoten přísahat, že trpaslík stojí přímo vedle něj. Má pravdu. Oni na něj spoléhají, takže musí udělat všechno, co je v jeho silách. Nic víc udělat nemohl.
Karamon opatrně otevřel oči, jen nepatrně, aby nevzbudil pozornost, a pokusil se zjistit, jak se věci mají. Téměř přímo před ním stál drakoniánský strážný, obrácený zády k válečníkovi, o kterém si myslel, že je v bezvědomí. Pokud nechtěl otáčet hlavou, nemohl vidět ani Berema, ani drakoniána, který si říkal Gakhan, Karamon ale vůbec nestál o to, aby si ho právě nyní někdo všímal. Věděl, že toho strážného snadno zneškodní a že možná stihne i druhého, dokud ho zbývající dva nedostanou. Karamon věděl, že nemá žádnou naději vyváznout živý, alespoň však mohl dát Tasovi a Tice nějakou šanci na to, aby společně s Beremem uprchli.
Velký válečník napjal svaly a chystal se vrhnout na strážného, když najednou prořízl šero vězení strašlivý výkřik. Byl to Berem. Jeho hlas byl tak plný hněvu a hrůzy, že Karamon zcela zapomněl, že má být v bezvědomí, a bleskurychle se postavil.
Hned nato však ztuhl a jen nevěřícně přihlížel, jak se Berem vrhl kupředu, popadl Gakhana a zvedl ho do výšky. Věčný muž pak se zuřivě se zmítajícím drakoniánem v rukou vyběhl z cely a udeřil Gakhanem o kamennou podlahu.
Drakoniánova hlava pukla, jako když na černých oltářích pukala vejce draků dobra. Berem byl bez sebe vzteky a bil drakoniánem znovu a znovu o zeď, až z Gakhana nezbylo víc než pouhý krvavý kus beztvarého masa.
Ostatní zůstali na okamžik nehybně stát. Při pohledu na hrůznou scénu se Tika a Tas semkli těsně k sobě. Karamon se pokoušel dát si všechno v hlavě dohromady, zatímco drakoniánské stráže zíraly na bezduché velitelovo tělo a nebyly schopny jakékoli chladné úvahy.
Pak Berem upustil Gakhanovo tělo na zem. Otočil se na své společníky a zíral na ně, jako by je ani nepoznával. Dočista se zbláznil, povzdechl si Karamon. Z mužových úst pomalu kapaly sliny a v očích se mu zračilo šílenství. Ruce měl potřísněné slizkou zelenou krví. Když si Berem uvědomil, že jeho věznitel je mrtev, zdálo se, že na chvíli přišel k rozumu. Ohlédl se kolem sebe a jeho pohled se zastavil u Karamona, který ležel na podlaze a nevěřícně na něj upíral zrak.
"Ona mě volá!" zašeptal Berem.
Obrátil se a rozběhl se severní chodbou. Prudce odstrčil každého drakoniána, který se jej pokusil zastavit. Ani jednou se neohlédl, a když doběhl k pootevřeným dveřím na konci chodby, vrazil do nich s takovou silou, že je téměř vyvrátil z pantů. Dveře bouchly o kamennou zeď a rozkývaly se sem a tam. Přátelé slyšeli jen šílené Beremovo vytí vzdalující se chodbou.
Mezitím se dva drakoniáni vzpamatovali. Jeden z nich se rozběhl ke schodům a z plných plic vykřikoval. Přestože jeho výkřiky byly v drakoniánštině, Karamon mu rozuměl velice dobře.
"Utekl vězeň! Zavolejte stráže!"
Jako odpověď se ozval křik a škrábání drápů drakoniánů, jak se řítili po schodech. Objevil se ork. Když uviděl na zemi mrtvého velitele, vyděšeně zmizel ve strážní místnosti a rychle se přidal k panickému křiku drakoniánů. Další strážný se bleskově postavil na nohy a skočil do cely, ale Karamon už také pevně stál. Dal se do boje. To bylo to, co uměl nejlépe. Velký válečník se natáhl a popadl drakoniána pod krkem.

Prudce s ním zacloumal - a drakonián se bez dechu skácel k zemi. Karamon ještě stačil vytáhnout meč z drakoniánových drápů těsně před tím, než se tělo bezduché bestie proměnilo v kámen.
"Karamone! Dávej pozor! Za tebou!" vykřikl Tasslehoff, když viděl, jak se druhý strážce náhle objevil ve dveřích cely a tasil meč.
Karamon se otočil právě v okamžiku, kdy Tika vší silou kopla blížícího se tvora do břicha. Tasslehoff zabodl svůj nožík do těla druhého drakoniána a v náhlém rozrušení nad svojí vlastní statečností ho zapomněl vytáhnout. Když se tělo začalo proměňovat v kámen, šotek se zoufale pokusil nožík zachránit. Bylo však příliš pozdě.
"Nech to!" nařídil Karamon a Tas se zarazil.
Na schodech slyšeli ostré drápy blížících se drakoniánů. Slyšeli i jejich rozčilené hlasy. Ork stál pod schody, mával zoufale rukama a ukazoval směrem za sebe. Jeho výkřiky přehlušovaly dupot nohou přibíhající jednotky.
Karamon sevřel meč, nejistě se podíval ke schodům a pak se ohlédl chodbou, kudy zmizel Berem.
"Máš pravdu, Karamone! Musíme se vydat za Beremem," řekla rozhodně Tika. "Běž za ním. Copak to nechápeš? Říkal: Ona mě volá! Je to hlas jeho sestry! Slyší, jak ho volá. Proto se chová jako blázen!"
"Ano..." zamyslel se Karamon a zíral do temné chodby. Slyšel, jak se drakoniáni blíží, jejich brnění řinčelo a meče škrábaly o kamenné zdi. Zbývalo jen pár okamžiků. "No tak..."
Tika stiskla Karamonovi rameno a její nehty se mu zaryly do kůže. Když se na ni podíval, viděl, jak se její rusé vlasy lesknou ve světle loučí.
"Ne," řekla rozhodně, "takhle by ho dozajista chytili a to by byl náš konec! Mám nápad! Musíme se rozdělit. Tas a já odvedeme jejich pozornost. Tím získáš čas. Karamone, to bude dobré," trvala na svém, když viděla, jak Karamon nesouhlasně vrtí hlavou. "Je tu ještě jedna chodba, která vede na východ. Viděla jsem ji. Donutíme je, aby nás tudy pronásledovali. A teď si pospěš, než tě zahlédnou!"
Karamon otálel. Jeho tvář se zkroutila bolestí.
"Tohle je konec, Karamone!" řekla Tika. "Ať už bude dobrý nebo zlý. Musíš jít za ním! Pospěš si, Karamone! Jsi z nás jediný, kdo ho může ochránit. Potřebuje tě!"
Tika do něj strčila. Karamon udělal krok a nejistě se na ni podíval.
"Tiko..." začal a snažil se vymyslet jediný důvod, aby to nemuselo být tak, jak Tika navrhovala. Ale ještě než mohl větu dokončit, Tika ho rychle políbila, sebrala mrtvému drakoniánovi meč a vyběhla z cely.
"Dám na ni pozor, Karamone," slíbil Tas a rozběhl se za dívkou. Jeho mošničky se kolem něj divoce natřásaly.
Karamon se po nich okamžik díval. Ork-žalářník děsivě vykřikl. Když kolem něj Tika proběhla a on se ji pokusil zastavit, Tika se po něm vrhla s takovou zuřivostí, že ork padl mrtvý na zem a z dokořán zející rány v hrdle vycházel chrčivý zvuk vytékající krve.
Tika tělu, které s žuchnutím padlo na zem, nevěnovala sebemenší pozornost a odhodlaně zamířila východní chodbou.
Tasslehoff, držící se v těsném závěsu, se na okamžik zdržel pod schody. Drakoniáni už byli na dohled a Karamon uslyšel šotkův pisklavý hlásek, jak na stráže volá:
"Vy žrouti psů! Slizcí oblíbenci orků!"
Pak se Tas rychle otočil a spěchal za Tikou, která zmizela z Karamonova dohledu. Drakoniáni, doběla rozzuření šotkovými urážkami, se vrhli za prchajícími vězni, aniž by se kolem sebe řádně rozhlédli. Řítili se za šotkem, jejich zahnuté šavle se blýskaly a jazyky jim visely z tlam v nenasytné touze po zabíjení.
Karamon osaměl. Ještě malý okamžik váhal a slepě zíral do prázdné temné cely. Neviděl vůbec nic. Jediné, co ještě slyšel, byly Tasovy výkřiky o "žroutech psů". Pak nastalo ticho.
"Jsem sám!" zoufale si pomyslel Karamon. "Ztratil jsem je, ztratil jsem je všechny. Musím je najít." Vydal se ke schodům a pak se najednou zastavil. "Ne, je tu také Berem. I on je sám. Tika má pravdu, potřebuje mě. Potřebuje mě právě teď!"

Jeho myšlenky se konečně utřídily. Karamon se otočil a nemotorně se rozběhl severní chodbou za Beremem.

8.Královna Temnot.

"Dračí velmistr Tede."
Pán Ariakas vyslechl důstojníkovo hlášení s lenivým opovržením. Ne snad proto, že by ho tento postup nudil, právě naopak. Ovšem svolat sněm Nejvyšší rady nebyl jeho nápad. Ve skutečnosti byl proti něčemu takovému. Dával si však pozor, aby svoji nevoli neprojevoval příliš bouřlivě. Mohl by tak vypadat jako slaboch a podle Jejího Veličenstva neměli slaboši nárok na život. Ale stejně to zasedání bude jenom nuda...
S myšlenkami na Královnu Temnot se napůl otočil a jeho pohled zabloudil do výklenku nad ním. Největší a nejhonosnější trůn v sále byl zatím prázdný. Dveře, které k němu vedly, se ztrácely v živoucí temnotě. K trůnu nevedly žádné schody a bylo se k němu možné dostat jen skrz ty zdobené dveře. Kam však ale vedly, na to raději nemyslet. Nemluvě o tom, že jimi dosud neprošla živá duše.
Královna se ještě neobjevila. Nepřekvapovalo ho to. Tyto zahajovací formality se jí netýkaly. Ariakas se nahrbil ve svém trůnu. Jeho pohled se stočil z trůnu Královny Temnot na Kitiařin. Černá dáma tu samozřejmě byla. Byl to okamžik jejího úspěchu, alespoň o tom byla přesvědčená. Ariakas ji tiše proklínal.
"Ať si páchá, co chce," mumlal si pro sebe a jen napůl poslouchal důstojníka, jak ještě jednou opakuje jméno Velmistra Teda. "Jsem připraven."
Ariakas si najednou uvědomil, že mu něco uniklo. Co? Co se stalo? Zabrán do svých temných myšlenek, nesledoval průběh sněmu. Co se tady děje? Ticho - hrozné ticho, které následovalo... Ale co to vlastně je? Pátral ve svých myšlenkách a zoufale si snažil vzpomenout, co bylo řečeno. Najednou si vzpomněl. Vytržen ze svých úvah, zachmuřeně hleděl na trůn po jeho levici. Shromáždění v sále, většinou drakoniáni, se neklidně pohnulo a zakolébalo jako mrtvé moře, a pak se všechny oči obrátily k témuž trůnu.
Ačkoliv tu byla většina drakoniánů sloužících panu Tedovi, jejich prapory se smísily s prapory ostatních drakoniánů, kteří v pozoru stáli uprostřed přijímacího sálu. Trůn jejich velitele byl prázdný. Tanis, který stál nad schody u Kitiařina trůnu, zahlédl Ariakův upřený pohled, přísný a chladný jako jeho koruna. Když půlelf zaslechl Tedovo jméno, téměř mu praskly bubínky v uších. Do jeho mysli se vloudila představa šotka, kterého viděl stát na zaprášené cestě do Útěšína. Vidina přivála zpět vzpomínky na teplý podzimní den, kdy začínala tato dlouhá a chmurná pouť. - Připomněla mu Flinta a Sturma...
Tanis zaťal zuby a pokusil se soustředit na dění kolem. Minulost je pryč, je skončena, a Tanis doufal, že bude i brzy zapomenuta.
"Pan Tede?" zopakoval rozčileně Ariakas. Mezi davem drakoniánů to zašumělo. Ještě nikdy předtím se nestalo, aby Velmistr nesplnil příkaz a nedostavil se k jednání Nejvyšší rady.
Na prázdné prostranství vystoupil po schodech lidský dračí důstojník. Zastavil se na posledním schodu - pravidla mu zakazovala vystoupit výš - kolem sebe spatřil řady černých očí, a co bylo ještě horší, ve výklenku nad Ariakovým trůnem temný stín. Zakoktal se, pak se zhluboka nadechl a začal odříkávat svoji zprávu.
"Ss politováním mmusím Vašemu Veličenstvu a Jjejí Temné Výsosti oznámit," neklidně se podíval k výklenku zahaleném ve stínu, který stále ještě zůstával prázdný, "že Dračího Velmistra zastihla nešťastná a neočekávaná událost."
Tanis stojící na nejvyšším schodu poblíž Kitiařina trůnu zahlédl pod Kitinou přilbou náznak výsměchu. Zatímco si dračí důstojníci vyměnili pohledy, davem to pobaveně zašumělo.

Jen pan Ariakas nebyl ani trochu pobavený. "Kdo se odvážil zavraždit Dračího Velmistra?" vykřikl hněvivě. Síla jeho hlasu a zlověstnost jeho slov způsobila, že se dav okamžitě utišil.
"Stalo se to v Zemi šotků, pane," odpověděl důstojník. Jeho hlas se odrážel v rozlehlém mramorovém sále. Důstojník se zarazil. I z dálky Tanis viděl, jak muž nervózně zatíná pěsti. Bylo víc než zřejmé, že má na srdci ještě horší zprávy a že sbírá odvahu k tomu, aby pokračoval.
Ariakas se na muže zamračil. Ten si odkašlal a rozhodl se pokračovat ve vyprávění.
"Je mi to velice líto, pane, ale on v Zemi šotků zm..." důstojníkovi hlas úplně vypověděl poslušnost. Jen s tím největším vypětím se mu podařilo větu dokončit, "...zmizel."
"Zmizel!" opakoval Ariakas a jeho hlas burácel sálem.
Samozřejmě tím vyděsil důstojníka tak, že ten se hrůzou téměř zhroutil. Na okamžik se zakoktal tak, že mu nebylo rozumět, a pak, bezpochyby odhodlaný co nejrychleji zprávu ukončit, vydechl: "Velmistr byl nečestně zabit šotkem jménem Kronin a jeho jednotka byla zničena..."
Dav se znovu rozhučel hněvem a odporem. Muži křičeli jeden přes druhého a hrozili Zemi šotků zničením a mizerné šotčí rase vymazáním ze tváře Krynnu.
Ariakas rozezleně mávl rukou skrytou v kožené rukavici. Hluk se okamžitě utišil.
Aby byl vzápětí přerušen.
Kitiara se smála.
Nebyl to však veselý smích - byl to smích domýšlivý a vyzývavý, který se hlasitě ozýval z hlubin kovové masky.
Ariakův obličej se zkřivil vzteky. Vstal, a jak vykročil kupředu, v řadách drakoniánů se zaleskla ocel - jeho přívrženci tasili meče.
Při pohledu na ně se i Kitiařino mužstvo seřadilo a těsně obklopilo vyvýšené místo, kde seděla jejich velitelka, vpravo od Ariaka. Také Tanisova ruka bezděky uchopila jílec meče a i on se pohnul směrem ke Kitiaře; jít dál by ale znamenalo překročit pravidla a vstoupit na místo, které mu bylo zakázáno.
Kitiara se nepohnula. Zůstala sedět a chladně si změřila Ariaka pohledem tak opovržlivým, že i když nebyl vidět, byl zcela jistě cítit.
Najednou shromáždění utichlo, jako by někdo všem přítomným strašlivou silou vyrazil dech. Obličeje lidí i drakoniánů zbledly, jak se úporně snažili nadechnout. Plíce bolely, zrak se zakaloval, bušení srdce ustávalo. Jako kdyby i vzduch prchal před přibývající temnotou.
Byla to skutečná temnota? Nebo to byla jenom temnota v jejich myslích? Tanis si nebyl jistý. Viděl tisíce lamp v sále, viděl tisíce svícnů, zářících jako hvězdy na noční obloze. Ale ani noční nebe nemohlo být tak temné jako temnota, která je nyní zahalovala.
Hlava se mu zatočila. Zoufale se pokoušel nadechnout, ale bylo to marné, bylo to, jako by se pokoušel nadechnout pod hladinou Krvavého moře Ištaru. Kolena se mu rozklepala. Byl tak slabý, že se sotva udržel na nohou. Síly ho opustily, půlelf zakolísal a upadl na zem. Jak se potácel a lapal po vzduchu, mlhavě si všiml ostatních, jak padají a jejich těla se zmítají na žulové podlaze. Zvedl hlavu, ačkoli mu jen malý pohyb působil obrovskou bolest, a uviděl, jak se Kitiara ohýbá v křesle, zmítána podivnou, neviditelnou silou.
Pak se temnota zvedla. Do plic se mu vehnal chladný vzduch. Jeho srdce začalo znovu bít a krev se mu nahrnula do hlavy tak prudce, že málem omdlel. Na okamžik nebyl schopen pohybu, jen seděl na schodech, slabý a malátný, a hlava ho v náhlém světle bolela k nevydržení. Když se mu zaostřil zrak natolik, že mohl zřetelně vnímat, všiml si, že na drakoniány to nemělo sebemenší vliv. Stáli tam, kde předtím, a všichni se dívali stejným směrem.
Tanis se obrátil k místu, které bylo až dosud prázdné. Až dosud. Krev mu ztuhla v žilách a jeho srdce se málem znovu zastavilo. Takhisis, Královna Temnot, vstoupila do Trůnního sálu.
Na Krynnu měla mnoho jmen. Elfové ji nazývali Dračí Královna. Nilat Zkázonosná bylo jméno, kterým ji nazývali lidé z Planin, jako Tamex Nepravý Kov byla známá v Thorbandinu mezi trpaslíky a Mai-Tat, Žena

tisíce tváří bylo její jméno v legendách, které o ní vyprávěli lidé z Ergotu. Královna žádné a mnoha barev - tak ji nazývali rytíři ze Solamnie. Poražena Humou, před mnoha lety vyhnána ze země.
Takhisis, Královna Temnot, se vrátila.
Ale ne docela.
Přestože Tanis zíral na temnotu ve výklenku přemožen hrůzou, přestože se mu strach prodíral až do nejhlubších zákoutí jeho duše, přestože byl zděšením němý, neschopný cítit a vnímat nic jiného než nepřekonatelný děs a úctu, přesto prese všechno si byl vědom toho, že Královna není přítomna ve své tělesné podobě. Bylo to, jako kdyby byla jen v jejich myslích a vrhala černý stín na prostranství před nimi. Byla tu v takové podobě, aby přítomné donutila ji vnímat.
Někdo jako by ji zadržoval a nedovolil jí celé vstoupit do tohoto světa. Dveře - Beremova slova vyvstala v Tanisově mysli. Kde je Berem? Kde je Karamon? A kde jsou ostatní? Tanis si zděšeně uvědomil, že na ně téměř zapomněl. Zapomněl na ně, protože byl příliš zabrán do svých citů k Lauraně a Kitiaře. Zatočila se mu hlava. Cítil, jako by měl najednou v rukou klíč k řešení. Kéž by tak měl čas všechno si v klidu promyslet.
Ale to nebylo možné. Temný stín vstoupil do sálu a uprostřed jeho černoty zela prázdná díra. V žulové místnosti se vytvořilo hmatatelné Nic.
Tanis nebyl schopen odtrhnout svůj zrak od hrozivé černé prázdnoty a měl dokonce pocit, že je vtahován do jejích útrob. V ten okamžik najednou uslyšel hlas, který zazněl v jeho mysli.
Nesvolali jsme vás proto, abychom se dívali na vaše ubohé hádky a ještě ubožejší touhy zmařit naše nadcházející vítězství. Pamatujte si, kdo zde vládne. Rozumíš, Ariaku?
Ariakas poklekl, stejně jako všichni ostatní. Také Tanis si uvědomil, že kleká spolu s ostatními. Nemohl tomu zabránit, přestože k tomu dusivému zlu v hloubi duše cítil jen nenávist a pohrdání. Byla to bohyně, jedna z nejmocnějších jeho světa. Už od počátku tohoto světa mu vládla a bude mu vládnout až do jeho skonání.
Hlas mluvil dál a vpaloval se do jeho mysli, stejně tak jako do myslí všech přítomných.
Kitiaro, ty jsi nás v poslední době velmi potěšila. A tvůj dar nás těší ještě více. Přiveď tedy onu elfku, ať můžeme rozhodnout o jejím osudu.
Tanis se ohlédl na Ariaka a viděl, že se muž vrátil ke svému trůnu. Ale až potom, co vrhl nenávistný pohled směrem ke Kitiaře.
"Ano, přivedu ji, Vaše Výsosti," uklonila se Kitiara a pak se obrátila na Tanise. "Pojď se mnou," nařídila mu, když ho míjela cestou ze schodů.
Drakoniánské jednotky se stáhly dozadu a vytvořily uprostřed místnosti uličku, aby mohli projít. Kitiara sestoupila po žebrových schodech a Tanis ji následoval. Vojáci je nechali projít, aby za nimi cestu ihned uzavřeli.
Kitiara došla doprostřed sálu a vyšplhala po úzkých schodech, které vyčnívaly jako ostruhy ze zad obrovského hada, až vystoupila na vrchol uprostřed žulového prostranství. Tanis ji pomalu následoval. Schody se mu zdály příliš příkré a bylo těžké po nich jít, zvláště když jeho zrak spočíval na bezedné temnotě ve výklenku.
Kitiara stojící na strašné skále se otočila a ukázala směrem ke zdobeným dveřím, které se otevřely na vzdáleném konci úzkého mostu, spojujícího skálu se zdí Trůnního sálu.
Ve dveřích se objevila postava oblečená do černého brnění Solamnijských rytířů. Byl to pan Soth. Při jeho příchodu se dav pohnul od úzkého mostu, jako kdyby se po nich natáhla ruka z hrobu a odstrčila je. Soth držel v náručí tělo zabalené v bílém plátně, v takovém, jaké se používalo pro pohřbívání mrtvých. Nastalo takové ticho, že bylo slyšet dunění bot mrtvého rytíře o mramorovou zem, ačkoliv všichni shromáždění viděli skrz jeho průhledné bezmasé tělo.
Vydal se kupředu a se svým bílým břemenem vstoupil na most. Pomalu došel na vrchol hadí hlavy. Na další Kitiařin příkaz položil bílý smotek k jejím nohám. Pak se napřímil, náhle zmizel a zanechal všechny v hrůzných pochybách, zda tam skutečně byl, nebo zda byl jenom výtvorem jejich bujné fantazie.

Tanis zahlédl, jak se Kitiara pod přilbou usmívá. Měla radost z toho, jaký její sluha udělal dojem. Pak vytáhla meč, sehnula se a rozpárala bílou látku jako motýlí kuklu. Škubla popruhy, uvolnila je, pak kousek ustoupila a sledovala svého zajatce ukrytého v pavučině.
Tanis spatřil záplavu zlatých vlasů a záblesk stříbrného brnění. Kašlající, napůl udušené Lauraně se podařilo vyprostit ze zajetí bílých pavučin. Shromáždění drakoniáni se zasmáli, když viděli, jak sebou zajatec chabě zmítá. Bylo to příslibem další zábavy. Tanis bezděky přistoupil k Lauraně, aby jí pomohl, když ucítil Kitiařin zamračený pohled, který mu připomněl...
"Když zemřeš, zemře i ona!"
Jeho tělo se otřáslo nevolí. Tanis se zastavil a ustoupil zpět. Laurana se konečně postavila na nohy. Na okamžik se zarazila a mlhavě zírala před sebe, aniž by si uvědomovala, kde je. Bezradně zamžikala očima v pronikavém světle pochodní. Nakonec se její pohled stočil na Kitiaru, která se na ni zpod masky zlomyslně usmívala.
Když Laurana před sebou spatřila svého nepřítele, ženu, která ji zradila, hrdě se narovnala. Její hněv na okamžik překonal strach. Velitelsky se podívala pod sebe, vzhlédla a pak pohledem přejela celý sál. Naštěstí se neohlédla, a tak neviděla vousatého půlelfa oděného v dračím brnění, který ji upřeně sledoval. Místo toho spatřila vojska Dračí Královny, Velmistry v jejich trůnech a drakoniány, kteří je strážili. Nakonec se podívala na temný stín, který ztělesňoval samotnou Královnu Temnot.
Teď už ví, kde je, pomyslel si smutně Tanis, když viděl, jak se z její tváře vytratila barva. Ted už ví, kde je, a ví také, co se s ní stane. Jaké věci jí to asi vyprávěli v těch podzemních celách. Bezpochyby ji týrali příběhy o mučírnách Královny Temnot. Nejspíš také zaslechla zoufalé výkřiky ostatních vězňů, domýšlel si Tanis a srdce mu usedalo hrůzou z toho, co ji čekalo. Poslouchala jejich nářek celé noci a nyní se k nim během hodiny, možná několika minut měla připojit. Lauranina mrtvolně bledá tvář se otočila na Kitiaru, jako by právě ona byla středem celého otáčejícího se vesmíru. Tanis viděl, jak Laurana zatíná zuby a jak se kouše do rtu, aby nad sebou neztratila kontrolu. Nikdy by ale před tou ženou nepřiznala strach, neudělala by to před nikým z nich.
Kitiara mávla rukou.
Laurana sledovala, kam to gesto míří.
"Tanisi..."
Laurana se otočila, aby před sebou spatřila půlelfa. Když se její oči setkaly s jeho, Tanis v nich zahlédl záblesk naděje. Cítil, jak ho obklopila její láska, a byl jí za to vděčný, jako když po dlouhé mrazivé zimě přijde hřejivé a slunné jaro.
Konečně si uvědomil, že jeho láska k Lauraně je to, co spojuje dvě soupeřící poloviny jeho já. Miloval ji oddanou láskou své elfí duše a vášnivou láskou své lidské krve. Ale to poznání přišlo příliš pozdě a on za to bude muset zaplatit krví i duší.
Jedinkrát se na Lauranu mohl podívat. Jenom jedinkrát a v jeho pohledu muselo být vše, co k ní cítil, vzkaz z hloubi jeho srdce, protože cítil, jak se mu do zad vpalují Kitiařiny oči. A ještě jiné oči ho sledovaly, oči temnější, než si dokázal představit.
Byl si oněch pohledů vědom a usilovně se snažil, aby jeho obličej neprozradil ani jedinou z jeho myšlenek. Pokusil se ovládnout a stiskl čelisti, až se jeho svaly napjaly k prasknutí. Tvář měl strnulou a bez výrazu. Odvrátil pohled od Laurany, jako by byla naprostý cizinec. Ještě stačil smutně zahlédnout, jak světélko naděje v jejích zářivých očích zablikalo a uhaslo, jako kdyby slunce zakryl obrovský mrak. Teplo v Lauraniných očích se proměnilo v bezútěšné zoufalství a Tanise zasáhla obrovská lítost.
Pevně svíraje jílec meče, aby se mu netřásly ruce, se Tanis obrátil k Takhisis, Královně Temnot.
"Vaše Výsosti," vykřikla Kitiara, popadla Lauranu za paži a táhla jí dopředu, "dovolte mi, abych vám předvedla svůj dar. Dar, který nám přinese vítězství!"
Okamžitě byla přerušena bouřlivým jásotem. Kitiara zvedla ruku na známem, že chce pokračovat.
"Dávám vám tuto elfku, Lauralanthalasu, princeznu z Qualinestu, velitelku Solamnijských rytířů. Byla to ona, kdo přinesl zpět dračí kopí, ona, kdo použil dračí klenot ve Věži Nejvyššího kněze. Na její příkaz

stříbrní draci spolu s jejím bratrem přijeli do Sankce, kde se jim, díky neschopnosti pana Ariaka, podařilo vniknout do vám zasvěceného chrámu a objevit tajemství vajec draků dobra." Ariakas hrozivě vykročil proti Kitiaře, ta si ho ale nevšímala. "Dávám ji tedy vám, má Královno, abyste s ní naložila podle toho, jak si zaslouží, vzhledem ke zločinům, kterých se dopustila."

Kitiara mrštila Lauranu před Královnu. Elfka zavrávorala a padla na kolena. Její rozpuštěné zlaté vlasy jí volně padaly na ramena ve velkých vlnách, které pro Tanisovu horečnatou mysl vyzařovaly jediné světlo v celém tomto temnem zahaleném chrámu.

To se ti podařilo, Kitiaro, ozval se neslyšitelný hlas Královny Temnot, a budeš za to po zásluze odměněna. Odvezeme elfku do Chrámu Smrti a potom se ti dostane tvé odměny.

"Děkuji, Vaše Výsosti." uklonila se Kitiara. "Předtím, než se tak stane, mám dvě prosby a prosím vás o vyslechnutí." Natáhla ruku a silou si přitáhla Tanise. "Nejprve bych vám ráda ukázala toho, kdo by se rád stal členem vaší skvělé a mocné armády."

Kitiara položila ruku na Tanisova ramena a naznačila mu, aby si i on klekl. Tanis nemohl z mysli vypudit vzpomínku na poslední Lauranin letmý pohled, a tak otálel. Pořád se ještě mohl vrátit z temnoty. Pořád ještě mohl stát po Lauranině boku a čekat na svůj konec.

Pak se ušklíbl.

Jaký sobec se to ze mě stal, ptal se hořce sám sebe, že jsem se rozhodl obětovat Lauranu, abych tak sám zakryl svoje vlastní chyby. Ne, jenom já za to musím pykat. Jestli udělám ve svém životě jen jedinou dobrou věc, pak to bude to, že ji zachráním. A ponesu s sebou toto vědomí jako svíci zářící mi na cestu, dokud mě temnota úplně nepohltí.

Kitiařino sevření bolestivě zesílilo, že ho cítil i přes ocelové brnění. Její hnědé oči ukryté pod dračí helmicí se hněvivě zúžily.

Pomalu sklonil hlavu a poklekl před Jejím Veličenstvem.

"Zde je váš pokorný služebník, Tanis Půlelf," oznámila chladně Kitiara, ačkoliv Tanis měl pocit, jako by v jejím hlase zaslechl záblesk úlevy. "Jmenovala jsem ho velitelem mých armád, aby pokračoval v jejich vedení po smrti svého předchůdce Bakarise."

Ať tedy tvůj služebník přistoupí blíž, ozval se hlas v Tanisově mysli.

Tanis cítil, jak Kitiařina ruka povolila a jemně ho postrčila kupředu. Potichu zašeptala: "Pamatuj si, že od této chvíle patříš Královně Temnot, Tanisi. Musíš o tom být ze srdce přesvědčený, jinak tě nebudu moci zachránit, a ty nebudeš schopen pomoci své elfí přítelkyni."

"Budu si to pamatovat," řekl suše Tanis. Setřásl z ramen Kitiařiny ruce a vykročil k samému okraji trůnu Královny Temnot.

Zvedni hlavu a podívej se na mě, přikázala.

Tanis se narovnal a snažil se nabrat odvahu a sílu ze samých hlubin svého já, sílu, o které si nebyl jist, zda tam skutečně je. Jestli selžu, Laurana je ztracena. Pro záchranu lásky teď na tutéž lásku musím zapomenout.

Jeho pohled byl zachycen. Jako v hypnotickém spánku Tanis hleděl na temný přízrak a nebyl schopen se od něj odpoutat. Nebylo třeba předstírat bázeň a hrozivou úctu, protože právě to bylo jediné, co cítil. Právě tak jako všichni ostatní smrtelníci, kteří kdy pohlédli na Královnu Temnot. Ale přestože ho donutila k pokorné úctě, Tanis si uvědomil, že někde uvnitř je stále volný. Její moc nebyla dokonalá. Nemohla ho donutit k poslušnosti proti jeho vůli. Přestože se Takhisis snažila svou slabost zakrýt, Tanis si byl vědom obrovské námahy, se kterou svůj svět ovládala.

Temný stín se před jeho očima vlnil a odhaloval všechny své podoby, což Tanise jen přesvědčovalo o tom, že Královna nemá skutečnou moc nad nikým.

Nejprve se objevila jako pětihlavý drak ze solamnijských legend. Pak se náhle změnila ve Svůdkyni, ženu, pro kterou by každý muž zemřel. Pak se znovu proměnila. Tentokrát v Temného válečníka, mocného a vysokého rytíře Zla, který ve svých rukou držel smrt.

Přestože se její podoby měnily, oči zůstávaly stále stejně temné a zíraly do Tanisovy duše, oči pětihlavého draka, oči krásné svůdkyně, oči hrůzostrašného válečníka. Tanis před tím pohledem zoufale uhýbal. Nemohl to snést, neměl dost sil. Znovu padl na kolena a plazil se před Královnou, opovrhoval sám sebou, až uslyšel trýznivý srdcervoucí pláč.

9.Prokletý zvuk rohů.

Karamon pátrající v hlubinách severních chodeb po Beremovi si nevšímal ani zoufalých výkřiků vězňů, ani paží proplétajících se mřížemi temných cel, které se ho snažily zachytit. Berema mezi nimi neviděl. Zkoušel se ptát vězňů, zda ho některý z nich viděl, ale většina z nich byla téměř umučená k smrti, takže jejich vyprávění nedávalo žádný smysl a jenom ho naplňovalo hrůzou a soucitem. Karamon je nechal být. Pokračoval v ostré chůzi dlouhou chodbou, která se stáčela stále hlouběji. Rozhlížel se kolem sebe a zoufale uvažoval nad tím, jak by jen mohl najít ztraceného šíleného muže. Jeho jedinou útěchou bylo to, že na hlavní chodbu nenavazovaly žádné další. Berem tedy musel jít právě tudy! Jak je ale možné, že se s ním ještě nesetkal?
Pátral v celách, díval se do každého tmavého koutu, přesto téměř přehlédl velkého skřeta-hlídače, který na něj číhal. Rozzuřeně mávl mečem po nenadálé překážce, jedinou ranou uťal tupému tvorovi hlavu, a ještě než jeho tělo dopadlo na zem, pokračoval v cestě.
Potom si ztěžka a s úlevou oddychl. Spěchal po schodech tak, že málem šlápl na další tělo mrtvého skřeta. Někdo mu silnou rukou zlomil vaz. Bylo docela jistě, že tu Berem byl a že to nebylo dávno, neboť skřetovo tělo bylo ještě teplé.
Karamon si byl jistý, že je na správné cestě, a dal se do běhu. Vězňové v celách, které míjel, nebyli pro válečníka nic než rozmazané skvrny. Jejich hlasy mu zněly v uších, úpěnlivě prosící o pomoc.
Pusť je a budeš mít armádu, napadlo náhle Karamona. Okamžik si pohrával s myšlenkou zastavit se a odemknout dveře cel, když najednou zaslechl ukrutný řev ozývající se kdesi před ním.
Karamon poznal Beremův křik a dal se do běhu. Řada cel skončila a chodba se změnila v dlouhý rovný tunel, který si prořezával cestu hluboko do nitra země. - Na zdech blikaly louče, ale bylo jich příliš málo a byly příliš daleko od sebe. Jak Karamon běžel tunelem dolů, úděsný řev sílil a přibližoval se. Velký válečník se pokoušel zrychlit, ale zem byla velmi kluzká, vzduch houstl a odkudsi zdola bylo cítit vlhkost. Z obavy, že by mohl uklouznout a spadnout, Karamon musel zmírnit tempo. Výkřiky se blížily. Byl už téměř u konce, neboť světla začalo přibývat.
A pak najednou uviděl Berema. Útočili na něj dva drakoniáni. Jejich meče se mihotavě blýskaly ve světlech lamp. Berem se bránil holýma rukama a zelený drahokam v jeho hrudi osvětloval uzavřenou kapli svým podivným jasem. Byl to jen další důkaz Beremova šílenství, že se vydržel bránit tak dlouho. Krev mu stékala po tváři a v boku měl hlubokou ránu. Karamon se prodíral po kolenou v blátě, aby se k Beremovi dostal co nejrychleji. Vtom Berem rukou popadl ostří drakoniánova meče těsně předtím, než se mu vryl do prsou. Krutá ocel se mu zakousla do masa, ale on tu bolest snad ani nevnímal. Krev vytryskla z rány, Berem se však otočil a vrhl se po drakoniánovi, ztěžka popadaje dech. Drakoniáni se kolem něj stáhli, aby mu zasadili smrtící ránu.
Byli příliš zaujati Beremem, než aby si všimli Karamona blížícího se tunelem. Karamon si v posledním okamžiku uvědomil, že musí zaútočit tak, aby nepřišel o meč. Popadl jednoho ze strážců svou silnou rukou a trhl mu hlavou tak silně, že mu zlomil vaz. Pustil bezvládné tělo, aby mohl čelit druhému drakoniánovi, a prudkým pohybem ruky ho uhodil do hrdla. Tvor se skácel na zem.
"Jsi v pořádku, Bereme?" Karamon se otočil, aby Beremovi pomohl, když najednou ucítil palčivou bolest.

Válečník zasténal. Když se otočil, spatřil za sebou dalšího drakoniána. Nejspíš se schoval ve stínu, když uslyšel Karamona přicházet. Rána by bývala Karamona zabila, ale byla ve spěchu špatně mířená a sklouzla mu po brnění. Karamon popadl meč a uskočil, aby získal čas.
Drakonián mu však neměl v úmyslu dát ani vteřinu. Zvedl meč a vrhl se na Karamona.
Náhle se zablesklo zelené světlo a drakonián padl mrtev ke Karamonovým nohám.
"Děkuji ti, Bereme!" Karamon sotva popadal dech, pokoušeje si nějak zakrýt krvavou ránu. "Díky, jak..."
Ale Věčný muž se na svého společníka díval bez sebemenší známky poznání. Pak lehce přikývl a vydal se dál.
"Počkej!" zvolal Karamon. Bolestí zatínal zuby, ale přeskočil mrtvá těla drakoniánů a spěchal za Beremem. Natáhl ruku, aby ho zastavil. "Tak přece počkej!" opakoval a pevně ho držel.
Ten náhlý pohyb se neminul účinkem. Místnost se rozhoupala před Karamonovýma očima tak, že zakolísal, a hodnou chvíli mu trvalo, než opět překonal nesnesitelnou bolest, kterou mu působilo jeho zranění. Když se uklidnil, rozhlédl se kolem sebe.
"Kde to jsme?" zeptal se, aniž by očekával, že se mu dostane odpovědi. Jen chtěl slyšet Beremův hlas.
"Hluboko pod povrchem Chrámu," odpověděl vážně Berem. "Už jsem blízko. Velmi blízko."
"Jistě," přisvědčil nechápavě Karamon. Stále se Berema pevně držel a rozhlížel se kolem sebe. Kamenné schody, po kterých přišli, ústily do malé místnosti. Strážní místnosti, pomyslel si Karamon, když ve světle loučí spatřil stůl a několik židlí. Dávalo to smysl. Drakoniáni tu nejspíš hlídali a Berem na ně narazil jen nešťastnou náhodou. Ale co tady ti drakoniáni vlastně hlídali?
Karamon se pečlivě rozhlédl kolem, ale nic neviděl. Místnost byla asi dvacet stop dlouhá, vytesaná ve skále a na jejím konci byly další dveře. Právě tudy se Berem vydal, když ho Karamon zadržel. Snažil se ve tmě rozhlédnout, nespatřil však vůbec nic. Tma byla tak hustá, až Karamona napadlo, jestli nestojí ve Velké Temnotě, o které vyprávěly legendy, Temnotě, která tu byla předtím, než bohové stvořili světlo. Jediné, co slyšel, byl zvuk tekoucí vody. Podzemní pramen, pomyslel si, když si uvědomil, jak je vzduch v místnosti vlhký. O krok ustoupil, aby prozkoumal strop nad sebou.
Místnost nebyla vysekaná ve skále jako ta, ze které přišli. Byla to kamenná stavba vytvořená rukama mistra. Karamon viděl její ušlechtilé tvary, které byly bezesporu kdysi honosně zdobené. Z ozdob už ale téměř nic nezbylo, vlhko je dávno zničilo.
Zatímco studoval klenbu v naději, že se mu podaří něco najít, ucítil, jak jím Berem zacloumal tak, že málem upadl.
"Já tě znám!" křičel Berem.
"Ovšem," odsekl Karamon. "Co tady ale u Propasti děláš?"
"Jasla volá..." odpověděl Berem. V jeho očích se zračilo divoké šílenství. Obrátil se, podíval se do temnoty před sebou a vydal se dál. "Je to tam... Musím tam jít... Ti strážci - chtěli mě zastavit. Půjdeš se mnou, že?"
Karamon si uvědomil, že právě proto tam ti strážci hlídali! Ale proč? Co tam vlastně bylo? Poznali ti drakoniáni Berema, nebo jenom plnili svůj úkol? Neznal odpověď ani na jednu ze svých otázek, když mu najednou došlo, že na tom vlastně nezáleží. Ani na otázkách, ani na odpovědích na ně.
"Ty tam musíš jít," řekl Beremovi. Bylo to víc konstatování než otázka. Berem jen přikývl a netrpělivě vykročil. Šel by rovnou do té temnoty, kdyby ho býval Karamon nezastavil.
"Počkej, budeme potřebovat světlo," řekl s povzdechem válečník. "Počkej tady!" Poplácal Berema po ramenou a nespouštěje ho z očí poodešel o pár kroků zpět a popadl jednu z loučí připevněných ke zdi. Pak se vrátil k Beremovi.
"Půjdu s tebou," řekl ztěžka a v hlavě se mu honily myšlenky, jak dlouho asi vydrží, než omdlí bolestí a ztrátou krve. "Tady máš, podrž to na chvilku," podal Beremovi louč, aby si mohl ze zbytku jeho košile utrhnout kousek plátna na ovázání rány. Pak si vzal louč zpět a vydali se temným podloubím.

Když procházeli mezi kamennými sloupy, Karamon náhle ucítil cosi na tváři. "Pavučiny!" zabručel a otřásl se odporem. S velkými obavami se rozhlížel a proklínal pavouky, žádné však neviděl. Zakázal si na to myslet a kráčel dál s Beremem v závěsu.
Najednou se ozval zvuk rohů.
"Jsme v pasti!" vydechl Karamon.

"Tiko," prohlásil uznale Tas, když se řítili temnou podzemní chodbou, "tvůj plán se podařil." Šotek se rychle ohlédl přes rameno. "Ano," ztěžka oddychoval, "všichni se rozběhli za námi!"
"Výborně," zamumlala Tika. Nečekala, že jejich plán vyjde tak dobře. Žádné plány, které dosud měla, nikdy nevyšly. Že by to byl první, který se vydařil? Také se rychle ohlédla. Za nimi muselo být nejméně šest nebo sedm drakoniánů. Všichni svírali v rukou zahnuté šavle.
Ačkoliv kvůli drápům na nohou nemohli běžet tak rychle jako dívka a šotek, byli neuvěřitelně vytrvalí. Tika a Tas měli docela velký náskok, ale ten už jim dlouho nemohl vydržet. Dívka už jen stěží nabírala dech k dalšímu běhu a v boku jí bolestivě škubalo, což ještě znásobovalo její zoufalství.
Ale každý okamžik mého úprku poskytne Karamonovi o něco více času, pomyslela si. Musíme odlákat drakoniány tak daleko, jak jen to je možné.
"Řekni mi, Tiko," Tasovi visel jazyk z úst a jeho tvář byla sice veselá jako obvykle, ale bledá vyčerpáním, "víš, kam jdeme?"
Tika zavrtěla hlavou. Neměla ani dost sil na to, aby promluvila. Cítila, jak zpomaluje, a nohy měla jako ze dřeva. Další pohled dozadu jí ukázal, že se drakoniáni přibližují. Rozhlédla se a doufala, že se jim podaří najít další chodbu, výklenek nebo dveře, cokoli, kde by se mohli ukrýt. Nebylo tam vsak zhola nic. Byla tam jen chodba zející pustou prázdnotou. Nebyly tam ani žádné cely, jenom dlouhý, úzký, hladký a zdánlivě nekonečný tunel, který se nyní začal stáčet nahoru.
Najednou si to uvědomila, když v dálce ve světle doutnající louče zahlédla Tase.
"Ten tunel... Vede nás nahoru," ztěžka odkašlávala.
Tas se po ní nechápavě ohlédl a najednou se jeho tvář rozzářila.
"Když to vede nahoru, musí to vést i ven!" prohlásil nadšeně. "Tiko, to se ti opravdu povedlo!"
"Možná," ohradila se Tika
"Tak pojď přece," vykřikl nedočkavě Tas, jako by mu to dalo novou sílu. Popadl Tiku za ruku a táhl ji za sebou. "Já vím, že máš pravdu, cítím čerstvý vzduch! Čichni si! Uprchneme, najdeme Tanise, vrátíme se...
- Zachráníme Karamona!"
Jenom šotek může mluvit jako najatý a zároveň prchat před tlupou drakoniánů, pomyslela si unaveně Tika. Dobře věděla, že ji už jen hrůza žene kupředu. A brzy ji všechny zbývající síly opustí. Omdlí tady v tunelu, bude se svíjet bolestí a nebude jí ani trochu záležet na tom, že ji drakoniáni najdou.
A pak to konečně ucítila. "Čerstvý vzduch," zašeptala.
Předtím si skutečně myslela, že si to Tas vymýšlel jen proto, aby jí dodal sil. Ale najednou ucítila lehký šepot větru, který se jemně dotkl její tváře. Do jejích unavených nohou se vlila nová naděje. Ohlédla se za sebe a zdálo se jí, že i drakoniáni zpomalili. Možná si uvědomili, že se jim je nikdy nepodaří chytit. Radostí se jí zatočila hlava.
"Pospěš si, Tasi!" křičela. Běželi bok po boku jasnící se chodbou a hltali plnými doušky čerstvý vzduch. Když doběhli k místu, kde se chodba stáčela, Tas šlápl na uvolněný štěrk a sklouzl po něm, až narazil do zdi.
"Tak proto zpomalili," řekla Tika.
Chodba zde končila a od svobody je dělily jen jedny staré dřevěné dveře. Ve dveřích bylo zasazené malé okénko, zakryté železnými mřížemi, které dovolovalo světlu proniknout do chodeb. Tika a Tas se mohli podívat ven, nadechnout se vůně svobody, ale ještě stále svobodní nebyli.
"Nevzdávej se!" řekl po chvilce Tas. Vzpamatoval se, doběhl ke dveřím a vzal za kliku. Bylo zamčeno.

"To je mrzuté," zamumlal Tas a znalecky si prohlížel zámek. Karamon by si prorazil cestu holýma rukama nebo by rozsekl zámek svým mečem. Ale šotek toho nebyl schopen. Ani Tika.
Když se Tas sehnul k zámku, aby ho ještě jednou bedlivě prozkoumal, Tika se unaveně opřela o zeď a zavřela oči. Krev jí bušila ve spáncích a svaly na nohou jí oznamovaly, že brzy vypoví službu. Byla vyčerpaná a na rtech cítila hořkou sůl, když si uvědomila, že vzlyká, plná vzteku a únavy.
"Tiko, nedělej to!" Tas k ní přiběhl, aby ji pohladil po rameni. "Je to jen jednoduchý zámek. Za chvilku budeme pryč. Neplač, Tiko. Bude to jen chvilička, ale musíš se připravit na drakoniány, kdyby náhodou přišli. Musíš je nějak zaměstnat."
"Máš pravdu," řekla Tika a polkla slzy. Utřela si hřbetem ruky nos, popadla meč a obrátila se směrem do chodby, zatímco si Tas prohlížel zámek.
Byl to jednoduchý zámek. Příliš jednoduchý, pomyslel si uspokojeně. Nechápal, proč se vůbec obtěžovali ho sem dát.
Proč se vůbec obtěžovali... Jednoduchý zámek... Jednoduchá past... ta slova mu zvonila v uších. Kde už to jenom slyšel? Ohromeně se ještě jednou zadíval na dveře před sebou. Najednou si uvědomil, že už tady jednou byl! Ale ne, to přece není možné!
Odmítavě zavrtěl hlavou a sklonil se do mošny pro své nářadí. Po zádech mu přejel chladný strach, až se šotek otřásl, jako když pes třese krysou.
Ten sen!
Byly to dveře, které viděl ve snu v Silvanestu. A toto byl ten zámek. Jednoduchý, velmi jednoduchý zámek, skrývající jednoduchou past! V tom snu stála Tika za ním a bojovala... umírala...
"Tamhle jdou, Tasi!" vykřikla Tika a stiskla zpocenou dlaní jílec meče. Rychle se ohlédla po Tasovi. "Co tam děláš? Na co čekáš?"
Tas nemohl odpovědět. Také on zaslechl, jak se drakoniáni blíží, jak se hlučně smějí, zatímco se blíží ke svým zajatcům. Byli si jisti, že už jim nemohou uniknout. Zahnuli za roh a Tas slyšel, jak se smějí ještě víc, když zahlédli Tiku, držící v rukou meč.
"Myslím, Tiko, že to nezvládnu," zašeptal Tas a s hrůzou hleděl na netknutý zámek.
Aniž by spustila zrak ze svých nepřátel, Tika se otočila k šotkovi a řekla: "Tasi, oni nás nesmí zajmout! Vědí o Beremovi! Donutí nás, abychom jim řekli všechno, co o něm víme. A ty víš, Tasi, co udělají, aby nás donutili promluvit!"
"Máš pravdu," řekl smutně. "Pokusím se o to."
"Ty máš odvahu tím projít..." řekl mu tehdy Fišpán. Tas se zhluboka nadechl a vytáhl z jedné ze svých mošen tenký drátek. Konečně, říkal svým šikovným rukám, co je smrt šotka proti takovému dobrodružství? A pak, tam venku je Flint, docela opuštěný a sám. A nejspíš také pronásledovaný nejrůznějšími potížemi... Jeho ruce se přestaly třást. Tas opatrně zasunul drátek do zámku a dal se do práce.
Najednou za sebou zaslechl lomoz. Slyšel Tičin výkřik a zařinčení, jak o sebe narazily ocelové zbraně.
Tas se odvážil ohlédnout. Tika nikdy neuměla zacházet s mečem, ale byla to zdatná šenkýřka. Mávala svým ostrým mečem, kopala, kousala a zápasila s přesilou. Její zoufalé odhodlání na chvilku zahnalo drakoniány o krok zpátky. Všichni byli ranění. Jeden z nich ležel v kaluži zelené krve a ruce mu ležely bezvládně u těla.
Ale dlouho to nemohla vydržet. Tas se znovu vrátil ke své práci. Tentokrát se jeho ruce neovladatelně třásly a nářadí mu padalo z nešikovných prstů. Měl jediný úkol - dotknout se zámku, aniž by spustil past. Dobře ji viděl. Byla to tenká jehla přichycená stočenou pružinou.
Přestaň! přikázal si. Takhle se chová šotek? Znovu opatrně vsunul drátek do zámku. Ještě jednou se jeho ruce uklidnily. Když už byl téměř hotov, někdo do něj zezadu strčil.
"Hej," křičel podrážděně na Tiku, "dávej trochu pozor." Najednou se zarazil. Ten sen. Řekl v něm přesně totéž. A stejně jako ve snu teď spatřil Tiku, jak mu leží u nohou a po vlasech jí stéká potůček krve.
"Ne!" vykřikl vyděšeně Tas. Drátek sklouzl a jeho ruka zachytila zámek.

Uvnitř to cvaklo, když se zámek otevřel. Spolu s cvaknutím se ozval ještě jeden tichý zvuk, zvuk, který byl sotva slyšet. Nástraha se uvolnila.
Tasovy oči se hrůzou rozšířily. Na jeho prstu se objevila malá krvavá skvrnka, jak se mu malá zlatá jehla vyčnívající ze zámku zabodla do kůže. Drakoniáni už byli u něj. Nevšímal si jich. Na ničem už nezáleželo. Byla tu jen bodavá bolest v jeho prstu. Brzy ta bolest prostoupí celou jeho paží, pak pronikne jeho tělem. Až zasáhne moje srdce, nebudu nic cítit, opakoval si zasněně. Nic neucítím.
Pak najednou zaslechl zvuk hlásných trub. Byly to měděné válečné rohy. Už je předtím někde slyšel. Ale kde? Už vím. Bylo to v Tarsu, těsně předtím, než přišli draci.
V dalším okamžiku byli drakoniáni, kteří ho až dosud obklopovali, pryč a úprkem se řítili chodbou zpět.
"To musí být něco jako poplach," pomyslel si Tas a se zájmem sledoval, jak mu nohy vypověděly poslušnost. Posadil se na zem přímo vedle Tiky, natáhl ruku a jemně ji pohladil po kudrnatých vlasech, pokrytých krví. Její obličej byl bílý a oči měla zavřené.
"Je mi to líto, Tiko," řekl Tas a dal se do pláče. Bolest zasáhla celé jeho tělo, prsty a nohy mu ztuhly. Nemohl se ani pohnout. "Je mi to líto, Karamone. Snažil jsem se. Opravdu jsem se snažil..." tiše vzlykal, posadil se ke dveřím a čekal, až přijde tma.

Tanis se nemohl pohnout, a když zaslechl Lauranin srdcervoucí pláč, ani si nepřál se pohnout. Nepřál si nic, jen to, aby ho bohové dobra potrestali a on nemusel nehybně stát před Královnou Temnot. Ale bohové mu takovou laskavost nehodlali prokázat. Temný stín se zvedl, když se Královna přesunula kousek od něj. Tanis se postavil a jeho obličej zrudl hanbou. Nemohl se podívat Lauraně do tváře a neodvážil se ani podívat na Kitiaru, aby neviděl pohrdání, které se zračilo v jejích očích.
Kitiara měla ale důležitější starosti. Byl to okamžik jejího triumfu. Její plány se zúročily. Popadla Tanise, když se chtěl nabídnout jako doprovod zajatkyně Laurany, chladně ho odkázala zpět a stoupla si před něj.
"A nakonec bych chtěla odměnit svého služebníka, který mi pomohl zajmout tuto elfku. Pan Soth prosí, aby mu mohla být svěřena elfčina duše a dostalo se mu tak odplaty za prokletí, které na něj jiná elfka před mnoha lety uvalila. Jestliže byl odsouzen k životu v nekonečné temnotě, chce, aby tato elfka sdílela posmrtný život s ním."
"Ne, to ne!" vykřikla Laurana. Hrůza a zděšení zcela zakalily její smysly. "Ne," neustále opakovala přiškrceným hlasem.
Ustoupila o krok dozadu a rozhlížela se, zda by nenašla sebemenší možnost úniku. Bylo to zbytečné. Pod ní byl sál plný nedočkavých drakoniánů. Zajíkajíc se zoufalstvím se Laurana ještě jednou podívala na Tanise. Jeho tvář byla temná. Nedíval se na ni, hleděl ohnivýma očima na tu lidskou ženu. Laurana litovala toho, že propukla v pláč, a rozhodla se, že než zemře, už před nimi nikdy neodhalí svoji slabost. Hrdě se narovnala, zvedla hlavu a znovu získala ztracené sebeovládání.
Tanis Lauranu neviděl. Kitiařina slova mu bušila ve spáncích, zakalovala jeho zrak i jeho myšlenky. Šílený vzteky přistoupil ke Kitiaře. "Zradila jsi mě! Takový plán jsme si nedohodli!"
"Mlč!" nařídila tiše Kit. "Nebo všechno zmaříš!"
"Co..."
"Buď zticha!" odsekla rozzuřeně Kitiara.
Tvůj dar mě velice těší, Kitiaro. Temný hlas pronikl Tanisovou zlostí. Dáme duši elfky panu Sothovi a přijmeme půlelfa do našich služeb. A na znamení své věrnosti ať položí svůj meč k nohám pana Ariaka.
"No tak. Dej se do toho!" pobídla Kitiara půlelfa a změřila si ho chladným pohledem. Oči všech přítomných se obrátily na Tanise.
Jeho myšlenky se rozptýlily. "Cože?" zamumlal. "O tom jsi mi nic neřekla! Co mám dělat?"
"Jdi a polož svůj meč k Ariakovým nohám," odpověděla rychle Kitiara a netrpělivě ho postrčila. "On jej zvedne a pak ti ho vrátí zpět. Tím se staneš důstojníkem dračí armády. Je to jen takový zvyk. Nic jiného. Ale dá mi to dost času."

"Času? K čemu? Co máš v plánu?" zeptal se Tanis na cestě ze schodů. Chytil ji za ruku. "Měla jsi mi o tom říct..."
"Čím méně toho budeš vědět, tím lépe pro tebe, Tanisi," usmála se Kitiara, vědoma si toho, že jsou sledováni. Následoval nervózní smích a několik krutých vtipů na adresu milenců, ale Tanis v Kitiařiných očích neviděl ani náznak milostného úsměvu. "Nezapomeň na to, kdo stojí vedle mě." Kitiara stiskla jílec svého meče a významně se podívala na Lauranu. "Nic neuspěchej," řekla, otočila se a odešla, aby se postavila vedle Laurany.
Tanis se chvěl vzteky, a zatímco pomalu scházel z ostrůvku na hlavě kamenného hada, snažil se uspořádat své zmatené myšlenky. Hluk shromáždění bouřil jako vlny příboje. Světla ho oslepila a louče oslnily jeho zrak. Sestoupil na zem a vydal se směrem k Ariakovi. Nevnímal, ani kde je, ani co dělá. Bezmyšlenkovitě kráčel po vyleštěné žulové podlaze.
Obličeje Ariakových strážců se kolem něj vznášely jako ošklivý sen. Viděl jejich hrůzné hlavy, nekonečné řady ostrých zubů a dlouhé rozeklané jazyky. Objevovaly se před ním, jako kdyby vystupoval z mlhy. Zvedl hlavu a podíval se před sebe. Na vrcholu skály před jeho očima stál Ariakas, rozložitý muž, majestátní a obklopený silou. Koruna na jeho hlavě vrhala svůj lesk po celém Trůnním sále. Její třpyt Tanise oslepoval a půlelf zamžikal, když se vydal po schodech nahoru, rukou pevně svíraje jílec meče. Zradila ho Kitiara? Dodrží svůj slib? Tanis o tom pochyboval. Byl by blázen, kdyby jí věřil. Ona měla všechny karty v rukou. Nemohl nic dělat...nebo snad ano?
Ta náhlá myšlenka zasáhla Tanise tak, že zůstal stát s jednou nohou na jednou schodu a druhou na schodu pod ním.
Hlupáku! Jdi a nezastavuj se, nařídil si Tanis, když ucítil, že ho všichni sledují. Donutil se ke klidu a pokračoval po schodech nahoru. Jak se blížil k Ariakovi, jeho plán nabýval na přesnosti.
Ten, kdo nosí Korunu, vládne! Ta slova zvonila Tanisovi v uších.
Zabij Ariaka a vezmi si Korunu Moci! Je to tak jednoduché! Tanis se nervózně rozhlédl kolem sebe. Nikde žádný strážce, ovšem, protože k trůnu nesměl vkročit nikdo jiný než Velmistři. Ale Ariakas neměl žádné strážce ani na schodech pod sebou. Možná, že byl takový hlupák, jistý si svojí silou, že je propustil.
Tanis zoufale přemýšlel. Kitiara by za tu věc dala duši. A dokud ji budu mít, udělá, co jí řeknu. Zachráním Lauranu! Společně uprchneme! A až budeme v bezpečí, budu moci Lauraně vše vysvětlit! Vytáhnu meč, ale místo toho, abych ho položil k Ariakovým nohám, probodnu ho. A až budu mít Korunu ve svých rukou, nikdo se mě neodváží dotknout!
Tanis se třásl vzrušením. S vypětím všech sil se mu podařilo uklidnit se. Neodvážil se na Ariaka pohlédnut, protože se bál, aby si muž nevšiml výrazu v jeho tváři.
Zíral tedy na schody, po kterých stoupal, a mezi ním a Ariakem už zbývalo jen pár kroků. V ruce křečovitě svíral meč. Když si byl jistý, že se pevně ovládá, odvážil se pohlédnout na muže před sebou. Na okamžik se obával, co v jeho tváři uvidí. Byla to tvář plná zla, tvář, která viděla smrt tisíců nevinných.
Ariakas ho sledoval se znuděným výrazem, dokonce mu na tváři pohrával pohrdavý úsměv. Poté ztratil o půlelfa zájem úplně a zaměřil se na vlastní starosti. Tanis viděl, jak se jeho pohled stočil ke Kitiaře. Vypadal jako hazardní hráč, který pozorně sleduje svého protivníka, aby si dobře promyslel následující tah.
Tanis, plný nenávisti, začal vytahovat meč z pouzdra. I kdyby se mu nepodařilo zachránit Lauranu, i kdyby měli zemřít mezi těmito stěnami, alespoň pomůže tím, že sprovodí ze světa velitele dračí armády.
Když Ariakas uslyšel zvuk ostrého meče, jeho oči sklouzly zpět na půlelfa. Jeho černý pohled pronikl až na dno Tanisovy duše. Tanis ucítil, jak ho zahalila neuvěřitelná síla, která sálala jako rozžhavená pec. Najednou si Tanis uvědomil, co se děje, a to poznání ho málem srazilo k zemi. Ta aura, která ho obklopovala... Ariakas byl mág! Ubohý hlupáku! proklínal se Tanis. Nyní, když byl blíž, uviděl, jak se kolem Ariaka vznáší stěna moci. Proto tu nebyli žádní strážci! Ten muž nedůvěřoval nikomu ze svých poddaných, a proto se chránil svými vlastními kouzly.

Teď byl ve střehu. Tanis to vyčetl z jeho bezvýrazných chladných očí. Půlelfovi klesla ramena. Byl poražen. A pak najednou uslyšel ten hlas: "Udeř, Tanisi! Neboj se jeho kouzel! Pomohu ti!"
Hlas nebyl víc než pouhý šepot, ale byl tak jasný a tak zřetelný, že Tanis ucítil na krku jeho horký dech. Vlasy se mu zježily na hlavě a otřásl se hrůzou.
Rychle se rozhlédl kolem sebe. Nikdo nebyl nablízku. Nikdo, kromě Ariaka. Nebyl od něj dál než tři kroky. Ariakas se zamračil, protože už chtěl mít celou tu záležitost za sebou. Když uviděl, že půlelf otálí, netrpělivě mávl rukou a ukázal, aby Tanis složil meč k jeho nohám.
Kde to promluvil? Najednou si Tanis všiml postavy zahalené v černém plášti, stojící blízko Královny Temnot. Předtím si té postavy nevšiml. Když si ji nyní prohlížel, zdála se mu povědomá. Že by to byla ona? Ale proč? Vždyť tam jen nehybně stála.
"Udeř,Tanisi!" zašeptal hlas ještě jednou. "Rychle!"
Tanisova potící se ruka pomalu vytáhla meč. Byl teď velmi blízko. Viděl lesknoucí se stěnu moci, která obklopovala Ariaka jako třpytivý vodní závěs.
Nemám jinou možnost, řekl si Tanis. Jestli je to past, ať si je! Vybral jsem si tuto smrt.
Naznačil pokleknutí, jako by skutečně chtěl svůj meč položit na žulovou zem, pak se náhle zvedl a udeřil. Prudce vymrštil paži a zamířil na Ariakovo srdce.
Tanis očekával smrt. Zaťal zuby. Kouzelné pole uvadlo jako strom náhle zasažený bleskem.
Blesk udeřil, ale ne do něj. K půlelfovu překvapení se duhová zeď rozestoupila a jeho meč pronikl dovnitř. Ucítil, jak meč narazil na něčí živé tělo. Málem ho ohlušil zoufalý výkřik.
Ariakas se prohnul, jak ostří meče probodlo jeho prsa. Slabší muž by byl okamžitě mrtvý, ale Ariakova mohutná síla a bezmocný vztek držely smrt na uzdě. Jeho obličej se nenávistně zkřivil. Velmistr uhodil Tanise do obličeje, že až půlelf málem ztratil rovnováhu a spadl se schodů.
Tanisovi se zatočila hlava a ještě stačil zahlédnout, jak jeho meč zbarvený krví padl na zem. Na okamžik si myslel, že ztratí vědomí. To by znamenalo jeho smrt. Jeho i Laurany. Omámeně zatřásl hlavou. Musí vydržet! Musí získat Korunu! Vzhlédl a uviděl nad sebou Ariaka, jak zvedá ruce, aby pronesl zaklínadlo, které by ukončilo půlelfův život.
Tanis už nemohl dělat vůbec nic. Nic ho nemohlo ochránit a cítil, že ani jeho tajemný pomocník mu nepomůže, protože svůj úkol už splnil.
Přestože byl Ariakas silný, byla tu ještě nějaká jiná, větší síla, na kterou nestačil. Zajíkal se a jeho zaklínadla zanikla v rostoucí bolesti. Pak sklopil zrak a viděl, jak jeho vlastní krev potřísnila fialové roucho. Skvrna se s každým okamžikem zvětšovala, jak se z jeho srdce vytrácel život. Přišla si pro něj Smrt. Ariakas sebou zoufale zmítal a prosil Královnu Temnot o pomoc.
Ale ta velice opovrhovala slabostí. Tak, jak Ariaka sledovala, když zabil svého otce, tak ho sledovala nyní, když umíral s jejím jménem na rtech.
V Trůnním sále se rozhostilo tíživé ticho. Ariakovo tělo dopadlo s žuchnutím na zem. Koruna Moci se skutálela z jeho hlavy do kaluže husté temné krve.
Kdo se k ní přihlásí?
Sálem pronikl ostrý výkřik. Kitiara někoho volala.
Tanis jí nerozuměl. Ani mu na tom nezáleželo. Natáhl ruku po Koruně.
Najednou se před ním objevila postava v černém brnění.
Soth!
Tanis ze sebe setřásl strach a hrůzu, která ho obestřela, a soustředil se na jediné. Koruna byla na dosah. Zoufale se snažil ji zachytit. Ucítil kovově chladný dotek, když se po ní natáhla další, kostnatá ruka.
Bylo to jeho! Sothovy oči zaplály zuřivostí. Kostlivcova ruka se vymrštila, aby shrábla kýženou odměnu. Tanis slyšel Kitiařiny nesrozumitelné příkazy.
Ale když zvedl krví potřísněný kousek kovu nad hlavu, když se Tanisovy oči bez obav zahleděly na Sotha, sálem pronikl další zvuk. Bylo to troubení válečných rohů.
Soth strnul. Kitiařin hlas utichl.

V davu to zlověstně zašumělo. Tanisova bolestí zakalená mysl ho na okamžik přivedla na nápad, že mu rohy vytrubují slávu. Potom obrátil hlavu směrem k drakoniánům, aby spatřil jejich vyděšené obličeje. Všichni - i Kitiara - úzkostlivě pohlédli na Královnu Temnot.
Její Veličenstvo hledělo na Tanise, ale v náhlém tichu je cosi vyrušilo. Temné oči se rozhlédly po sále a vrhly na přítomné stín temný jako bouřkový mrak. Jako na neslyšitelný příkaz se drakoniáni náhle rozprchli ze svých míst a jako jeden muž zamířili ven ze sálu. Postava v černém rouchu dosud stojící vedle Královny také zmizela.
A rohy stále zněly. Tanis držel Korunu ve svých rukou a tiše hleděl na kamennou zem. Už dvakrát to troubení přineslo smrt a utrpení. Čeho bylo zlým znamením tentokrát?

10.Ten, kdo nosí Korunu, vládne!

Zvuk rohu byl tak silný, že Karamon téměř ztratil na vlhké podlaze rovnováhu. Berem ho bezděky zachytil. Oba muži se vyděšeně rozhlíželi, jak se troubení rohů rozléhalo místností, ve které stáli. Slyšeli, jak se nad nimi, na vrcholku schodů, k rohům přidávají další.
"To ta klenutá místnost! Byla to past!" opakoval Karamon. "Ale už jsme tady. Každý živý tvor v tomto chrámu ví, že jsme tu, ať je, kde je. Jen doufám, že víš, co děláš!"
"Jasla volá..." opakoval Berem. Poplach způsobený zvukem rohů ho vyděsil jen na chvilku, pak se muž znovu vydal kupředu a táhl Karamona za sebou. Karamon držel v ruce louč, a protože nevěděl, co dělat a kam jít, šel za Beremem. Nacházeli se nyní v jeskyni vymleté ve skále podzemní říčkou. Podloubí vedlo ke kamenným schodům a tyto schody, sestupovaly do temných hlubin podzemního pramene. Zamával loučí v naději, že uvidí alespoň nějakou cestu, která by vedla podél břehu jezírka. Neviděl nic, alespoň ne v dosahu jeho louče.
"Počkej..." vykřikl, ale Berem odhodlaně vykročil do vody. Karamon zadržel dech a očekával, že muž v nejbližším okamžiku zmizí pod hladinou. Ale voda nebyla tak hluboká, jak se zdálo, sahala Beremovi jen po kolena.
"Pojď," nařídil Karamonovi.
Karamon si sáhl na ránu na svém boku. Krvácení se zřejmě zpomalilo, protože obvaz byl sice vlhký, ale neprosakovala jím krev. Přesto byla bolest stále nesnesitelná. Hlava ho bolela a byl zcela vyčerpaný z dlouhého běhu, přestálého strachu a ztráty krve. Zatočila se mu hlava. Vzpomněl si na Tiku a Tase a také na Tanise. Ne, nesmí na ně myslet.
Konec se blíží, ať už bude dobrý, nebo špatný, řekla Tika. Karamon tomu také začínal věřit. Vstoupil do vody a ucítil, jak ho silný proud zachytává a táhne pryč. Karamon měl pocit, že to je sám čas, co ho táhne kupředu za... Za čím? Za jeho zkázou? Za koncem světa? Nebo za nadějí v nový začátek?
Berem si netrpělivě razil cestu vpřed, ale Karamon ho stáhl zpátky.
"Musíme zůstat spolu," řekl silák hlubokým hlasem, který se rozléhal jeskyní. "Jistě tu jsou další pasti, horší než ta předtím."
Berem chvilku otálel, což poskytlo Karamonovi dostatek času, aby ho dohonil. Pak bok po boku kráčeli dál, brodili se temnou vodou a opatrně našlapovali po kluzkých kamenech a uvolněných kusech skal. Karamonovi se šlo o něco lépe a dýchalo se mu snadněji, když najednou cosi zaútočilo na jeho koženou botu s takovou silou, že se téměř svalil do vody. Zavrávoral a zachytil se Berema.
"Co to bylo?" zamračil se a sklonil pochodeň k hladině. Světlo přilákalo jakéhosi tvora, který na ně vystrčil hlavu z lesklé mokré tmy. Karamon zadržel dech, a i Berem se na okamžik zastavil.
"Draci!" zašeptal Karamon. "Dračí mláďata!" Malý dráček otevřel tlamičku a vydal pištivý skřek. Světlo louče se odrazilo od řady ostrých zubů. Pak se drak znovu ponořil do vody a Karamon na své botě ucítil ještě jednou jeho zuby. Další ho kousl do druhé nohy a Karamon viděl, jak vodou začaly vířit zmítající se

dračí ocásky. Jeho vysoké boty ho zatím chránily, ale kdybych upadl, pomyslel si Karamon, tito tvorové by mi strhali maso z kostí!
Už mnohokrát stál tváří v tvář smrti, ale žádná nebyla tak hrůzná jako tato. Na okamžik ho zachvátila panika. Vrátím se zpátky, pomyslel si zoufale. Ať si Berem jde dál, konečně vždyť je nesmrtelný. Nemůže zemřít.
Pak se válečník ovládl. Ne, povzdechl si. Vědí, že jsme tady. Pošlou sem někoho, aby nás zastavil. Musím jít dál, dokud Berem neudělá to, co chce udělat.
Poslední myšlenka nedávala žádný smysl, uvědomil si Karamon. Bylo to tak podivné, až to bylo skoro směšné. Než se Karamon stačil rozhodnout, ticho prorazil ostrý zvuk o sebe narážejících mečů.
To je šílené! pomyslel si unaveně. Nerozumím tomu! Mám tady v té tmě zemřít, ale proč? Možná jen proto, že tady chodím s tím bláznem! Možná i já jsem šílený!
Berem si všiml strážců, kteří je pronásledovali. To ho vyděsilo víc než dráčata a tak ještě zrychlil. Karamon se pokusil nevnímat ostré zuby útočící na kožené holínky a rychle se brodil černou vodou, aby udržel krok s Beremem.
Muž se se stále upřeně díval do prázdné temnoty před sebou, jenom čas od času tiše zasténal. Pramen je vedl dál, zdálo se, že do čím dál větší hloubky. Karamon přemýšlel, co by se stalo, kdyby voda dosáhla výš, než kam sahají jejich boty. Dráčata je stále zuřivě pronásledovala, cítila teplou krev a nehodlala se vzdát své kořisti. Mezitím řinčení zbraní za jejich zády ještě více zesílilo.
Pak Karamona znenadání zasáhlo do obličeje něco ještě černějšího než sama noc. Zavrávoral, a jak se zoufale snažil nespadnout do smrtící vody, upustil louč. Světlo se zasyčením zmizelo. Berem Karamona ještě zachytil, ale pak se na sebe zmateně podívali, ztracení v temnotě.
Kdyby Karamon býval ztratil zrak, nebyl by na tom o nic hůř. Nemohl se pohnout, - neměl nejmenší tušení, kterým směrem se obrátit, a navíc si nepamatoval jedinou podrobnost toho, co bylo kolem nich. Věřil tomu, že kdyby udělal jeden jediný krok, zabořil by se do Nicoty a upadl navždy...
"Tady to je," řekl přiškrceným hlasem ztěžka oddychující Berem... "Vidím rozbitý sloup posázený vzácnými kameny! A to je to, co hledám! Ona na mě čeká, čekala celé ty roky! Jaslo!" vykřikl a vrhl se vpřed.
Také Karamon se pokoušel pohlédnout skrz temnotu, ale přestože cítil, jak se jeho společník vzrušením třese, neviděl zhola nic... Nebo snad ano?
Ano! Jeho zubožené tělo zalil hluboký pocit úlevy a vděčnosti. V dálce spatřil třpytící se klenoty, které se leskly tak jasně, že je ani ta hluboká temnota nemohla uhasit.
Bylo to jen kousek před nimi, ne víc než sto kroků. Karamon se vyprostil z Beremova sevření a zamyslel se. Snad je to jediná cesta, jak se odtud dostat. Ať se tedy Berem připojí k duchu své sestry. Jediné, co chci, je dostat se odtud, chci znovu vidět Tiku a Tase.
Jak se Karamonovi v žilách rozlévalo nově nabyté sebevědomí, vydal se také kupředu. Bude to jen pár minut a bude po všem, navždy...
"Širak," ozval se nějaký hlas.
Vzplanulo ostré světlo.
Karamonovo srdce se na chvilku zastavilo. Pomalu, velmi pomalu zvedl hlavu a podíval se do oslnivého světla. Spatřil pár zářících zlatých očí, lesknoucích se v hlubinách černé kápě.
Dech opustil jeho tělo, podobný dechu umírajícího.

Zvuk rohů ustal a do Trůnního sálu se vrátilo ticho. Oči všech přítomných, včetně Královny Temnot, se znovu obrátily k místu, kde se odehrávalo drama.
Tanis se pomalu postavil, svíraje v rukou Korunu Moci. Neměl ani nejmenší tušení, co měl zvuk rohů znamenat, jaké prokletí mělo následovat. Jenom věděl, že tuto hru musí dohrát až do konce, ať se stane cokoli.

Laurana byla to jediné, na co myslel. Ať už byli Berem, Karamon a ostatní kdekoli, nebylo v Tanisových silách jim pomoci. Půlelf se ohlédl na postavu ve stříbrném brnění, stojící na hlavě kamenného hada kousek pod ním. Úplnou náhodou se jeho pohled stočil na Kitiaru, stojící vedle Laurany a ukrytou pod šerednou dračí maskou, když zahlédl, jak mu cosi naznačila.
Tanis za zády ucítil pohyb, jako by ho ovál chladný vítr. Otočil se a spatřil Sotha. V jeho ohnivých očích plála smrt.
Tanis o krok ustoupil a pevně sevřel Korunu. Věděl, že svého protivníka ze záhrobí nemůže porazit.
"Stůj!" vykřikl a natáhl ruku, ve které držel Korunu, nad hlavy drakoniánů. "Zastav ho, Kitiaro! Nebo s mým posledním vydechnutím vhodím Korunu do davu."
Soth se neslyšně zasmál. I on věděl, že by Tanise mohl zabít jen jediným dotekem své kostnaté ruky.
"Jakápak je to síla?" řekl mrtvý rytíř. "Moje kouzlo tě promění v prach a Koruna padne k mým nohám."
"Zadrž, Sothe!" ozvalo se. "Nech toho, kdo získal Korunu, aby mi ji sám přinesl!"
Soth zaváhal. Ruka mu klesla a rytíř se tázavě podíval na Kitiaru.
Kitiara si sňala z hlavy dračí helmu; její pohled patřil jen Tanisovi. Viděl její zářivě hnědé oči a tváře zapálené vzrušením.
"Přineseš mi tu Korunu, Tanisi?" zvolala Kitiara.
"Ano," polkl Tanis, "přinesu ti ji."
"Ochránci," nařídila Kitiara a mávla rukou, "doprovoďte ho! Kdokoli se ho dotkne, zemře mojí vlastní rukou. Sothe, dohlédni na to, aby se ke mně dostal nezraněn."
Tanis se podíval na černého rytíře, který konečně spustil své smrtící ruce. "Je to tvůj služebník, má paní," pohrdavě zašeptal.
Pak si stoupl krok za Tanise, který v zádech cítil jeho sílu, až mu krev tuhla v žilách. Společně sestoupili po schodech, ten prapodivný pár - duch rytíře oděného v černém brnění a půlelf svírající v dlaních krví potřísněnou Korunu.
Ariakovi strážci, kteří stáli na schodech s tasenými meči, neochotně ustoupili. Když Tanis sestoupil na zem, vrhali po něm nepřátelské pohledy. Viděl v jejich rukou dýky a v jejich očích hrozivé sliby.
Také Kitiařini strážci tasili své meče, ale Sothova aura Tanise bezpečně chránila. Tanis cítil, jak se pod slupkou brnění začíná potit. Tak toto je ta moc, pomyslel si. Kdo má Korunu, vládne - celé to však mohlo skončit smrtícím úderem jediné dýky.
Tanis šel dál a brzy on i Soth stanuli pod schody vedoucími k hlavě kamenného hada. Kitiara stojící na jejím vrcholu zářila vítězstvím. Soth zůstal stát, a když se Tanis sám vydal po schodech nahoru, jeho žluté oči zaplály nenávistí. Když půlelf konečně vystoupil na vrchol hadí hlavy, uviděl Lauranu stojící za Kitiarou. Její obličej byl bledý, ale důstojný. Podívala se na něj a na zakrvácenou Korunu, pak svůj pohled odvrátila. Tanis neměl tušení, co si myslela nebo co cítila. Na tom ale nezáleželo. Později jí všechno vysvětlí...
Kitiara mu běžela v ústrety, rychle ho popadla a sálem to zašumělo.
"Tanisi," vydechla. "Ty a já jsme byli předurčeni vládnout tomuto světu! Byl jsi báječný, úžasný! Dám ti všechno, všechno, co..."
"Dej mi Lauranu!" přerušil ji chladně Tanis. Jeho mírně sešikmené oči, oči, ve kterých se zračila celá jeho touha, se zahleděly na Kitiaru.
Kit se rychle ohlédla po Lauraně, která zírala nehnutě před sebe. Její obličej byl bledý jako tvář mrtvého.
"Jestli ji chceš, máš ji mít," pokrčila rameny Kitiara. Pak se naklonila blíž k půlelfovi a zašeptala: "Ale můžeš mít mě, Tanisi. Ve dne budeme velet našim vojskům, vládnout světu.
A noci, Tanisi, noci budou jenom naše, tvoje a moje." Její dech se zrychlil, její ruce hladily Tanise po vousaté tváři. "Polož Korunu na mou hlavu, můj milovaný."
Tanis se podíval do jejích očí a spatřil tam teplo, touhu a vzrušení. Cítil, jak se její tělo k němu tiskne, třesoucí se, netrpělivé. Kolem nich burácel šílený dav drakoniánské armády. Tanis pomalu zvedl ruce, které držely Korunu Moci, a pomalu ji položil - ne však na Kitiařinu hlavu - ale na svou vlastní.
"Ne, Kitiaro," křičel z plných plic. "Jenom jeden z nás bude vládnout světu dnem i nocí - já!"

Sálem se ozval smích smíšený s nespokojeným mručením. Kitiařiny oči se vztekle rozšířily a vzápětí zúžily.
"Ani se o to nepokoušej," řekl Tanis, když viděl, jak Kitiara vytahuje ostrou dýku. Přitáhl si ji blíž k sobě a tiše zašeptal: "Teď opustím sál. S Lauranou. A tvoje družina nás doprovodí. Až budeme v bezpečí mimo toto zlověstné místo, dám ti Korunu. Jestli mě zradíš, nikdy ji nedostaneš, rozumíš?"
Kitiařina ústa se pohrdavě zašklebila. "Ona je skutečně to jediné, na čem ti záleží?" ušklíbla se.
"Ano," odpověděl Tanis. Stiskl její ruce a uviděl v jejích očích bolest. "To přísahám na duše mých dvou nejdražších přátel - Sturma Ostromeče a Flinta Křesadla. Věříš mi?"
"Ano, věřím," odsekla Kitiara. V jejích očích však byl obdiv. "Mohl jsi mít všechno..."
Tanis ji beze slova pustil a obrátil se k Lauraně, která stála zády k nim a nešťastně se dívala na dav pod sebou. "Pojď se mnou," nařídil jí chladně. Hluk v sále zesílil a Tanis si uvědomoval pohled Královny, která jen tiše sledovala boj o moc a čekala, kdo zůstane nejsilnější.
Laurana se nejdříve pod jeho dotekem ani nepohnula. Pak se pomalu otočila. Ramena jí zakrývala záplava zlatých vlasů. Když konečně pohlédla Tanisovi do tváře, její zelené oči neprozrazovaly vůbec nic. Neviděl v nich ani strach, ani hněv.
Všechno bude v pořádku, říkal si sám pro sebe a u srdce ho zabolelo. Všechno ti vysvětlím...
Najednou se zalesklo stříbrné brnění, mihly se zlaté vlasy a něco prudce udeřilo Tanise do prsou. Zavrávoral a pokusil se Laurany zachytit. Ale nemohl.
Laurana uskočila stranou, vrhla se na Kitiaru a její ruka popadla meč, který visel Černé dámě u boku. Lauranin pohyb zastihl lidskou ženu naprosto nepřipravenou. Kit uhnula, ale Laurana už pevně držela jílec jejího meče. Rychlým trhnutím ho vytáhla z pouzdra a ještě jím stačila Kitiaru udeřit do prsou a srazit k zemi. Obrátila se a vykročila k okraji kamenné hadí hlavy.
"Laurano, počkej," zvolal Tanis. Vyskočil, aby ji zadržel, když najednou ucítil na svém hrdle hrot meče.
"Ani se nehni, Tantalasi," nařídila mu Laurana. V jejích zelených očích plálo veliké vzrušení a její ruka držela meč s neochvějnou pevností. "Nebo zemřeš. Pokud budu muset, zabiji tě."
Tanis postoupil o krok vpřed. Hrot meče se mu zaryl do kůže. Zastavil se. Laurana se smutně usmála.
"Už chápeš, Tanisi? Už nejsem to láskou poblázněné dítě jako kdysi. Už nejsem holčička svého otce žijící na zámku. Nejsem ani Zlatý generál. Jsem Laurana. A zemřu nebo přežiji i bez tvé pomoci."
"Laurano, prosím, vyslechni mě!" zoufale prosil Tanis a znovu se pokusil k ní přiblížit. Ostří meče se zarylo ještě hlouběji do jeho hrdla.
Viděl, jak Laurana svírá rty, jak se v jejích zelených očích zaleskly slzy. Pak vzdychla a pomalu sklonila svůj meč a zamířila ho na jeho brněním zakrytou hruď. Tanis se usmál. Laurana pokrčila rameny a beze slova ho shodila dolů na žulovou podlahu.
Tanis zoufale zamával rukama ve vzduchu a zřítil se na zem. Ještě si všiml, že Laurana, držící v ruce meč, skočila za ním a lehce přistála na tvrdé zemi.
Tanis dopadl tak tvrdě, že si vyrazil dech. Koruna Moci mu vyklouzla z rukou a kutálela se po podlaze. Nad sebou zaslechl Kitiařin hysterický křik.
"Laurano," lapal po dechu a snažil se zahlédnout její stříbrné brnění...
"Ta Koruna! Přineste mi tu Korunu!" Kitiařin hlas mu duněl v uších.
Ale nebyla to jenom ona, kdo křičel. Všichni Velmistři v sále seskočili z trůnů a vyslali své družiny do boje. Draci vylétli do vzduchu. Temné pětihlavé tělo Královny Temnot zaplnilo sál, jásající nad touto zkouškou síly, která jí ukáže, kdo z nich je nejsilnější. Ten, kdo přežije, bude velet.
Zahnuté dračí pařáty, v kožených botách obutí skřeti, lidské nohy v botách s ostruhami, to vše drtilo Tanisova záda. Zoufale se snažil postavit, zápolil s davem, aby ho nerozmačkal, a pokoušel se následovat záblesk stříbrného brnění před sebou. Jednou ho zahlédl, ale vzápětí ho zase ztratil. Před jeho očima se náhle zjevil čísi zkřivený obličej a zlověstně na něj pohlédl. Vzápětí to stvoření udeřilo Tanise rukojetí oštěpu.
Tanis zasténal a skácel se na kamennou zem.
Vřava v Trůnním sále vrcholila.

11."Jasla volá..."

Raistlin! Byla to nevyslovená myšlenka. Karamon se pokusil promluvit, ale z hrdla mu nevycházel žádný zvuk.
"Ano, bratře," řekl Raistlin, jako by chtěl odpovědět na jeho otázku. "Jsem to já - poslední strážce, kterého musíš porazit, aby ses dostal k cíli, ten, kterému Její Temné Veličenstvo přikázalo postavit se na stráž, až se ozve hlas rohů." Raistlin se spokojeně usmál. "A mělo mě napadnout, že to budeš právě ty, kdo bláhově vpadne do mé pasti..."
"Raiste," zajíkl se Karamon.
Na chvíli ztichl. Vyčerpaný hrůzou, bolestí a ztrátou krve se třásl v chladné vodě. Zdálo se mu, že víc už nevydrží. Bylo by jednoduché ponořit se do temné vody a nechat se roztrhat malými draky. Bolest by nebyla zdaleka tak velká jako tato. Najednou ucítil, jak se vedle něj Berem pohnul. Muž se na Raistlina nechápavě zadíval a zatahal Karamona za rukáv.
"Jasla volá, musíme jít."
Karamon vzlykl a vytáhl svoji paži z Beremova sevření. Berem se na něj rozzlobeně podíval a vydal se dál sám.
"Ne, příteli, nikdo nikam nepůjde."
Raistlin zvedl ruku a Berem zůstal náhle nehnutě stát. Věčný muž zvedl zrak a podíval se do čarodějových zlatých očí. Pak se toužebně ohlédl po rozbitém sloupu, pohnout se však nemohl. Obrovská síla ho držela na místě tak jistě, jak jistý si byl mágem na okraji skály.
Karamon si otřel náhlé slzy. Cítil bratrovu moc a snažil se proti ní zoufale bojovat. Nebylo nic, co by mohl udělat... Jedině by se mohl pokusit Raistlina zabít. Jeho duše se s hrůzou otřásla. Ne, to by raději zemřel první!
Karamon zvedl hlavu. Jestli musím zemřít, tak zemřu v boji - tak, jak jsem si to vždycky představoval. I kdyby smrt přišla z rukou mého bratra. Jeho pohled se setkal s Raistlinovým. "Ty teď nosíš černý plášť?" zeptal se skrz přivřená ústa. "Nevidím to v tomto světle... docela jistě,"
"Ano, bratře," odpověděl Raistlin. Zvedl stříbrný Znak čarodějů a nechal na sebe dopadnout paprsek jasného světla. Jeho černý sametový háv se zdál ještě černější než věčná temnota, která je obklopovala.
Karamon se otřásl hrůzou. Přesto pokračoval: "A tvůj hlas je jiný než předtím, zdá se mi silnější. Jako kdybys to byl ty... A zároveň nebyl."
"To je dlouhý příběh, Karamone," odpověděl Raistlin. "Časem se to možná dozvíš. Ale nyní jsi ve velmi špatné situaci, bratře. Strážci se blíží. Mají nařízeno zajmout Věčného muže a přivést ho před Královnu Temnot. To bude jeho konec. Není nesmrtelný, to tě ujišťuji. Ona zná kouzlo, které ho zahubí tak, že z něj nezbude nic než tenký kousek masa, a jeho duši odvane vítr. Pak se Královna zbaví jeho sestry a vstoupí na Krynn v celé své síle a majestátnosti. Bude vládnout světu, nebi i Propasti. Nic už ji nezastaví."
"Tomu nerozumím..."
"Ovšemže ne, drahý bratře," odpověděl Raistlin se známkou pohrdání a obvyklého sarkasmu. "Ty tady stojíš vedle jediného muže, který může skončit tuto válku a zahnat Královnu Temnot zpět do jejího stínu, a pořád tomu ještě nerozumíš."
Raistlin se o kousek přiblížil a sklonil se ke Karamonovi. Karamonem otřásla hrůza, když si pomyslel, že snad jeho dvojče na něj chce seslat kouzlo, ale Raistlin si ho jen pečlivě změřil pohledem.
"Věčnému muži už schází jen pár kroků, můj milý bratře. A až se znovu spojí se svojí sestrou, pomine ono prokletí, které ji poutalo celá ta dlouhá léta, kdy čekala na jeho návrat."
"A co se stane potom?" Karamon upíral pohled na oči svého bratra, které na něj působily mnohem víc, než kdyby vyslovil osudné zaklínadlo.
Zlaté oči se zúžily a mágův hlas se ztišil. Jeho šepot byl ale o to působivější.

"Kouzlo se zruší a dveře se zavřou. Královna Temnot zůstane uvězněná v temnotách Propasti." Raistlin mávl rukou. "Tento chrám se zhroutí."
Karamon vydechl. Pak se jeho tvář zamračila.
"Ne, nelžu, bratře," odpověděl Raistlin na nevyslovenou otázku. "Ne, že bych neuměl lhát, když se mi to hodí, ale jak sis asi uvědomil, můj drahý bratře, stále jsme si dost blízcí, takže tobě lhát nemohu. A kromě toho se mi hodí, abys znal pravdu."
Karamon byl zmaten. Ničemu nerozuměl. Nebyl však čas o tom uvažovat. V tunelu za svými zády zaslechl dupot těžkých nohou blížících se drakoniánů. Jeho tvář byla klidná, plná pevného odhodlání.
"Pak tedy musíš vědět, Raistline, co mám udělat," řekl. "Máš jistě velkou moc, ale stále se musíš soustředit na svoje kouzla. A když svoje čarování soustředíš na mě, Berem bude volný. Nemůžeš ho zabít." Karamon tiše doufal, že ho Berem slyší a že bude jednat, jakmile se k tomu naskytne příležitost.
"Jenom Královna Temnot může Beremovi vzít život. To tedy znamená..."
"Ano, bratře," řekl tiše Raistlin, "to tedy znamená, že mohu zabít tebe."
Postavil se, zvedl ruce, a než mohl Karamon vykřiknout, na cokoli pomyslet nebo jenom zvednout ruce, temnou chodbu zaplnila obrovská ohnivá koule podobná slunci. Vybuchla přímo před Karamonem a silně s ním mrštila do temné vody.
Popálený, oslepený ostrým světlem a zasažený prudkou silou výbuchu Karamon cítil, jak ho opouští vědomí. V dalším okamžiku se do jeho ruky zakously ostré dračí zuby. Prudká bolest probudila Karamonovy unavené smysly. Velký muž řval bolestí a hrůzou a pokoušel se vyprostit ze zajetí smrtícího pramene.
Neovladatelně se třásl, ale přesto se mu podařilo vstát. Mladí draci okusivší chuť krve na něj zuřivě doráželi. Karamon si stiskl zraněnou ruku a rychle se ohlédl po Beremovi. K jeho překvapení zjistil, že se Berem nepohnul ani o krok. "Jaslo, jsem tady! Osvobodím tě!" zoufale křičel Berem, stále přikován ke stejnému místu. Zběsile bušil do neviditelné zdi, která mu bránila jít dál, a jako smyslů zbavený se křečovitě svíjel.
Raistlin nevzrušeně přihlížel, jak se jeho bratr znovu zvedá a jak mu z holých rukou prýští krev.
"Mám velkou moc, Karamone," řekl Raistlin a zadíval se do vystrašených očí svého dvojčete. "S Tanisovou nečekanou pomocí se mi podařilo zbavit jediného muže na Krynnu, který mě mohl překonat. A tak jsem nyní nejmocnější čaroděj tohoto světa. A s odchodem Královny Temnot má moc ještě vzroste!"
Karamon se otočil na svého bratra. Nebyl schopen vůbec ničeho. Za sebou slyšel šplouchání vody a radostné výkřiky drakoniánů. Stále nemohl odtrhnout zrak od bratra, a tak jen nehybně stál. Stačil ještě zahlédnout, jak Raistlin ukázal na Berema, a pak najednou pochopil.
Na Raistlinovo znamení byl Berem propuštěn z nehybné ho zakletí. Věčný muž se rychle ohlédl po Karamonovi a po drakoniánech brodících se vodou a mávajících zahnutými meči. Nakonec pohlédl na Raistlina, stojícího v černém rouchu na vrcholku skály, aby se pak s radostným výkřikem, který se rozezněl tunelem, vydal k drahocennému sloupu. "Jaslo, už jdu!"
"Pamatuj si, bratře, že se to stalo jen proto, že jsem poručil, aby se to stalo," uslyšel Karamon ve své mysli Raistlinova slova.
Karamon se otočil a uviděl drakoniány, jak se zmítají vzteky, když zahlédli svojí oběť prchat. Malí draci stále vytrvale útočili na Karamonovy nohy. Jeho rány ho nesnesitelně bolely, Karamon si toho však nevšímal. Obrátil se jako ve snu a sledoval, jak Berem běží k vzácnému sloupu. Bylo to ještě méně skutečné než sen.
Snad to bylo jen dílo jeho představivosti, ale Věčný muž se blížil ke sloupu pokrytému drahokamy a zelený klenot v jeho prsou se zdál být jasnější než Raistlinova ohnivá koule. V té záři se náhle objevil mihotavý obraz bledé ženy ukryté v kamenném sloupu. Byla oblečená do jednoduché kožené tuniky, její krása byla tak křehká a jemná a její oči, příliš mladé v pohublém obličeji, se podobaly očím Beremovým.
Když už byl téměř u cíle, Berem se náhle zastavil. Chvíli se nikdo nehýbal. Drakoniáni nehnutě stáli a

svírali v rukou zahnuté šavle. Přestože ničemu nerozuměli, náhle si uvědomili, že jejich osud visí na vlásku a že vše záleží na tom prošedivělém muži.
Karamon už necítil ani chlad podzemní vody, ani bolest svých zranění. Už necítil ani strach, ani zoufalství, ani naději. Slzy se mu kutálely po tváři a v krku ho palčivě bolelo. Berem stál tváří v tvář své sestře, sestře, kterou zabil, sestře, která se obětovala, aby měl on i jeho svět naději. V Raistlinově magickém světle Karamon spatřil, jak tvář bledého muže zaplavilo zoufalství a smutek. "Jaslo," zašeptal a napřáhl ruce, "můžeš mi odpustit?" Následovalo tíživé ticho přerušované pouze vodou, kapající ze skal jako sám nekonečný čas.
"Můj bratře, mezi námi není nic, co bych ti měla odpustit." Jasla napřáhla ruce k Beremovi a její moudrá tvář se naplnila láskou a mírem.
Berem vykřikl bolestí a nadšením a vrhl se do Jasliny náruče.
Karamon úžasem zamrkal. Obraz zmizel. Zhrozil se, když viděl, jak se Věčný muž vrhl na kamenný sloup takovou silou, že se jeho tělo nabodlo na ostré hroty kamene. Beremův poslední výkřik byl strašlivý - ale přesto vítězoslavný.
Mužovo tělo se křečovitě chvělo. Temná krev stékala po kamenném sloupu a zakryla třpytivou nádheru klenotů.
"Bereme, selhal jsi! Byla to jen zákeřná lež..." zoufale křičel Karamon a vrhl se k umírajícímu muži. Věděl, že Berem nemůže zemřít. Bylo to šílené! On přece nemohl...
Karamon se náhle zastavil.
Skála kolem něj se otřásla. Zem se pod jeho nohama začala hýbat. Proud temné vody se náhle zastavil a vlnky nejistě narážely na břeh. Karamon zaslechl, jak drakoniáni za jeho zády poplašeně vykřikli.
Silák se podíval na Berema, bezvládně ležícího na zkrvavené skále. Muž se nepatrně pohnul, jako kdyby naposledy vydechl. Pak zůstal tiše ležet. Na okamžik se nad blyštivým sloupem objevily dvě průsvitné, třpytící se se postavy, aby vzápětí zmizely.
Věčný muž byl mrtvý.

Tanis zvedl hlavu ze žulové podlahy sálu a viděl skřeta zvedajícího oštěp v úmyslu zabodnout ho do jeho těla. Rychle se otočil, popadl ho za nohu a prudce jí trhl. Skřet padl na zem vedle jiného skřeta oblečeného do podobné uniformy a prudkým úderem si rozbil hlavu.
Tanis se rychle postavil na nohy. Musí se odtud dostat! Musí najít Lauranu. Zezadu se na něj řítil nějaký drakonián. Půlelf ho probodl mečem a rychle zbraň zase vytáhl, než se drakoniánovo tělo proměnilo v kámen. Vtom zaslechl, jak někdo vykřikl jeho jméno. Obrátil se a uviděl Sotha stojícího vedle Kitiary, obklopené dalšími mrtvými válečníky. Kitiara ho nenávistně probodávala pohledem a ukazovala směrem k němu. Pán ze Sothu mávl rukou a na tento příkaz se jeho rytíři vydali z kamenné hadí hlavy za Tanisem. Na jejich cestě je provázela smrt, ničící vše, co se jim postavilo na odpor.
Tanis se pokoušel uprchnout, ale nebyl schopen se prodrat bouřícím davem. Zoufale s ním bojoval a cítil chladnou hrůzu, která se k němu blížila. Zmatek zakalil jeho myšlenky a téměř ho zbavil smyslů, když najednou zaslechl ostrý zvuk a zem se pod jeho nohama otřásla. Vřava kolem rázem utichla, jak se všichni ze všech sil snažili znovu získat ztracenou rovnováhu. Tanis se nejistě rozhlédl. Nebylo mu jasné, co se vlastně stalo.
Najednou se ze stropu zřítil obrovský kus mozaiky a padl do řad drakoniánů, pro které to bylo znamení k útěku. Začaly padat další a další kameny. Louče padaly ze zdí, svíčky hasly ve vlastním vosku. Otřesy sílily. Tanis se nepatrně ohlédl a spatřil, že i kostlivci se zastavili, obrátili se na svého vůdce a tázavě a vyděšeně čekali na další příkazy.
Podlaha se náhle naklonila. Tanis se rychle zachytil jednoho ze sloupů a začal se vážně podivovat nad tím, co se děje. Tma se na něj náhle zřítila vší svou nezměrnou tíhou.
On mě zradil!

Královnin hlas ječel v Tanisově mysli s takovým hněvem a hrůzou, že mu málem praskla lebka. Křičel bolestí a držel si hlavu. Temnota vzrůstala. Takhisis ucítila blížící se nebezpečí a ze všech sil se snažila udržet dveře do světa pootevřené. Obrovská temnota uhasila i ten poslední záblesk světla. Křídla noci zaplnila sál svou hlubokou tmou.
Všichni kolem Tanise zůstali stát v neproniknutelné temnotě. Odkudsi pronikaly příkazy jejich velitelů, kteří se snažili uklidnit nastalý zmatek. Pokoušeli se shromáždit své jednotky, protože cítili, že síla jejich Královny je nenávratně pryč. Tanis slyšel Kitiařin rozzuřený hlas. Náhle křik utichl.
Následoval strašný náraz a po něm smrtelné výkřiky. Tanis si uvědomil, že se celý sál za několik vteřin zřítí.
"Laurano!" vykřikl. Zoufale se snažil udržet na nohou a zíral slepě před sebe, náhle však byl sražen k zemi padajícími drakoniány. Ozvalo se řinčení mečů a vzápětí Kitiařin křik, svolávající její jednotky.
Tanis zoufale bojoval, aby se mohl znovu postavit na nohy. Paží mu projela nesnesitelná bolest. Vytáhl meč, divoce kopal nohama a poslepu se pokusil zasáhnout tvora, který na něj zaútočil. Pak byla vřava náhle přerušena ostrým zvukem. Na krátký okamžik se všichni v Chrámu zadívali do hluboké tmy. Hlasy se bázlivě utišily. Takhisis, Královna Temnot, se zjevila ve své živoucí podobě a její tělo zářilo tisíci barvami, tolika oslnivými, matoucími barvami, že je nebylo možné smysly vnímat. Žádnému smrtelníkovi nebylo dáno obsáhnout její hrůznou majestátnost a plejádu jejích barev. Mnoho barev a přitom žádná - to byla Takhisis. Měla pět hlav, každá z nich měla doširoka otevřenou tlamu a z jejích očí šlehaly plameny, jako by se každé oko pokoušelo zničit svět.
Všechno je ztraceno, pomyslel si Tanis. Toto je okamžik jejího vítězství. Prohráli jsme.
Pět hlav triumfálně řičelo... Klenutý strop se začal bortit...
Chrám se otřásal a jeho trosky se začaly proměňovat a vracet do původní podoby, té, v jaké ho znali před příchodem Tmy.
Samotný sál se zachvěl a stříbrné světlo Solináru proniklo jeho temnotou. Bylo to světlo, kterému trpaslíci říkají Noční svíce.

12.Odplata.

"A nyní sbohem, můj bratře."
Raistlin vytáhl z úkrytu v černém rouchu jakýsi kulatý předmět. Byl to dračí jablko.
Karamon cítil jeho sílu. Ohmatal si rukou obvaz a zjistil, že už jím prosákla lepkavá krev. Hlava se mu zatočila. Světlo vystupující z Raistlinovy hole se mu vlnilo před očima. Daleko za sebou jako ve snu zaslechl, jak ze sebe drakoniáni setřásli hrůzu a znovu se za ním vydali. Země se opět otřásla. Nebo to snad byly jen jeho unavené nohy?
"Zabij mě, Raistline," Karamon se podíval na svého bratra a v jeho očích už nezůstalo vůbec nic.
Raistlin se zarazil a jeho zlaté oči se na něj zkoumavě podívaly.
"Nenech mě zemřít jejich rukou," řekl tiše Karamon, jako by žádal o nějakou drobnou službu, "skonči to rychle, dlužíš mi to..."
Zlaté oči vzplály.
"Dlužím?" vztekle zasyčel Raistlin. "Dlužím? Tobě?" opakoval přiškrceným hlasem a jeho tvář se ve světle Magiovy hole zdála být ještě bledší. Bez sebe vzteky natáhl ruku k drakoniánům. Z jeho prstů vylétlo ostré světlo a zasáhlo stvůry do prsou. Křičeli bolestí a ohromením, jak jejich těla padala do jezera. Voda se zabarvila temnou zelení, když se malí dráčci s chutí zakousli do svých příbuzných.
Karamon je tupě sledoval. Byl příliš zesláblý na to, aby je byl schopen vnímat. Když zaslechl rachot dalších mečů a blížících se hlasů, ztratil rovnováhu a beze slova se skácel do temné vody...

V dalším okamžiku byl na pevné zemi. Zamžikal a zvedl hlavu. Seděl na skále vedle svého bratra. Raistlin klečel u něj a v rukou svíral kouzelnou hůl.
"Raiste," vydechl Karamon a po tvářích se mu řinuly slzy. Vztáhl třesoucí se ruku, aby se jí dotkl svého bratra. Ucítil měkkost jeho černého roucha.
Raistlin ho chladně odstrčil. "Víš, bratře," jeho hlas byl chladný jako temná voda, která je obklopovala, "zachráním ti tentokrát život a tím se vykoupím. Nebudu ti už nic dlužen."
Karamon polkl. "Raiste," řekl tiše, "tak jsem to nemyslel..." Raistlin si ho nevšímal. "Můžeš se postavit?" zeptal se stroze.
"Myslím, že ano," odpověděl váhavě Karamon. "Nemohl bys... Použít svoji moc, abys mě odsud dostal?" Ukázal na dračí jablko.
"To bych mohl, ale nejspíš by se ti způsob cesty moc nezamlouval. Kromě toho, už jsi zapomněl na ty, kteří sem s tebou přišli?"
"Tika a Tas!" vydechl Karamon. Přidržel se okraje skály a postavil se na nohy. "A Tanis! Co se s ním..."
"Tanis je teď sám. I jemu jsem splatil svůj dluh," řekl Raistlin, "ale snad bych se měl odměnit i všem těm ostatním."
Temnou chodbou se ozývaly zuřivé výkřiky. Oddíl drakoniánů se vrhl do vody, aby splnil Královnin poslední příkaz.
Karamon unaveně sevřel jílec meče, chladné prsty jeho bratra ho však zadržely.
"Ne, Karamone," zašeptal Raistlin. - Jeho tenké rty se usmály. "Nepotřebuji tě. Už nikdy tě nebudu potřebovat... nikdy. Sleduj mě!"
Najednou se temná jeskyně naplnila zářivým světlem Raistlinovy magie. Karamon, stále ještě držící v rukou meč, mohl jen stát vedle svého černě oděného bratra a s hrůzou sledovat, jak jeden nepřítel za druhým padá pod silou jeho kouzel. Z Raistlinových prstů vystřelovaly blesky, kolem jeho rukou plál oheň a krok před ním se objevil přízrak tak strašný, že jenom pouhý pohled na něj zabíjel ty, kteří ho zahlédli. Křičící skřeti padali na zem, prokláni kopími rytířů, které Raistlin svými kouzly přivolal a kteří na jeho příkaz z temné jeskyně stejně tajemně zmizeli. Dráčata vyděšeně prchala do svých hnízd a drakoniáni černali v plamenech. Temní klerikové, kteří k nim běželi, aby splnili Královnin příkaz, padali k zemi zasaženi šípy a jejich modlitby se proměnily ve smrtelné výkřiky.
Nakonec přišly černé pláště, nejstarší mágové, aby zničily mladého následovníka. Ale ke svému překvapení zjistili, že navzdory jejich stáří a moci se Raistlin zdál být dokonce ještě starší než oni sami. Jeho síla byla obrovská a čarodějové od prvního okamžiku věděli, že nebude možné ho porazit. Vzduch se naplnil magií a černí čarodějové jeden po druhém mizeli tak rychle, jak přišli - Karamon pocítil k Raistlinovi něco jako úctu, když viděl, jak jsou mágové odnášeni na křídlech jeho kouzel.
A najednou bylo ticho a bylo slyšet jen tiché zurčení vody. Magický křišťál zaléval jeskyni svým světlem. Chrám se čas od času zlověstně otřásl v základech. Karamon se znepokojeně rozhlédl. Celý boj trval jen pár okamžiků, ale Karamonovi se zdálo, že na tom strašném místě strávil snad celý život.
Když se poslední mág rozplynul v temnotě, Raistlin se otočil na svého bratra.
"Už chápeš, Karamone?" zeptal se chladně.
Velký válečník mlčky přikývl.
Zem se znovu otřásla. Voda z pramene se rozstříkla po skalách. Klenoty posázený sloup se zakymácel a praskl. Kusy kamení a prachu padaly na Karamonovu odvrácenou tvář a pak se celý strop začal bortit.
"Co to znamená? Co se stalo?" zeptal se vyděšeně obrovitý válečník.
"To znamená konec," řekl Raistlin. Urovnal si černé roucho a podíval se rozhněvaně na Karamona. "Musíme z tohoto místa odejít. Máš dost sil?"
"Ano, jen mi dej chvilku času, abych si mohl odpočinout," odpověděl Karamon. Opřel se o stěnu a pokusil se vykročit. Zavrávoral a téměř upadl.
"Mám méně sil, než jsem si myslel," zamumlal a chytil se za bolavou ránu. "Jen mě nech... Popadnout dech." Znovu se narovnal. Rty měl bílé, po zádech mu stékal pramínek potu, ale přesto šel.

Raistlin se usmál, když viděl, jak Karamon vrávorá. Pak ho zachytil za rameno.
"Opři se o mě, bratře," řekl jemně.

Obrovský strop Trůnního sálu pukl. Těžké balvany se řítily na zem a drtily pod sebou vše živé. Chaos v sále přerostl ve zběsilý úprk. Drakoniáni se snažili dostat ze smrtelného zajetí bořícího se chrámu, nevšímali si příkazů svých velitelů, kteří jim hrozili svými meči, a místo toho zavraždili každého, kdo se jim postavil do cesty. Jenom nejsilnější Velmistři donutili své ochránce k poslušnosti a mohli se dát na ústup. Jiní však padali k nohám vlastních družin a byli buď rozdrceni padajícím kamením nebo ušlapáni k smrti.
Tanis si probojoval cestu k východu a najednou byly jeho modlitby vyslyšeny. Před sebou zahlédl hřívu zlatých vlasů, zářící ve světle Solináru jako tisíc svící.
"Laurano," vykřikl, i když věděl, že není možné, aby ho přes všechnu tu vřavu slyšela. Náhle se mu zabodl do tváře ostrý úlomek skály. Tanis cítil proud teplé krve řinoucí se mu po krku, ale bolest vůbec nevnímal a brzo na své zranění zapomněl. Kopal, bodal a sekal drakoniány, kteří mu bránili se k ní dostat. Chvílemi se mu zdálo, že se k ní blíží, aby ho vzápětí dav znovu zachytil a vrhl zpět.
Laurana stála už téměř u dveří a zápasila s drakoniány. V ruce držela Kitiařin meč a zacházela s ním tak obratně, jak se to naučila za dlouhé měsíce války. Tanis se k ní konečně dostal, když se na okamžik zastavila, obklopená těly pobitých drakoniánů.
"Laurano, počkej!" křičel ze všech sil.
Slyšela ho. Podívala se na něj přes světlem ozářenou místnost a Tanis v jejích očích viděl chlad. Zpříma se na něj zadívala.
"Sbohem, Tanisi," řekla v elfštině. "Jsem ti dlužná za svůj život, nedlužím ti však svoji duši."
S těmito slovy se obrátila a opustila ho. Vykročila dveřmi a zmizela ve tmě.
Na zem dopadl další kus klenby a Tanise zasypaly úlomky kamenů. - Tanis jen stál a díval se za ní. Do oka mu stekla kapka krve. Utřel si ji a pak se najednou začal smát. Smál se tak, až mu slzy vyplavily krev z očí. Pak se vzpamatoval, sevřel krví potřísněný meč a i on zmizel ve tmě.

"To je ta chodba, kterou přišli, Raist-Raistline," zakoktal se Karamon. To staré "Raist" se k černému plášti nějak nehodilo. Stáli nyní vedle žalářníkova stolu, blízko mrtvého skřeta. Zdi kolem nich se otřásaly, duněly, klepaly, burácely a proměňovaly do své nové podoby. Pohled na dění kolem Karamonem otřáslo jako noční můra. Raději upřel svůj zrak na bratra a vděčně se přidržoval jeho paže. Byla to jediná skutečnost v tomto neuvěřitelném snu.
"Víš, kam ta chodba vede?" zeptal se Karamon a s přivřenýma očima nahlédl do východní chodby.
"Ano," odpověděl bezbarvě Raistlin.
Karamon cítil strach, který ho obklopil. "Ty víš... Něco se stalo..."
"Byli to blázni," řekl ostře Raistlin. "Sen je varoval," podíval se na bratra, "tak jako varoval ostatní. Stále ještě máme čas, ale musíme si pospíšit. Poslouchej!"
Karamon se podíval na schody. Nad sebou uslyšel dupot běžících drakoniánů, pokoušejících se zadržet stovky vězňů prchajících z rozbořených cel.
Karamon zvedl svůj meč.
"Přestaň už," rozhněvaně vyštěkl Raistlin. "Mysli trochu! Máš na sobě přece dračí uniformu. My je nezajímáme. Královna Temnot je pryč. Už nemají koho poslouchat. Snaží se spasit jen sami sebe. Stůj při mně. A jdi alespoň trochu rovně."
Karamon se zhluboka nadechl a potom udělal, co mu Raistlin řekl. Posbíral všechny síly, co mu zbyly, a vykročil bez bratrovy pomoci. Nevšímajíce si drakoniánů, kteří jim věnovali jen letmý pohled, oba bratři kráčeli dál chodbou. Zdi tady stále ještě měnily svůj tvar, strop se otřásal a zem se chvěla. Za sebou slyšeli strašné výkřiky vězňů snažících se uprchnout.
"Alespoň nebude nikdo hlídat dveře," ukázal Raistlin někam před sebe.
"Jak to myslíš?" zastavil se Karamon a poplašeně pohlédl na svého bratra.

"Je to past," zašeptal Raistlin, "vzpomínáš si na ten sen?"
Karamon zbledl a vydal se rychleji chodbou směrem ke dveřím. Raistlin zavrtěl hlavou ukrytou v černé kápi a pomalu následoval svého bratra. Když prošel posledním zákrutem chodby, uviděl Karamona, jak klečí nad dvěma těly ležícími na chladné zemi.
"Tiko, ach Tiko," naříkal Karamon. Odhrnul jí rudé, prstýnkovitě zvlněné vlasy z jejího klidného, bledého obličeje a sáhl jí na hruď v naději, že uslyší tlukot srdce. Jeho oči se na okamžik vděčně a s úlevou zavřely. Pak se Karamon dotkl šotka. "Tasi... ne!"
Když uslyšel svoje jméno, Tas pomalu a ztěžka zvedl víčka, jako kdyby byla příliš těžká na to, aby je zvedl.
"Karamone," ozval se tichý šepot. "Je mi to líto..."
"Tasi!" Karamon pomalu objal jeho drobné tělo svými velkými pažemi. Pevně šotka stiskl, kolébal ho v náručí a šeptal: "Pst, nic neříkej."
Šotkovo tělo se otřáslo. Karamon se smutně rozhlédl kolem. Byl to pohled tak smutný, až mu srdce usedalo. Tasslehoffovy mošničky se povalovaly kolem dveří a jejich obsah byl rozsypán všude okolo jako rozházené hračky v dětském pokoji. Karamonovi vhrkly do očí slzy.
"Snažil jsem se ji zachránit..." Šeptal Tas a tvář se mu zkroutila bolestí, "ale nestihl jsem to..."
"Zachránil jsi ji, Tasi," zajíkal se Karamon, "není mrtvá, je jen zraněná. Bude určitě v pořádku."
"Opravdu?" Tasovy oči se horečnatě rozpálily, světlo v nich se na okamžik rozjasnilo a vzápětí zhaslo. "Bojím se, Karamone, že já v pořádku nejsem. Ale to bude jistě dobré, opravdu. Já... já musím jít za Flintem. Čeká na mě. Neměl by být tam venku sám. Nevím vůbec, jak... Jak mohl beze mě odejít..."
"Co se s ním stalo?" obrátil se Karamon na svého bratra. Raistlin si klekl k šotkovi, jehož hlas mezitím přešel do nesrozumitelného mumlání.
"Jed," řekl Raistlin a jeho oči pohlédly na zlatou jehlu, lesknoucí se ve světle louče. Raistlin natáhl ruku a jemně strčil do dveří. Zámek byl odemčený a dveře se s vrzáním otevřely.
Za sebou slyšeli nářek vojáků a otroků umírajících v bortícím se chrámu. Oblohu zakrývalo mračno draků. Velmistři mezi sebou bojovali o to, kdo bude vládnout novému světu. Raistlin chvíli naslouchal a pak se pro sebe usmál
Ze zámyslem ho vytrhla až Karamonova ruka, netrpělivě ho tahající za rukáv.
"Pomůžeš mu?" domáhal se odpovědi.
Raistlin se podíval na umírajícího šotka. "Už je pozdě," řekl chladně. "Už jsem vyčerpal část své síly a pořád ještě nejsme venku, bratře."
"Opravdu bys ho nemohl zachránit?" trval na svém Karamon. "Na to ti ještě síly zbývají."
"Ale ovšem," odpověděl Raistlin a pokrčil rameny.
Tika se pohnula a pomalu se posadila, bolavou hlavu sevřenou v dlaních. "Karamone!" vykřikla šťastně, ale pak se její pohled stočil na Tase. "Ne..." zašeptala. Zapomněla na vlastní bolest a položila zkrvavenou ruku na šotkovo čelo. Tas otevřel oči, ale už ji nepoznával. Vydal ze sebe bolestný sten.
V tu chvíli uslyšeli v chodbě za sebou zvuk drakoniánských kroků.
Raistlin se otočil na svého bratra. Viděl ho, jak svýma silnýma, ale přesto něžnýma rukama svírá šotka v náručí.
Takhle držíval mě, pomyslel si Raistlin. Podíval se na Tase. Hlavou mu proběhla živá vzpomínka na jejich mládí, na veselá dobrodružství s Flintem... Je mrtvý. Sturm, také mrtvý. Dny teplého slunce, zelených listů v údolích Útěšína... Noci v hostinci Poslední domov... Teď je rozbitý a sežehlý ohněm. Údolí je spálené a zničené.
"Tohle je má poslední splátka," řekl Raistlin. "Tím budeme vyrovnáni." Nevšímal si vděku, který se rozlil po Karamonově tváři, a nařídil: "Polož ho na zem! Musíš se připravit na drakoniány. Toto kouzlo vyžaduje mé nejvyšší soustředění. Nedovol jim, aby mě vyrušili!"
Karamon jemně položil šotka k Raistlinovým nohám. Tasovy oči strnule zíraly, jeho tělo bylo ztuhlé a občas jím projel křečovitý záchvěv. Dech se mu zadrhával v hrdle.

"Pamatuj si, bratře," řekl Raistlin, hledaje v jedné z tajných kapes černého roucha, "že máš na sobě dračí brnění. Použij důvtipu, když to bude možné."
"Dobře," Karamon se naposledy podíval na Tase a pak se zhluboka nadechl. "Tiko, ty si lehni a tvař se, jako bys byla v bezvědomí..."
Tika přikývla, vrátila se do své původní polohy a neochotně zavřela oči. Raistlin slyšel, jak Karamon běží zpět chodbou, slyšel jeho hluboký hlas a pak na něj zapomněl, zapomněl na blížící se drakoniány, zapomněl na všechno a soustředil se na své kouzlo.
Vytáhl z jedné kapsy velkou zářivou perlu a pevně ji sevřel v ruce. Z druhé kapsy vytáhl šedozelený list. Rozevřel šotkovy stisknuté čelisti a položil list pod jeho jazyk. Pak se na okamžik zadíval na velkou perlu a v duchu si opakoval kouzelná slova, odříkával si je tak dlouho, až si byl jistý, že jdou za sebou v kýženém pořadí a že každé z nich dobře vysloví. Muselo se to podařit napoprvé. Neměl žádnou další možnost. Kdyby se to nepodařilo, šotek by zemřel a s ním docela jistě i on sám.
Položil si perlu na prsa, na své srdce, zavřel oči a začal znovu opakovat kouzelné zaklínadlo. Šestkrát s perlou zatočil a pokaždé sledoval, jak se její odlesky mění. Pak radostně vykřikl, když cítil, jak se část jeho životní síly odpoutala a uložila do lesklé perly.
První část kouzla byla hotova. Raistlin nyní přiložil perlu na šotkovo srdce. Znovu zavřel oči a zopakoval kouzlo ještě jednou, tentokrát pozpátku. Pomalu mačkal perlu ve své dlani a rozsypával jemný prach nad Tasslehoffovým slabým tělem. Unaveně otevřel oči a sledoval, jak bolest ustupuje z šotkova těla a jeho tvář se naplňuje mírem.
Tasovy oči se náhle široce otevřely.
"Raistline! Já...fuj!" Tas vyplivl zelený list. "Brrrr! Co je to za hrůzu? A jak se mi něco tak nechutného dostalo do pusy?" Tas se kolem sebe malátně rozhlédl a pak zahlédl své rozsypané mošničky. "Hej, kdo se mi to hrabal v mých věcech?" Podezíravě se podíval na mága a pak se jeho oči údivem ještě víc rozevřely. "Raistline! Ty máš na sobě černý plášť! To je vynikající! Mohl bych si na to sáhnout? No dobrá, nemusíš se na mě takhle dívat. Jen jsem si na ten plášť chtěl sáhnout, je tak jemný! Znamená to, že jsi teď zloduch? Mohl bys mi něco hrozného vyčarovat, abych se na to mohl podívat? Já vím co! Jednou jsem viděl takového jednoho mága, jak vyčaroval démona. Mohl bys udělat démona? Jenom úplně malého, úplně malinkého démonka. Hned bys ho zase mohl poslat zpátky. Ne?" Tas zklamaně vzdychl. "No... Karamone, co to tam s tebou ti drakoniáni dělají? A co se stalo s tebou, Tiko? Hej, Karamone, já..."
"Buď zticha!" zařval Karamon. Rozzuřeně se podíval na šotka a pak ukázal směrem k Tice a Tasovi. "Mág a já jsme přivedli tyto dva vězně našemu Velmistrovi. Myslíme si, že z nich budou cenní otroci. Zvlášť ta dívka. Šotek je obratný zloděj. Nechceme je ztratit, na trhu za ně dostaneme dost peněz. Od té doby, co je Královna Temnot pryč, bychom si měli pomáhat, ne?"
Karamon šťouchl jednoho drakoniána do žeber. Stvůra souhlasně zachrochtala a její plazí oči nenasytně hleděly na Tiku.
"Zloděj!" ohradil se s křikem Tas a jeho pisklavý hlas se rozezněl chodbou. "Já jsem..." Náhle ztichl, když ho zdánlivě bezvědomá Tika nenápadně šťouchla do žeber.
"Já vezmu tu holku," řekl Karamon a podíval se na drakoniány. "Ty dávej pozor na šotka a ty pomůžeš mágovi, protože je vyčerpaný po svém magickém umění."
Jeden z drakoniánů se Raistlinovi uklonil a pomohl mu na nohy. "Vy dva," Karamon se obrátil ke zbývajícím stvůrám, "půjdete před námi a budete dávat pozor, abychom se dostali bezpečně na kraj města. Možná s námi budete moci jít až do Sankce," pokračoval Karamon a pomohl Tice vstát. Tika otřásla hlavou a tvářila se, jako kdyby zrovna nabyla vědomí.
Drakoniáni se souhlasně zašklebili. Jeden z nich popadl Tase za límec a vlekl ho ke dveřím.
"Ale co bude s mými věcmi?" vykřikl Tas.
"Hni sebou!" zamračil se Karamon.

"Však nehoří," povzdechl si šotek a zklamaně se ohlédl za svými poklady rozházenými po zkrvavené podlaze. "Snad to není konec všech mých dobrodružství. A do prázdných kapes se vejde víc, jak říkávala moje maminka."
Postavil se mezi dva drakoniány a posvátně vzhlédl k nebi. "Promiň, Flintě, ale budeš na mě muset ještě nějakou chvilku počkat."

13.Kitiara.

Když Tanis vstoupil do předsálí, změna byla tak velká, že byla téměř nesnesitelná. Ještě před okamžikem bojoval, aby se udržel na nohou, a teď klidně stál v chladné temné místnosti, podobné té, ve které s Kitiarou a její družinou čekali předtím, než vešli do trůnního sálu.
Rychle se rozhlédl a zjistil, že je v místnosti sám. Ačkoli mu jeho duše říkala, aby pokračoval ve svém šíleném pátrání, Tanis se donutil na okamžik zastavit. Vydýchal se a setřel si z tváře krev, která se mu stále řinula do očí. Pokoušel se vzpomenout, co viděl od vchodu do Chrámu. Předsálí obklopovala Trůnní sál kolem dokola a do všech ústila síť hustých chodeb. Kdysi platilo pravidlo, že tyto chodby musejí být spojeny v určitém logickém sledu. Jenže zkáza, kterou chrám prošel, zkroutila jeho chodby do nesrozumitelného bludiště. Chodby náhle končily v místech, kde člověk očekával, že budou pokračovat, zatímco ty, které vedly zdánlivě nikam, zpravidla pokračovaly dál.
Podlaha se pod ním hýbala a ze stropu se snášel prach. Obrazy padaly ze zdí. Tanis neměl ani to nejmenší tušení, kde bude Lauranu hledat. Viděl, že běžela sem, a to bylo vše.
Byla uvězněná v podzemním bludišti chrámu, ale Tanis si nebyl jistý, zda vůbec něco viděla, když ji sem přivedli, nebo jestli měla tušení, jak se odtud dostat. Tanis si uvědomil, že ani on vlastně neví, kde je.
Zjistil, že louč pořád ještě hoří, zvedl ji a rozhlédl se po sálu. Tapisériemi pokryté dveře se s houpnutím otevřely - a zůstaly viset v rozbitých pantech. Tanis nahlédl dovnitř a uviděl tmavou chodbu.
Nadechl se. Už věděl, jak ji najde.
Do místnosti odkudsi pronikal studený vzduch, - čerstvý vzduch vonící jarem a osvěžený klidnou nocí. Lehký větřík ovanul jeho tvář. Také Laurana to musela cítit, určitě uhodla, že tato cesta povede ven z Chrámu. Tanis se rozběhl sálem, nevšímal si bolesti hlavy a nutil své unavené svaly, aby se daly do pohybu.
Najednou se před ním z další místnosti vynořila skupina drakoniánů. Tanis si vzpomněl, že má na sobě stále dračí uniformu. Zastavil je.
"Viděli jste tu elfku?" křičel. "Nesmí nám uniknout! Tak viděli jste ji?"
Podle jejich mručení Tanis usoudil, že neviděli. Ani další skupina, kterou potkal. Viděli ji až dva drakoniáni, kteří se potulovali chodbami v pátrání za kořistí. Nejistě kamsi ukázali a Tanis se rozběhl tím směrem. Jeho naděje vzrostla.

V té době už vřava v sále utichla. Dračí Velmistři, kterým se podařilo přežít, nyní řadili své jednotky před branami Chrámu. Někteří z nich stále bojovali, jiní pouze vyčkávali, jak dopadne lítý boj o moc. Každému z nich vyvstaly na mysli dvě otázky. První: zůstanou draci na tomto světě, nebo zmizí spolu s Královnou Temnot, jak se to stalo po Druhé dračí válce?
A druhá: jestliže draci zůstanou, kdo jim bude vládnout?
Také Tanisovi se tyto dvě otázky zarývaly do duše, když běžel temnými chodbami. Čas od času špatně zabočil a jen se v duchu proklínal, když vběhl do slepé uličky. V takovém případě mu nezbylo než se vrátit a znovu hledat cestu, kterou mu ukazoval čerstvý vzduch.
Nakonec byl ale tak vyčerpaný, že ani necítil žádnou bolest. Únava se přihlásila o slovo, nohy mu ztěžkly a každý další krok vyžadoval bezmezné úsilí. Hlava mu třeštila a rána nad jeho okem začala znovu krvácet.

Zem pod jeho nohama se znovu otřásla. Sochy padaly ze svých podstavců, kamení se řítilo ze stropů a snášelo s sebou oblaka prachu.
Tanis začal ztrácet naději. Přestože si byl jistý, že jde správným směrem, několik drakoniánů, kteří ho potkali, tvrdilo, zeji žádný z nich neviděl. Co sejí mohlo stát? Snad... ne, ani na to nemohl pomyslet. Pokračoval dál a vnímal jen čistý vzduch a prach, který nechával za sebou.
Pochodně začaly zapalovat Chrám. - Zanedlouho bude v plamenech.
Právě procházel úzkou chodbou a překračoval hromadu kamení, když Tanis zaslechl jakýsi zvuk. Zastavil se a naslouchal. Ano, ozvalo se to znovu, přímo před ním. Díval se skrz kouř a prach a bezděky sevřel jílec meče. Poslední skupina drakoniánů, kterou potkal, byla opilá a schopná zabíjet. Osamělého lidského důstojníka nikdo neobtěžoval, dokud si jeden z nich nevzpomněl, že ho viděl po boku Černé dámy. Ale i potom Tanisovi přálo štěstí. Příště už ho ale mít nemusí.
Před ním se rýsovala polozbořená chodba zasypaná kusy zdiva spadanými ze stropu. Jediné světlo, které zčásti ozařovalo temnou chodbu, byla Tanisova louč, kterou stále ještě držel v ruce, ačkoli se bál, že by ho světlo mohlo prozradit. Přesto se však rozhodl riskovat a nechal ji hořet. Nikdy by se mu nepodařilo Lauranu najít, kdyby tápal v těchto místech potmě.
Musel se tedy spolehnout jen na své převlečení.
"Kdo je tam?" vykřikl pronikavým hlasem a natáhl ruku s loučí do rozbořené chodby.
Zachytil odlesk brnění a zahlédl běžící postavu, ale rozběhla se od něj místo k němu. To bylo u drakoniánů hodně nezvyklé... Jeho unavený mozek vynechával, jako by klopýtal tři stopy za půlelfem. Najednou Tanis zahlédl postavu znovu, jak se mrštně a velmi rychle rozběhla chodbou...
"Laurano!" vykřikl a pak elfsky dodal: "Quisalas!"
Proklínal polámané sloupy a kusy žuly, které mu stály v cestě. Klopýtal a utíkal, klopýtal a padal a nutil svoje bolavé tělo k poslušnosti, až se mu podařilo ji dohonit. Popadl ji jednou rukou za rameno a donutil ji zastavit. Pak se jí jen držel a vyčerpaně se opřel o zeď.
S každým novým nadechnutím ho palčivě zabolelo na prsou. Hlava se mu točila jako zběsilá a Tanise na okamžik napadlo, že asi omdlí. Pevněji ji stiskl a přidržoval ji jak rukama, tak upřeným pohledem.
Už pochopil, proč si jí nikdo z nepřátel až dosud nevšiml - své stříbrné brnění zakryla brněním jednoho z mrtvých drakoniánů. Chvíli na Tanise jen tiše zírala a nehýbala se. V prvním okamžiku ho nepoznala a málem ho proklála svým ostrým mečem. Jediné, co ji zarazilo, bylo to elfské slovo - quisalas, milovaná. Jen to elfské slovo a pak jeho zoufalá, vyčerpaná a bledá tvář.
"Laurano," vydechl roztřeseným hlasem, tak jak to kdysi řekl Raistlin, "neopouštěj mě. Prosím tě...vyslechni mě!"
Laurana se vykroutila z jeho sevření, ale neopustila ho. Chtěla něco říct, když vtom ji přerušil náhlý lomoz. Ze stropu padaly další trosky, kameny a prach. Tanis ji rychle popadl a přitiskl těsně k sobě, aby ji chránil svým tělem. Pevně se k němu přimkla a pak najednou bylo po všem. Zůstali stát v temnotě. Tanisova louč spadla na zem a s praskotem zhasla.
"Musíme se odtud dostat," řekl roztřeseným hlasem.
"Nejsi zraněný?" zeptala se chladně Laurana a znovu se pokusila vymanit z jeho sevření. "Jestli jsi, pak ti pomohu, ale jestli nejsi, měli bychom si říct sbohem. Ať..."
"Laurano," řekl ztěžka oddechující Tanis, "nežádám tě, abys mě pochopila, sám sebe nechápu. Nechci, abys mi odpustila, protože já sám si nikdy neodpustím. Mohl bych ti přísahat, že tě miluji a že jsem tě vždycky miloval, ale nebyla by to pravda od člověka, který kdysi miloval jen sám sebe a v tomto okamžiku by ani nesnesl se na sebe podívat do zrcadla. Jediné, co ti chci říct je, že..."
"Pst!" zašeptala Laurana a zakryla mu rukou ústa. "Něco jsem zaslechla."
Na okamžik se k sobě znovu ve tmě přitiskli a naslouchali. Neslyšeli nic kromě vlastního dechu a neviděli ani jeden druhého, přestože byli tak blízko. Pak je najednou zalilo světlo louče a promluvil k nim čísi hlas.
"Řekni to Lauraně, Tanisi," řekla Kitiara. "Pokračuj." V ruce svírala meč. Jeho ostří se lesklo a bylo potřísněné rudou i zelenou krví. Její obličej byl bílý od prachu a po tváři jí stékal pramínek krve z ranky na

rtu. Oči měla zakalené únavou, ale její úsměv byl stejně zářivý jako vždy. Zasunula svůj meč zpět do pochvy, otřela si ruku do pláště a pak si nevědomky prohrábla své husté kudrnaté vlasy.
Tanis vyčerpaně zavřel oči. Jeho obličej zestárl a Tanis v té chvíli vypadal víc jako člověk než jako elf. Bolest a únava, pocit viny a zoufalství se navždy zapsaly do jeho věčně mladé elfí tváře. Cítil, jak Laurana ztuhla a sáhla po meči.
"Nech ji jít, Kitiaro," řekl tiše Tanis a svíral Lauranu ve svém objetí. "Když dodržíš své slovo, dodržím i já to své. Dovol mi, abych ji vyvedl ven z hradu, a já se pak vrátím..." "Věřím, že bys to skutečně udělal," poznamenala Kitiara a pobaveně zakroutila hlavou. "Nenapadlo tě, Půlelfe, že bych tě mohla zabít jediným dlouhým polibkem? Ne, myslím, že bych to neudělala. Mohla bych tě zabít teď hned, protože vím, že to je to nejhorší, co bych mohla tady té elfce udělat." Posvítila si loučí na Lauranu. "Podívej se na ni," pohrdavě se usmála. "Jaká je to láska vlastně směšná věc!"
Kitiara si znovu sáhla do vlasů, pak pokrčila rameny a rozhlédla se kolem. "Nemám moc času. Věci se daly do pohybu. Velké věci. Královna Temnot padla a všichni čekají na nástup další. Co na to říkáš, Tanisi? Už jsem začala pracovat na získání moci nad Dračími Velmistry." Kitiara hrdě poplácala svůj meč. "Moje moc bude obrovská. Mohli bychom vládnout spo..."
Náhle se odmlčela a její pohled se stočil chodbou, odkud před okamžikem přišla. Ačkoliv Tanis neměl tušení, co odvedlo její pozornost, cítil, jak mu až do morku kostí proniká ledový chlad. Přicházelo to z té chodby. Lauranu zachvátila hrůza a pevně se k němu přitiskla. Tanis už věděl, kdo se k nim blíží. Věděl to ještě předtím, než zahlédl ohnivou záři oranžových očí a průhledně temné brnění.
"Soth," zamumlala Kitiara. "Tanisi, musíš se rychle rozhodnout," řekla tiše.
"Rozhodl jsem se už dávno, Kitiaro," odpověděl Tanis a stoupl si před Lauranu, aby ji zaštítil vlastním tělem, jak jen to bylo možné. "Soth bude muset zabít nejprve mě, aby se k ní dostal, Kit. Vím, že má smrt ho - nebo tebe - nezastaví, ale přísahám, že se svým posledním dechem budu modlit k Paladinovi, aby bohové ochránili její duši. Bohové mi to dluží. Nějak vím, že moje modlitba bude vyslyšena."
Tanis ucítil, jak si Laurana opřela hlavu o jeho záda a tiše zavzlykala. Jeho srdce se zachvělo. V jejím pláči nebyl slyšet strach, ale láska, něha a lítost.
Kitiara zaváhala. Už viděli, jak Soth přichází rozbořenou chodbou a jeho ohnivé oči si propalují cestu temnotou.
Pak Kitiara náhle položila svou krví potřísněnou ruku na Tanisovo rameno. "Jděte!" vyhrkla. "Utíkejte! Dejte se touto chodbou dolů. Ucítíte to. Chodba vede ke dveřím do podzemních žalářů. Odtud budete moci uprchnout."
Tanis se na ni na okamžik nechápavě zadíval.
"Utíkejte!" vyštěkla Kit a strčila do něj.
Tanis se ohlédl po Sothovi.
"Je to past!" zašeptala Laurana.
"Ne, není," řekl Tanis a podíval se na Kitiaru. "Nemáme moc času. Sbohem, Kitiaro."
Kitiařiny nehty se zaryly do jeho paže.
"Sbohem, Půlelfe," řekla tichým něžným hlasem a její oči se ve světle zaleskly. "Pamatuj si, dělám to jenom z lásky k tobě. A teď běžte!"
Odhodila louč a zmizela v temnotě, jako kdyby ji tma úplně pohltila.
Tanis zamrkal, překvapen náhlou temnotou. Pak se obrátil a pevně stiskl Lauraninu dlaň. Společně klopýtali troskami a nejistě se přidržovali zdí. Smrtelný chlad mrtvého rytíře je hnal kupředu. Tanis se ohlédl a viděl, jak se Soth blíží a jeho oči se jim vpíjí pod kůži. Šílený hrůzou, Tanis šátral po zdi v naději, že najde dveře. Pak pod prsty ucítil místo chladivého kamene osvobozující dřevo. Netrpělivě vzal za železnou kliku a dveře se pod jeho dotykem otevřely. Tanis táhl Lauranu za sebou, a když proklouzli dveřmi, zůstali na okamžik stát, oslepeni ostrým světlem.

Za sebou zaslechli Kitiařin hlas. Volala Sotha. Tanis se zamyslel na tím, co asi Soth Kitiaře udělá, až zjistí, že jejich oběti nechala prchnout. Vzpomněl si na sen. Viděl v něm padat Lauranu... padat Kitiaru... a on bezmocně stál a nemohl zachránit ani jednu z nich. Představa však rychle zmizela.
Laurana stála na schodech a čekala na něj. Světla ozařovala její nádherné zlaté vlasy. Tanis rychle zabouchl dveře a vydal se po schodech za ní.
"To byla ta elfka," řekl Soth a jeho oči plály hněvem, když viděl dvě postavy, prchající před ním jako vyděšené myši. "A Půlelf!"
"Ano," řekla bez zájmu Kitiara. Vytáhla z pouzdra meč a začala ho otírat o lem svého pláště.
"Mám jít za nimi?" zeptal se Soth.
"Ne. Máme na starosti důležitější věci," odpověděla Kit. Otočila se k němu a usmála se. "Ta elfka ti nikdy nebude patřit, ani po své smrti ne. Je pod ochranou dobrých bohů."
Soth se zklamaně zahleděl do Kitiařiných očí. "Půlelf tě stále ještě ovládá."
"Myslím, že ne," odpověděla Kitiara. Ohlédla se a viděla, jak Tanis zmizel za dřevěnými dveřmi. "Někdy za jasných nocí, až bude ležet vedle ní, bude tiše vzpomínat na mě. Bude vzpomínat na moje poslední slova, která se ho velmi dotkla. A ona bude žít s vědomím, že já budu stále v jeho srdci. Otrávila jsem jejich lásku. Má pomsta je dokonána. A teď mi pověz: přinesl jsi to, pro co jsem tě poslala?"
"Ano, Černá dámo, přinesl," uklonil se Soth. Vyslovil magické zaklínadlo a v kostnatých nikách se objevil předmět, který rytíř slavnostně položil k jejím nohám.
Kitiara se zhluboka nadechla, její oči zářily tak jasně jako Sothovy. "Výborně! Vrať se do Dargaardské pevnosti. Shromáždi tam naše jednotky. Ovládneme létající citadelu, kterou Ariakas poslal do Kalamanu. Potom se vrátíme, vyzbrojíme vojska a budeme čekat."
Příšerný obraz pana ze Sothu se usmál a ukázal na lesknoucí se předmět v jejích rukou. "Patří ti po právu. Ti, kteří byli proti tobě, jsou buď mrtví, jak jsi nařídila, nebo uprchli ještě předtím, než jsem je stačil chytit."
"Jejich záhuba je stejně nemine," řekla Kitiara a zamávala mečem. "Za tvé věrné služby tě odměním, Sothe. Vždycky na tomto světě budou nějaké elfí dívky."
"Ti, kterým přikážeš zemřít, zemřou. Ti, kterým dovolíš žít -" Soth se podíval ke dveřím - "budou žít. Pamatuj si, Černá dámo, že z těch, kdo ti věrně slouží, ti jen já mohu nabídnout nehynoucí věrnost. A udělám to rád. Moji válečníci se nyní vrátí do Dargaardské pevnosti, jak sis přála. A budou tam čekat, dokud je nepovoláš zpět."
Uklonil se a podal jí ruku. "Sbohem, Kitiaro," řekl a na chvíli se zarazil. "Jaký to je pocit, má drahá, vědět, že jsi přinesla potěšení těm, kteří byli zatraceni? Způsobila jsi, že se moje dny v nekonečné temnotě rozzářily. Škoda, že jsem tě nepoznal jako živý muž!" Jeho hrůzná tvář se usmála. "Ale můj čas je nekonečný. Snad se dočkám někoho, kdo se mnou bude sdílet můj trůn..."
Chladné prsty se dotkly Kitiařiny kůže. Kit se otřásla odporem, když si představila nekonečné prozpívané noci. Ta představa byla tak hrůzná a živá, že jí přeběhl po zádech mráz. Potom Sothův obraz zmizel ve tmě.
Kitiara zůstala osaměle stát. Třásla se hrůzou. Přitiskla se ke zdi. Byla sama k smrti vyděšená. Tak sama! Pak její bota narazila na cosi na zemi. Sehnula se a vděčně ten předmět stiskla ve svých rukou. Opatrně ho zvedla.
Byla to skutečnost. Pevná a těžká. Kitiara si s úlevou oddechla.
Na zlatý povrch nedopadalo žádné světlo a temně rudé kameny ve tmě nezářily. Kitiara tu věc neviděla, a přesto ji zaplavil pocit obdivu. Obdivovala se tomu, co držela ve svých rukou.
Stála v temné chodbě a její prsty přejížděly po ostrém okraji krví potřísněné Koruny.

Tanis a Laurana sbíhali po točitých schodech vedoucích do podzemního žaláře. Zastavili se až u žalářníkova stolu a Tanis na zemi spatřil mrtvého skřeta.

Laurana se na něj velice pozorně zadívala. "Pospěš si!" pobízela ho k dalšímu běhu a ukazovala k východu. Otočila se a spatřila, jak Tanis hledí zpět k severu. Pokrčila rameny. "Ty nechceš jít tam dolů, že? Sem mě poprvé přivedli..." obrátila se a její obličej zbledl, když zaslechla z cel zoufalé výkřiky.
Kolem nich proběhl vyděšený drakonián. Pravděpodobně to byl uprchlík, pomyslel si Tanis, když viděl, jak se drakonián vyděsil při pohledu na dračí brnění.
"Hledal jsem Karamona," zamumlal Tanis. "Museli ho sem přivést."
"Karamona?" ohromeně vykřikla Laurana. "Co tady..."
"Přišel sem se mnou," řekl Tanis. "A také Tika, Tas a... Flint." Tanis se zarazil a zavrtěl hlavou. "Jestli tu byli, je zřejmé, že už jsou pryč. Pojďme!"
Laurana zrudla. Otočila se zpět ke schodům a pak se podívala na Tanise.
"Tanisi..." začala, ale Tanis jí rukou zakryl ústa.
"Na to bude čas později, všechno ti povím. Teď se ale musíme odtud dostat."
A jakoby na potvrzení jeho slov se Chrám znovu divoce otřásl. Lauranu otřes odmrštil ke zdi a Tanisův obličej zbledl bolestí a vypětím, jak se půlelf usilovně snažil udržet na nohou.
Severní chodbou zaduněl rachot tříštícího se zdiva. Zvuky z cel se náhle utišily a pak se z chodby vyvalil velký oblak prachu a špíny.
Tanis a Laurana se přikrčili, aby je nezasáhly padající trosky. Pak se rozběhli, klopýtajíce přes ležící těla a ostré úlomky kamenů.
Chrám se znovu otřásl. Tentokrát se jim nepodařilo udržet na nohou. Padli na kolena a sledovali, jak se chodba pomalu pohybuje a kroutí jako had.
Doplazili se pod velký kámen, zde se přitiskli k sobě a bezmocně se dívali, jak se chodba vlní a zmítá jako vlny oceánu. Nad sebou slyšeli zvláštní zvuky, jak se o sebe třely obrovské kameny zdí. Nehroutily se, jen se přesouvaly někam jinam. Pak najednou otřesy ustaly a kolem zavládlo ticho.
Roztřeseně se zvedli a znovu se dali do běhu. Strach hnal jejich rozbolavělá těla daleko za meze jejich schopností. Každou chvíli se Chrám otřásl v základech. Tanis se pokaždé bál, že se tentokrát na ně zřítí celá střecha, ta ale jako zázrakem zůstávala stále celá. Zvuky nad jejich hlavami však byly tak strašné a zlověstné, že by žádného z nich nepřekvapilo, kdyby se na ně strop zhroutil.
"Tanisi," vykřikla náhle Laurana. "Vzduch! Cítím čerstvý vzduch!"
S vypětím všech sil se vydali zahnutou chodbou, až se ocitli u dveří visících na vyvrácených pantech. Na zemi uviděli kaluž krve a...
"Tasovy mošny!" vydechl Tanis. Klekl si na zem a začal sbírat Tasovy poklady rozsypané všude kolem. Jeho srdce se zachvělo a tělem mu otřásl nesmírný žal.
Laurana si klekla vedle něj a položila své dlaně na jeho.
"Alespoň víme, že tu byl, že se dostal až sem. Možná se mu přece jen podařilo uprchnout."
"Nikdy by tu nenechal svoje poklady," řekl Tanis. Sedl si na třesoucí se podlahu a vyhlédl ven. "Podívej se!" řekl hrubě, když se znovu otočil k Lauraně. "Tohle je konec, stejně tak, jako to byl konec pro šotka. Podívej se tam!" domáhal se rozhněvaně, když viděl, jak se její bledý obličej tvrdohlavě brání přiznat porážku.
Laurana se podívala.
Chladný vítr dotýkající se její tváře jako by sejí nyní vysmíval, protože přinášel jen pach kouře a krve a zoufalé výkřiky umírajících. Rudé plameny zalévaly oblohu, kde se vznášeli draci, bojovali a umírali. Jejich Velmistři prchali anebo bojovali o moc. Noční vzduch byl prosycený praskáním ohně a palčivým kouřem a tmou se míhaly modré blesky. Drakoniáni prchali ulicemi a zabíjeli vše, co se jen pohnulo. Vraždili jeden druhého, šílení strachy.
"Zlo se obrátilo samo proti sobě," zašeptala Laurana a s hrůzou sledovala dění před sebou.
"Co to znamená?" zeptal se unaveně Tanis.
"To říkával Elistan," odpověděla. Chrám se znovu otřásl.

"Elistan!" Tanis se hořce zasmál. "Kde jsou jeho dobří bohové? Sledují vše ze svých zámků uprostřed hvězd a dobře se baví? Královna Temnot je pryč a Chrám je zničen. A my jsme tu jako v pasti. Nepřežili bychom ani tři minuty, kdybychom se mezi ně pustili."
Najednou zadržel dech. Jemně odstrčil Lauranu, natáhl se a zašátral mezi Tasslehoffovými poklady. Odstrčil rozbitý kousek křišťálového sklíčka, dřevěnou třísku, smaragd, bílé kuřecí peříčko, suchou černou růži, dračí zub i kousek dřeva vyřezaný zručnou trpasličí rukou do tvaru šotka, neboť mezi tím vším ležel kousek zlata lesknoucí se v záři ničivých plamenů.
Tanis předmět zvedl a do očí se mu vehnaly slzy. Svíral tu věc ve svých rukou a cítil, jak se mu její hroty zabodávají do kůže.
"Co je to?" zeptala se Laurana a její hlas se třásl strachem.
"Odpusť mi, Paladine," zašeptal Tanis. Přitáhl si Lauranu blíž k sobě a otevřel dlaň.
V jeho ruce se blýskal jemně vypracovaný zlatý prsten. Břečťanové listy zatočené kolem dokola ve svém středu svíraly zlatého draka ponořeného do magického spánku.

14.Konec.Pro dobro nebo pro zlo.

"No, podařilo se nám dostat k branám města," zamumlal Karamon směrem ke svému bratrovi. Oči upíral na drakoniány, kteří očekávali další příkazy.
"Zůstaň s Tikou a Tasem. Já se vrátím zpátky pro Tanise. A tyhle vezmu s sebou..."
"Ne, bratře," řekl jemně Raistlin. Zlaté oči se mu leskly ve světle Lunitáru. "Tanisovi nemůžeš pomoci. Jeho osud je v jeho vlastních rukou." Raistlin vzhlédl k nebi, které bylo plné vznášejících se draků. "Stále jsi ještě v nebezpečí a stejně tak ostatní, kteří jsou na tobě závislí."
Tika stála vyčerpaně vedle Karamona a její obličej byl bolestí bílý jako stěna. A ačkoliv se Tasslehoff vesele šklebil jako obvykle, také jeho tvář byla bledá a v očích se mu zračil smutek, který Karamon v šotkových očích ještě nikdy neviděl. Válečník se na ně podíval a usmál se.
"Dobře, ale kam se teď vydáme?"
Raistlin zvedl ruku a ukázal před sebe. Černý plášť se zaleskl, když obrátil své ruce, tenké a bledé jako holé kosti, k nočnímu nebi.
"Nad tím vrcholem září světlo..."
Všichni se otočili, dokonce i drakoniáni. V dálce na holé planině Karamon uviděl temný stín kopce, který se rýsoval v měsíčním světle. Na jeho vrcholku zářilo čistě bílé světlo, jasné a zřetelné jako svit hvězd.
"Někdo tam na vás čeká," řekl Raistlin.
"Kdo? Tanis?" zeptal se netrpělivě Karamon.
Raistlin se rychle podíval na Tasslehoffa. Šotek se upřeně a bez pohnutí díval na světlo v dálce.
"Fišpán..." zašeptal.
"Ano," odpověděl Raistlin. "A teď už musím jít."
"Cože?" zvolal znepokojeně Karamon. "Ale... Pojď přece s námi... Musíš jít s námi, navštívit Fišpána..."
"Naše setkání by nebylo nic příjemného," zavrtěl nesouhlasně hlavou Raistlin.
"A co s nimi?" Karamon obrátil hlavu k drakoniánům.
Raistlin vzdychl, zvedl ruce a vyslovil několik podivných slov. Drakoniáni ustoupili a hrůza a děs zkřivily jejich plazí tváře. Z Raistlinových rukou vyšlehly dva blesky. Karamon vykřikl. Drakoniáni se chvíli svíjeli v plamenech a pak se bezvládně svalili na zem. Když je zachvátila smrt, jejich těla se proměnila v kámen.
"To jsi neměl dělat, Raistline," řekla Tika, jejíž hlas se chvěl. "Bývali by nás nechali jít."
"Je po válce," přidal se chladně Karamon.
"Myslíte?" zeptal se sarkasticky Raistlin a vyndal z jedné ze svých kapes malou černou mošnu. "Toto sentimentální tlachání je mi ujištěním o tom, že válka stále pokračuje. Tito..." ukázal směrem ke

zkamenělým drakoniánům "...na Krynn nepatří. Byly vytvořeni za pomoci těch nejčernějších rituálů. Já to vím. Byl jsem při jejich zrodu. Oni by vás nenechali odejít," řekl Tičiným hlasem.
Karamon zrudl. Pokusil se promluvit, ale Raistlin si ho nevšímal. Když Karamon viděl, že je jeho bratr pohroužený do svých kouzel, raději ztichl.
Ještě jednou uchopil Raistlin dračí jablko, zavřel oči a začal odříkávat kouzelné zaklínadlo. V křišťálu se objevily podivné barvy zářící záhadným světlem.
Raistlin otevřel oči, zahleděl se na nebe a čekal. Nemusel však čekat dlouho. Za chvíli zahalil hvězdy i měsíc obrovský stín. Tika zděšeně padla na zem. Karamon ji konejšivě objal kolem ramen, ačkoli se i on třásl strachy a ruka mu sahala po meči.
"Drak!" vydechl s posvátnou hrůzou Tasslehoff. "Ale obrovský. Nikdy jsem tak velkého draka předtím neviděl... nebo snad ano?" zamrkal. "Zdá se mi nějak povědomý."
"Ano, už jsi ho jednou viděl," odpověděl chladně Raistlin a uložil temný křišťálový klenot zpátky do kapsy, "viděl jsi ho ve snu. Je to Kyan Krvotok, drak, který umučil ubohého Loraka."
"A co dělá tady?" zeptal se Karamon.
"Přišel na můj příkaz, vezme mě domů," odpověděl tiše Raistlin.
Drak se snášel níž a níž a jeho obrovská křídla se pohybovala temnotou. Také Tasslehoff, přestože to později odmítl přiznat, se pevně chytil Karamona a vyděšeně sledoval, jak se zelená obluda snesla na zem. Drak se na chvilku zadíval na ubohou hrstku lidských bytostí, která se vystrašeně tiskla k sobě. Jeho rudé oči plály, drak vyplazoval jazyk ze své mohutné tlamy a nenávistně na ně zíral. Pak - na příkaz síly, která byla mnohem větší než jeho vlastní - Kyanův pohled sklouzl na černě oděného mága a jeho vztek a odpor rázem zmizely.
Na Raistlinův pokyn drak položil hlavu do písku a odpočíval.
Raistlin se unaveně opřel o svoji magickou hůl a vylezl na Kyanův obrovský hadí krk.
Karamon na draka zíral a snažil se překonat strach, který ho obestřel. Tika i Tas na něm viseli a třásli se hrůzou. Pak Karamon náhle strašlivě vykřikl, setřásl je a rozběhl se k drakovi.
"Počkej, Raistline!" zoufale křičel Karamon. "Půjdu s tebou!"
Kyan znepokojeně zvedl hlavu a výhružně se podíval na blížící se lidskou bytost.
"Opravdu bys se mnou šel?" zeptal se Raistlin a konejšivě poplácal draka po šíji. "Šel bys se mnou do nekonečné temnoty?"
Karamon zaváhal. V krku mu vyschlo a mysl mu zatemnil strach. Nemohl promluvit, jen dvakrát přikývl. Musel pevně stisknout rty, když za sebou zaslechl plačící Tiku.
Raistlin si ho změřil pohledem. Jeho zlaté oči se vpíjely do Karamonovy duše. "Opravdu věřím tomu, že bys se mnou šel," řekl mág, spíš jen sám k sobě. Na okamžik se Raistlin na dračím hřbetě zarazil a uvažoval. Pak rozhodně zavrtěl hlavou.
"Ne, bratře, tam, kam jdu, mě nemůžeš následovat. Jsi silný, ale i tak bys zahynul. Konečně jsme, Karamone, takoví, jaké nás bozi chtěli mít. Jsme dva celí lidé, a proto se naše cesty rozdělují. Musíš se naučit jít sám svojí cestou." Po tváři mu přeběhl lehký úsměv, viditelný pouze ve světle jeho zářivé hole "Ať ti na tvé cestě pomáhají přátelé, kteří se rozhodli tě následovat. Sbohem, bratře."
Na příkaz svého pána Kyan Krvotok roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu. Záře na kouzelné holi vypadala jako malá hvězdička, nesená na dračích zádech doprostřed hluboké temnoty. A pak i ona uhasla, když je tma pohltila úplně.

"Tady přicházejí ti, na které čekáš," řekl jemně stařec.
Tanis zvedl hlavu.
Do světla starcova ohně vstoupily tři postavy. V čele šel rozložitý válečník oblečený do dračí uniformy, vedoucí za ruku kudrnatou mladou ženu. Její obličej byl bledý vyčerpáním a potřísněný krví a v očích se jí odrážela obrovská lítost a pochopení pro muže, který kráčel po jejím boku. A za nimi klopýtal, tak unavený, že sotva stál na nohou, otrhaný šotek v modrých kalhotách.

"Karamone!" zvolal Tanis.
Velký muž zvedl hlavu a jeho tvář se zcela rozjasnila. Rozpřáhl ruce a přitiskl Tanise na svou hruď. Tice, která stála poněkud stranou a sledovala shledání dvou starých přátel, se do očí nahrnuly slzy. Najednou zahlédla blízko ohniště letmý pohyb.
"Laurano," zašeptala nevěřícně.
Elfka přistoupila blíž k ohni a její zlaté vlasy se rozzářily jako slunce. Ačkoli na sobě měla stále krví zbarvenou a zničenou dračí zbroj, její postoj a držení těla patřily pravé princezně, té, kterou Tika poznala před mnoha měsíci v Qualinestu.
Tika si bezděky sáhla do vlasů a nahmatala v nich skvrny zaschlé krve. Košile šenkýřky na ní visela v cárech a drželo ji pohromadě jenom pomačkané brnění, které jí navíc vůbec nepadlo. Její hezky tvarované nohy hyzdily hluboké jizvy a nedostatečný oděv odhaloval až příliš mnoho.
Laurana se usmála. I Tika se usmála. Na něčem takovém přece nezáleželo. Laurana rychle vykročila, aby ji pevně objala.
Šotek se na chvilku zastavil na kraji ohněm osvětleného kruhu a zahleděl se na starce. Opodál ležel velký spící zlatý drak a jeho boky se s každým zachrápáním otřásly. Muž pokynul Tasovi, aby přistoupil blíž.
Tas smutně vzdychl - ten vzdech jako by vyšel až z konečků jeho prstů - a zhluboka se uklonil. Ztěžka za sebou táhl nohy, když se blížil k starci.
"Znáš moje jméno?" zeptal se ten muž a natáhl ruku, aby se jemně dotkl šotkových střapatých vlasů.
"Nejmenuješ se Fišpán," řekl zklamaně Tas a odmítal se na něj podívat. Starý muž se usmál, pohladil šotka po hlavě a přitáhl ho blíž, ale Tas se bránil a vyděšeně se třásl. "Až dosud jsem se tak nejmenoval," řekl jemně stařec.
"A jak se tedy jmenuješ?" obrátil se na něj Tas.
"Mám hodně jmen," odpověděl čaroděj. "Mezi elfy se mi říká Eli. Trpaslíci mne nazývají Thak. Pro lidi jsem Nebeské ostří, ale já mám nejraději jméno, které mi dali Solamnijští rytíři - Dračí Paladin."
"Věděl jsem to," vykřikl Tas a vrhl se k zemi. "Jsi bůh! Ztratil jsem všechny! Všechny!" hořce se rozplakal.
Čaroděj na něj pohlédl a stařeckou rukou mu setřel slzy z tváře. Pak si klekl vedle šotka a shovívavě mu položil ruce na ramena. "Poslyš, chlapče," řekl a prstem zvedl Tasovi bradu, aby se jeho oči obrátily k nebi, "vidíš tu červenou hvězdu nad námi? Víš, komu tu hvězdu bohové zasvětili?"
"Reorxovi," řekl tiše Tas a zalykal se slzami.
"Je červená jako oheň v jeho kovárně," řekl stařec a zadíval se na hvězdu. "Je červená jako jiskry, které odletují zpod jeho kladiva, když na své kovadlině přetváří rozžhavený svět. Vedle Reorxovy kovárny je strom neuvěřitelné krásy, takové, jakou ještě žádný smrtelník nikdy neviděl. A pod tím stromem sedí starý trpaslík a odpočívá po těžké práci. Vedle něj leží džbánek se zázvorovým pivem a jeho staré kosti se ohřívají v teple sálajícím z kovárny. Trpaslík sedí celý den pod tím stromem a vyřezává ze dřeva, které má tak rád, nejrůznější ozdoby. A každý den se ti, kteří kolem toho stromu procházejí, zastavují a sedají si k němu na kus řeči.
Trpaslík se na ně pohoršené zadívá a oni zase rychle vstanou. Tohle místo už je obsazené, řekne ten starý trpaslík. Je to místo pro jednoho šotka, který se kdesi honí za dobrodružstvím a dostává sám sebe a ostatní nešťastníky, kteří jdou s ním, do neuvěřitelných nesnází. Ale pamatujte si moje slova. Jednoho dne ten šotek přijde sem, bude obdivovat můj strom a řekne, že si tady vedle mě na chvilku sedne a odpočine. A místo toho začne vyprávět: Flintě, už jsi slyšel o mých nejnovějších dobrodružstvích? Ne? Tak poslouchej. Byl jednou jeden čaroděj v černém plášti a jeho bratr a já jsme se vydali na cestu a zažili jsme nádherné a vzrušující věci... A já ho budu muset poslouchat, jak vypráví ty své divoké báchorky... A tak bude bručet a ti, kteří s ním sedí pod stromem, budou ukrývat shovívavý úsměv a nechají ho na pokoji."
"Tak on tedy není sám?" zeptal se Tas a rukama si otřel tvář.
"Ne, není. Je jen trpělivý. Ví, že toho v životě musíš ještě mnoho stihnout. A tak čeká. A kromě toho už všechny tvé historky slyšel. Musíš přijít s novými."

"Tuhle ještě neslyšel," vzrušeně vykřikl Tas. "Óóó, Fišpáne! To je nádherné! Málem jsem zemřel - už zase! A pak jsem otevřel oči a přede mnou stál Raistlin v černém plášti!" Tas se tetelil nadšením. "Vypadal jako zloduch! Ale zachránil mi život. A pak..." Najednou se zarazil a sklopil hlavu. "Promiň. Zapomněl jsem! Myslím, že bych ti už neměl říkat Fišpáne."
Muž vstal a jemně ho poplácal po zádech. "Říkej mi tak. Od této chvíle to bude jméno, pod kterým mě budou znát šotkové." Pak čaroděj tiše dodal: "Musím se přiznat, že se mi to jméno začíná líbit."
Stařec vykročil k Tanisovi a Karamonovi, ale zastavil se kousek od nich, jako by se nechtěl mísit do hovoru.
"Je pryč, Tanisi," řekl smutně Karamon. "Nevím, kde je. Nerozumím tomu. Je pořád tak hubený, ale už není slabý. Ten strašný kašel, co míval, je pryč. Jeho hlas je pořád stejný, ale zní trošku jinak. On je..."
"Král čarodějů," řekl stařec.
Karamon a Tanis se otočili. Když uviděli starého muže, uctivě se uklonili.
"Přestaňte," rozčilil se, "nesnáším ty unavující poklony. Jste oba pokrytci. Slyšel jsem, co jste si povídali za mými zády..." Tanis a Karamon provinile zrudli. "To ale nevadí," usmál se Fišpán. "Věřte tomu, čemu chcete věřit. A teď k tvému bratrovi. Měl jsi pravdu. Je to on a přitom to není on. Jak bylo předpovězeno, stal se pánem dění jsoucího i minulého."
"Tomu nerozumím," zavrtěl hlavou Karamon. "Způsobilo to snad dračí jablko? Jestliže ano, - pak by se mohlo rozbít a..."
"Nic to nezpůsobilo," odsekl Fišpán a přísně si Karamona změřil. "Tvůj bratr si svůj osud vybral sám."
"Tomu nevěřím. Jak? Kdože je teď? Já chci hned odpověď."
"Já ti na tvé otázky odpovědět nemohu," řekl Fišpán. Jeho hlas byl stále mírný, avšak Karamon v něm zaslechl náznak ocelově ostré přímosti. "Dávej dobrý pozor na odpovědi, mladý muži," dodal tiše Fišpán. "A dávej si ještě větší pozor na své otázky!" Karamon dlouhou chvíli jenom tiše stál a zíral na oblohu, jako by tam chtěl zahlédnout zeleného draka, který už dávno zmizel.
"Co se s ním teď stane?" zeptal se konečně.
"Nevím," odpověděl Fišpán. "Je strůjcem svého vlastního osudu, stejně jako ty, Karamone. Musíš ho nechat jít." Starcovy oči se obrátily na Tiku, která se tiskla ke Karamonovi. "Raistlin měl pravdu, když říkal, že se vaše cesty rozdělují. Jdi a žij v míru!"
Tika se na Karamona usmála. Silák ji objal a políbil její krásné, rudé vlasy. Ale i když úsměv opětoval a hladil její velké kučery, jeho pohled se stále obracel na noční oblohu, kde nad Nerakou bojovali draci o přežití a vládu nad tímto světem.
"Takže tohle je konec," řekl Tanis. "Dobro zvítězilo."
"Dobro? Zvítězilo?" opakoval Fišpán a bystře se na Tanise zadíval. "Ne, Půlelfe. Jenom nastala opět rovnováha. Draci zla nezmizí docela. Budou tu stále, stejně tak jako draci dobra. Jen ručička vah se nyní zhoupla na druhou stranu."
"A proto jsme tedy tak trpěli?" zeptala se Laurana a přistoupila k Tanisovi. "Proč by nemohlo dobro zvítězit a zahnat zhoubné zlo jednou provždy?"
"Opravdu jsi se ničemu nepřiučila, mladá dámo?" rozzlobil se Fišpán a pohrozil jí hubeným prstem. "Bývaly doby, kdy dobro drželo kyvadlo na své straně. Ty víš, kdy to bylo. Bylo to před Pohromou!"
"Ano," pokračoval, když viděl jejich ohromení. "Kněz-král z Ištaru byl dobrý člověk. Překvapuje vás to? To by nemělo, protože vy oba dobře víte, co taková dobrota může způsobit. Viděli jste to na elfech, pradávném ztělesnění dobra! Přináší to nepochopení, šarvátky a víru, že ti, kdo nevěří tomu, co je pokládáno za dobré, musejí být špatní.
My bohové jsme v uspokojení, které tento svět zaplnilo, viděli určité nebezpečí. Viděli jsme, jak bylo dobro ničeno jen proto, že nebylo pochopeno. A viděli jsme Královnu Temnot spát a čekat na svůj čas. Přetížené váhy se jednoho dne musely převážit, aby se mohla vrátit a zaplavit tento svět svojí zhoubnou temnotou.

A pak přišla Pohroma. Zahrnuli jsme zármutkem nevinné. Zahrnuli jsme zármutkem i viníky. Ale svět se musel připravit na zlé časy, protože jinak by už nikdy nebylo možné se té temnoty zbavit." Fišpán si všiml, jak Tasslehoff zažíval. "Ale dost už bylo poučování. Musím jít. Čeká mě ještě hodně práce. Bude to perná noc." Otočil se a vykročil k chrápajícímu zlatému drakovi.
"Počkejte," ozval se zcela náhle Tanis. "Fišpáne - Paladine - byl jste již někdy v hospodě Poslední domov v Ochranově?"
"V hospodě? V Ochranově?" stařík se zarazil a poškrábal se na bradě. "Hospoda... Jejich kolem tolik. Ale pamatuji se na jednu, kde měli výborné kořeněné brambory... Tak na tu si vzpomínám." Stařec se podíval na Tanise a oči se mu zaleskly. "Chodil jsem tam dětem vyprávět příběhy. Bylo to dost vzrušující místo. Pamatuji si na jeden večer, kdy do té hospody vstoupila nádherná mladá žena. Byla to barbarka a měla zlaté vlasy. Zpívala píseň o modré křišťálové holi, která dokázala utišit povstání."
"To jste byl vy, kdo na nás zavolal stráže! Vy jste nás do toho dostal!" vykřikl náhle Tanis.
"Já jsem jen připravil jeviště," řekl mazaně Fišpán, "ale scénář jsem vám nedal. Dialogy byly celé vaše." Podíval se na
Lauranu a pak na Tanise a zavrtěl hlavou. "Musím přiznat, že to tu a tam mohlo být lepší. No, na tom ale už nezáleží." Znovu se otočil vykročil k zlatému drakovi. "Probuď se, ty zavšivená líná potvoro!"
"Já a zavšivenec?" Pyritový oči se náhle otevřely. "Zato ty jsi sešlý dědek! Nejsi ani schopen proměnit vodu v led uprostřed zimy!"
"Tak já že jsem neschopný, co?" křičel rozzuřeně Fišpán a šťouchal holí do draka. "Já ti ukážu..." Odkudsi vylovil otrhanou kouzelnickou knihu a začal v ní listovat. "Kulový blesk... kulový blesk... vím zcela určitě, že to tady někde musí být."
Jen zcela nepřítomně se starý čaroděj zabraný do svých myšlenek s bručením vyškrábal na drakova záda.
"Už ses konečně nachystal?" zeptal se podrážděně drak, a aniž by čekal na odpověď, začal mával křídly, aby se trochu rozhýbal a připravil se k letu.
"Počkej! Zapomněl jsem si klobouk!" vykřikl divoce Fišpán.
Příliš pozdě. Drak zamával křídly a nejistě se vznesl do oblak. Zakolísal a málem narazil do příkrého úbočí, pak ale nabral dech a vzlétl k noční obloze.
"Počkej, ty popleto..."
"Fišpáne!" křičel Tas.
"Můj klobouk!" naříkal Fišpán.
"Fišpáne!" křičel znovu Tas. "Máš ho..."
Ale ti dva už je neslyšeli. Brzy nebyli nic než zlatá tečka zářící ve světle Solináru.
"Máš ho na hlavě," povzdechl si šotek.
Ostatní je jen tiše sledovali a pak odvrátili oči.
"Karamone, mohl bys mi s tím pomoci?" zeptal se Tanis. Strhával ze sebe dračí brnění a kousek po kousku ho házel přes okraj skály. "A co uděláš s tím svým?"
"Myslím, že si ho ještě chvilku nechám. Čeká nás ještě dlouhá cesta, a bude nebezpečná a obtížná." Karamon ukázal rukou na hořící město. "Raistlin měl pravdu. Dračí vojáci se nezastaví jenom proto, že jejich Královna je pryč."
"Kam chceš jít?" zeptal se Tanis a ztěžka si oddechl. Noční vzduch byl tak teplý a jemný.
Vděčný za to, že už na sobě nemusí mít nenáviděné dračí brnění, se půlelf unaveně posadil pod korunu stromu. Po nějaké době vstal, přistoupil ke skalnatému okraji a prohlížel si Chrám. Laurana si přisedla trochu blíž, ale ne až docela těsně k němu. Opřela si bradu o kolena a zamyšleně se zadívala na planinu.
"Tika a já jsme už o tom mluvili," řekl Karamon. Oba se posadili vedle Tanise. Otočil se na Tiku a nezdálo se, že by měl chuť pokračovat. Po chvilce si odkašlal. "Vracíme se zpět do Ochranova, Tanisi. A myslím, že to znamená, že se naše cesty definitivně rozejdou..." Odmlčel se, neschopen pokračovat.

"Víme, že se budeš chtít vrátit do Kalamanu," dodala Tika a podívala se na Lauranu. "Původně jsme chtěli jít s vámi. Ostatně stále tam ještě je létající citadela a v ní všichni zbývající drakoniáni. A také bychom rádi viděli Řekyvana a Zlatolunu a Giltanase. Ale.,."
"Já chci jít domů, Tanisi," řekl ztěžka Karamon. "Vím, že to nebude jednoduché vidět Ochranov spálený plameny a zničený," dodal, jako by četl Tanisovy myšlenky, "ale přemýšlel jsem také o Alaně a elfech, do čeho se budou muset vrátit v Silvanestu. Jsem rád, že můj domov zdaleka nevypadá tak jako ten jejich - jako hrůzná noční můra. Budou mě v Ochranově potřebovat, Tanisi, pomohu jim znovu stavět. Budou potřebovat moji sílu. Já... Já jsem zvyklý na to, že mě někdo potřebuje..."
Tika opřela tvář o jeho rameno a Karamon ji jemně pohladil. Tanis chápavě přikývl. Také by rád znovu viděl Ochranov, ale už to nebyl jeho domov. Už ne. Bez Flinta a Sturma... A bez všech ostatních.
"A co ty, Tasi?" - Tanis se velice přívětivě usmál na šotka, který se k nim právě blížil s Čutorou plnou studené vody, kterou nabral u blízkého potůčku. "Vrátíš se s námi do Kalamanu?"
Tas se zapýřil. "Ne, Tanisi. Chápej, už jsem tak blízko, že bych rád navštívil svůj šotčí domov. Zabil jsem vlastníma rukama Dračího Velmistra, Tanisi..." Tas zvedl hrdě bradu. "Lidé si nás odteď budou vážit. Náš velitel Kronin se nejspíš stane hrdinou našich pověstí."
Tanis se poškrábal na bradě, aby zakryl úsměv a zdržel se poznámky o tom, že Velmistr, kterého šotci zabili, byl jen ubohý zbabělý Tede.
"Myslím, že z jednoho šotka se docela určitě stane hrdina," řekla poněkud vážně Laurana. "Bude to šotek, který rozbil dračí jablko, šotek, který velice statečně bojoval ve Věži Nejvyššího kněze, šotek, který zajal Bakarise, šotek, který dal v sázku vše, aby zachránil přátele ze zajetí Královny Temnot."
"Kdo je to?" ptal se nadšeně Tas a pak ze sebe vyrazil nadšené "Ach!" Najednou si uvědomil, co tím Laurana chtěla říct, obličej mu zrůžověl až po konečky uší a šotek se překvapeně s žuchnutím posadil.
Karamon a Tika se opřeli o kmen stromu a v jejich tvářích se zračila úleva a klid. Tanis je závistivě sledoval a přemýšlel o tom, jestli se i jemu samotnému někdy podaří najít takovou úlevu. Obrátil se na Lauranu, která už jen klidně seděla a dívala se na noční oblohu. Její myšlenky nyní poletovaly kdesi v dálce.
"Laurano," oslovil ji Tanis a hlas se mu zachvěl, když se k němu otočila její nádherná tvář, "Laurano, tohle jsi mi kdysi dala." V dlani svíral zlatý prsten. "Dala jsi mi to ještě předtím, než jsme si oba uvědomili, co znamená pravá láska a sebeobětování. Pro mě to nyní znamená vše, Laurano. Ve snu mě tento prsten vynesl z temnoty právě tak, jako tvoje láska zbavila mou duši hrozných stínů." Odmlčel se, protože v srdci cítil obrovskou lítost. "Rád bych si ten prsten nechal, jestli stále ještě chceš, aby mi patřil. Chtěl bych ti dát jiný, který by se k tomu tvému hodil."
Laurana se na prsten upřeně zadívala, pak ho vzala z Tanisovy ruky a náhle jím mrštila přes okraj skály.
Tanis překvapeně vydechl a napůl vstal. Prsten se zaleskl ve světle Lumináru a pak zmizel ve tmě.
"Myslím, že to je odpověď," řekl Tanis. "Nemohu se proto na tebe zlobit."
Laurana se na něj klidně podívala. "Když jsem ti ten prsten dala, Tanisi, bylo to z nespoutané lásky. Měl jsi právo mi ho vrátit, to teď chápu. Musela jsem vyrůst, abych pochopila, co je to skutečná láska. Prošla jsem plameny i temnotou, Tanisi. Zabíjela jsem drakoniány. Oplakala jsem ty, které jsem milovala."
Laurana si povzdechla. "Byla jsem vůdkyní. Nesla jsem odpovědnost. Flint mi to řekl. Ale já jsem všechno zahodila. Padla jsem do Kitiařiny léčky. A pak jsem si najednou uvědomila, jak malá byla moje láska. Láska Řekyvana a Zlatoluny přinesla na tento svět novou naději. A naše ubohá láska tento svět málem zahubila."
"Laurano," začal Tanis. Píchlo ho u srdce.
Její ruce stiskly jeho.
"Mlč, ještě chvilku," zašeptala. "Miluji tě, Tanisi. A miluji tě proto, že už tě chápu. Miluji tě pro světlo i temnotu, které v sobě skrýváš. A to je důvod, proč jsem ten prsten zahodila. Snad jednoho dne bude naše láska tak silná, že na ní budeme moci budovat náš další život. Možná ti jednou dám jiný prsten a na oplátku přijmu tvůj. Ale nebude to prsten s břečťanovými listy, Tanisi."

"Ne," usmál se. Vzal ji jemně za rameno a přitáhl si ji k sobě. Laurana zavrtěla hlavou a pak dodala: "Bude to prsten napůl ze zlata a napůl z oceli." Tanis ji k sobě ještě víc přitiskl.
Laurana se na něj podívala a usmála se. Pak se k němu znovu přitulila a opřela si mu hlavu o rameno.
"Asi bych se měl oholit," řekl Tanis a poškrábal se ve vousech na bradě.
"Nedělej to," zamumlala Laurana a přikryla se pláštěm. "Už jsem si na to zvykla."
Přátelé celou noc drželi hlídku pod korunami stromů a čekali na rozbřesk. Byli unavení, ale přesto nemohli spát, protože věděli, že nebezpečí je stále nablízku.
Z návrší sledovali hrstky zbylých drakoniánů bojujících v troskách hradu. Zbaveni všech svých vůdců, drakoniáni začali rabovat a vraždit vše na potkání, aby si zajistili své vlastní přežití. Byli tam také Velmistři. Ačkoli nikdo nevyslovil její jméno, přátelé věděli, že i ona je stále mezi živými uprostřed té bouřící vřavy. A zřejmě tam byli další žoldnéři zla, daleko mocnější a hrůzostrašnější, než se jen odvážili pomyslet.
Ale pro tuto chvíli měli pro sebe trochu klidu a protivila se jim představa, že to jednou skončí. Také si uvědomovali, že se svítáním přijde rozloučení.
Nikdo nepromluvil. Dokonce ani Tasslehoff ne. Nepotřebovali slova. Všechno už bylo řečeno anebo čekalo na vyřčení, a tak nechtěli kazit kouzlo okamžiku tím, že budou mluvit o tom, co je ještě čeká. Prosili Čas, aby se na chvilku zastavil a nechal je odpočívat. A Čas je nechal být.
Těsně před rozbřeskem, když se v dálce na východní obloze zaleskly první ranní paprsky, se Chrám Takhisis, Královny Temnot, zřítil. Země se divoce otřásla. Okolí zalilo nádherné oslnivé světlo, jako by se zrodilo nové slunce.
Přimhouřili oči, dívali se do světla a pokoušeli se zaostřit zrak. Zdálo se jim, že se třpytivé kusy Chrámu vznesly do povětří a roztočily se v rychlém víru. Střepy zářily jasněji a jasněji, až byla jejich záře tak třpytivá jako samotná záře hvězd.
A pak se střepy proměnily v hvězdy. Jeden po druhém si nacházely místo na obloze a zaplnily prázdnotu, kterou kdysi viděl Raistlin z lodi na Krystamirském jezeře.
A znovu ozářila oblohu dávno ztracená souhvězdí.
Znovu zaujal své místo Statečný bojovník Paladin, Platinový drak, a pod ním se objevila Královna Temnot, Takhisis, Pětihlavý Pestrobarevný drak. Roztáhli svá nekonečná křídla, sledovali jeden druhého a otáčeli se kolem věčného Gileana, Boha spravedlnosti, Věčné Rovnováhy.

Návrat.

Nebyl tu nikdo, kdo by ho přivítal. Vrátil se do temné, mrtvé noci a jediné, co viděl, byl měsíc na černé obloze. Poslal zeleného draka zpět, aby čekal na jeho další příkazy. Neprošel hlavní městskou branou, aby ho snad strážci nespatřili.
Vlastně ani nepotřeboval jít hlavní branou. Zámky byly jen pro obyčejné smrtelníky, a tím on už dávno nebyl. Nikým neviděn, nepoznán, procházel tichými, spícími ulicemi.
Přesto tu byl někdo, kdo o jeho přítomnosti věděl. Uvnitř rozlehlé knihovny seděl nad svou obvyklou prací Astinus. Přestal psát a zvedl hlavu. Pero zanechalo na papíře malou skvrnku. Dějepisec pokrčil rameny a vrátil se ke svým pamětem.
Muž rychle procházel městem, opíraje se při tom o hůl zdobenou křišťálovou koulí, kterou pevně svíral dračí dráp. Křišťál byl temný. Muž ale nepotřeboval jeho světlo, aby mu zářilo na cestu. Věděl, kam jde. V duchu tudy už tisíckrát prošel. Černý plášť mu tiše šustil okolo kotníků, jak rychle kráčel ulicemi. Jeho zlaté oči zářily z hlubin černé kápě, jako kdyby byly jediným světlem v celém městě.
Nezastavil se, ani když došel doprostřed města. Ani se nepodíval na opuštěné temné domy, ze kterých na něj jako oční jamky v kostlivcově lebce slepě zírala prázdná okna. Nezastavil se, ani když procházel pod

temnými korunami dubů, jejichž stín byl tak strašidelný, že by vyděsil i nebojácného šotka. Ohnala se po něm bezmasá strážcova ruka. Proměnil ho v prach, bez zábran překročil jeho tělo a pokračoval v cestě. Vysoká věž už byla v dohledu, černá proti černé obloze jako okno vyřezané v temnotě. A zde se nakonec černě oděný muž zastavil. Stál před vraty a vzhlížel k Věži. Jeho oči si ji bedlivě prohlížely. Chladně zaznamenaly polorozpadlé minarety a vyleštěnou žulovou zem, ve které se odrážely hvězdy. Spokojeně přikývl. Jeho zlatý pohled se obrátil k bráně a k příšerně rozervanému černému rouchu, které se na ní třepotalo.

Z Propasti se ozval šílený skřek, pronikající až do morku kostí. Byl tak hlasitý a strašný, že se náhle všichni obyvatelé Palantasu probudili z hlubokého spánku a leželi ve svých postelích, neschopni se hrůzou pohnout. Ani strážci na městských hradbách se nehýbali. Zavřeli oči, ukryli se ve stínu a tiše očekávali smrt. Děti vyděšeně plakaly, psi kňučeli a zalézali pod postele a oči koček se poplašeně rozsvítily.

Řev se ozval znovu a ve dveřích se objevila bledá ruka. Duchova tvář se zkroutila hněvem a jeho tělo se vzneslo do vzduchu.

Raistlin se nehýbal.

Ruka se přiblížila a tvář mrtvého mu slibovala utrpení v temnotách Propasti, kam ho svrhne za to, že se odvážil přiblížit ke Věži. Kostlivcova ruka sáhla na Raistlinovo srdce a zarazila se.

"Už tomu rozumíš?" řekl hlasitě Raistlin, aby ho slyšeli i ti, co ho sledovali. "Já jsem pán minulosti i přítomnosti! Můj příchod byl předpovězen! Brány se mi teď otevřou."

Kostlivcova ruka sebou trhla, pak se pomalu pohnula a neochotně přivítala příchozího. Dveře se tiše otevřely.

Raistlin vešel dovnitř, aniž se ohlédl po přízraku, který se mu nyní hluboce klaněl. Když vstoupil, všechny černé a beztvaré, temné a zastíněné předměty, které tu spočívaly po celé věky, zavoněly domovem. Raistlin se zastavil a rozhlédl.

"Konečně jsem doma."

Narušený klid města Palantasu se vrátil zpět a zahnal strach.

Sen, mumlali lidé. Obrátili se na postelích a nechali se unášet zpět do dřímoty, uklidněni tmou, která přináší odpočinek před dalším úsvitem.

Čarodějovo loučení.

Karamone, bohové již tolikrát
svedli svět rozmary a dary svými.
Neboť my, my jsme jen nástroji,
ubohými sloužícími jejich krutostí.
Rozum, naše dědictví, jen ve mně složili
o já prohlédl. Já vidím, můj Karamone.
Vidím světlo v očích Tičiných,
vidím chvět se ruce Lauraniny,
vidím zlaté vlasy té vznešené,
vidím jejich vyvolené.
Hledí na mne, i ty se otáčíš.
Já poznávám, jak cizí jsme si,
já, vetchý stařec stáří ušetřený.

Učili nás soucitu, bohové pošetilí,
učili nás najít radost v slitování.

A my je pochopili, někteří.
Já cítil osten bezpráví, jak obrací se
k oněm slabým, k těm, co nedokáží
pro spásu lásky čelit bratřím svým.
Já litoval jsem, a bolest, polevivši,
v lítosti mé mne opustila.
Já litoval jsem, a bohové dali mi sílu.

Ty, můj bratře, ty nemohl bys
v síle své a prosté kráse rozumět,
jak malý je svět ruky, co drží meč,
paže, jíž mírou je smrtící zbraň,
touhy, jež vlastní svět nepřesáhne.
Jít nemohl bys cestou mých vidění,
krajinou duší, co zrcadlí se
v pohybech, pálících prázdnotou.

A přesto mne miluješ, láskou bouřící
spěchem naší krve, slepě se mísící
žhavostí meče, co mrtvým ledem proniká.
Jako bys byl pro mne, a já pro tebe žil.
Tak matoucí je, ta složitost v duši ukrytá.
Však v divokém hněvu bitev,
když jako štít stojíš přede mnou,
život tvůj vyrůstá z nitra mých slabostí.
Nezapomeň. Až odejdu, kde v temných zákoutích
tvého srdce tvá krev se naplní?

Já zaslechl jsem její volání,
píseň laskavou i píseň válečnou
jak v sobě v temnotách se pojí.
Já poslechl jsem. Teď vydám se
do dávné říše, které je královnou.

Vládcové draků chtěli by
noc přivést do světa - však zkazili ji
svítáním, měsíci a rány jasnými.
Netuší, bláhoví, že pravda je tmou,
co tančí svůj ladný tanec děsivý
v myšlenkách bez světel.

Ne pro tebe. Nemohl bys
jít se mnou temnotou, sladkou a vábící.
Budeš stát ve slunci, o skály opřený,
stát touhy zbaven, té zoufalé,
bez cesty kupředu. Ta jediná,
co k světu vede, ta se ti nepoddá.

A já zas nemohu ti říct,
kdo jsem a kam se ubírám - ty bys mi nevěřil.

Jen jemu uvěříš, můj malý sirotku,
jen jemu, svému příteli uvěříš.
On viděl, jak leskne se svit
černého měsíce v Černi jejích vlasů,
těch nejčernějších, však ví, že neděsí -
že noční vítr teď ovívá mou tvář.